

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

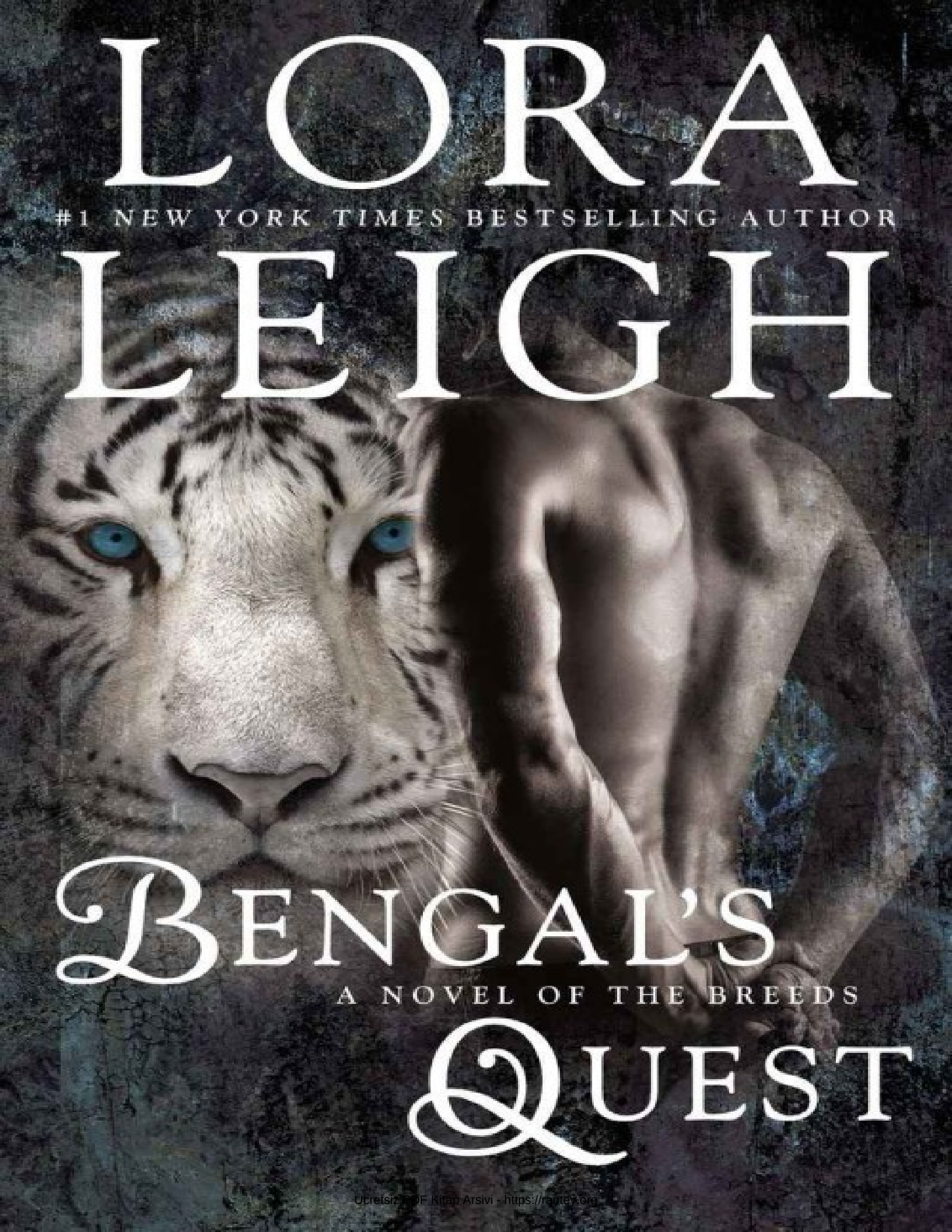
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover features a close-up of a white tiger's face on the left, with its striking blue eyes looking directly at the viewer. On the right, a muscular, shirtless man's arm is visible, with his hand resting near the tiger's head. The overall tone is dark and moody, with a textured, almost painterly quality.

LORA LEIGH

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BENGAL'S A NOVEL OF THE BREEDS QUEST

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Lora Leigh'in Berkley kitapları

Irklar

BENGAL'İN ARAYIŞ
KURAL KIRICISI
STYGIAN'IN ONURU
LAWÉ'UN ADALETİ
NAVARRONUN SÖZÜ
STYX'İN FIRTINASI
ASLANIN SICAĞI
BENGAL'İN KALBI
ÇAKALIN EŞİ
MERKÜR'ÜN
SAVAŞI ŞAFAĞIN
UYANIŞI TANNER'İN
PLANI
HARMONY'S WAY
MEGAN'S MARK

Nauti Boys

NAUTI ENCHANTRESS NAUTI
TEMPTRESS NAUTI
DECEPTIONS NAUTI
INTENTIONS
NAUTI RÜYALAR
NAUTI GECELER
NAUTI ÇOCUK

Antolojiler

AŞMAK

("The Breed Next Door," "In a Wolf's Embrace," ve A Jaguar's Kiss" adlı romanları içerir)

GİRİŞ YAPILDI

(Alyssa Day, Meljean Brook ve Lucy Monroe ile)

NAUTIER VE WILDER

(Jaci Burton ile)

FIYONKLA BAĞLANMIŞ
(Virginia Kantra, Eileen Wilks ve Kimberly Frost ile birlikte)

PRIMAL
(Michelle Rowen, Jory Strong ve Ava Gray ile)

NAUTİ VE VAHŞİ
(Jaci Burton ile)

TATİLLER İÇİN SICAK
(Angela Knight, Anya Bast ve Allyson James ile birlikte)

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(Erin McCarthy, Nalini Singh ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

ŞİFRE
(Angela Knight, Alyssa Day ve Virginia Kantra ile birlikte)

KARANLIĞIN ÖTESİNDE
(Angela Knight, Emma Holly ve Diane Whiteside ile birlikte)

SICAK BÜYÜ
(Emma Holly, Shiloh Walker ve Meljean Brook ile birlikte)

B x r I G A L S Q U E S T

L O R A L E I G H

BfRELEYBOOKS.NETVYORE

BERKLEY

**An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014**

Bu kitap Penguin Random House LLC'nin orijinal yayınıdır. BENGAL'İN ARAYIŞI

Telif Hakkı© 2015 Lora Leigh.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY® ve "B" tasarımı Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-1-101-61250-7

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Leigh, Lora.

Bengal'in arayışı / Lora Leigh. - Birinci baskı. sayfa;
cm

ISBN 978-0-425-26546-8

1. Paranormal aşk hikayeleri. I. Başlık.

PS3612.E357B46 2015

813'.6-dc23

2015007660

İLK BASKI: Haziran 2015

Kapak illüstrasyonu S. Miroque
tarafından yapılmıştır. Kapak tasarımı
Rita Frangie tarafından yapılmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, iş kurumlar, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House

Sürüm_1

• İÇİNDEKİLER -

[BERKLEY LORA LEIGH BAŞLIKLARI](#)

[BAŞLIK SAYFASI](#)

[TELİF HAKKI EPIGRAFI](#)

[IRKLARIN DÜNYASI](#)

[ÖNSÖZ](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

BÖLÜM 23 SONSÖZ

CİNS TERİMLERİ

Dağınızı bulun ve ilk adımı atın . . .
Tırman.
Şarkınızı bulun ve o ilk nefesi alın . . .
Söyle.
Hikayenizi bulun, kaleminizi elinize alın . . .
Yaz.
O mükemmel fotoğrafı bulun, elinizde fotoğraf makinesi ...
Al şunu.
Hayaliniz ne olursa olsun, nerede olursa olsun, ona ulaşın ...
Yaşa onu.

Dağınıza tırmanın. Şarkınızı söyleyin. O
hikayeyi yazın. O fotoğrafı çekin.
O hayali yaşa.
Zamanın geçtiğini fark etmeden önce bunu şimdi yapın.

• IRKLARIN DÜNYASI -

Onlar şekil değiştiren ya da kurt adam değiller.

Onlar genetik mühendisliği deneyleridir. Süper askerler ve insan nüfusu için yeni ilaç tedavilerini araştırmak üzere ihtiyaç duyulan gelişmiş laboratuvar fareleri olmak üzere yaratıldılar.

Özgür olmak için yaratılmadılar.

Yaşamak için bile yaratılmadılar.

Onları yaratan, onlara işkence eden, onları öfke ve özgürlük açlığıyla dolduran erkek ve kadınlara hizmet etmek için var oldular.

Artık özgürler, yaşıyorlar ve dünyayı ve arkadaşlarını ateşe veriyorlar.

- - -

İrk terimleri sözlüğü için lütfen [kitabın arkasına bakınız.](#)

• PROLOGUE -

BRANDENMORE ARAŞTIRMA GENETİK ARAŞTIRMA YERALTI TESİSİ

Cat büyüdüğü hücrenin beyaz duvarına baktı ve ağladı. Uzun zamandır ağlamamıştı.

Ağladığında G'nin canı yanıyordu, yüzden beş yaşındayken korktuğunda ağlamayı bırakmıştı. Şimdi on iki yaşındaydı ve terapiler artık dayanamayacağı kadar canını yakmadıkça ağlamıyordu.

Yine de bu terapilerden daha çok acıtıyordu. Bu, ölmesine izin vermesi için G'ye yalvardığı zamandan bile daha çok acıtıyordu.

Çünkü G artık gitmişti.

En azından tüm alarmlar sessizdi. Onu ve hücrenin diğer tek sakini uyandıran alarmlardı.

Önce Onur'un annesi ve babası Onur'u eve götürdü. Şimdi G'nin gittiğini, söylediler. Ama G çocuk değildi ve onu ve Judd'ı yanına almadan kaçmazdı.

. Yapmayacağını biliyordu.

Ve oyuncak ayısı da gitmişti. G, oyuncak ayısını sadece deneylerden döndüğünde almasına izin verdi ve tüm Vücudu parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Sonra onu kucaklarken kızın da kucaklamasına izin verirdi.

"Oyuncak ayımı aldı," diye fısıldadı. "O olmalı Çok korkmuştu Judd. Siyah giysili adamların onu götüreceğini biliyor olmalıydı."

Judd da G gibi Bengal cinsiydi ama G, Judd'ın Bengal'inin uyuduğunu söylemişti. Dr. Foster gömülü olduğunu söylemişti. Bazen G ona sanki o yetişkin değilmiş gibi bir şeyler anlatmaya çalışırdı. O büyümüşü. Bir sürü şey biliyordu. Ve Judd'ın kendi

Bengal uykusu. Uyanık değildi çünkü uyanmasına izin vermiyordu.

Judd havalıydı ama. Yumuşak siyah saçları ve gerçekten derin yeşil gözleri vardı. Harika bir bronzluğu varmış gibi görünüyordu, ama bu sadece onun

Deri rengi. Çoğu Irkın paylaştığı yumuşak koyu toprak rengi.

G kadar uzun boyluydu ama kasları onun kadar sert değildi. O da Her zaman her şeyi izliyordu ve bazen G ona bir şeyler açıklıyordu ama Cat bunların Judd'ın çoktan anladığı şeyler olduğunu biliyordu.

"Siyah giysili adamlar onu götürmedi, Cat." Kendi karyolasına uzanmış, her zaman yaptığı gibi tavana bakıyordu.

Bir keresinde ona, yeterince dikkatli bakarsa zihninin onu özgürce koştugu yerlere götürdüğünü söylemişti.

Bunu hiçbir zaman yapamamıştı, çünkü G sürekli onunla konuşuyor, hatırlaması gerektiğini söylediği şeyleri anlatıyordu.

Ama duyduğu ve gördüğü her şeyi hatırlıyordu. G ona sadece bir kez bir şeyler anlatmak zorunda kaldı.

Siyah takım elbiseli adamlar onun için gelirse korkmaması gerektiği gibi şeyler. Onlarla savaşıma, sadece sakın ol, çünkü onu kurtaracaktı. onu uyutmadan önce. Siyah giysili adamlar, terapileri üstlenen diğer yaşlı insanları da götürmüşlerdi.

Yıllar boyunca. Onlar gittiklerinde Dr. Foster çok üzölmüştü ve G'ye en azından artık canlarının yanmayacağını söylediğini duymuştu.

"Siyah giysili adamlar onu götürdü, Judd." İleri geri sallanmamak için kollarını dizlerine doladı. "Oyuncak ayım gitti." Ve G orada olmadığında oyuncak ayısına ihtiyacı vardı. Çok korkmuştu. "G korkmasa bunu yapmazdı."

"Gideon korkmaz, Cat," diye hatırlattı ona. Bunu ona yıllar boyunca pek çok kez söylemişti.

"Bizi terk etmez." Terk etmeyeceğini biliyordu. G onu seviyordu ve onun Judd'ı sevdiğini biliyordu. Judd'ı da kurtaracaktı çünkü onu asla acı çekmesi için geride bırakamazdı.

"G'yi istiyorum," diye fısıldadı, nefesi kesilmişti, her zaman onu boğmakla tehdit eden korku şimdi onu sürüklüyordu. "Onu benden aldılar Judd. Neden onu benden aldılar? G'ye ihtiyacım var."

Sessiz hıçkırıklar omuzlarını sarstı, bilim insanlarının ağladığını duymasına izin vermeye cesaret edemedi. Yüksek sesle konuştuğu için onu cezalandıracaklardı. Onu kendi zihninin içine hapseden ve verdikleri acıyla çıldırtan o korkunç ilacı vereceklerdi.

"Gideon kaçtı, Cat." Judd'ın sesi boş ve teslim olmuş gibiydi. "Bunu kabul etmek zorundasın. Oyuncak ayıyı neden aldığını bilmiyorum ama askerlerin onu almadığını biliyorum."

G'ye ihtiyacı vardı. Onu koruyordu. Cehennemi katlanılabilir kıldı ve ona umut verdi. Ve Judd yanıyordu. G onu terk etmezdi. Bunu yapmazdı. G başka kimsesi olmadığını biliyordu. G'den başka kimsesi yoktu.

DÖRT AY SONRA

G'yi almışlardı, şimdi de onu ve Judd'ı alıyorlardı.

Cat koridordan hücreye doğru ilerleyen siyah giysili adamları izledi. Artık araştırma merkezinde kendisinden ve Judd'dan başka kimse kalmamıştı. Onu kesinlikle alacaklarını biliyordu. Son terapi sırasında hayal kırıklığı olarak adlandırdıkları kişi oydu.

"Unutma Cat, kavga etme. Sakin ol," mırıldandı Judd onun yanında durmak için hareket ettiğinde. "Hiçbir şey söyleme. Onlara söyleme herhangi bir şey."

Ama G onları kurtaramazdı.

Judd bunu yapacağını düşünmüştü ama siyah takım elbiseli adamlar onu alıp uyutmuşken nasıl yapabilirdi ki?

Yine de dövüşmeyecekti. G'ye dövüşmeyeceğine dair söz vermişti. Ortada. Bekleyecekti. İzleyecekti. Eğer onun için gelmezse, laboratuvardan çıktıktan sonra ilk fırsatta kaçacaktı. O da bir şans olacağına söz verdi.

Tıpkı ona öğrettiği gibi kaçmaya çalışacaktı. Kaçacak, saklanacak, büyüyecek ve dövüş derslerinin geri kalanını öğrenecekti. Ne zaman Hepsini tanıyordu, o zaman G'yi uyutma emrini kimin verdiğini bulacak ve onlara acı çektirecekti.

Sonra ne yapacaktı? Merak etti. Çünkü bundan sonra G'siz bir hayat düşünemiyordu.

"Beni duyuyor musun, Cat?" Sesi sertleşti, neredeyse G'ninki gibi çıkıyordu.

"Seni duyuyorum." Başka bir şey söylemek için yeterli zaman yoktu.

Siyah giysili adamlar hücredeydi. Sert yüzlü, gözleri çok düz ve soğuk, merhamet ya da şefkatten yoksun.

Metal kapı sessizce açıldı.

En uzun boylu olanı Judd'a doğru ilerlerken, ", transfer oldun," dedi. "Arkanı dön."

Judd döndü, sert plastik kelepçeler bileklerine geçirilirken irkilmedi bile.

Dönen Cat de ellerini arkasına koydu.

Her iki adam da güldü. "Evet, sen gerçek bir tehditsin," diye alay etti kısa boylu olan, kadının kafasına acı verici bir tokat atıp onu kapıya doğru itmeden önce. "Kısıtlamalarımı senin için harcamayacağım."

Bu bir hataydı ama bunu onlara söylemeyecekti.

Ufacıktı. Çelimsiz görünüyordu. Ama içinde bir hayvan gizleniyordu. Beklemedikleri ve olmadıkları biri. Yaşamaya kararlı biri.

DÖRT SAAT SONRA PENNSYLVANIA DAĞLARI'NDA BİR YERDE

Judd şokta olması gerekip gerekmediğini merak etti.

Onlarla birlikte minibüsün arkasına binmiş olan muhafıza baktı. Yere yığılmıştı, boynunun yan tarafı

gözlerini minibüsün tavanına dikmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kedi konuda dağınık değildi. O kadar hızlı, ölümcül bir hassasiyetle ve keskin küçük dişler ve pençelerle hareket etmişti ki, Judd ilk başta gördüklerini hayal ettiğinden emindi. Ta ki kedi gardiyanın kemerine girdi, serbest bırakma cihazını aldı ve Judd'ın ayak ve el bileklerindeki bağları gevşetti.

Dar bankına geri döndü, köşeye büzüldü ve manzaranın gece yarısı gölgelerinden oluşan bir pus içinde geçip gittiği dar pencereye baktı.

"G hazır olmam gerektiğini söyledi," diye fısıldadı. "Kaçmak için sadece bir şansımız olacak."

Hâlâ Gideon'un kendisinden alındığına inanıyordu. Hiç kimse onu Gideon'un kaçtığına ikna edebilmiş ve merkezin yeni müdürü Dr. Bennett'in onları ötenazi merkezine nakletmesini ayarlayana kadar Judd onu orada yalnız bırakmıştır.

tesis.

Gideon'un gerçekten hayatta olduğunu anladığında ne yapacaktı?

"Cat, beni dinle." Onun yanında diz çöken Judd dikkatlice dışarı çıktı, kirli yüzüne dokundu ve ona doğru çevirdi.

Gideon çılgına dönecekti. Laboratuvar teknisyenleri Gideon kaçtığından beri Cat'in doğru düzgün yıkanmasına izin vermemişti. Saçları kirli teller halinde sarkıyor, yüzünü ve ellerini kir bürüyordu.

"Gideon burada olacak. ."

Başını şiddetle salladı. "Beni bırakmazdı." Minik parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Beni terk etmezdi, Judd."

"Seni kurtarmak için seni terk ederdi, Cat."

Vahşi bir hırlama ve küçük kesici dişlerin şaklamasıyla başını içgüdüsel olarak geriye attı ve şok içinde ona baktı.

"G bunu yapmazdı!" Yüzündeki, gözlerindeki acı onun için kalbini kırdı. "Beni yalnız bırakmazdı. Asla. Bıraksa bile ayıcığımı benden almazdı."

Ama içine yıllar boyunca çaldığı bilgilerle doldurduğu düzinelerce nano flaş çipi gizlemiş olsaydı, bunu yapabilirdi. Nesiller boyu süren deneyler, genetik kodlamalar ve Irk araştırmaları o yırtık pırtık küçük ayının içinde saklıydı.

Yine de tüm bunları açıklayacak zaman yoktu.

Zamanı kalmamıştı.

Gideon'un uyarı duyuldu ve gece gökyüzünü 4 Temmuz gibi aydınlattı.

Cati yere fırlatan Judd, onun zayıf bedenini elleriyle kapladı. Gideon'un uyarısını net bir şekilde hatırlıyordu. Cat en ufak bir çizik bile alırsa, onu Judd'ın derisinden çıkaracaktı.

Judd onun çizik almasını
Bu çocuk onları kimin kurtardığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

- - -

G.

Gerçekten kaçmıştı. Ondan kaçmıştı ve şimdi
Ölüyorum.

"Çok fazla kan kaybetti, Judd." Çılgınca adamın göğsünden akan
kanı durdurmaya çalışıyordu ve adam ona bakarken
Gözlerinin beyazı o ürkütücü, yeşile çalan kehribar rengine döndü. "Kan
nakli yapmalıyız..."

"Hayır.." G'nin hırıltı korkunç bir sestti.

Şok içinde ona baktı. Hiçbir zaman makul bir Cins olmamıştı ama bu
çılgıncaydı.

Bakışlarını karşısındaki İrk'a çevirerek, yıllar önce ikisinin de özgürce
alfaları olarak kabul ettikleri İrk'ın emrini görmezden gelmesi için sessizce
ona yalvardı.

Judd onun yalvaran bakışlarını görmezden gelerek başını
eğdiğinde, "Eğer ölürse seni asla affetmeyeceğim," diye hıçkırdı. "Beni
duyuyor musun, Judd? Seni asla affetmeyeceğim."

"Seni öldüreceğim." G hırıldadı, kanının sıcaklığı hâlâ ellerinin
üzerinde hafifliyordu.

"Yapma bunu, Gideon." Judd şimdi ona bakıyordu, yeşim yeşili
gözleri Cat'in daha önce hiç görmediği bir iç alevle . "Lütfen bunu
böyle yapma."

"Bunun biliyorsun." G öksürdü.

"G, lütfen. Beni yalnız bırakamazsın" diye yalvardı.
Umutsuzca, anlamasını sağlamaya çalışırken gözyaşları kanına karıştı.
"Bana yalan söyledin, G. Beni bir kez terk ettin. Beni terk etme.
. Beni bırakırsan yaşayamam."

Hıçkırıklar vücudunu sarsıyor, adamın kendisine bakmasını
sağlarken içini titretiyordu. Onun anlamasını sağlamak zorundaydı.

"Peşimizden gelecekler. Sensiz nasıl savaşabiliriz? Lütfen, G. Sensiz
savaşmak istemiyorum."

"Benim küçük kedim." Sesi o kadar zayıftı ki, eli titreyerek yüzüne düşen gözyaşlarına dokunmak için uzandığında onu dehşete düşürdü. "Sen yaşıyorsun, Kedi. Benim için yaşıyorsun. Bana söz vermiştin."

Ona yaşayacağına dair yemin etmişti. Yaşamaktan asla vazgeçmeyeceğine yemin etmişti.

"Beni terk edersen sayılmaz," diye bağırdı ona. "Sayılmaz, G."

"Bu sayılır ..." Hissettiği gibi boğazından öfkeli bir hırıltı koptu. Judd'ın boynuna sapladığı basınç şiringası. "Hayır ... seni piç!" G ona lanet okudu. Bakışları ona döndü, saf yeşil öfke gözlerini aydınlatıyordu. derinliklerde. "Onu öldüreceğim, Cat. Bunu yaparsan onu öldürürüm. İkinizi de öldüreceğim."

Geri çekildi ve adamın kolunun çaresizce yanında yere düşmesini izledi.

Hızla ayağa kalkarak, Judd'ın G'nin getirdiği malzemelerden küçük bir battaniye paleti serdiği diğer tarafa koştu. G'nin yüzükoyun yatan bedeninin yanında bir tıbbi paket duruyordu.

Transfüzyon malzemeleri hazır.

"Hayır," diye tekrar sordu G. "Serum yok, Judd. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Serumun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Kanının onun iyileşmesine yardımcı olacağını biliyordu, önemli olan da buydu.

"Sana söyledim, Foster yanıliyordu," diye tartışıyordu Judd, Cat G'nin yanına uzanıp diğer Breed'in kolunu kaldırması için kolunu çevirirken kan nakli şiringasını damarına soktu. "Kahretsin Gideon."

"Kedi." Hırıltıyla bakışlarını ona çevirdi, ona baktı ve onun bildiğinden çok daha fazlasını fark etti. "Bunu yap, Cat, ve sen ..." diye hırladı.

"Seni seviyorum, G," diye fısıldadı. G'yi her şeyden çok seviyordu, bu yüzden ondan ne kadar nefret ederse etsin, onu sonsuza dek terk etmesine izin veremezdi.

Ona bakarken ilk kez bir korku parıltısı hissetti. Yeşil ateş gözlerini doldurdu, kehribar rengini kapladı, siyah göz bebeklerini ve gözlerinin beyazlarını yok etti. Dehşet vericiydi.

"Seni hiç sevmedim," diye alay etti ona, hayatının en büyük acısını kalbinde hissederken. "Sence ben neden

Seni kurtardı mı? Sen bir deneydin. Benim deneyimdi. Hepsi buydu."

Judd, "Tanrım, Gideon, kapa ," diye hırladı.

Cat onun ne yapmak istediğini anlamadan önce G'ye daha fazla felç edici vermiş ve alfasının onu lanetleyememesini sağlamıştı.

en küçüğünü daha fazla alamazlar.

Ama artık çok geçti, sözler çoktan söylenmiş, hasar çoktan verilmişti.

"Yine de seni seviyorum," diye fısıldadı, canı o kadar yanıyordu ki acı gözyaşlarını engelledi.

Cat ona arkasını dönerek yıldızlı gökyüzüne baktı ve kendini oradan uzaklaştırdı. Judd ona kendini laboratuvarların dehşetinden nasıl kurtardığını, bedeni hâlâ kapana kısılmışken zihnini nasıl özgürleştirdiğini anlatmıştı. Cat zihnini daha iyi anılara dönmeye zorladı. G'nin sesine, canı yandığında nazik ve şefkatli olan, onu her zaman beklediğini hissettiği o korkunç çukurdan kurtaran sesine.

Kendini, o hissettiği güvenlik ve korumaya geri dönmeye zorladı. Birine ait olduğuna inandığı zamanlara.

. Bu bir yalandı, tıpkı diğer her şeyin yalan olduğu gibi.

Dr. Foster bir keresinde onun Gideon'un deneyi olduğunu söylemişti ve o zaman ne demek istediğini bilmiyordu. Artık biliyordu. G laboratuvardan ayrıldığından beri bir deney olduğunu biliyordu.

Doğuştan sahip olduğu hastalığın vücudunu iyileştirip iyileştiremeyeceğini görmek için.

Ama o da başka bir deneydi.

Bir Cins olarak doğmamıştı, deneyler yoluyla bir Cins haline getirilmişti. Korkunç acılar, günlerce süren ıstıraplar. Sıradan bir kızıdan, içinde bir hayvanın saklandığı bir kıza dönüştürülmüştü.

Gideon'un deneyi, Dr. Foster ona gençken böyle seslenirdi. G sürekli onunla çalışırdı. Gideon'dan daha zeki idi.

O laboratuvarlardaki herkes. Dr. Foster onun kendisinden bile daha zeki olduğunu söylemişti. Ve Dr. Foster bir Irk Yaratıcısıydı.

G hayvanı onun içine sokmuştu. Tıpkı diğer bilim adamları gibi, tıpkı Bay Brandenmore gibi ona da zarar . Kız sadece onun

deney . . .

- - -

Ertesi sabah uyandığında onun gitmiş olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Yattığı yerde bir kağıt parçası katlanmıştı. İsim.

Kaç Judd, onu buradan götür. Sakla onu. Ben iyileşeceksin ve seni bulacağım. Ve sen öleceksin. İkiniz de . Etinizi kemiklerinizden sıyracağım ve bana hiç bulaşmamış olmayı sağlayacağım.

Mektubun geri kalanını okumadan bıraktı. Mektubu katlayarak sessizce Judd'a uzattı, ayağa kalktı ve malzemeleri ve battaniyeleri bir araya toplayıp çantalara geri yerleştirmeye başladı.

En azından G onlara bu kadarını bırakmıştı.

"Bunu okudun mu?" Judd arkasından sordu.

Cat başını salladı.

"Anlıyor musun, Cat?" Sesindeki kibarlık onu şaşırtmalıydı ama şu anda şaşırabileceğini sanmıyordu.

Omuz silkti. "Ben aptal değilim. Akıllıyım, unuttun mu? G bundan emin oldu."

Ona hep bunu söylerdi.

Zeki, doğduğunda hasta olmasaydı olabileceğinden çok daha zeki.

"Evet." İç çekti. "G bundan emin oldu."

Sesi çok üzgün geliyordu, neredeyse onun hissettiği kadar üzgün. Neredeyse. Kalbinin içinde o kadar üzgündü ki, tek yapmak istediği şey onu kapatmaktı.

ve hiç olmamış gibi hayal ederdi. Ama bunu yapamazdı. Burada kalamazlardı. G geri gelirse Judd'ı ve onu öldürürdü. G her zaman sözünü tutardı.

"Sen de onun deneyi miydin Judd?" Yavaşça ona döndü, araştırma merkezinde oynadığı rolü hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı.

Cins'in dudaklarında kendisiyle alay eden bir gülümseme belirdi.

"Ben onun kardeşiyim, Cat," dedi sonunda, derin bir iç çekerek. "Ama artık onun için ne olduğumu biliyorsam lanet olsun."

G'nin kardeşi.
Judd'ın bile biri vardı, G olsa bile. Onun kimsesi
yoktu.

• BÖLÜM 1 -

ON ÜÇ YIL SONRA WINDOW ROCK, ARIZONA

Dünya ona Claire diyordu.

Bir zamanlar yasal adı Fawn'dı. Aslında gerçek adı da değildi.

Önemli olduğu yerde, önemli olduğu kişiye göre, o Kediydi, dikkatlice gizlenmiş, olgunlaşmış, huzursuz, saldırmaya hazır bir kedi cinsi. Çevresindekilere ve kendisine karşı oynanan entrikalara karşı yavaş yavaş sabırsızlanan bir dişi kaplan.

Bir süredir bu durumdan sıkılmaya başlamıştı. Aslında yıllar önce genç bir kızken ölmüş bir kadın olarak yaşamak, sessiz, çalışkan ve omurgasızmış gibi davranmak sabrını tüketmişti.

Omurgası vardı.

Bir keresinde, bir genetikçi ve Gideon bir Bengal cinsi, G adını verdiği, bunu sağlamıştı.

Çelikten bir omurgası vardı ve yerine oturmaya hazırlanıyordu.

"Claire koruyucu gözetim altına geri dönmeli. Babasının ailesine ve Breed toplumuna karşı işlediği suçların gün ışığına çıkmasıyla birlikte, hedef haline gelecektir." Breed İşleri Bürosu Direktörü Jonas Wyatt, Window'un hemen dışındaki Navajo Suites Hotel'in konferans salonunda toplanan gruba hitap etti

Rock.

Tam olarak haksız sayılmazdı. Bahsetmeyi ihmal ettiği şey, onun on iki yaşından beri bir hedef olduğu gerçeğiydi. Bu onun için yeni bir şey değildi.

Nedense bu Aslan Irkı onun en sevdiği proje olduğuna karar vermişti. Babasının Raymond olduğunu öğrendiğinden beri Martinez, kendi kız kardeşinin Genetik Konseyi tarafından kaçırılmasının ve daha sonra ölümünün arkasındaydı, Breed onun kurtulamadığı bir gölge gibiydi.

Böyle bir şekilde oynamak için çok tehlikeli olduğunu henüz öğrenemediği bir yaratığı ortaya çıkarmak için elindeki tek yem olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Jonas endişelerini ona yöneltmedi. Claire'in aile üyelerine yönelikti.

Çılgın gümüş gözleri, güneşten bronzlaşmış yüzünü kırıştıran samimiyet ifadesinin ortasında endişeyle dönüyordu.

Her sabah ona gülümsüyormuş gibi yapan Alman çoban köpeği kadar samimiydi. O piç kurusu, izin vermeye cesaret etse ilk fırsatta derisinden bir ısırik alırdı.

Jonas onun zarar görmesini istemiyordu, tabii bu daha büyük bir iyilik için değilse. O sadece bu daha büyük iyilikle daha çok ilgileniyordu. "Bana öyle geliyor ki bu karar Claire'in olmalı." Yeni Irk İşleri Bürosu'nun Batı Bölümü'nün müdürü -burada ağzı olan konuşuyor- gerçek Claire Martinez'in amcası olan Rule Breaker bu noktada söz aldı.

Claire'in bir amcası vardı. Ne kadar şanslı değil mi?

Bakışlarını masanın üzerine katladığı ellerinden kaldırarak siyah saçlı, mavi gözlü Rule'a çevirdi ve onun ne kadar şüphelendiğini, ne kadarını bildiğini merak etti.

Oldukça emindi ama ona her şeyin anlatıldığını da şüpheliydi.

"Katılıyorum." Büyükbabası Orrin . "O bir tek gereken süre boyunca hapsedilecektir. İstedığinin bu olup olmadığına kendisi karar vermelidir."

Oh, bu gerçekten iyi olmak üzereydi.

Orrin bir kadının kendisini koruma konusunda kendi kararlarını vermesine asla razı olmazdı. Genç kızı otuz yıl önce ortadan kaybolduğundan beri.

Eğer sessizce öldürüldüğünün onaylanmasına ihtiyacı olsaydı Martinez ailesinin dışına itilmişti, sonra Büyükbaba Orrin

Verdim.

Göğsündeki sızı daha da keskinleşti, kederin ağır yükü daha da içine çöktü.

Jonas sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Sanırım Claire riskleri biliyor," .

Belki de yapabilir.

Bazı çılgın ırk güçleri söyleniyordu. Gerçekte ne yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Peki bu riskler neler olabilir?" Gruba yeni katılan Kurt ırkı Lobo Reeve soruyu öyle bir kibirle sordu ki, Lobo'nun dudaklarını ısırması gerekti.

"Neden biz bu riskleri görmeden önce açıklamıyorsun?

genç bir kadını kilit almak istedi, genç kadını

"Görünüşe göre, hayatı boyunca kısıtlamadan başka bir şey bilmemiş,

Müdür Bey?" Bu çok iyiydi, klasik bir G-oh, affedersiniz, Graeme-Reeve toplantıya adımını attığı anda bunun farkına varmıştı. Sanki Bengal'in aylardır nerede olduğunu bilmiyormuş gibi. Onun Jonas Wyatt'ın burnunun dibinde çalıştığını, Lion Breed'in güvenlik müdürü olarak

Reeve'in mülkleri.

Graeme Parker, onun kıcı.

Bir aslan ırkı mı?

Gerçekten mi?

Bu kokuyu almayı nasıl başarmıştı? Bengal kokusunu bir aslanınkiyle maskelemek öyle biyolojik ve genetik bir dehaydı ki, bunu zar zor anlayabiliyordu. O her zaman kendi iyiliği için fazla zeki olduğunu biliyordu, ama bu onun beklentilerini bile aştı.

Jonas itirazlardan memnun değildi. Yüz ifadesi endişeden boşluğa o kadar hızlı dönüştü ki Cat gözünü kırıp kırpmadığını merak etti.

"Claire? Görünüşe göre burada senin fikrine ihtiyaç var." Jonas'ın ses tonundaki ince alay onun karar vermesini sağladı.

Ondan sadece kabul etmesini bekliyordu. Claire'in her zaman yaptığı gibi yapmasını ve onun korunması için alınan kararları kabul etmesini.

Claire'in hâlâ yaşadığından emindi. Hayır, onun Claire olmadığını biliyordu. Başından beri biliyordu ve sadece

Ona patronluk taslıyor, bulmaya kararlı olduğu Bengal'i ortaya çıkarmak için onu kullanıyordu.

Bakışlarını son on üç yıldır onu korumaya çalışan iki adama, Orrin ve Terran'a çevirdi. Claire'in sahip olduğu adamlar büyükbabası ve amcası. Onların gerçekten kendisine ait olmasını ne kadar isterdi.

Birinin, bir yerlerde, kendisine olmasını nasıl da diliyordu.

Yapılacak en mantıklı, en akıllıca şey onunla aynı fikirde olmaktı. Irk koruma gözetimi o kadar da kötü değildi. Sadece inanılmaz derecede sıkıcı ve kaçması imkansızdı. Boğucu olacak kadar hapsediciydi.

"O bir çocuk değil, Jonas." Lobo konuştu, vahşi yeşil gözlerini yönetmene dikmişti. "Onunla çocukmuş gibi konuşulmasından da hoşlanmadığına eminim."

Jonas bakışlarını Lobo'ya kaydırды, dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Claire'e döndü. yüzündeki kibirli güven dişlerini sıkmasına neden oldu. Gerçekten de onun bu kadar kolay kontrol edebileceğini, gerçeği ondan zorla alabileceğini düşündü. O burada rotasını çoktan belirlemişti, hiçbir şeyi zorlayamazdı.

"Çocuk değil Lobo, ama babasının parmağı altında olmaktan kesinlikle yorulduğunu söyleyebilirim." Tuhaf bakışlarında güven parıldıyordu, o kadar emindi ki

Hizaya girecekti, onun hizasına ve onun istediğini yapacaktı. Onun kim olduğunu, ne olduğunu biliyordu ve zayıf olduğuna inanıyordu. O da zayıf olduğuna inanmasına izin verdi, tıpkı başkalarının buna inanmasına izin verdiği gibi.

Bunun zamanı geçmişti.

Claire'miş gibi davranmayı bırakmanın ve büyüdüğü kişi, Cins olmanın zamanı gelmişti.

Berbattı. Bundan nefret ediyordu. Ve bu ona daha fazla Şu anda uğraşmak istediğinden çok daha fazla sorun vardı ama bu saçmalık zaten çok uzun sürmüştü.

"Ben ne Raymond'un ne de sizin kuklanızım Bay Wyatt." Ayağa kalkarak, onun korunmasına ve geleceğine onun adına karar vermek üzere bir araya gelmiş olan *adamlarla* yüzleşti. Sanki bunu kendi başına yapabilecek yeteneği yokmuş gibi. Sekiz yaşına gelmeden önce bunu yeterince yaşamıştı.

Ve her ne kadar ihtiyatlı olma ihtiyacı en üst düzeyde olsa da, hiç şüphesiz, boyun eğiyormuş gibi yapma yeteneği artık mevcut değildi.

"Senin bir kukla olduğunu hiç düşünmemiştim ama sanırım ikimiz de Raymond'un Genetik Derneği ile olan ilişkisinin Konsey sizin için kabul etmek istediğinizden daha büyük bir tehdit." Bu bir hatırlatmaydı.

Geçmişinin Raymond tarafından da bilindiğini hatırlatan Jonas, onun gerçek kimliği kaçamayacağı bir zayıflıktı. Ve Raymond'un, Breed'lerin kendisine yönelttiği suçlamalardan aklanmasına yardımcı olacağına inandığı fonları ona sağlamaya istekli olanlara çoktan bildirdiğine şüphe yoktu. Liste çok genişti.

"Çocuk." Orrin de ayağa kalktı; buruşuk yüzü, gri saç örgüleri ve zayıf bedeni, yaşının onu seven pek çok kişiden kopardığını hatırlatıyordu. "Sizi sevenlerin istediği gibi değil, kalbinizin, ruhunuzun sizi yönlendirdiği gibi yapmalısınız. Ama tehlike şu değil

Tek başına yüzleşeceğin bir şey," dedi ona. Sesi nazikti ama yine de onu bu durumla ailesi olmadan yüzleşmesi için cesaretlendiriyordu. Claire Martinez'in güvendiği gibi. "O hayatla ya da seni bulabilecek herhangi bir tehlikeyle asla tek başına yüzleşmeyeceksin."

Başka bir hatırlatma, on üç yıl önce ona verdiği bir hatırlatma. Ona göz kulak olanlar vardı, onu asla görmeyecek olanlar.

Tehlikeyi önce onlar savuşturabilirse zarar görecekti. Torununun kimliği altında korunduğu onca yıl boyunca onlardan hiç yardım da istememişti.

"Orrin, saygısızlık etmek istemem ama bu saçmalık," diye sertçe itiraz etti Jonas, sesindeki öfke tüm odanın dikkatini çekecek kadar güçlüydü.

Siyah gözbebeklerini gizleyen gümüş gözler cıva saçıyor gibiydi ve bu çöl diyarına gelmeden çok önce böyle bir bakışa alışık olmasaydı onu etkileyecek ilkel bir öfkeyle dönüyordu.

"Belki de saçmalıklarla dolu olan sizsiniz, Müdür Bey," dedi Orrin. Aslan Irkı'nın da gözünü korkutmadan, yumuşak bir şekilde önerdi. "Bu onun kaderi, sizin değil. İddia ettiğiniz sorular buraya geldiğinizde cevaplanmıştı. Bize aradığınızı söylediğiniz şeye sahipsiniz, kızınızın sorularının cevaplarına.

Sağlık. Artık gidebilirsiniz. Kendi güvenliğimiz ve korumamızla biz ilgilenebiliriz."

Orrin'in kasıtlı olarak kibirli bir şekilde ortaya attığı iddia havayı öfkeyle doldurdu. Wyatt'ın öfkesiyle.

"Ama senin değil, değil mi? Ne kadar öyle olduğunu iddia etse de. Yalanlar ne zaman bitecek?" Elleri masaya vururken Öne doğru eğildi, parmaklarının ucundan çıkan kanlı pençelerin görüntüsü, ilkel genetiğinin bir güvencesiydi. Sahip oldukları içinde sert ve hızlı bir şekilde yükseliyordu. "Beni aptal yerine mi koyuyorsun? Senin kim ve ne olduğunu bir an bile bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ona baktı, bilgi ve talep bakışlarını yakıyordu. Bu bakış ona genetik üstünlüğünü hatırlatıyor gibiydi. Kadın boyun eğecekti. Onun yolundan gidecekti. Kendisini bu şekilde korkutmaya devam ederse ona cehenneme gitmesini söyleyecekti.

"Seni bir piç sanıyorum!"

Dürtülerini dizginleyemeden, içinde yaşayan, normalde sessiz ve iyi gizlenmiş olan dişi kaplan tasmaından kurtuldu. Elleri masaya çarpmadan önce kendi pençeleri de ortaya çıktı. Yapabilirdi yüzünün kenarlarında etini gölgeleyen işaretleri , hissedin Ağzının kenarlarındaki kesici dişler aşağı iniyor, genetiğine işlemiş hayvanın insanla birleştiğini hissediyor.

Şok odayı doldurdu. Wyatt'ın bakışlarını ise memnuniyet doldurdu. Onu bu kadar kolay kandırdığına gerçekten inanıyor muydu? Onu bu kadar kolay kandırdığına Yaptığı şeyin sonuçlarını.

"Sen kayıtsız bir cins dışısın," diye hırladı Jonas, sesi buzbir hâkimiyet kırbaıcıydı. "Sana sahip çıkan tek alfanın dediklerini yapacaksın."

Ona sahip çıkan tek alfa mı? Peşinde olduğu Bengal'in deli olduğuna inandığı kadar deliydi.

Neyse ki, istemediği sürece sahiplenilmek sayılmıyordu. Lobo ayağa kalktı ama korkuyla değil, hatta ihtiyatla.

Kesinlikle keskin bir ilgi ve ondan değil, onun için endişelendiğine dair bir ipucu. "Siz benim alfam değilsiniz, Müdür Bey," diye güvence verdi ona, ses tonu

Hayvanları serbest kaldığında pek çok erkeğin sesinde olduğu gibi sert değil, keskin ve melodikti. "Bu talep kokusu, bu öfkeli emir bakışı beni etkilemiyor. Alfa'm beni yıllarca işaretledi.

ve ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar başkaları onun yerini gasp edemeyecek."

İçindeki dişi kaplan, alfasını özgürce kabul etmişti. İlk kez kendini gösterdi. Sadece onun tarafından değil, içindeki hayvan tarafından da kabul edilmesinin izi, ne kadar güçlü olursa olsun silinemezdi.

çoktan silmeye çalışmıştı.

"Senin ölmeni isteyen bir alfa." Bu hatırlatma, keskin kesici dişlerin gösterilmesi ve bir öfke parıltısıyla yapıldı.

Bunu gerçekten de yüzüne vurmak zorunda değildi, değil mi? Graeme'in onun ölmesini istediğine inandığından değil, ama onu arayan diğerlerine verdiği izlenim buydu. O da bunu pek hoş bulmamıştı.

"Buna mı inanıyorsun?" Alçak sesle, eğlenerek bir kahkaha attı. "Güven bana Müdürüm, eğer alfam ölmemi isteseydi, buraya ilk geldiği gece beni bulduğunda ölmüş olurdu. Beni ve Onur'u ararken canavarı uyandırdınız Direktör. Şimdi bizi buldunuz. Ama inanın bana, bizi önce o buldu ve ne yaparsanız yapın, ne planlar yaparsanız yapın, beni ne kadar derine gömerseniz gömün, onu benden uzak tutamayacaksınız."

her zaman biliyordu, her zaman kabullenmişti. Hiçbir şey yoktu. Hayatını kurtaran genetik serumu geliştirdiğinde özünde onu yaratan Irk'tan saklanıyordu.

"Senin hayatta kalmana izin vermeye niyetli olduğunu mu düşünüyorsun? Sen çocukken onun sana karşı bir şeyler hissettiğine inanarak kendini kandırdın mı?" Kız doğrulurken, adam ona alaycı bir ifadeyle karşılık verdi, pençe uçlu parmaklarına baktı ve görünüşte mükemmel olan manikürü bir kez daha yerine oturana kadar keskin uzantıları yavaşça geri çekti.

Yönetmenin pençelerinden masaya hâlâ kan damlıyordu. İki mükemmel kırmızı gözyaşı damlası.

Bakışlarını ona doğru kaldırarak dişlerini sıktı, kesici dişlerini geriye itti ve alçak, derin bir nefesle onun talebi üzerine serbest kalan genetiğini dizginledi.

Bu oldukça gurur duyduğu bir yetenektir. Geçtiğimiz yıllarda bu yönünü o kadar derinlere itmeyi öğrenmişti ki, Irklar bile DNA'sındaki mutasyonun kokusunu alamıyordu ya da

Bengal Kaplanı'nın kokusu insanlığının kokusunu bastırana kadar.

Odada, birkaç dakika önce karşılarına çıkan Bengal dişisini hissedebilecek tek bir Cins bile yoktu, o artık tamamen gizlenmişti. Yine de, onu hissetmek gittikçe zorlaşıyordu.

her geçen ay bu küçük numarayı başarmak.

Mırıldanılan küfürler bu fenomeni karşıladı, ancak Jonas Sessiz, ona dik dik bakıyor, gücün ve talebin kokusu hâlâ onun üzerinde etkisini göstermeye çalışıyordu. Alfalar liderlik etme yetenekleri ve güçleriyle işaretlenirdi. Bu iki özellik, diğer güçlü iradeli Irkları takip etmeye teşvik edebilecek veya daha az iradeli olanları bunu yapmaya zorlayabilecek belirli bir kokuda birleşmenin bir yoluna sahipti. Cat onun gibi bir Irk değildi.

böyle bir şeye inanmasına izin verene kadar zorlayabilirdi.

Yine de bu oyunu oynayacak havada değildi.

"Bence bunun gerçekten bir önemi yok," diye onu temin etti. "Artık saklanmıyorum. O piçlerin doğumumdan sadece birkaç gün sonra damarlarıma enjekte ettikleri tedavi için acı çektim. Ben de acı çektim, tıpkı Honor, Judd ve

Gideon. Kaderimden saklanmaya çalışarak daha fazla acı çekmeyeceğim. Kimse Gideon'dan saklanamaz, Müdür Bey. Bu onu sadece , bunu bilmiyor muydun? Onunla yüzleşirsin, yüzüne tükürürsün ve

Sonunda seni öldürmeye merhamet gösterecek kadar onu eğlendirdi."

"Bundan daha fazla dramatik olabilir misin?" diye alay ederek ona ters ters baktı. "Senin alfan yok. Bu da seni hem benim korumam hem de komutam altına sokuyor. Kayıtsızsınız, bir alfa veya gururun size sağladığı koruma ve kayıttan yoksunsunuz. Bir alfanın ya da herhangi bir alfanın talebini reddetme seçeneği."

Başını yavaşça salladı. "Ben bir Bengal dişi kaplanıyım, Müdür Bey. Vahşi doğada bile hiçbir aslan böyle bir yaratığın gözünü korkutmaya cesaret edemez. Taleplerinize boyun eğecek değilim. Buna berabere diyelim derim."

"İyi fikir," diye araya girdi Lobo, yönetmenin iradesini zorlama girişimlerinden hiç de memnun olmadığı belliydi. "Eğer onun içinde hissettiğim alfa işareti bile seni ona kulak vermeye teşvik etmeye yetmiyorsa

Jonas, zaman bunu bir alfa olarak kendi duruşumla destekleyeceğim. ve benim sürümün. Düşmanlarına karşı tek başına durmuyor,

ya da keyfi kararlarınızı kabul etmesi için onu zorlamaya yönelik kasıtlı girişimleriniz."

Jonas'ın küçümseyen bakışları Kurt Irkı'na ters ters bakarken daha da derinleşti. "İrk Mahkemesi ve İrk İşleri Bürosu ile yaptığın anlaşma benim verdiğim kararlara karşı çıkmayı kapsamıyor Kurt," diye soğuk bir kayıtsızlıkla Lobo'yu bilgilendirdi. "Bu senin kavgan değil."

"Bu işin kavgı falan yok," diye araya girdi Cat. lanet olası erkek duruşu ve iki Irkın dahil olmaya başladığı sidik yarışı. "Kendi kararlarımı kendim veririm. I

İrk, insan ya da ikisinin arasında bir şey olsun, onları destekleyecek bir erkeği ne isterler ne de ona ihtiyaç duyarlar." Her iki adama da buyurgan bir bakış fırlattı, ne demek istediğini açıkça ifade etmeye kararlıydı. "Bu konuda tamamen yetenekliyim.

Sakıncası yoksa, senin o erkekçe, cins kibrin olmadan kendi başıma karar veriyorum."

Jonas yavaşça ona döndü, ona yönelttiği bakış kendisinden çok daha güçlü İrklara olan güveni sarsmıştı.

Neyse ki, böyle bir bakışla onu itaate zorlayacak olan genetiği o kadar derine gömülmüştü ki, sadece bir parça endişe Karşılığında kaşlarının alaycı kavisini bozdu.

"Kendini benimle eşit mi sanıyorsun, küçük kedi?" diye alay etti, küçümsemesinin, önyargısının kokusu o kadar açıktı ki neredeyse boğulacaktı.

Önyargı. İnsanların İrklara karşı hissettiklerinden farklı değildi. O, diğer İrklar gibi doğmadan önce yaratılmış bir İrk . Yine de unutmış görünüyordu, o tek değildi.

Tekrar başını salladı. "Kim olduğumu ve ne olduğumu her zaman biliyordunuz, Müdür Bey. Bunu biliyordum. Yine de bundan sonra bu konuyu nasıl ele aldığınıza dikkat edin, çünkü gün gelecek kızınız sizin nasıl davrandığınıza dair istemediğiniz sonuçlar çıkarabilir. İnsan olarak doğmuş, sonra da yaratılmak yerine bir İrk haline getirilmiş bir dişiye idare etmek. Bana nefretin kokusunu alabiliyorum. Umarım o da bunu asla hissetmek zorunda kalmaz."

Adamın şaşkınlığı öfkeye dönüşmeden ve insan derisinin altındaki hayvan genetiği kabarmadan önce dönerek odadan çıktı

Onu mahvedebilirdi ve o da bunu biliyordu.

Eğitimi, gücü onunkinden çok daha üstündü. Bunu her zaman biliyordu ve bu yüzden gölgede kalmıştı.

Orada kaldı, korumasına ihtiyacı olmayan birini korumayı umdu ve gerçeği kendine inkar etmeye çalıştı.

G-Graeme onu yıllar önce terk etmişti. Onu ve Judd'ı Genetik tarafından hastalıklı köpekler gibi ezilmeye terk etmişti. Konsey ve askerleri. Onu sadece canını yakacak ve Judd'ı tamamen yalnız bırakacak şekilde saklanmaya zorladılar.

Graeme onun alfasıydı; ona desteğini, gücünü borçluydu. Bunun yerine onu terk etmişti ve onu yok etmeye kararlıydı.

Onu, rehberliği olmadan tek başına olgunlaşmaya bırakmıştı.

Sırtını dayayacak kimsesi olmayan yalnız bir kadın haline gelmiş ve onu hiç olmadığı biri gibi davranarak bir hayatla yüzleşmeye terk etmişti.

olması gerekiyordu. On üç yıl boyunca tek başına mücadele etmiş, yardım istemeyi reddetmiş ve sadece bir kişi bazen yardıma ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Odasına girip çıkan sessiz gölge

Ara sıra iyileştirici bir merhem, kırık bir kemik için bir atel ya da her gün karşılaştığı nefretin ortasında kaybolduğunu hissettiğinde tatlı bir ikram sunmak için. Onunla nadiren konuşurdu, orada olduğunu nadiren bilirdi ta ki

uyandı ve hediyeleri buldu.

Dane Vanderale, Breed müttefiki ve destekçisi, bir servetin varisi yardım ettiği kişiler için bile bir muammaydı. Özellikle de Cat için, çünkü onun neden yardım ettiğini hiç anlamamıştı.

Alfa'sının yapması gerekeni, Graeme olarak bilinen Irk'ın yapması gerekeni yapmıştı. Yardıma en çok ihtiyacı olduğu anda yanında olmuş ve onu yok etmeye çalışmak yerine yardım etmişti.

Graeme de tam olarak bunu yapıyordu, onu yok ediyordu.

Onu bulduğu andan itibaren, her hareketi, her dikkati

Hesaplanan manevra, kim ve ne olduğunu ortaya çıkarmak, yıllar boyunca bulduğu son koruma kırıntısını da almaktı. Hissettiği kadar kayıp ve yalnız olduğundan emin olmak için.

Jonas'ın onu arayışı sırasında hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğinde, dönüştüğü çıldırmış yaratık ava çıkmıştı. O yalnız kaldığı sürece, o kaldığı sürece gizli, memnun olmuştu.

Ama herkese karşı gizli kalmamıştı. Genetik Konsey onu aramaya başlamıştı ve kaybolduğu genel bölgeyi biliyorlardı ama kimliğini asla tespit edememişlerdi, Raymond'un tehditlerine rağmen. Brandenmore araştırma merkezinin başındakiler, sahibinin ölümünden sonra bile onun geri dönmesini istiyorlardı, bunu biliyordu. Jonas Wyatt onun bilinen son yerine odaklanmaktan daha fazlasını yapmıştı. Kendini Window Rock'a park etmiş ve orada olmadığını bildiği ama Bengal Irkını oraya çekeceğini bildiği kuduz bir Irkı yoğun bir şekilde aramaya başlamıştı.

Jonas, bir zamanlar Gideon olarak bilinen Bengal'le ilgili herhangi bir araştırmayı yönlendirmenin Irk'ı oraya çekeceğini biliyordu ve şüphesiz hem Cat'in hem de Honor'ın kimliklerinin ortaya çıkacağını ve Gideon'u kendini açıklamaya zorlayacağını da biliyordu.

Yine de kendini açığa vurmamıştı. Göz önünde saklanmanın bir yolunu bulmuş ve sonra Cat'in sahip olduğu tüm savunmaları elinden almaya başlamıştı.

Sadece korumasını değil, yanılısamalarını, aidiyete ve kendine olan inancını da çalmıştı.

Alfası onun ölmesini isteyebilirdi. Ama bu noktada, aynı parayı ona da borçluydu. Artık birbirlerini yok etmeleri an meselesiydi.

- - -

"Gitmek zorunda değilsin." Terran Martinez, otelin açık kapısında duruyordu.

O akşam yatak odasında, kasvetli, karanlık gözlerle onu izliyordu, kız toparlanırken ifadesi ağırdı.

Amcası rolünü oynamış, hatta onu kızı gibi davranmaya yemin etmiş olan adamdan bile korumuştur. On üç yıl boyunca Bir ailesi, ait olabileceği bir yeri varmış gibi davranmasına izin verdi, ancak böyle bir şeye sahip olmadığını fark etti.

Terran ondan gitmemesini istemedi. Ona Claire olmamasının önemli olmadığını söylemedi, sadece gitmek zorunda olmadığını söyledi.

Bir zamanlar, geniş Martinez ailesinin bir parçasıydı. Onun Kuzenleri Isabelle ve Chelsea, o taşındıktan sonra sık sık ziyarete gelmişlerdi.

Claire'in babası Raymond'un Irk Yasası'na karşı işlediği suçlardan dolayı suçlanmasından birkaç ay önce Terran ile birlikte.

Claire'in annesi Maria, babası Raymond ve erkek kardeşi, Cat'in gerçekten Linc, suçlamaların Irklar tarafından resmen yapılmasından ve Irk Mahkemesi önünde bir duruşma tarihi belirlenmesinden birkaç gün sonra ona sırtlarını dönmüştü.

Maria ve Raymond onun gerçek Claire olmadığını biliyorlardı. Kızlarının cesedini aldığı gece oradaydılar. kimliği, örtbas etmeye katılmıştı. Linc'in ise neyi bilip neyi bilmediğinden hiçbir zaman emin olamadı.

Jonas Wyatt'la görüşmeden ayrıldıktan sonra aldığı bavullara giysilerini yerleştirirken sessizce, "Biliyorum Terran," diye cevap verdi. "Böylesi daha iyi."

Terran ve Orrin de onun başından beri kim olduğunun farkında değillerdi. Herkes biliyordu. Ama bildikleri halde kimse gerçek Claire'in gittiğini kabul etmek istememişti.

Terran çok değer verdiği küçük kız kardeşini Genetik'te kaybetmişti. Daha on altı yaşındayken. O ve babası Ağabeyi Raymond, otuz yıl boyunca onu aramış, ancak genç bir kadinken uğradığı korkunç ölümü ve ölümüyle birlikte birkaç Irk çocuğunun ortadan kaybolduğunu öğrenmişti. Bunlardan biri kızdı. Yeğeni Claire'i de on beş yaşında uyuşturucu ve trajik bir araba kazası yüzünden kaybetmişti.

Bu aile zaten çok acı çekmişti. "Kimin için daha iyi? Senin için mi?"

Adamın sorusu onu şaşırttı. Kot bavula yerleştirirken durakladı ve ona dönmeden önce düşündü.

"Kedi çantadan çıktı, kelimenin tam anlamıyla," diye hatırlattı ona. ezici bir üzüntü içindeydi. sevdikleri kişi kalbinde ağırlık yapıyordu. "Artık rol yapamam. Başımı öne eğip, sessiz ve tatlı bir şekilde içimdeki öfke. Olgunlaşan genetiğim buna izin vermiyor."

Kaşlarındaki çatıklık daha da ağırlaştı. "Ritüel sırasında Claire'in kimliğinin yanı sıra kişiliğini de almanızı talep etmedik. başarısız oldu."

Ayin. Claire Martinez'in kim ve ne olduğuna dair ona çok Şey veren o uhrevi olay. Buharın ve toprak kokularının, nemli otların ve yaşamın kendisinin ortasında yatariken, ölmekte olan kızın ruhunun ona fısıldadığını hissetmişti, onu kendi kimliğiyle, her Őeyiyle korumaya kararlıydı. Cat kendisinin sürüklendiğini hissetmişti. Sonra kadar derin, o kadar karanlık bir uykuya daldı ki, hemen buna karşı ıktı.

O uykudan uyandığında, o ruhu bulmak içindi. Hâlâ oradaydı, onu izliyor, diğer lrklar oradayken onu koruyor, gerçek kimliğine dair herhangi bir kokuyu veya lrk duyularının farkına varmasını etkili bir Şekilde gizliyordu. Claire Martinez yıllarca onu korumuştu. Gideon'un dönüşüne kadar. Artık onu izleyen ruhun farkındalığı ortadan kalkmıştı.

"Claire gitti. Değişim çok ani oldu." Hayal kırıklığı artık onu yiyip bitiriyor, saklanmayı reddeden acı verici farkındalıklar kuyusundan yükseliyordu. "ok hızlı bir Şekilde ok Şey kaybettim ve şimdi buradan nereye gideceğimi bulmam gerekiyor. Bunu yaparken geri kalanınızı tehlikeye atmayacağım."

O Claire değildi.

Bengal genetiği olgunlaşmaya başladığına göre genetiği de uyum sağlamaya başlayacaktı. Dişi kaplan sadece içinde gizlenen, sadece o çağırdığında ortaya ıkanşimdi insan genetiğiyle daha uzun süre saklayamayacağı bir Şekilde birleşmeye başlıyor.

"Yani bununla tek başına mı yzleşeceksin?" fkesinin kokusu havayı doldurmaya başlamıştı. "Ve bizden bunu kabul etmemizi mi bekliyorsun?"

Sıkıca yutkundu, ona dönerken yumrukları yataktan aldığı giysilerin içinde sıkıştı.

"Ben Claire değilim," diye hatırlattı ona, bunun önemli olmadığını söylemesini umutsuzca bekliyordu. "Senden bundan daha fazlasını istemeye hakkım yok."

Dudakları inceldi. Bakışlarında kasvetli ve öfke dolu bir Şey parladı ve sanki hiç var olmamış gibi kayboldu.

Duyması gereken sözleri söylemek yerine başını salladı, parmaklarını ağarmış siyah saçlarının arasından geçirdi ve sonra dönüp evin önüne doğru ilerledi.

Cat elini dudaklarına götürerek bir ılığı, hayal kırıklığının paramparça olmuş sesini bastırdı. Adamın ona gerçek Claire olmamasının önemli olmadığını söyleyeceğinden o kadar emindi ki. Her halükarda aileden olduğunu.

On üç yıldır onun kabul edilmiş yeğeniydi, o da aynı süre boyunca onun korumasının bir parçası olmuştu. Ama ona bunun önemli olmadığını sileyemezdi.

Çünkü nemliydi.

İş başa düştüğünde bunun önemli olduğunu her zaman biliyordu.

Acıyı, diğer tutulmamış sözleri ve hayal kırıklığına farkındalıkları ittiği yere iterek gözyaşlarına karşı koydu ve toplanmayı bitirdi.  bavulda hayatı vardı.

Yirmi beş yıl ve bunun için gösterecek çok az şey var.

Son yıllarda her doğum gününde bulduğu bıçaklardan oluşan küçük bir koleksiyon. Bir o kadar da küçük kristal ejderha. Bunlar onun tek hatıralarıydı. Yıllar boyunca aldığı hediyeler arasında hediye kartları ve kıyafetler de vardı. Geçen yıl aldığı eski model pikap, kabile merkezindeki resepsiyonistlik işini kaybettikten bira hafta sonra haczedilince Terran ona kendi eski model pikabını vermişti.

Raymond haczedilmesini sağlamıştı, bunu biliyordu.

Bir eliyle en büyük valizi kaldırırken, diğer eliyle gece çantasının askısını diğer omzuna attı ve küçük valizi aldı.
dava.

Yıllar içinde kendisi de bira şey edinmişti. Sakladığı silahlar, erişebildiği paralar. Çok fazla değildi ama Raymond'un evinden taşındığından beri kimsenin onu işe almayacağı konusunda endişelenmesine gerek kalmamasına yetiyordu.

Ya işverenler sözde babasına yneltileen suçlamalar yüzünden onu işe almıyorlardı ya da eğer sorun bu değilse, Raymond özellikle istemediği için onu işe almıyorlardı. Çünkü
Nedeni ne olursa olsun, içinde bulunduğu durum en iyi ihtimalle istikrarsızdı.

Yine de yaşayacak bir yeri varmış gibi görünüyordu.

şaşırtıcı bir şekilde, Lobo'dan gelen sesli mesaj
Toplantıdan ayrıldıktan hemen sonra Reeve, ldeki büyük arazisinin hemen dışında sahip olduğu kiralık bir ev teklif etti. Güzel küçük bir Havuzlu, kerpiç duvarlı, yaklaşık bir dönümlük araziye çevreleyen bir yer. Özel, güvenliği kolay ve umduğu gibi güvenliydi.

Yine de teklifin arkasında sadece Lobo'nun olmadığından emindi. Graeme çok nüfuzlu Kurt Irkı'na istediğini yaptırma konusunda oldukça başarılıydı. Sadece bunu nasıl başardığını henüz çözememişti.

Yine de bir hediye kurdun ağzına bakmayacaktı. Yaşamak için bir yerdi. Kendini Martinez'e zorla kabul ettirmek zorunda değildi. Artık ne aileden biriymiş, ne de Irklarla yetim bir akrabalığı varmış gibi hissediyordu.

Jonas onun yeni en iyi arkadaşı olmak istiyormuş gibi davranabilirdi ama koku alma duyusunun zirvede olduğu birkaç saniye içinde gerçeğin kokusunu aldı.

Küçümseme, hoşnutsuzluk, kibirli üstünlük. Hepsi onu doldurmuştu. Onu ne bir insan ne de bir Cins olarak görüyordu. değersiz arasında.

Bu da onun taptığını bildiği kızı için iyiye işaret değildi.

Bir insan ya da bir Irk nasıl olur da aynı genetik mutasyona sahip bir diğerinden nefret edip onu sevebilir, anlamıyordu.

Bunu anlamaya çalışmak için fazla zaman harcamaya da niyeti yoktu. Başka sorunları da vardı, çok daha büyük sorunları. Özellikle biri, Aslan kılığına girmiş büyük, kaslı bir Bengal cinsi ve onu yok etmeye kararlıydı.

Keşke kendisini de onu yok etmeye aynı derecede kararlı kılabilseydi.

- - -

"Bu şekilde gitmesine izin vermek hoşuma gitmiyor." Terran görüş alanından çıkana kadar pikabı izledi.

Sesindeki öfke kokusuyla eşleşiyor, pişmanlık ve kederin tonu akşamın erken saatlerinde havayı dolduruyordu.

"Biliyorum," güvence verdi Cullen. "Bunlar onun tek başına vermesi kararlar Terran, bunu hep biliyorduk."

Navajo, "Bu şekilde değil," diye karşı çıktı. "Claire'in onu hâlâ koruyup korumaması önemli . Claire'in kimliğini aldığı gece onu yeğenim olarak kabul ettim. Claire'in ruhunun onu korumak için hayatta kalıp kalmamasının bununla hiçbir ilgisi yok."

"gereken kişiler Graeme ve Orrin."

Cullen içini çekti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek bir nefes verdi.

sert bir nefes. "Böyle olması gerektiğine onlar karar verdi, ben değil."

Yaşlı Navajo Cat'e buraya kadar rehberlik etmişti, Cullen artık Orrin'in öngörülerine güvenmekten ve Cat'in yüzleşmek zorunda kalacağı gerçeklerden kurtulması için dua etmekten başka bir şey yapamazdı. Graeme'e gelince.

Cullen'ın şu anda düşünmek istemediği komplikasyonlar vardı.

"O kardeşin hem Irklar hem de insanlar için bir tehdit," diye mırıldandı Terran. "Ve ben ona güvenmiyorum. Ona gelmeli, onunla yüzleşmeliydi ..."

"Bu dünya üzerinde onunla Cat arasında durabilecek hiçbir şey yok." Cullen şimdi tamamen diğer adama dönmüş, dikkatle ona bakıyor, Graeme'in onu anlamasını, bilmesini istiyordu.

bir an bile tahammül edemezdi. "Orrin'in dediğini yap. Bırak Cat olacaklarla yüzleşsin. Onu şu anda kim ve ne olduğundan saklanmaya teşvik etmek ölümüne neden olabilir."

Hepsinin ölümüne neden olabilirdi. Ve hayat bazen tam olarak hayal ettiği gibi olmayabilirdi, ama yine de yapacak işleri vardı, ölmek Bu görevleri tamamlamadan önce yüzleşmek istediği bir şey değildi.

"Hayatı boyunca terk edilmiş, Cullen," diye tersledi Terran. Öfkesinin kokusu giderek artıyordu. "Onun tarafından bile. Ve Tanrı şahidim olsun ki, onun lanet hayatındaki diğer herkesle aynı şeyi yapmak bana hiç de iyi gelmiyor."

Dönen Terran tepinerek eve geri döndü ve Cullen'ı Terran'ın sözlerinin ağırlığı omuzlarına çökerken dönüp çöle baktı. Çünkü o haklıydı. Hepsi onu terk etmişti. şu ya da bu şekilde, onu kurtarmak için. Ama onun fiziksel olarak hayatta kalmasını sağlarken, kalbine ne yapmışlardı?

• BÖLÜM 2 -

"Khi'ye göre Kediniz konukevinde ve yerleşiyor." Lobo Reeve, yukarıdaki malikâneden çıkan basamaklarla ulaşılan geniş mağaraya adım attı ve Graeme başını kaldırıp bilgisayarın üstünden ona bakarken durakladı

baktığı monitör. Kurt Irkı her zamanki gibi kendinden son derece emin ve mesafeli görünüyordu ama Graeme bu görüntünün gerçekte ne olduğunu biliyordu. Lobo Reeve her şeydi ama

Müstakil. Son derece eminim, kesinlikle, bu bir Irk'tı

başka hiçbir şey bile bir özellikti. Aşırı derecede kibirliydi, ama bir kez daha, bu da bir Irk özelliği. Özenle bilenmiş Irk içgüdüleri ve gücünün katmanlarının altında, gün geçtikçe yüzeye daha da yaklaşan bir fırtına gizliydi.

Üvey kızı Khi'ye gelince, o her iki Reeve kardeşin de getirebilecek bir katalizördü. Şimdilik, o

öfkesini kontrol ediyordu. Kısmen, Graeme onun daha az karmaşık bazı küçük işlerine katılmasına izin vererek dikkatini dağıttığı için oyunlar. Bu oyunlardan biraz fazla hoşlanıyor gibiydi ama en azından bu şekilde çok hızlı olan küçük zihnini meşgul edecek bir şey bulmuş oluyordu.

Şu anda Reeve ailesinin eksantriklikleri endişelerinin en küçüğüydü. Küçük bir kedinin güvenliği ve farkındalıkları çok zamanını alıyor.

"Martinez birkaç gün önce Senato Irk Ödenekleri Komitesi'nin üst düzey bir üyesiyle temas kurdu," diye Lobo'ya bilgi verdi. "Sonunda kullandığı numaranın şifresini kırdım ve irtibat kişisini tespit etmeyi başardım. Sizinkilerden birini göndermek istiyorum. onu gölgeleyecek adamlar."

Lobo'nun kaşları yavaşça kalktı. "Bir senatör mü?" Kurt Irkı şaşırılmamıştı, sadece bu bilgiyle ilgileniyordu.

Graeme kısaca başını salladı. "Adından hiç bahsedilmedi Konsey ile bir ilişkisi olmadığı gibi, kendisi ya da ailesinin, geri kalan örgütün şüpheli üyelerinden herhangi biriyle de ilişkisi olmamıştır. Ta ki Bu yüzden şüphe çekmiyordu. Aramadan birkaç saat sonra Şüpheli Konsey komutanları harekete geçmeye başladı ve kaçan bir deneye söylentiler hedeflenen hatlardan süzölmeye başladı. iletişim. Martinez kimliğini açıkladı."

O piç ölecekti. Martinez Irk Bürosu tarafından bu kadar yakından izlenirken Graeme henüz saldıramazdı. İşlerin uygulayıcıları, ama eninde sonunda gözlerini kırpma zorundaydılar. Bunu yaptıklarında, piç kurusu ihanetinin bedelini ödeyecekti.

"Rush'ı gönder." Lobo başını salladı "Gölgelerde iyidir. Destek için Rath'ı da gönder. Bu tür yerlerde birlikte iyi çalışırlar. durumlar."

Graeme üzerinde çalıştığı programı kapatıp sandalyesinden kalkarken, "Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek onu temin etti. "Yola çıkabilmeleri için onlara hemen haber vereceğim."

Lobo'nun kendisini yakından izlediğinin farkındaydı; bakışlarının yoğun, koyu yeşili kasvetliydi ve Graeme'in cevaplayacak durumda olmadığını bildiği sorulara işaret ediyordu.

"Ne yaptığını biliyor musun, Graeme?" Lobo o zaman sessizce sordu. "Sonunda senden nefret edebilir."

Hayır, ondan nefret etmezdi. Belki onu öldürecek, büyük olasılıkla yıllarca öfkelenenecekti ama Cat'in ondan nefret etmesi mümkün değildi. Cat onun çok büyük bir parçasıydı, tıpkı onun da Cat'in çok büyük bir parçası olduğu gibi. Bu şüpheleri olmadığı anlamına gelmiyordu. Kurt Irkı'nın bilmesine gerek olmayan şüpheler. hakkında.

"Ne yaptığını biliyor musun?" Graeme soruya cevap vermek yerine ona sordu. Diğer Breed'in dahil olduğu oyun Şu anda içinde bulunduğu durum, Graeme'in içinde bulunduğu durum kadar karmaşık ve tehlikeliydi.

Lobo hemen, "Kesinlikle hayır," diye mırıldandı. "Şu anda ne yaptığım ya da nasıl biteceği hakkında ufak bir fikrim yok. Tek bildiğim, kendimi buna adanmış göründüğüm."

Graeme'in dudakları bu ifadenin doğruluğu karşısında kıpırdadı. "Ona gitmeden önce Cat'e yerleşmesi için bir ya da iki gece vereceğim. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Ve bu yeterince doğruydu. Cullen ve Terran Martinez'e göre Cat, Terran'ın evinden kaçıp çölde dolaşmadığı zamanlarda geceleri sık sık yerleri arşınılıyordu.

Graeme birkaç kez onu takip etmeye çalışmış, her seferinde onu atlatmayı başardığı için hem öfkelenmiş hem de gurur duymuştu. Bunu yapmaya devam etmesine izin vermeyecekti ama yine de onunla gurur duyuyordu. Ve merak ediyordu. Çölde kaybolduğunda nereye gitmişti?

"Sana şans dilerim," dedi Lobo. "İçimden bir ses onun dinlenmesine izin vermenin senin için pek de iyi olmayacağını söylüyor."

"Hiç şüphesiz." Bu gözlem karşısında dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Yine de söylemeliyim , sanırım bunu dört gözle bekliyorum."

"O zaman seni kıskanıyorum." Bakışlarında bir an için gizli bir öfke parladı. O fırtına, diye düşündü Graeme, Kurt'un muhteşem kontrolünden herkesten çok daha kısa sürede kaçabilecek olan fırtına. bekleniyordu. "Bu arada Tiberius'un bu akşam geleceğini bilmeni isterim. Burada buluşacağız." Etrafına bakındı büyük mağara, ifadesi düşünceli. "Umarım Khi gece için dinlendikten sonra."

Bu durum Lobo'nun ölümü olacaktı, Graeme ve belki de kardeşi Tiberius'u da düşündü. İki Kurt Irkı kardeş Khi konusunda nadiren aynı fikirdeydi, özellikle de annesinin Genetik Konseyi'yle ilişkisini öğrendiğinden beri. "Jessica hâlâ ondan kaçıyor mu?" Graeme düşünceli bir şekilde sordu.

"Sanki kaybolmuş gibi," diye iç geçirdi Kurt Irkı, yumrukları an için iki yanında kenetlenirken başını sallayarak. "Nerede olabileceğine dair en ufak bir söylenti bile bulamadı."

Ve Tiberius, Graeme'in tanıdığı en iyi iz sürücülerden biriydi. Graeme kadar iyi değildi ama yine de iyiydi. Belki de, Graeme Cat'le olan meseleyi hallettikten sonra Jessica'nın yerini bulup bulamayacağına bakacağını düşündü. Dünya onun bir yıl önce bir binicilik kazasında ölmüştü ama Graeme ve Reeve kardeşler daha iyi biliyordu. O hâlâ hayattaydı ve Lobo'nun hayatını cehenneme çeviriyordu.

"Ana mağaranın Tiberius ve adamları için hazır olduğundan emin olacağım." Graeme başıyla onayladı. "Tiberius ve adamları varmak?"

Lobo'nun keskin baş sallaması, Graeme'nin bunun bir ziyareti, herhangi bir izlenebilir araca güvenilemeyecek kadar önemli bir bilgi alışverişidir.

Neyse ki bu gece meşgul olacaktı. Mağaraların sessizliğinde oturup güvenlik monitörlerinden Cat'i izlemek, onun birkaç gece dinlenmesine izin verme kararlılığının okuyacaktı. En azından bu şekilde ondan gerçekten uzak durmayı başarabilirdi.

• BÖLÜM 3 -

Cat, Lobo Reeve'ın kendisine kullanımını teklif ettiği misafirhanenin arkasındaki verandada masa şemsiyesinin gölgesinde oturmuş, üvey kızı Khileen'in, arkadaşlarına göre Khi'nin mutfak kapısından kendisine doğru ilerleyişini izliyordu. Elinde bir sürahi buz gibi tatlı çay vardı, içilebilecek tek çay olduğunu söylemişti Cat'e ve iki bardak.

Uzun, kıvrık siyah saçları bir örgü ile tutturulmuştu.

inatçı dallar ve isyankâr bukleler buraya sızmayı başarmıştı ve orada. Cat'in giyebileceğinden biraz kısa, dar, yırtık kot şortu ve dar beyaz atletle bronzlaşmış uzuvları, hiçbir öz bilinç belirtisi olmadan. Hiçbir olmadan. Gerçi Cat, diğer kız ona evi ve ışıklar, sıcaklık ve eğlence için elektronik kontrollerin nasıl kullanılacağını gösterirken, bunun belli belirsiz birkaç ipucunu yakalamıştı.

Cat Khi'yi iyi tanımıyordu, gelişebilecek herhangi bir dostluğa Raymond'un öfkesini çekmektense aralarına mesafe koymuştu. Raymond Lobo Reeve'dan o kadar nefret ediyordu ki Kurt Irkı'nın başına açabileceği herhangi bir beladan onu korumak zaman zaman son derece zor olmuştu. Gerçekten bir dostluk kurmuş muydu? Khi ile bu imkansız olurdu. Nefreti sadece Reeve Kurt Irkları için değil, üvey kızı için de geçerliydi. Şimdi bu nefretin neden anneye uygulanmadığı anlaşılıyordu. Jessica Reeve da Genetik Konseyi'nin bir parçasıydı ve hiç şüphesiz Raymond'un bağlantılarından biriydi.

"İşte başlıyoruz, sıcak bir gün için mükemmel bir tedavi." Buz Sürahi ve buz bardakları masanın üzerinde dururken Khi zarif bir şekilde Cat'in karşısındaki sandalyeye kaydı.

Khi'nin koyu renkli sıvıyı buzlu bardaklara dökmesini bekleyen Cat, sessizliği kullanarak alttan alta kaynayan duyguları anlamlandırmaya çalıştı.

diğer kızın yüzeyi. Ne yazık ki, o kadar karmakarışık ve kaotik görünüyorlardı ki, Cat Khi'nin bile onları anlamlandırabileceğinden şüpheliydi.

"Kıyafetimin kusuruna bakmayın." Khi çayından uzun bir yudum aldıktan sonra nihayet arkasına yaslandı ve hüzünle Cat'e odaklandı. "Lobo'yu kızdırıyor ama sanırım bu sefer şortu biraz kısa kestim." Dudakları kendisiyle alay eden bir kıvrım yaptı. "Kaba olmaya çalışmıyordum."

En azından şimdi anlamlıydı. Khi Langer aslında bir zamanlar hem Amerika de Avrupa'daki seçkin sosyete arasında en iyi giyinen listelerini süslemişti, annesi sözde kendi ölümünü taklit etmeden önce Lobo Reeve'ın Genetik Konseyi ile komplo kurmaktan yargılanmasından kaçmak.

"Lobo ile iyi anlaşmıştığını sanıyordum." Cat düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

"Belki daha gençken." Khi omuz silkti, kasvetli acı Bakışlarına gölge bu durum gözlerini hızlıca devirmesiyle anında örtüldü. "O çok kibirli, biliyor musun? Jessica oldukça kaba bir şekilde Konsey patronları için hepimizi öldürmeye çalıştı, çok aşırı korumacı oldu." Cat bu bilgiyi duymamıştı. "Annen seni öldürmeye mi çalıştı?"

"En azından herkesin bildiği bir şey değil," dedi Khi, masmavi gözleri ihanetle parlarken bir parça öfkeyle.

Acısının kokusu bir an için neredeyse baskın geldi, sonra onu dizginliyor, tamamen gizlenene kadar geri itiyor gibiydi. Cat, diğer kadının öfkesini dizginlemesinin hızla zorlaştığını hissediyordu.

"Her neyse, dünyaya göre o öldü." Khi Sonra omuz silkti. "Bir binicilik kazasında öldü." Çayını yudumladı sonra Cat'in bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı. "Tiberius şu anda onu arıyor. Şansımız yaver giderse, yakında o da herkesin inandığı gibi olacak."

İfade öylesine gerçekçi ve öylesine buz gibiydi ki, böyle bir ihtiyacın altında saklanan küçük kız için acı duydu İntikam. Böyle bir ihanetle yüzleşmek ne kadar korkunç olmalı. Belki de, diye düşündü Cat, anne babaya sahip olmamak bazı açılardan çok daha az acı veriyordu.

"Özür dilerim, Khi," dedi Cat yumuşak bir sesle, böylesine kasıtlı bir zalimliğin neden olduğu acıdan dolayı acı çekiyordu.

"Olma." Khi bu ifadeyi elinin tersiyle itti. "Birin ne kadar kötü olduğunu bilmek, onun tarafından sonsuza dek kandırılmaktan çok daha iyidir. Zaten buraya Konsey'in sürtüğünü tartışmaya gelmedim." Onun sıkı

Gülümseme, içine doluşan duygu karmaşasını gizlemeye yetmedi.

"Burada olmana sevindim Cat," dedi içtenlikle. "Ben Raymond'un neler duyduğumda endişelendim. İyi bir insan olmadığını her zaman biliyordum, ama içinde taşıdığı kötülük, birlikte çalıştığınız biri olduğunu öğrendiğinizde her zaman şok etkisi yaratır sık sık."

"Lobo'dan nefret ederdi." Cat derin bir iç çekti. "Irkların Window Rock'ta olmasından ve Ulus'un onlara sağladığı korumalardan nefret ediyordu. Davetlerini geri çevirmek her zaman zordu Khi ama yapmam hem bizim hem de Lobo için daha iyiydi. Bu onun neden olabileceği sorunlara çok fazla odaklanmasını engelledi."

"Lobo onu yok ederdi." Khi acı acı güldü. "Zaten her zaman Raymond'un engellemeleri ve cehaletiyle uğraşmak zorunda kalıyordu. Ama onları neden reddettiğini tahmin edebiliyorum. Darılmaca gücenmece yok."

Ve hiç yoktu, diye hissetti Cat. Khi'nin kendi içinde yaşadığı cehennemi atlatmaya çalışmakla meşgul olduğunu tahmin ediyordu. Cat'in bir daveti kabul edip etmemesi muhtemelen onu geceleri uyutmuyordu.

Khi'nin her gün yüzleşmek zorunda olduğu gerçek, diğer kızın mavi gözlerinin altındaki koyu halkalar bir gösterge ise, Cat'in uykuyu son derece zorlaştırdığını tahmin ettiği bir gerçektir. Ayrıca garip, çok hafif bir koku da vardı

Khi'nin etrafında dolaşan, Kedi'nin tam olarak bir koku. Bir Kurt Irkının çok zor bulunan bir izi ama bir çiftleşme kokusu değil. Neredeyse iki farklı kokuydu ve bu da tanımlanmasını imkansız kılıyordu.

"Anladığım kadarıyla Graeme ile bir geçmişiniz var." Khi aralarındaki sessizliği bozarken kaşlarını salladı.

Öne doğru eğilen diğer kız ona alaycı bir kırptı.

"Hadi, detayları anlat kızım. O sert Bengal'in gözlerinin dolmasına neden olan şey ne?"

Graeme mi? Gooey-eyed?

"Yapış yapış gözlerini ölümcül bakışlarıyla karıştırıyor olmalısın," diye tahmin etti, ancak birisinin bunu nasıl karıştırabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İnanın bana, Graeme hiçbir şey ya da hiç kimse için gözlerini kaçırmaz." Böyle bir şeyi düşünmek bile gülünçtü.

"Güven bana, yapışkan gözlü," hafif bir kahkaha atarak onu temin etti Khi, sandalyesine geri yaslanıp merakla Cat'i izlerken. "Ben Onu bir yıldır tanıyorum ve ne zaman adınız geçse küçük bir duraksama yaşıyor ve gözlerinde yanan öfke biraz sönüyor gibi görünüyor."

Cat başını iki yana sallayarak Graeme'in kendisine karşı böyle hassas duygular beslediği düşüncesini reddetti. Artık hissetmiyordu.

"Ben onun kendi kişisel deneyiyim," diye açıkladı. Khi onun kim ve ne olduğu gerçeğini , bunu Cat eve adım attı. "Araştırma merkezinde bile zekası korkutucuydu. Onu yaratan genetikçi

Doğuştan yakalandığım hastalıktan hayatımı kurtarmak için kullanılan terapiyi tasarlıyor. Eğer bana karşı daha yumuşak duygular besliyorsa, bu bir bilim adamının en sevdiği laboratuvar karşı beslediği duygulardan daha fazla değildir."

Khi'nin kahkaha tufanı inançsızlıkla doluydu. "Tatlım, kendi kendine söyleyip duruyorsun," dedi kahkahalarını güçlkle zapt ederek.

"Ta ki o belalı kedinin seni aptalca siktiği ana kadar." Khi'nin ifadesini dolduran gülümseme gerçek bir eğlenceydi ve Graeme'den bahsederken neredeyse kardeşçe bir düşkünlüğün kokusu açıktı. "Ne kadar düşkün olursa olsun, bir laboratuvar faresi için sertleşip acıktığını göremiyorum." Kendini tuttuğu kahkahası neredeyse bir kez daha kaçırıyordu. "Bu küçük an için teşekkürler

Eğlence olsa da buna ihtiyacım vardı."

Öyle olduğuna şüphe yoktu. Yine de Cat gözlerini hâlâ fazlasıyla eğlenen kadına dikti. "Tuhaf birisin, Khi," dedi. "Ve sende bazı çok garip fikirler."

Diğer kadın bunun üzerine hafif, açıkça içten bir kahkaha daha attı. "Hayır, ben karmaşık biriyim, arada fark var," diyerek Cat'i öyle tatmin etti ve kendisiyle öyle gurur duydu ki Cat neredeyse kahkaha atacaktı kendisi. "İstediğine sor. Ben çok karmaşık biriyim."

Cat gülümseyerek, "Ve sen de bu inancı teşvik etmekten hoşlanıyorsun," diye tahmin .

"Tabii ki biliyorum." Khi gözlerini büyüleyici bir masumiyetle açarak kirpiklerini ağırbaşlı bir şekilde kırıştırdı. "Başlamanın ne anlamı var ki?

söylentiler başka türlü."

Başını sallayan Cat çayını bitirdikten sonra Khi'nin iki bardağı da doldurmasını izledi. Khi'nin yaptığı küçük eklemeyi kaçırmadı. kendi bardağına koydu. Güçlü likörün kokusu hiç de hafif değildi. Cat bunun hakkında yorum yapmadı, sadece bilgileri başka bir gün ele almak üzere bir kenara koyuyoruz.

Şimdilik Khi'nin, Cat'in genç kadın için fazlasıyla kafa karıştırıcı olduğunu sezdiği duygulardan kurtulmasına izin verdi. Kendisi kim oluyordu da bir başkasının şeytanlarından nasıl bir teselli bulabileceğini yargılayabiliyordu? Sadece kendisinden biraz teselli bulabilmeyi diledi. Çünkü kendi şeytanıyla yüzleştiğini hissedebiliyordu. kişisel iblis yaklaşıyordu ve kendini buna hazırlayamayacağından çok korkuyordu.

- - -

İnanılmazdı.

Küçük kedisi.

Ertesi gece açık balkon kapısından kızın yatak odasına giren Graeme, kızın dönüştüğü genç kadına hayret etmekten kendini alamadı.

Yirmi beş yıl önce, Phillip Brandenmore onu kollarına yatırdığında ve ona soğuk bir şekilde hayatta kalmasının kendi hayatı olduğunu söylediğinde

Sorumluluk sahibi Graeme, onun nasıl olağanüstü bir yaratığa dönüşeceğini hayal bile edememişti; kibirli Brandenmore bile bunu fark etmemişti.

Graeme bunu sağlamıştı. Her terapi, her ilaç, o tanrının unuttuğu cehennem çukurundaki her saniye bu harika yaratığı yaratmıştı.

Uzun, yanık altın ve koyu toprak kahverengisi ipeksi saç telleri yastığının üzerine ve yüzünün etrafına dökülüyor, yüzünün koyu krem rengini mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Yüz hatları, ifadelerine gizemli bir gölge katacak kadar kedimsiydi, gözlerinin eğimi egzotik olanı ima ediyordu.

Dudakları. Tatlı bir şekilde kıvrılmışlardı, baştan çıkarıcıydılar ve onda tatma isteği uyandırdılar.

İhtiyaç, onu tatma açlığı, onu bulduğundan beri ona eziyet ediyordu. Rüyalarına, fantezilerine musallat oldu. Onu tuttu

uyarılmış, demir gibi sert ve çiftleşmeye hazır.

Ona sahip olma ihtiyacından, bir kez sahip olduğunda onu korumanın geçmişte olduğundan daha tehlikeli olacağından emin olduğu için ondan nefret ettiği günler oldu.

O bir zayıflıktı.

Eğer çok dikkatli olmazsa, saf ve kesin bir yıkıma uğrayacaktı.

Gerçi yıllardır kimse onu dikkatli olmakla suçlamamıştı ve şimdi de bunu yapmaları için bir neden göremiyordu. O, onların yarattığı bir şeydi. Eğer beğenmezlerse, o zaman sadece kendilerini suçluyorlar.

Irklar usta manipölatörler, taktikçiler olmak için yaratılmıştır, Gerilla savaşçıları ve son derece dokunsal aşıklar. Graeme bunların hepsiydi, ancak onun yaratılışında, bilimsel sapmalarındaki yetenekleri kendilerinden çok daha fazla olan bir Irk yarattıkları gerçeğini bir şekilde gözden kaçırmışlardı. Brandenmore'un araştırma merkezinde yapılanları almış, izlemiş, bilim adamlarını ve teknisyenleri manipüle etmiş ve sonunda, neredeyse laboratuvarları kendisi yönetecekti.

Brandenmore yeni bir baş araştırmacı getirene kadar Genetikçi. Bir Bengal erkeğinin oradaki herkes üzerindeki etkisini bir şekilde hissetmiş olan biri.

Eski dost Dr. Bennett. Sıska götlü piç.

Göğsünü ovuştururken, askerlere "kızı" bulmaları emrini verirken Bennett'in parmaklarının çarpan kalbinin etrafına dolanmış hissini hatırladı.

Kız.

Bakışlarını bir kez ona odakladı.

O kızdı. Kanını damarlarına zorla akıtan ve deliliğin onu ele geçirmesine izin veren kişi. Bu delilik daha sonra Bir bilim adamı onun atan kalbini de göğsünden çıkarmak amacıyla yeniden yakalanmasını emrettiğinde canavarı doğurdu.

Bennett beş yıldır atan bir kalbe sahip değildi, hatta kendi kalbine bile ve bir daha asla sahip olamayacaktı. Graeme o organı Bennett'in göğsü. Pençe uçlu parmaklarını etin içinden geçirerek

Kıkırdak, zonklayan eti kavradı ve iyi kalpli doktor çaresiz bir dehşet içinde izlerken, ondan kopardı.

Bu anı sahip olduğu en iyi anılardan biriydi, ancak olayın gerçekleştiği gece, öldürme çılgınlığıyla laboratuvarlara girdiğinde İçlerinden çok azını hayatta bırakan bu durum çoğu zaman bulanıktı.

O gece dönüştüğü canavar son ve hoş bir rahatlama olmuştu. Çünkü o yaratığın ne merhameti, ne pişmanlığı ne de suçlamalar. O saf üstün zekâ ve ilkel içgüdülerden oluşuyordu.

Canavar geri çekildiğinde ve Irk Akıl sağlığı, işte oradaydı, onun çöküşünü başlatan kedi. Ve her zaman onun düşüşü olacağını biliyordu.

örten çarşafı kavrayan Graeme, çarşafı yavaşça vücudundan aşağı indirdi, kaşları çatılırken dudakları büzüldü.

Çoktan uyanmış olmalıydı.

Eğer bir Konsey askeri ya da Breed olsaydı, o zaman kadın çoktan ölmüş olurdu. Ya da tecavüze uğramış. Muhtemelen ikisi de. Muhtemelen ikisi de.

Ama o zaman, hiç şüphe yok ki bir tehditten önce uyanırdı. yatak odasına ulaştı. Aylar boyunca onu izlemişti ve içgüdülerinin çok iyi olduğunu biliyordu. İçinde olgunlaşan Irk içgüdüleri onu tetikte tutuyordu.

Ve görünüşe göre, ona fazlasıyla güveniyordu; yoksa bakışları altında şehvetli bir şekilde gerinmek yerine pençeliyor olurdu. çarşaf vücudunu temizledi.

Sahip olduğu o seksi geceliklerden birini giyebilirdi, diye düşündü adam bol, kolsuz üstünü görünce pişmanlık içinde ve rahat pamuklu uyurdu. Çorap bile giyyordu.

Yüzünü buruşturarak dudaklarını çekti. Seksi bir gecelik giymeyi tercih ederdi, kahretsin.

Yataktan kalktı ve yerleştirdiği sandalyeye doğru ilerledi. Açık balkon kapılarının yanında, rahat koltuğunda arkasına yaslandı ve sadece ona baktı. Bakışlarının onu okşamasına izin verdi. narin yüzü, boynunun ince sütunu boyunca ince bluzunun altındaki göğüslerinin yükselişine kadar uzanıyordu.

Güzel göğüsler. Mükemmel bir avuçtu ve parmakları onları avuçlamak, okşamak için can atıyordu.

O gür, sivri kıvrımlarla kendini eğlendirebileceği pek çok yol, arzuları üzerinde uyguladığı kontrolü baştan çıkarıyordu. O değildi kendini dizginlemeye alışkındı. İster seks ister kan ihtiyacı olsun, sabır sadece oyunu daha iyi hale getirdiğinde kullanılırdı.

Heyecan verici.

Kendini dizginlemek bu oyunu kesinlikle daha heyecan vericiydi. Şimdiye kadar, onu yerine oturtmak, parçaları oyuna sokmak ve bu özel oyuna başlamak daha fazlasını gerektirmişti sahip olduğunu hayal ettiğinden bile daha sabırlıydı. Asıl soru, bunu sürdürebilecek miydi?

Bakışlarını ona odaklayarak, duyularının genetiğinin onu kendisinin olarak işaretleyen ve uykudan çağıran her zaman tetikte olan kısmıyla bağlantı kurmasına izin verdi. Onun doğal duyularıyla bağlantı kurmak her zaman özellikle kolay oldu. Çok kolay.

- - -

Cat yavaşça uyanmadı.

Gözleri hızla açıldı, daha uyanmadan varlığın farkına . Uykudaki duyularının onu daha önce uyandırmamış olmasına öfkelenildi. Onu daha önce uyarmış olabilirler miydi? Tabii ki hayır. Beklemek zorundaydı Ta ki ona söyleyene kadar.

"Demek kedi uyandı." Hırıltı yatak odasının uzak köşesinden, büyük yatağın tam karşısından geldi. Kadının onun için yerleştirdiği sandalyede, açık yatağın hemen yanında kambur duruyordu. balkon kapısında, çok tehlikeli bir kedi gibi onu izledi.

Göt herif.

"Geç kaldın." Bacaklarını yatağın kenarından kaydırarak doğrulduğunda Cat onu dikkatle izledi. "Dün gece seni bekliyordum."

Beyaz dişleri odanın karanlığında parlarken ona alaycı bir gülümseme fırlattı.

"Buradaydım." Omuz silkişi ve içindeki gizli güven gözden kaçmamıştı. Jonas Wyatt'la akraba olmalıydı. İkisi birbirine çok benziyordu.

"Şüphesiz öyleydin," diye . "Bir sapığa dönüştün,
G. Bunu senden beklemezdim."

Kalbinin hızla çarpması, o ana kadar takındığı rahat tavrı yalanlıyordu.
benimsemişti, biliyordu, tıpkı onun temkinliliğinin kokusunun onun
tarafından kolayca algılanacağı gibi.

Eğlencesi korkutucuydu. Buz gibi,
dikkatli, yırtıcı.

Hoşuna gitmedi.

"O zaman benden ne bekliyordun, küçük kedi?" diye söylendi,
kehribar rengi yeşil gözleriyle onu izlerken bileğini diğer dizinin üzerine
koyacak şekilde kaydı.

Jonas Wyatt'ın gümüş gözleri gibi, rengi ayıracak siyah gözbebekleri
yoktu. Ve öfke Irk'ın her molekülünü doldurduğunda, bu renk gözlerinin
beyazına da akardı.

"Uyanmayı beklemiyordum." Bu itirafı yapmak kolay değildi ama
karşısındaki hayvanla mücadele edebileceği konusunda hiçbir
yanılsaması yoktu.

Bunun için savaşmayacaktı, bu kadar basitti. Sadece
bakışlarını ona dikti.

"Seni uykunda öldüreceğimi mi sandın?" diye sordu kaşlarını
çatarak. "En azından sana savaşman için bir şans verirdim."

Sesindeki üstün alaycılık, ona dövüşme şansı vermenin hiçbir risk
taşımayacağını farkında olduğunu gösteriyordu. Ona gülmek için
sadece bir an.

"Bu beni şanslı yapmıyor mu?" diye homurdandı. "Ne kadar çaresiz
olduğumu anlamam için bana bir şans vermen gerçekten büyük bir
davranış, G.

gerçekten öyleyim. Düşünceniz için teşekkür ederim."

Bu kadarını beklemediğini fark etti. O olabilirdi
Uykusunda boğazını kolayca kesebilirdi ve içindeki o aptal dişi kaplan,
Cat'e hiçbir uyarıda bulunmadan ona boyun eğip izin verirdi. Aptal cins
genetiği.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Alaycı ses tonu sinirlerini bozuyor ve
sık sık lanetlediği o Irk genetiği ön plana çıkıyordu. "Ne kadar iyi bir
adam olduğumu gördün mü?"

Evet, çok iyi bir adamdı, değil mi?

Adam odasına ilk girdiğinde sahip genetiğın ortaya çıkması iyi olurdu. En azından ona kaçması için bir şans verirdi, belki?

"Evet, sadece bir oyuncak ayı," diye mırıldandı kavgacı bir tavırla. Bir oyuncak ayı.

Bir anlık bir anı, bir gözü eksik, küçük bir çocuğun kollarını dolayabileceğı kadar büyük, yırtık pırtık bir oyuncak ayı.

Onu çaldığında ne yapmıştı? diye merak etti. Araştırma merkezinde sahip olduğu tek şey buydu. Hücre arkadaşları dışında herhangi biri onu alsaydı

olduğunu fark etmişti.

"Seni burada bulduğuma şaşırdım," dedi, düşüncelerini tekrar kendisine çekerek. "Bu çölde. Senin ve Judd'ın ormanlara gitmenizi bekliyordum. Daha kolay kaybolabileceğiniz gizli yerlere."

Orrin Martinez onları bulup aksi yönde ikna edene kadar bu bir fikirdi.

"Senden saklanabilir miydim, G?" diye sordu, seçimlerini açıklamak yerine. Zaten bildiğine şüphe yoktu. "Sence bir şey var mı? "Dünyada beni bulamayacağın tek bir yer var mı?"

. Yıllar boyunca onu görmek için o kadar çaresiz kalmıştı ki, aptalca bir şekilde onu bulmaya ya da onunla birden fazla kez iletişime geçmeye çalışmıştı. Yaşı ilerledikçe bu ihtiyaç, hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı içi boş, acı dolu bir sızıya dönüşmüştü.

Keskin dişleri soğuk bir gülümsemeyle parladı. "Bundan oldukça şüpheliyim. Benden saklanmak bir seçenek değildi, Cat. Bunu biliyorsun."

Evet, bunu o zaman bildiğı gibi şimdi de biliyordu.

Ondan saklanmak imkânsızdı, tıpkı onun korumasına güvenmenin aptalca bir hayal olması gibi.

"O zaman, benim de bir şeylerden saklanmaya çalışmamam çok iyi bir şey değil mi?

Sen?" Ayağa kalkarak ona sırtını döndü ve yatak odasının kapısına yöneldi. "Bir içki ister misin? Sanırım bir taneye ihtiyacım var."

Odanın içinde yankılanan hırıltı onu duraklattı. Eğilimden ziyade içgüdüğü onu yerinde durdururken, sesin talep ettiği teslimiyeti ona verme arzusu, yapmama kararlılığıyla çatıştı.

"Artık benim alfam değilsin, G," diye uyardı onu usulca. "Sen ya da benim Irk genetiğim neye inanmak isterse istesin."

Yalan kolayca ağzından kaçırvermişti ama bırakın Irk'ı, kendisi bile bu kadar soğukkanlı bir amaca ikna olmamıştı.

"Geçen gün Jonas'a söylediğin bu değildi," diye hatırlattı ona, ses tonundaki alaycı eğlence sinirlerini bozuyordu. "Sanırım senin yorumun, başka hiç kimsenin benim yerimi gasp edemeyeceği yönündeydi. Alfa. Sanırım bu açıklamanın sesi hoşuma gitti. Tekrar . Bu sefer bana."

Kesinlikle şaka yapıyordu.

"Böyle bir iddia yok. Ayrıca, herkes Jonas'a yalan söyler." tiksintiyle ona bilgi verdi. "Onunla çıkmanın tek yolu bu. Şimdi, sen istesen de istemesen de o içkiyi istiyorum."

Ayaklarını hareket ettirmek, parmaklarını kapı koluna dolamak için kelimenin tam anlamıyla zorlamak zorunda kaldı. Hâlâ arkasında olduğunu, kendisine ve ona dönmesini istediğini hissedebiliyordu.

Lanet olası aptal Irk genetiği. Biraz daha uyuyabilirlerdi.

Ya da en azından onu uyarırdım.

Çünkü o daha adamın hareket ettiğini fark etmeden, adam onu yakalamıştı.

Kapıya doğru bastırdı, vücudunun sert uzunluğu onu yerinde tutuyordu. Keskin dişler kulağını ısırdı ve onu sıcak bir hisle şok etti. Tam olarak acı değildi. Kesinlikle çok fazla zevk.

Zevk mi?

Hayır, G onu asla kasten tatmin etmezdi, son aylarda kaç kez bunun hayalini kurmuş olursa olsun. Eğer bilseydi Bunu yapmış olsaydı, muhtemelen bir daha asla bunu isteyerek yapacağına inanma hatasına düşmeyeceğinden emin olurdu.

"G . . "

"Graeme." İsim kulağına homurdanarak söylendi, emir Sesindeki gürültülü uyarı ile vurgulandı. İnsanın olduğu kadar onun da Irk genetiğinin tanıdığı bir uyarıydı bu. "Araştırma merkezindeki pek çok kişi bana ismim yerine baş harfimle hitap ettiğini biliyordu. Bu hatayı bir daha yapma, Cat. Bu ikimizi de Öldürüldü. Eminim bunu yapmak istemezsin, değil mi? Ölürsen biraz ağlamaz mısın?"

Tanıdığı her şey onun yüzünden, onun tarafından elinden alınıyordu. Zaten çıplaktı, ne arkadaşı ne de ailesi vardı. Eğer izin verirse, Irk genetiği bile ona ihanet edebilirdi.

Ondan hayatından başka ne alabilirdi ki? Ya da kendi hayatından. Bir şekilde onsuz bir gelecekle yüzleşmeye dayanabilir miydi? Düşmanı, işkencecisi olarak bile onun ölümünden daha iyiydi.

"Bırak beni, *Graeme*," diye ısırdı, pençelerini serbest bırakma, savaşma, onun hala o olduğunu fark etmesine rağmen tırmalama hissediyordu.

onun için önemli.

İçinde hâlâ var olan ilkel içgüdü ne olursa olsun, onun alfası değildi. Alfa'sı onu terk etmezdi. Onu tehdit etmez ya da tek başına savaşmak zorunda bırakmazdı.

Yıllarca onun hayatının çalınmasına izin vermezdi.

Genetik Konseyi'nden ve fedailerinden saklanmak zorunda kalmıştı. Alfa'sı onun hayatını sıfıra indirmezdi.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim ..." Gırtlaktan gelen bu söz onun kontrolünü elinden aldı.

Cehenneme gitmez.

Sert bir bükülme, bir dönüş, kalçasının üzerinde bir pençe darbesi ve evet, onu serbest bıraktı.

Kendisine doğru hızla hamle yapan adamın elinden kurtulmak için yere düşen Cat, ayağa fırlayıp yarı çömelmiş bir halde adama bakmadan önce yuvarlandı. Zor nefes alıyor, kalbi hızla çarpıyor, kısık gözlerle onu izliyordu.

Eğleniyordu. Hem de çok eğlenmişti. Sanki kız tam da onun beklediği şeyi yapmıştı.

Sonra yavaşça, kasıtlı olarak bakışları kalçasına, yukarıya kaydı, Kalçasının içinde, kotla kaplı ağır bir çıkıntıya birkaç santimden fazla yaklaşmamıştı. Orada, etindeki kesiklerden kumaşı ıslatmak için kan akarken, kumaş üç uzun sıra halinde kesilmişti.

"Yakın," diye mırıldandı.

"Bir dahaki sefere seni kısırlaştıracağım." Bu kabadayılık tamamen yanlıştı.

Tanrım, ne yapmıştı? Bacağının üst kısmındaki kesiklerden çok hızlı kan akıyordu. Derin kesmişti, keskin pençeleri

bedenine karşı tahmin ettiğinden çok daha etkiliydi.

Tehdit karşısında kıkırdadı. "Yerinde olsam bunu geciktirirdim, küçük kedi. Eşin olarak oldukça etkisiz olurum, de öyle değil mi?"

Cat daha konuşmadan adam yatak odasının kapısından çıktı ve Cat ona inkâr ve inançsızlık içinde bakarken arkasından kapattı.

Onun neyi? Bu mümkün değildi. Buna izin vermezdi.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Ayağa fırlayıp kapıya doğru koştu ve kapıyı sarsarak açıp boş koridora baktı.

Şok.

"Graeme?"

Kahretsin, ona G yerine Graeme demişti. Ondan nefret ediyordu.

Genetiğinden nefret ediyordu. Şu anda Breed olan her şeyden nefret ediyordu. "Hangi cehennemdesin sen?" Yatak odasından çıkıp merdivenlere giden açık koridorda hâlâ onu görememişti.

Kavisli merdivenlerden küçük fuayeye koşarak açık oturma odası, yemek alanı ve mutfağa baktı. Ve Hala Graeme yok.

G, diye hatırlattı kendine şiddetle.

Lanet olası cins alfa saçmalığı. Baş belası genetik kodlama.

Kendine bundan nefret ettiğini hatırlattı.

Evi oda oda dolaşarak, zaten bildiği bir şeyi doğruladı: Adam gitmişti.

"Kötü kediciğin gidip çıbanını düzeltmesi mi gerekti?" diye alay etti, Sessiz mutfağa geri adım attı. "Zavallı kibirli Bengal. Umarım acıyordur."

Doğruca buzdolabına ve daha önce oraya koyduğu şaraba yöneldi ve yarım bardak doldurdu. yerine, yeniden doldurmadan ve söz vermeden önce bir kadeh viski gibi geri fırlattı yudumlardı.

Gerçekten acımasını ummuyordu.

Bunu nasıl yapmıştı? İsteyerek . Onun elinden kurtulmaya çalışırken pençelerini serbest bırakmayı bile istememişti.

Aralarındaki onca şeye rağmen, onun da eşi olduğunu iddia etmesini beklemiyordu. Sanki bir eşin ne olduğunu ve bu iddianın ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi. Sadece öyleymiş gibi davrandığı için

Breed olmamak ve bundan paçayı sıyırmak, Breed çiftleşmesi saçmalığına tanık olmadığı anlamına gelmiyordu.

Neden ona yalan söyledi? Aradaki farkı anlamayacağını mı düşünmüştü? "Yalan söylediğini biliyorum, Graeme," diye yüksek sesle bağırdı.

Tabii ki evi dinletecekti. O zekiydi. "Ben aptal değilim. Senin dostun değilim."

Güvenemeyeceği ya da bağımlı olamayacağı birine bağlanmasına izin vermezdi. Son on yılda her ikisini de kanıtlamıştı.

Jonas onu, Honor'ı ve Judd'ı aramaya gelmeden önce onun bulunduğu bölgeden haberdar olduğundan hiç şüphesi yoktu. tam olarak nerede olduğunu bilmiyor olabilirdi ama bunu da bilme ihtimali vardı. Graeme - lanet olsun ona - daha fazla olabilirdi Jonas'tan daha korkutucu.

Sessiz, ketum, gizemli. Zekası hiçbir zaman , Irk fizyolojisi ve biyolojisindeki dehası bildiği kadarıyla hiçbir zaman belgelenmemişti. Ancak Brandenmore'un laboratuvarlarındaki genetik ve biyolojik araştırmaların ilk başkanı olan Dr. Foster'ın vesayeti altındayken, Dr. Foster'ın bile ondan korkup korkmadığını merak ettiği noktaya kadar başarılı olmuştu.

Sonra Dr. Foster ortadan kaybolmuş ve yeni bir araştırmacı bilim adamı getirilmişti. İşte o zaman Cat, Dr. Foster'ın Graeme manipüle edici ve hesapçı olabiliyordu. Neredeyse bir yıl boyunca bilim adamını manipüle etmiş, onunla oynamış, bilgi üzerinde çalışmıştı.

...sonra o da ortadan kayboldu. Bir gece oradaydı; ertesi sabah alarmlar ve Judd'ı uyandırdı ve karyolası boştu.

Onları yalnız bırakmıştı.

Honor birkaç hafta önce evine dönmüş, onu oraya getiren hastalıktan nihayet kurtulmuştu. Graeme'in kaçıışıyla birlikte Judd'la yalnız kalmışlardı.

Cat yıkılmıştı.

Yaşadığı şoku, onu terk edeceği fikrini tamamen reddedişini hâlâ hatırlayabiliyordu. Onu öldürdüklerine ikna olmuştu.

Dr. Bennett'in ölüm emrini verdiğini.

Onu ve Judd'ı ötenazi için götüren minibüsün kapılarını sarsarak açtığı geceye kadar, onun öldüğünden emindi.

G'sinin onu terk etmesine imkan yoktu.

Ama bırakmıştı. Onları terk etmişti. Gerçek, vahşi yeşil gözlerinde ve yüzünü ikiye bölen Bengal çizgilerindeydi. Ve çünkü o onları kurtarmaya çalışırken ölüyordu.

Göğsüne isabet eden kurşunlar dehşet yaratmıştı. Yaralar. Judd onu stabilize etmek için mücadele etmiş, ardından da Graeme'in çırpınışlarını durdurmak için zayıf düşmüş Bengal'e az miktarda Konsey felç ilacı enjekte etmek zorunda kalmıştı; bu ilacı muhafızlar, taşıdıkları ırklardan birinin çok şiddetli olması ihtimaline karşı yanlarında taşıyorlardı.

Judd, Cat'in damarı ile Graeme'in damarı arasına kaba ipleri bağlarken onlara lanet okumuştı. Onları lanetlemiş, tehdit etmişti, gözlerinin içine bakarak, onu öldüreceğini söylemişti. Eğer bunu durdurmazsa etini kemiklerinden ayıracaktı.

Seni seviyorum, G. Bu sözleri ağlamadan fısıldamıştı, on iki yaşındaki kalbi onun öfkesi karşısında kırılmıştı. *Seni kaybedemem.*

Seni hiç sevmedim. Sen benim deneyimdi. . .

Onu sevmediğini söylediğinde ruhunu kesip açmıştı. Onu kesip açmış ve anlayamadığı bir acıyla kanlar içinde bırakmıştı.

Evet, onu sevmediğini, onu hiç sevmediğini . Onun alfası olarak bıraktığı iz ona işkence etmişti, onun acısı itaatsizlik yıllarca ona ağır gelmişti. Ta onu yok etmeyi başardığına kendini inandırana kadar. Bir yalan. O Irk mutasyonları onun içinde yaşadığı sürece bu işaretin kalıcı olacağını başından beri biliyordu.

Cat ertesi sabah uyandığında, bir kez daha G yine gitmişti, Judd' sadakatini sunmuştu ama Judd zaten buna sahipti. Sessizce ona elini uzattığında, bakışları büyük bir pişmanlıkla doluydu, o da elini tutmuş ve Kimsesi olmadığı için Judd'a güvenmesine bile izin veremiyordu. İyi ki de öyle olmuştu çünkü aylar sonra bir saldırı, onları kurtaran altı karanlık savaşçı ve altı Navajo ruh adamından oluşan bir grup hayatının akışını değiştirmişti.

En azından şimdiye kadar.

"Haklısın, sen benim G olarak tanıdığım kişi değilsin," diye fısıldadı sessizliğin içine. "Benim G'm beni asla bu kadar yalnız ve korkmuş bırakmazdı.

ve böyle bir tehlikede. Sen hep Graeme'ydin. O zaman bana kim olduğunu söylemeliydin. Dilediğin gibi ölmene izin verirdim."

Mutfağın ışığını söndürerek, geniş açık odada yavaşça merdivenlere doğru ilerledi, her adımını yorgunlukla atıyordu zirveye ulaşmak sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

Yatak odasının kapısını açık bıraktı, balkon kapısını da açık bıraktı ve sürünerek yatağa girdi. Battaniyeleri omuzlarına çekerek uzandı, karanlığa baktı, gözleri kurudu, ağrıyordu ve neden hala bu kadar çok acıdığını merak ediyordu.

Ne de olsa, hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı. O gece hissettiğini iddia ettiğinden daha farklı hissettiğine kendini inandırdı. Peki şimdi neden bu kadar acıyordu?

REEVER MALIKANESİ

"G'm beni asla kadar yalnız, korkmuş ve tehlikede bırakmazdı. Sen her zaman Graeme'din. O zaman bana kim olduğunu söylemeliydin. Dilediğin gibi ölmene izin verirdim."

Ama ölmezdi.

Yaralar kötüydü, bunu onlara verdi, en kötülerinden bazıları sahip olmuştu. Ama onu Dr. Foster yaratmıştı ve tıpkı Cat'in genetiğini mükemmelleştirdikleri gibi, Foster da onunkini mükemmelleştirmişti. Ve kardeşininkini de.

Bu genetik, Irkı bir bütün olarak yaratan DNA, herhangi bir yaranın derhal izole edilmesini ve vücudun tüm güç ve kuvvetinin onu iyileştirmeye gitmesini sağlamıştı.

İyileşirdi, sadece daha uzun sürerdi. Ve o akıl sağlığını koruyabilirdi. Dr. Foster'ın Cat'in kanında yeni ortaya çıkan hormona karşı koymak için yarattığı serum olmadan ona Cat'in kanını vermesi çığına çevirmişti. O bir çocuktuk, hâlâ bir bebektik ve çiftleşme hormonunun vücudunda ortaya çıkması için çok gençti. Baştan beri akıllı başında olmayan tam yetişkin bir Bengal Cinsini işaretlemek için çok gençti. Kan naklini durdurmadan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bunu durduramadığında, onu asla aramamasını sağlamaktan başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Onu kendisinden uzak tutmak zorundaydı.

Kadın olmak için, hem insan hem de Bengal genetiğinin olgunlaşmasına izin vermek için zamanı vardı.

Reever'in altındaki küçük mağaranın ortasındaki çelik karyolaya tünemiş halde evin güvenlik kamerası görüntülerini incelerken Graeme, uyluğundaki dikkatli dikişle ara verip videoya baktı.

Yüzünü görebiliyordu, o kadar sade ve solgundu ki, gözleri kadar acıyla doluydu ki, çektiği acıyı bildiği için göğsünün sıkıştığını hissetti ona sebep oldu.

Onu yalnız ve korumasız bıraktığına gerçekten inanıyor muydu? Bunu yapmasının mümkün olduğuna? Hâlâ bir yanı, onu sevmediğini söylediğinde kızın ona gülmemiş olmasına hayret ediyordu. Onu her zaman tanıyor ve anlıyor gibi görünüyordu. iyi. Yine de onun sözlerine inanmış ve kendisini yalnız bıraktığını düşünmüştü.

Başını sallayarak eski usul dikişleri tamamladı, yaraların üzerine iyileştirici bir krem sürdükten sonra dikkatlice bandajladı.

Yeterince çabuk iyileşmişti ama etindeki kesikler atardamara çok yaklaşmıştı. Ana araziden küçük eve uzanan tünele ulaşana kadar sıkışmış bir domuz gibi kan kaybetmişti.

mil uzakta. Tanrı'ya şükür, o gece o mesafeyi yürümemişti.

Motorlu araç tünelde otomatik olarak ilerlerken, daha küçük mağaralardan birinde oluşturduğu sağlık odasına ulaşana kadar kan kaybını minimumda tutmak için yaralara baskı uygulamayı başarmıştı.

Tüneller ve mağaralar Reever malikânesinin altında kilometrelerce uzanıyordu. Lobo'nun bile tüm tünellerin nereden çıktığını ve büyük ana evin altında tam olarak kaç tane mağara olduğunu bildiğinden şüpheliydi. Gerekçeler.

Graeme ve birçok şeyi mükemmel bir şekilde kullanmıştı. Onlar. Mülkün duvarlarından bir milden daha az bir mesafede yeraltından geçen ana şebekeden çalınan elektrik, şimdi en önemli gördüğü tünellerin yanı sıra araştırma, tıp ve sağlık için kullanılan mağaraları aydınlatıyordu. ve ilaç deposunu bir araya getirmeye başlamıştı. Lobo ona tünellere ve mağaralara serbest giriş izni vermişti ve Graeme de bunları uygun gördüğü şekilde kullanıyordu. Şu anki sisteme güvenmiyordu.

İrk-insan ilişkilerinin iklimi, ama lanet olsun, çoğu durumda insanlara güvenmiyordu. Bunun aptalca olduğunu çok genç yaşta öğrenmişti. Güvendiği insan sayısını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdi.

Brandenmore'un araştırma merkezindeki son kalışında dönüştüğü canavar kimseye güvenmiyordu. Asla. Güvenmek zayıf olmak, durdurulabilecek bir hatayı göze almak, korumak için var olduğu şeyi riske atmak demekti.

Göğsünde derin ve alçak bir hırıltı gürledi, dudaklarında bir hırıltı titredi. Canavar hiçbir zaman etin altında değildi, her zaman bekliyordu, işini şansa bırakmıyordu, sahip olduğu şeyi korumak için bir anda ortaya çıkmaya hazırdı.

Bandajı yerine bantladıktan sonra bakışlarını bir kez daha kaldırdı ve monitördeki yüze baktı.

Hala uyanıktı, hala karanlığa bakıyordu, hissettiği acı ve kayıp hala derin, altın kahverengi gözlerine yansıyor.

Oradayken ona üzgün olduğunu söylemek istemiş ama bunu yapamamıştı. Onun gözlerinin içine baktı ve o çocuğu gördü. sadakatine olan inancını kırdığında kelimelerle ihanet etmişti. Kendisine zarar ona söylemek istemişti.

İkisini de kurtarmaya çalışırken dudaklarından dökülen sözcüklerin mümkün olabileceğini hayal etti. Onu çekebileceği acıdan kurtarmak için kan naklini kabul etmesine neden oldu.

Yine de açıklama isteyecekti ve o açıklayamazdı. İçindeki öfkenin neden patladığını, o gece onun kanını almaktansa neden ölmeyi tercih ettiğini açıklamak bile yapamayacağı bir şeydi. Kendisi için bile. O zaman bile bunu tam olarak anlayamamıştı.

Hiçbir zaman akli başında biri olmadığını biraz da hastalıklı bir mizahla itiraf etti. Genç yaşta bile ona vahşi derlerdi, eğitilemez, çılgın. O gece, delilik onu ele geçirmiş ve yıllarca sadece içgüdüleriyle var olmasına neden olmuştu.

Konsey onu tekrar yakalayıp araştırma merkezine götürüne kadar. Ta ki Dr. Bennett'in Graeme'in Kalbini göğsünden çıkardı ve nedenini bulması için emir verdi.

Graeme'in kanındaki garip özellikler onu savaşmaya, hayatta tutmaya devam etti.

O gece canavar ileri atılmıştı ve artık kendini ondan kurtaramazdı. Şimdi onu dizginleyebilirdi. O başa çıkabilirdi onunla yaşayacaktı. Ama asla bundan kurtulamayacaktı. Ve yıllar geçtikçe, ondan kurtulmak istemediğini fark etti. Canavar her zaman onun bir parçasıydı, her zaman var olmuştu. Kendini göstermek için sadece doğru nedene ihtiyacı vardı.

Cat'in kirpiklerinin gözlerinin üzerinden kayışını ve sonunda uyku bastırırken yavaşça kapanışını izledi.

Bir saniye sonra tek bir damla gözyaşı gözünün kenarından yanağının ipeksi etine doğru yuvarlandı. Ay ışığının öptüğü teninde parlayan gözyaşı, yavaşça üst dudağına doğru ilerledi ve orada uykulu bir şekilde, mırıldanan küçük bir iniltiyle fırçalanarak uzaklaştırıldı.

Bir inilti.

Elini yüzüne silerek kendini ayağa kalkmaya zorladı, Kalçasındaki sancıya aldırış etmeden onu görmekten vazgeçti.

Keşke kader Wyatt'ın onu bulmasını gerektirmeseydi. Keşke o piç Raymond Martinez bir parça sadakat ve onur bilseydi. Keşke Konsey onun gerçekten hayatta olduğunu öğrenmeseydi.

Üçüncü canlı deneyinin üzerinden yirmi dört saat geçmeden bilim insanları ve askerlerle dolu bir laboratuvarı katleden Bengal'in şüpheli eşi. Evet, onu istiyorlardı, hem de çok istiyorlardı.

Bir süredir uyuyan canavarın bir kez daha uyanması yeterince kötüydü. Ve bir kez daha aç uyandı.

Kana aç.

Ama bu kez, onu ilk bulduğu zamankinden daha güçlü ve daha az kontrol edilebilir başka bir açlık da vardı.

Düşmanların kanına duyulan ihtiyaç ikincil hale gelirken, bu açlık daha da artıyordu.

Ona olan ihtiyacım . . .

Hiçbir zaman ikincil olmamıştı.

• BÖLÜM 4 -

Çılgın Bengal Irkı'nın eşi değildi.

Cat hâlâ Graeme'in bir gece önce yaptığı o çılgınca açıklamaya inanamıyordu.

Eşlerin ne biliyordu, tıpkı kuzeni Isabelle'i ve Liza Johnson'ın kimliğini alan arkadaşı Honor'u bildiği gibi

On iki yıl önce, ikisi de Irklarla eşleşmişti. Isabelle sessiz, çok yoğun bir Çakala, Liza ise kocaman, karanlık bir Kurt Irkına dönüştü. İkisi de Kadınlar "nişanlıları" için çıldırıyor ve onlarla dişi kaplanın sessizce kabul ettiği bir bağı paylaşıyorlardı.

Çiftleşmenin, fiziksel ve duygusal ihtiyaçların yanı sıra çiftlerin paylaştığı bağı kokusu diğer Irklar için açıktı. Bazılarının buna koyacak bir adı olmayabilir ama kokusu karşı cinsten Irklar için bir uyarı olmasının yanı sıra eşsiz ve kalıcı bir bağı teyidiydi.

Onlar da seviyorlardı. Çiftleşme kokusu daha güçlü, daha derin hale gelmeden önce bile duygusal bağlarının kokusu açıktı.

O ve Graeme'in hiçbir bağı yoktu. Ne büyüye bilirdi Laboratuarda ona baktığı o ilk yıllarda, onu öldürmeye yemin ettiği geceyi öldürmüştü. Onu öldüreceğine dair güvence verdiği gece. kendi kişisel deneyinden başka bir şey değildi.

Böyle bir iddiada bulunmak için gereken delilik neredeyse Reeve'ın kullanması için teklif ettiği eve yerleştirdiği kamera sayısının ardındaki çılgınlıkla eşleşti.

Üst katta altı tane bulmuştu, alt katta ise şimdiye kadar dört tane bulmuştu ve henüz mutfığa bile ulaşamamıştı. Ve henüz bulamadığı kameralar olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Topladıklarını mutfak çöpüne atarken, tam ilk mutfak dolabının kapağını açıyordu ki kapı çaldı.

Mermer tezgâhın üzerine diz çökerek kapıya doğru tiksintili bir bakış fırlattı.

Kim onun kapısını çalacak kadar delirmiş ki? Deli bir Bengal Irkı'nın bir yerlerde gizlendiğini bilmiyorlar mıydı?

Jonas bunu özgür dünyaya henüz duyurmamış mıydı?

Hırlayarak aşağı atladı, evin içinden kapıya doğru yürüdü, diğer taraftaki adamların kokusunu alınca sert bir şekilde durdu. yan.

Buna ihtiyacı yoktu. Bununla uğraşmasına gerek yoktu. İhtiyacın olduğunda diğer çılgın Irklar hangi cehennemdeydi?

Kapı kolunu kavrayıp kapıyı açarak sert bir kaş çatmayla adamlara baktı.

"Ne halt istiyorsun?"

Raymond Martinez politikacı yüzünü takınmıştı. Kasvetli, Temas neredeyse herkesi kandıran şefkatli bir yüz. Siyah saçlarındaki hafif gri dokunuşla Şakakları, koyu kahverengi gözleri ve esmer teniyle yine de makul ölçüde prezentabl bir adamdı.

Cildi, sahip olabileceği her türlü çekicilik şansını mahvediyordu.

Oğlu Lincoln Martinez ise başka bir hikayeydi. Otuz iki yaşındaki Linc gayet formdaydı. Ordudan izinli olduğu için kaslıydı ve yüzünde kapalı, düşünceli bir ifade vardı.

Linc belli ki ordudan beklediğinden çok daha çabuk ayrılmayı başarmıştı. Yine de onun kapısına babasıyla birlikte gelmesini beklemiyordu.

"Claire, lütfen ..." Linc başladı.

"Hadi ," diye çıkıştı Raymond'a. Kızının adını kullanması onu çileden çıkarmıştı. Kızının adının ne olduğunu çok iyi biliyordu, kızının bedeninin öldüğü ve ruhunun Cat'e göz kulak olmak için kaldığı gece ona söylenmişti. "Ona hâlâ kız kardeşi olmadığımı söylemedin mi? Beni hayal kırıklığına uğrattın, Raymond. O köprüyü çoktan havaya uçurduğunu sanıyordum."

Raymond bu ifade karşısında yüzünü buruşturdu.

"Bunu evde yapabilir miyiz, Cat?" Linc homurdandı, taş ve çakıllarla kaplı bahçeye baktı ve

özenle düzenlenmiş küçük bahçelerde yetişen sukulentler. Belli ki Raymond ona söylemiş.

Yoksa biliyor muydu? Her zaman Linc'in bir parçası olduğundan şüphelenmişti.

Bilinmeyen'in ruh savaşçılarıydı, ama kız kardeşinin ölümünden önce mi yoksa sonra mı gizli tarikatın bir parçası olduğundan asla emin olamamıştı.

"Ah, görüyorum ki beni hayal kırıklığına uğratmamışsın," diye mırıldandı, bir zamanlar dikkatle koordine edilmiş bir koruma çemberinin parçası olmaya yemin etmiş olan adama bakarken sesine sinen onu bile şaşırtmıştı. "Elbette, içeri buyurun."

Kapıdan geri çekilerek onlara içeri girmeleri için el salladı. Kapıdan çıktıklarında kapıyı o kadar sert çarptı ki, oluşan çatlak Raymond'un korkuyla sarsılmasına neden oldu. Linc sadece elini salladı.

Yüzünün yan tarafını ovuşturmadan önce başını salladı ve azarlayarak ona baktı.

Sıkı, özür dilemeyen gülümsemesine kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturması ve başını meraklı bir şekilde eğmesi eşlik ediyordu. İki adama baktı ve sessizce bakışlarını karşılaştırdı.

"Biliyor musun Linc, bence büyüdüğünde onun yerine Terran ve Orrin'e çekmiş olduğun için mutlu ." Parmaklarını Raymond'a doğru çevirdi. "İyi yaşlanmıyor."

Raymond'un gözlerindeki hoşnutsuzluk şimdi onunkine daha yakındı. Normal yüzlü ve göstermeye çalıştığı sahte sıcaklıktan çok daha rahattı.

"Seni küçük sürtük ..." Öfkeyle dudak büktü.

"Yeter!" Linc'in sesi, Raymond sert sözleri hemen susturduğunda Cat'in kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasına neden olan bir emir kırbağıydı.

"Etkileyici," diye mırıldandı, aslında keskin tonu ve altında yatan güçten etkilenmişti.

"Bu senin için de geçerli," dedi Linc ona sertçe ve düşünceli bir bakış fırlatarak. "Konuşmak için buradayız. Konuşacak havada değilim. arasındaki hakaretleri dinleyin."

O da onun alfası değildi.

"O zaman onu alıp gitmeni öneririm," diye bir zamanlar kardeşim dediği adamı bilgilendirdi. "Çünkü bana kalırsa, o

insan ırkına hakaretten başka bir şey değildir. Bunu her fırsatta dile getirmemek oldukça zor."

Kapıyı açıp iki adama da sert bir bakış fırlattıktan sonra evin arka tarafındaki mutfığa doğru ilerledi. Bu özel tartışmadan zaten yeterince sıkılmıştı.

"Burada kal, lanet olsun," diye emretti Linc babasına. ve bileğini sıkıca kavradı. "Onu bu şekilde kızdırdığına inanamıyorum. Aklın neredeydi senin? Onu koruman gerekiyordu, düşmanlaştırmaman değil."

Kedi keskin bir nefes aldı. Bu bir sorunun cevabıydı. Her zaman Linc'in, görevi onu Genetik Konseyi'nden korumak olan Bilinmeyen adlı grubun bir parçası olduğundan şüphelenmişti.

Raymond, onun kızı olduğu konusunda dünyayı yeterince ikna edememişti. O ana kadar hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı. Açıklama. Bu bilgiyi yalnızca Bilinmeyen'in bir üyesi ya da o gece orada bulunanlar bilebilirdi. Cat onun kendisini fuayeye doğru çekmesine izin verdi, adamın ne istediğinden çok Raymond'un gözlerini tırmalıyor şu anda.

Dönerek, mutfığa girdiğinde onunla yüzleşti. Babasından daha uzundu, rahatlıkla altı iki boyundaydı. Siyah saçları yakın kesilmişti. Siyah gözleri onu esrarengiz bir gizemle izlerken kafa derisinin üzerinde gece yarısı gölgesi vardı. Onun gözlerinde her zaman gördüğü bir gizem. ne zaman yanında olsa. Linc ne zaman evde olsa ona karşı nazik davranırdı, ama diğerlerinin aksine bir aşk ya da sevgi numarası yapmazdı.

olmayan bir bağ vardı. Bunun nedeninin sadece kız kardeşinden yaşça büyük olması mı, yoksa gerçeği biliyor olması mı olduğunu merak etmişti.

En azından herkesin yaptığı gibi ona yalan söylememişti. Onu yaldızlı bir yola sokmamıştı.

bir yere aitti. "Neden buradasın?" diye sordu adam mutfak kapısından çıkar çıkmaz. "Bunca yıldan sonra birdenbire kardeşçilik oynamaya mı ihtiyaç duydun? Claire'in sana ihtiyacı olduğunda neredeydin?"

Claire olduğu zaman Cat'in bedeninde yüzleşmişti. Cat uyuduğu süre boyunca, bedeninin içinde yürüyen ve konuşan bir ruh tarafından korunmuştu.

Karanlık bakışlarında öfke parladı. "Buraya Claire'i tartışmaya gelmedim, Kedi. Claire hakkında konuşmayı reddediyorum." Yüz ifadesini bir an için acı ve karanlık bir şey doldurdu. "Bu babamla ilgili. O bir Pislik herif ve her zaman nazik olmayabilir ..." Buna gülmek zorunda kaldı.

"Kahretsin Cat, Wyatt'ın onu korkutmasına izin vermeyeceğim. Eğer bu suçlamaların iddia ettiği kadar korkunç biri olsaydı, o zaman sana asla yardım etmezdi."

Sadakat, Lincoln Martinez'in bir insan olarak kalbine ve ruhuna keskin ve acımasız pençelerini geçiren bir şeydi. Amcası ve büyükbabası gibi o da liderlik etmek için doğmuş, başkalarını korumak için doğmuş bir adamdı ve Raymond'ın onu bu konuda ikna ettiği çok açıktı.

Masumiyet.

Kime inanacağını merak ediyordu. Babasına mı yoksa kız kardeşinin korumak için çok şey feda ettiği kadına mı?

"Seni kandırmasına izin vermen benim için akıl almaz bir şey," diye tiksintiyle söylendi, böylesine zeki ve sezgileri güçlü bir adamın babasına bulaşan kötülüğü göremiyordu. "Wyatt'ın onu demiryoluna atmasına izin mi verdin?"

Linc, eğer bundan kurtulabilseydim, onu kendim öldürürdüm. Aslına bakarsanız, birkaç Irkı bana izin vermeye ikna edebilseydim, onu yıllar önce memnuniyetle öldürürdüm."

Linc duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. Birkaç saniye sonra ifadesi sertleşti, duygusuzlaştı.

"Kızına ya da kız kardeşine bu şekilde ihanet etmezdi." Sesindeki sert ve buz gibi ton dikkatli olunması gereken bir şeydi. Tehlikeliydi, gerekli görürse intikam alacağına dair bir uyarıydı. "Her zaman nazik olmadığını kabul ediyorum..."

"Nazik mi?" diye alay etti inanmayarak. "Claire'in onun nefretini hissetmediği bir gün bile olmadı ve bir kez daha farkına vardığımda, bunu hissetmediğim bir gün bile olmadı."

Bazen kan sudan daha kalınmış gibi görünüyordu. Tuhaf, Linc onu şaşırtmayı başarmıştı. azından Raymond'dan neden bu kadar nefret ettiğini merak etmesini beklerdi. Neden onu öldürmek istediğini, onu kolayca öldürebileceğini.

"Neye istiyorsanız ona inanın. Siz ikiniz neden buradasınız?" Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek kendine şunu hatırlattı

şaşırmamalıydım.

Linc izinli olduğu zamanlarda onun kardeşiymiş gibi davranmış olabilir ama onun kardeşi değildi. Onun için bir hiçti.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı, hâlâ ona dikkatle bakıyordu, onu izlerken kaşları çatılmıştı. "Bizimle birlikte mahkemeye gelmeni, bir aile cephesi sunmanı umuyordum. Kendi tehlikeli güvenliğini korumaktan başka bir sebep yoksa. O

seni korudu. Bu kadarını hak ediyor." Onu korumuş muydu?

Tekrar gülmek zorunda kalmadan önce Linc'e gözlerini kırptırdı, ona bakarken alaycı eğlence neredeyse onu boğuyordu.

"Sana böyle mi söyledi? Beni koruduğunu mu?" Kadın Bir eli meydan okurcasına kalçasına giderken tiksintiyle onu sorguladı. "O kelimeleri dudaklarının arasından geçirmeyi gerçekten başardı. Boğulmak mı?"

"Sen onun çatısı altındayken biri seni bulduysa ne olayım," dedi sesini hayal kırıklığı doldurarak. Bakışları hayal kırıklığıyla dolu olsa da sert, soğuk ve analiz ediciydi.

"Buna gerçekten inanıyor musun, Linc?" diye sordu, en azından gerçeklerden şüphelenmesi gerektiğinden emindi. "Toplantıdan ayrıldıktan hemen sonra Genetik Konseyi'nin bilinen bir muhbiriyle irtibata geçtiğine dair ellerinde kanıt var ve bu sayede kız kardeşini onlara satmakla kalmayıp, nerede olduğunu da bildiğini kanıtladılar. En korkunç eylemlerden biri sırasında ölmesine izin verdi. Herkes ."

Terran ve Orrin bunu neden ondan saklamışlardı? Gerçeği biliyorlardı.

"Cehenneme . Cat, o suçlandı, kanıtlanmadı." Adam gerçeikle savaşıyordu, Cat bunun kokusunu alabiliyor, hissedebiliyordu.

"Yalan söylüyordu," diye tersledi. "Oradaki herkes onun yalan söylediğini biliyordu."

Büyükbaba Orrin'in dehşet kokusunu ve en büyük oğlunun böylesine korkunç bir şey yaptığını yavaş yavaş kabullenişini hatırlıyordu. Raymond'un tam da suçlandığı gibi bir şey yaptığını biliyordu. Kız kardeşini satmış ve bir cerrahın neşteri altında acı çekerek ölmesine izin vermişti.

"İrklar mı?" Linc sordu, sesi ve çenesi öfkeyle gerilmişti. "Onun yalanlarının kokusunu mu aldılar? Ve benim bunu kabul etmem mi gerekiyor?"

"Yalanlarının kokusunu aldım." Yumruklarını sıkarak ona bakıyor, çıkarmak istediği pençelerini zapt etmek için sessizce ona yalancı demesi için yalvarıyordu.

Adam gözlerini kırıştıtarak ona baktı, şimdi sessizdi, yüzü mermerden oyulmuş gergindi.

Onun ne olduğunu biliyordu, kız kardeşine ne olduğunu biliyordu ve eğer ona yalan söylemek için bir nedeni olmadığını bilmeseydi, o zaman Ailesine katıldığından beri geçen yıllar boyunca hiçbir şey öğrenmemişti.

"O zaman neden sana yardım edeyim?" Buna inanmak, kabul etmek istemiyordu ama en azından artık tamamen inkâr etmiyordu.

"Çünkü başka seçeneği yoktu," diye belirtti. "Kardeşi ve babası da bunun bir parçasıydı. Sen de bunun bir parçasıydın ve o bunu biliyordu. Claire'in herhangi bir parçasının hayatta kalmasının tek yolunun bu olduğu söylenmişti ve kızını sevdiği yanılsamasını korumak zorundaydı. Bunu yapamazdı.

gerçekte nasıl hissettiğinden şüphelenmenize izin vermedi. Bunu yaparsa, sırlarından şüphelenilmesi ve hatta keşfedilmesi riskini almış olur. Ama kendinizi, o evde hayatımın bir günü bile hiç nazik değil. Tabii siz orada değilseniz."

Linc zalim bir adam değildi. İhtiyaçları tarafından yönlendirilen bir adamdı.

Doğru olan için, adalet için savaşmak. Irkların var olma hakkına olan inancı hayatının büyük bir kısmını doldurmuştu. Bir süre sonra Orduya katılmadan önce bile bu amaç için çalışıyordu. Orduya katıldıktan sonra, sadece onları korumak için değil, Genetik Konseyi'ni tamamen yok etmek için de çeşitli görevlerde yer almıştı.

Raymond, Linc'e casusluk yaparak Konsey'e karşı yürütülen görevler hakkında epeyce şey öğrenmiş ve bunları da büyük bir titizlikle rapor etmişti.

efendileri. Görüşmeler uydu telefonu kayıtlarına girmişti ama telefon Cat tarafından bulunana kadar gizli kalmıştı.

Raymond'un kız kardeşine ne yaptığını öğrendiler.

"Eğer bu doğruysa, neden rapor etmedin?" Yanıldığını kanıtlama ihtiyacının azaldığını görebiliyordu, ancak sadakat ihtiyacı devam ediyordu.

Raymond onun babasıydı. Adamın ne olduğunu kabul etmek Linc için kolay olmayacaktı.

"Çünkü benim kim olduğumu ve kendimi savunamayacağım bir zamanda nerede olduğumu ortaya çıkaracaktı, tıpkı sık sık yaptığı gibi tehdit etti," dedi ona yumuşak bir sesle. "Tıpkı işlediği suçlardan ilk kez şüphelenildiğinde ona itaat etmeyi ve destek olmayı reddettiğimde yaptığı gibi."

Acı onu yiyip bitirdi. "Ait olduğu cehenneme gitmesine yardım etmeyeceksen bir daha benden ona yardım etmemi isteme."

"Neden bana söylemedin?" Yüz ifadesindeki öfke, sesinin alçak ve hırıltılı tonunda parlıyordu. "Neden bana gelmedin?"

Farkındalığa uyandığı ve Claire'in yaşadığı hayatı fark ettiği o ilk yıllarda ne kadar çaresiz hissettiğini hatırlayarak ona baktı.

"Claire sana neden söylemedi?" Ona hüzünle sordu, bakışlarında parıldayan karanlık acıyı . "Bunu sana söylemesinin hiçbir yolu yoktu. Yardım et, Linc. Sen ordudaydın. Herhangi bir yardım girişimi seni orada sadece zor durumda bırakırdı," diye yorgunca nefes aldı. "Eğer bana inanmak istemiyorsan, inanma. Her iki durumda da, içindeki kötülüğü bu eve bulaştırmadan önce o piçi bu evden çıkarın. O bir kötü huylu ve onu etrafımda istemiyorum." Linc irkildi.

Bakışlarındaki ani kararsızlık parıltısını, şüphe pırıltısını görmek acı vericiydi. O biliyordu. Kabul etmek istemiyordu ama gerçeği biliyordu. Ne yapmaya karar verdiği ise başka bir konuydu.

Dudakları aralandı ama söylemek istediği şey ani bir hırlama ve bir adamın dehşet dolu ciyaklamasıyla kesildi.

Linc hızla hareket etti. O kadar hızlıydı ki, fuayeye doğru koşarlarken Cat kendini onun arkasında buldu ve aniden, sersemlemiş bir şekilde durdu.

Graeme'in yüzü saf öfkeyle doldu. Bu çizgiler gerçek doğasını ve gerçek kimliğini ortaya çıkarmamıştı, ancak çok uzakta olmadıklarına dair bir his vardı.

Bir eli Raymond'un boğazına dolanmış, diğer eliyle de kapının kenarını tutarak yaşlı adamı birdenbire çakıl taşlı avlunun girişinden kış üstü dışarı fırlatmıştı. Sonra da

Aynı şeyi Linc'e de yapmaya hazır olduğu belliydi.

Durma noktasına gelen Linc ellerini kaldırdı, öfkeli bir Aslan İrki olduğuna inandığı şeyle yüzleşirken ifadesi kapalıydı.

"Sadece gidiyorum, Graeme," diye güvence verdi ona. "Benimle gelmek için yalvardığında onu hiç dinlememeliydim. Bu bir hata. tekrar yap."

Graeme'i tanıyor gibi görünmesi şaşırtıcıydı. Bunu hiç beklemiyordu.

"Onu buraya hiç getirmemeliydin," diye hırladı Graeme. "Pişman olacağına söz verdiğim bir hata bu."

Kapıdan Raymond'a baktı, sırtüstü yatıyordu, sanki dışarı atılmamış da kesilip biçilmiş gibi inliyordu, Linc başını yorgunca salladı.

"Şimdiden pişmanlık duyuyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bunun için özür dilerim."

Bununla birlikte evden dışarı çıktı. Graeme kapıyı neredeyse küçük evi sarsacak bir şiddetle çarpınca Cat bu kez irkildi.

"Bu gerçekten olguncaydı, değil mi?" diye alay etti.

Kollarını o sabah ikinci kez göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Lobo'nun kapısını çerçeveye vururken tüm o Breed gücüyle onları etkilediğini mi sanıyorsun?"

Çizgiler aniden yüzünü gölgeledi. Pürüzlü koyu izler

Etinin altında, bir gözünün üzerinde, kibirli burnu ve karşı yanağı boyunca uzanıyordu. Keskin bir uç diğer gözünün köşesinde son buluyordu. Diğerleri boynunun yan tarafında kıvrılıyordu.

Normalde kehribar benekli olan gözlerinin yeşili, yeşil benekli kehribar rengine dönüşüp gözlerinin akını doldururken Kedi temkinli bir şekilde geri adım attı

ve göz bebeklerini yok ediyor.

"Şimdi, Graeme, tüm bu öfke ," dedi ona hissettiğinden çok daha cesur bir tavırla. "Sakinleşmek ve sakinleşmek için gerçekten iyi bir zaman."

Bu cinsi tanı mıyordu. Kokusunda bile farklı bir şey vardı, anlaşılması zor ve ilkel olmanın çok ötesinde vahşi bir şey.

"Sakinleşmek mi?" diye hırladı, daha derin, daha sert bir hırıltı, belki de sadece sessiz kalması gerekip gerekmediğini merak etmesine neden oldu.

"Evet, sakın ol." Bir peni için, bir pound için. Değ il mi? "Her şey tamamen kontrolüm altındaydı ve Linc asla

bir şey yapmaya teşebbüs edemez."

"'Linc' mi?" Bakışları üzerinde daraldı. Yırtıcı bakışlar neredeyse korkutucu. "Şimdi dostum, senden gelen bu sevgi kokusu da neyin nesi?"

Oh, gerçekten oraya gitmiyordu. Kızın kimden hoşlanıp hoşlanmadığı onu neden ilgilendiriyordu ki? Şu eş saçmalığına gelince.

"'Eş' mi?" Ellerini kalçalarına dayayarak öfkesinin temkinliliğinin önüne geçmesine izin verdi. "Delirdin mi sen?"

"Bahse girerim öyledir." Kız bunu tahmin edemedi, kız ondan uzaklaşmadan hareket etti.

Sırtını duvara yaslamış, ayakları yerden kesilmiş, kalçaları açılmış ve adamın kot pantolonunu zorlayan uyarılmışlığının tamamen dikleşmiş kanıtı kızın arasındaki hassas ete bastırırken onu kavrarken buldu.

Kalçalar.

Tahrik mi oldun?

"Beni hırpalamak seni gerçekten ediyor mu?" Parmaklarıyla adamın omuzlarını kavrarken, neden onu parçalamaya çalışmadığını merak ediyordu.

Gömleğinin altındaki sert ete tutunmak için ortaya çıkan pençeleriyle parçalara ayırdı.

Çünkü kendini çok iyi hissediyordu.

Çok sıcak ve güçlüydü, elleri kalçalarını tutuyor, kaslı kalçaları onunkileri ayırıyor, kalçaları kot kaplı ereksiyonu ona daha sıkı sürtmek için kayarken onları açık tutuyordu.

"Beni gerçekten tahrik ediyor," diye homurdandı. "Sikimi o kadar sertleştiriyor ki saatlerce sevişebilirim."

Birden canı yanmaya başladı. Uyluklarının arasındaki hassas kıvrımlar nemliydi, klitorisi zonkluyor, vajinasının derinlikleri ağrıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar tahrik olmaya başlamıştı. Sinir uçları ona yaklaşmak için haykırıyor, vücudunun daha önce hiç karıncalanmamış kısımları karıncalanıyordu. Göğüsleri şişiyor, meme uçları sertleşiyordu.

"O zaman kendine bir hayat kur," diye . "Eğlenebileceğin başka birini bul." Bunu yaparsa onu öldürecekti.

"Sen benimsin." Burnunun hemen önündeki kesici dişlerin kırılmasıyla şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak adama baktı. "O piçin seni bu kadar

yanağını okşarken ben de keseceğim ..."

"Kemiklerinden çıkan et mi?" Bir gün çenesini kapalı tutmayı öğrenebilirdi. "Bu çok eski, Graeme. Gerçekten yeni şeyler öğrenmen gerek."

Pençeleri onun omuzlarına doğru büküldü, tamamen onun en iyisine karşı

Ama kalçaları tekrar oynadı, kot pantolonunun külotunun ipeğine sürttü ve bu da şişmiş klitorisinin üzerinde törpülendi. Ve bu çok iyi hissettiriyordu.

"Yeni malzeme için bu nasıl? Bakalım senin için ne yapacak?" diye ısırdı ama bu öfkeyle değildi. Başını eğip dudaklarını tişörtünün ince askılarının ortaya çıkardığı çıplak ete götürdüğünde çizgiler azalıyordu.

Onun etini öpmedi. . İçinde bir şey yaptı. arasında. Tam boynunda zonklayan ağır damarı kavrayan dişleri, dili kızgın damara çarpmadan hemen önce damarı tırmıkladı. Et.

"Aman Tanrım. Beni hemen öldür," diye inledi, çünkü yıldırım hızında enfes hisler boynundan, sahip olduğunu bilmediği erojen bölgelere doğru ilerliyordu. Hepsi bir araya gelerek Vücudundan sıcak nemin hissederken kalçalarının arasında sıcak bir sızı hissetti.

Bu büyük bir sorundu. Çok büyük bir sorundu. Çünkü bu bir zayıflıktı ve Graeme keşfettiği her zayıflığı kullanırdı.

"Seni öldürmek mi?" diye homurdandı, dudakları boynunun sütununda gezinirken kadın başını yana eğip ona erişim izni vermekten başka bir şey yapamadı. "Seni öldürmek söz konusu değil. Gündem, küçük kedi. Seni becermek."

Neden rahmi bu tehdit karşısında nefesini kesecek kadar ani bir zevkle sıkıştı?

Açıklamasında romantik olan hiçbir şey yoktu. Saf şehvet, saf açlıktı.

"İyi bir fikir değil," diye soludu, ancak kirpikleri kapandı ve daha da yaklaştı, dudaklarının köprücük kemiğindeki hissi dudaklarından yasak bir inilti çıkardı.

"Cehennem gibi." Bir eli üstünün arkasına gitti ve bir sonraki nefeste yırtık bir kumaş parçası yere sürüklendi.

Gömleğini mi ?

Kız ona baktı, öfkeli miydi yoksa tamamen tahrik olmuş muydu emin değildi.

Bakışları kadının göğüslerine kaydı, gözlerinin kehribar rengi Giydiği pamuklu sütyenin içinde bile şişmiş kıvrımları görünce gözleri karardı.

"Çekmecelerinde dantel ve ipek gördüm." Adamın ona dik dik bakışı dudaklarını şaşkınlıkla ayırmasına neden oldu. "Neden giymiyorsun?"

"Hiç dantelli sütyenle koşmayı ya da dövüşmeyi denedin mi?" diye nefessiz bir şekilde karşılık verdi. "Gerçekten dayanıklı değil."

"Danteli giy, ben de senin için dövüşeyim," diye homurdandı. "Seni onun içinde görmek için öldürürüm."

Elini kaldırdı, tek bir pençe uzandı ve göğüslerinin arasındaki kumaşın altından kayarak onu ayırdı, kapları bir kenara fırçalayarak çıplak ete bakmasını sağladı.

"Graeme, bu çılgınlık," diye fısıldadı.

"Dediğin gibi, ben deliyim," diye cevap verdi dalgınca, yanağını şişmiş bir kıvrımın kenarına değdirirken. "Bu saatte neden akıllıymışım gibi davranayım ki?"

Nefesi meme ucunun üzerinde dolaştı, sıcak havanın hafif okşayışı neredeyse bir iniltiyi sürüklüyordu.

"Sonra pişman olacaksın," diye güvence verdi ona. "Sonradan pişman olduğun şeylere ne kadar kızdığını ."

Kesinlikle pişman olacaktı. Şimdiden pişman olmuştu bile. Yine de başı geriye düşüyor, sırtı kamburlaşıyor ve dudakları göğüs ucunun sert noktasını kaplarken parmakları onu tutmak için saçlarına kayıyordu.

Dudakları hassas ucu çevreleyip ağzına çektiğinde ve ağzının sert çekişleriyle emdiğinde içinden bir çığlık koptu. Dili ona saldırdı, yaladı. Keskin dişler

İşkence görmüş tepeyi kavradı. Onu orada tutarak dilini sürttü, sonra da üzerinde gezdirdi. Okşamalar onu öyle bir zevkle ateşledi ki, ona karşı eğildi, onun sert sırtına bindi.

ereksiyon, uyluklarının arasında büyüyen zonklama ihtiyacını hafifletmek için umutsuzca.

Vajinasından dökülen nem, kıvrımlarını kapladı ve seksini örten ipeği nemlendirdi. Ağzının her çekişi, dilinin her kırbacı veya dişlerinin meme ucuna her tırmağı, kalçalarının arasında patlayan o kadar keskin his spiralleri gönderdi ki kendini onlara karşı çaresiz buldu.

bir zevki hiç tatmamıştı. Hiç böyle acımamış ya da kendini bir erkeğe karşı bu kadar çaresiz bulmamıştı.

Ve bu Graeme'di. Onu yok eden Graeme'di. Kendini kandırıp gerçekten onun olabileceğine inandırdığı her şeyi aldı.

"Yeter." Sesi zayıf ve cılızdı. İtirazını dudaklarının arasından zorla geçirmek zorunda kalmıştı

Hayatını paramparça ettiği için onu ödüllendirirse lanetlenirdi.

"Dur, Graeme. Sadece dur . . ."

Başını , dudakları şişmişti ve seksiydi. Ve bunu fark ettiği için kendinden nefret etti.

"Pişman olmayacağım," diye aniden hırladı onun daha önceki açıklamasına cevap olarak. "Ama buna izin verdiğin için pişman olacağından hiç şüphem yok.

"Dudaklarınızdan özgürce dökülen saçmalıklar."

Kız ne demek anlamadan, adam onu serbest bıraktı.

Kız kendi başına ayakta durana kadar kalçalarını tutarak Ona bakarken kehribar rengi ateş hâlâ gözlerini dolduruyordu, nefes alış veriş sert ve düzensizdi.

Hiç şüphesiz pişman olacaktı. Hatta şimdiden pişman olmuştu bile.

"Gitmen gerekiyor." Nefesini asla geri alamayabilirdi. kontrol altında. Nefes nefese çıkardığı ses, daha önce kendi dudaklarından hiç duymadığı bir .

Pençeleri arkasındaki duvarı kazıyordu, çıplak göğüsleri hala onun bakışlarını üzerinde tutuyordu, meme uçları hala sıkı ve sertti, sanki sözlerini görmezden gelmesi için ona yalvarıyordu.

Vücudu ona tıpkı Graeme'in yıllar önce ona ihanet ettiği gibi hevesle ihanet ediyordu.

"Tabii ki biliyorum," diye hırladı. "Tanrı korusun, ikinci bir düşüncen olabilir, değil mi?"

"Kesinlikle," diye tısladı ona, kedi sesi sertti ve kendi iç çatışmasıyla doluydu. "Tanrı korusun, gerçekten Hayatımı cehenneme çevirmekten başka bir şey yapmayacağına güvenmek daha doğru olur. Bunun için seni neden ödüllendireyim ki?"

"Beni ödüllendirmek mi?" Şaşkınlık yüz ifadesini olduğu kadar sesini de doldurmuştu. "İnan bana bebeğim, ödülü almak üzere olan sendin."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı duvardan uzaklaşırken. Yanından geçerken bakışları yavaşça üzerinde kayıyordu, daha iyi biliyordu; şehvetinin kokusu uyanan duyularından çok daha güçlü, çok daha açlık vericiydi ve bunu biliyordu. "O zaman bir sevgilim olmasını nasıl hayal ettiğimi bilmek seni hiç rahatsız etmeyecek." Uyurken hayalini kurmuş, görüntülere karşı çaresiz kalmıştı. "Ve sahip olmak için can attığım adam olduğu için onu ödüllendirmeyi hayal ettiğim tüm yollar."

İlkel Bengal'in gölgeleri etinin altında titreşirken boğazında bir hırıltı gümbürdedi.

"Beni zorlama, Cat," uyardı onu, sesi gırtlaktan geliyordu Cat basamak korkuluklarını kavrayıp merdivenleri çıkmaya başlarken.

"Onun etinin tadına bakmanın, sert ve sıcak etini en sevdiğim yemeği yalar gibi yalamanın nasıl bir şey olacağını nasıl da merak ediyordum. Ya da onun üzerinde yükselip kendimi alçaltmayı..."

Dudaklarından çıkan hırıltı onu merdivenleri hızla çıkmaya itti. Onu kızdırma düşüncesi, tamamen uyarılmış, şehvet dolu bir Bengal Irkı'nın sesi altında kaçıp gitti. Saf, akılsız seks.

Yatak odasının kapısını çarparak kapattı, kilitledi ve adamın kapıyı kırmaya cesaret edip edemeyeceğini merak ederek temkinli bir şekilde geri çekildi.

"Çok tehlikeli oyunlar oynamayı seviyorsun, dostum," diye kapıdan.

"Git kendin çiftleş. Seninle bahse girmezdim," diye isyankâr bir şekilde onu bilgilendirdi. "Üzgünüm pislik, git seni benim kadar iyi tanımayan birini bul."

Koyu bir erkek kıkırdaması bu cüreti karşıladı. "Beni tanıdığını mı sanıyorsun, küçük kedi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ben de bunu biliyorum." Çekmecedan bir sütyen daha alıp aceleyle yerine taktı, sonra da onu örtmek için bir gömlek aramaya koyuldu.

Lanet olsun, o da yeni bir sütyendi.

"O zaman iddia ettiğim şeyi sakladığım gerçeğinin farkında olmalısın." Adamın sesindeki alçak, öfkeli uyarı kadının omurgasında bir ürperti yarattı. "Beni bu konuda test etme. Bir başkasının sana dokunmasına, şehvetinin kokusunu etrafına yaymasına izin ver ve o aptal Konsey bilim adamlarının beni düşündüklerinde neden sızlandıklarını gör."

"Deli olduğun için mi?" diye sordu alaycı bir tavırla, kapıya bakarak. "Senin kusurlu genetiğine kodladıkları kuduz türünü bildikleri için mi?"

Onu o kadar kızdırmıştı ki, kapıyı açıp onunla tekrar yüzleşmemek için elinden gelen tek şey buydu. Sorun şuydu ki, muhtemelen kendini ona tekrar dokunması için yalvarırken bulacaktı.

"Çünkü göğüslerinin içine uzanmakta ve kalplerini sökerken izlemelerine izin vermekte bir sorunum yok." Hayvani, yani İkel ve kaba sesi, kadının omurgasını ürpertti ve içini ağır bir korku duygusuyla doldurdu. "Bunu unutma küçük kedim, eğer O piç Lincoln Martinez sana dokunmayı aklından bile geçiremez. Ama önce sikini koparıp boğazına sokacağım."

Tehdit karşısında gözlerini kırptırdı, neredeyse hissettiği ani mizah patlamasının son tehdit karşısında serbest kalmasına izin verecekti.

Ve Jonas ona aşırı dramatik mi demişti? Henüz drama duymamıştı.

Mutfak kapısının çarpmasıyla öfkeli Bengal'in gittiği anlaşıldı. Şükürler olsun.

Yüce İsa, burada başı beladaydı.

Elini karnına bastırarak derin bir nefes aldı ve çılgınca içinde bulunduğu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Ve evet, bu bir . Çünkü gitmiş olabilirdi ama içinde yarattığı uyarılma gitmemişti.

Külotunu değiştirmesi gerekecekti, çünkü dokunuşunun yarattığı sıcak nemle kendi külotunu kesinlikle ıslatmıştı.

Ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyordu. Hiç de iyi bir şey değildi.

• BÖLÜM 5 -

Onun ölümü olacaktı.

Graeme her zaman onun ölümü olacağına yemin etmişti. Sürünmeye başladığı andan itibaren, o kadının nasıl çıkacağını bildiğinden daha fazla sorun olacaktı.

Küçük kiralık ev ile Reeve malikânesi arasındaki tünellerde hızla ilerleyen Graeme, o zamanlar bile ne kadar küçük olduğunu ve güvende olması için ne kadar çaba sarf edilirse edilsin nasıl bela bulacakmış gibi göründüğünü hatırladı.

Brandenmore onu kollarına bırakıp bakım sorumluluğunu ona verdiğinde henüz on bir yaşındaydı. Kızın hayatta kalması ona bağlıydı; bunu öyle bir anda fark etmişti ki şok edici olmuştu.

O ana kadar, hayvani genetiğini böylesine ayrı ve şiddetli bir enerji akışı içinde hissettiğini söyleyebileceği bir zaman dilimi tanımamıştı. O anda olmuştu,

Gerçi. Çocuk ve olgunlaşmamış Bengal yan yana durmuşlardı. onun içinde. Çocuk, böylesine hastalıklı bir yaratığa nasıl bakacağını şaşırılmış bir halde çocuğa bakıyordu. O anda, vahşi yer değiştirme Irk genetiği ile insan arasındaki fark ortadan kalkmış, hayvan o çocuğu sahiplenmek için onunla tamamen bağ kurmuştu.

Onun kendisine ait olduğunu biliyordu. Hayvan, ne kadar toy olsa da, onu anında sahiplenmişti. İlk başta bunu, her zaman sahip olacağına yemin ettiği Pride'ın bir parçası olarak ona sahip çıkmak olarak mazur görmüştü. Yine de biliyordu ki Daha iyi.

Judd onun kardeşiymi, ikiziydi ve ikizlerin bağı her zaman var olsa da, Cat'e olan sevgisi yine de farklıydı. Kedi olgunluğa eriştiğinde ona ait olacaktı. Göz açıp kapayınca kadar çocuk ve hayvan bunu öğrenmişti. Bu cinsel bir bilgi değildi. İçgüdü. Hayatta kalmasını sağlayabilirse diğer yarısını bulacaktı.

O zamanlar bile zekâsı, herkesten çok daha üstündü. Biriktirebildiği bilginin derinliği onu çıldırtıyor, insanlığı gibi zihnini de parçalıyordu. birleşti.

Onun zayıf, acı dolu gözlerine bakarken, sahip olduğu her şeyin çoğu zaman değişken olan parçalarının birleşmesi bir anda gerçekleşti. Ve bunların çok azı gerçekten insandı.

O an olmasaydı, hem insan hem de hayvan zekası onu paramparça edecekti. Kedi onu ortalamış, tüm o pürüzlü parçalara sığacak bir yer vermişti.

Tamamlanması gereken bir iş. Hayatta kalması.

Hayatta kalması, sadece vücudundaki genetik arızayı iyileştirmek anlamına gelmiyordu, ki bunu hemen hissetmişti, aynı zamanda böyle bir İnsan zayıflığı onu bir daha asla zayıflatmadı.

O ve Dr. Foster, Dr. Foster projeye atanmadan önce yaratılan serumun genetik işlevini izole etmişlerdi. Doktor ve Graeme bunun bir kısmının asla açığa çıkmayacağını biliyordu ve bunu gizli tutmak için savaşmışlardı. Cat'i iyileştirecekti, tıpkı Honor'u iyileştiriyordu ama Cat ile izole edilen ve büyük kısmı serumdan alınan genetik virüs, Foster onu etkinleştirmek için gereken Irk genetiğini kodladıktan sonra tekrar eklenecekti.

Bengal genetiği.

Arazinin altındaki büyük ana mağaraya girerek, en yakın köşeye yerleştirilmiş masaya ve bilgisayar bankasına doğru yürüdü. Kadın kameraların çoğunu bulmayı başarmıştı ama adam bulacağını biliyordu. Onu izlemek ve güvenliğini sağlamak için hâlâ yeterince kamera vardı.

Arazi yoğun bir şekilde kameralar, elektronik sensörler ve alarmlarla kaplıydı. Onun güvenliğini hafife alamazdı.

Kurduğu güvenliğin her seviyesini kontrol , yaklaşan dikkat dağıtıcının kokusunun farkındaydı.

Lobo Reeve, Graeme'e devrettiği evinin altındaki mağaraları nadiren ziyaret . Oralar Graeme'in alanıydı, anlaşılmaya . Ve şimdi, bir hafta içinde iki kez ziyaret ediyordu.

Kaba yontulmuş taş merdivenden adımını atan Kurt Irkı, Graeme'in yan tarafındaki duvarda bulunan güvenlik monitörlerine doğru ilerlemeden önce sessizce ana mağaraya girdi. O monitörler,

Toplamda yaklaşık iki düzine olan bu mülk, bir bütün olarak araziyi kapsıyordu. Onun

Bakışlar havuz alanını gösteren bir tanesine takıldı ve genç kadın güneş ışınlarının altında tembelce uzandı.

"Bir şey mi lazım?" Graeme sordu, tüm dikkati

Kiralamadaki çeşitli güvenlik önlemlerinin durumunu gösteren monitör.

"Jonas buradaydı." Lobo'dikkati havuz alanında kaldı, soruyu yanıtlarken bakışları dalgındı. "Seninle konuşmak istedi ama görünüşe göre evde yokmuşsun."

Graeme ona, "Kiralık evde halletmem gereken bir iş vardı," diye bilgi verdi. "Jonas olmak berbat bir şey."

Lobo'nun alaycı homurtusu her şeyden çok bir anlaşmaydı.

"Ne istediğini merak etmiyor musun?" diye sordu Kurt Irkı birkaç saniye sonra.

miydi?

"Pek sayılmaz." Daha çok güvenlik programında ortaya çıkan belirli bir anormalliği izole etmeye odaklanmıştı. "Jonas beni nadiren endişelendirir ve istediği şey o anda benim istediğim şeyle asla aynı doğrultuda değildir, bu yüzden normalde bu konuda endişelenmem."

Diğer Irk'ın etrafında eğlence titreyordu.

Lobo'nun tuhaf bir espri anlayışı vardı. Graeme buna tahammül etmeyi öğrenmişti. Ne de olsa Kurt Irkı, onun Konsey Çakallarını sorgulama hobisine tahammül ediyordu, bu yüzden aynı fikirde olmamayı kabul etmeye çalıştılar bu tür konularda.

Lobo, "İki infaz memurunun kiralamayı izlemesine izin vermem konusunda ısrarcı," diye açıkladı. "Aslında o kadar ısrarcı ki, bunu bir Büro talebi haline getiriyor. Büro ile bir anlaşmam var, Graeme. Bozmamayı tercih ettiğim bir anlaşma."

Bu açıklama herhangi bir talep değildi. Graeme'ye, bu durumda Büro'nun Graeme'nin anlaşmazlığına öncelik .

Boğazından sinirli bir hırıltı geçti. "Bu Aslan beni çok zorlayacak," diye mırıldandı güvenlik programını, değerlendirmekte olduğu güvenlik protokollerindeki anormalliği izole etmek ve ortadan kaldırmak üzere ayarlarken. "Onu kızdan uzak tutun."

"Graeme, mağaralarımıdaki çeşitli küçük projelerin nadiren umurunda olsa da, sana vermediğimi belirtmeliyim. Khi'ye bu küçük süreyi vererek yaptığın iyilik seçeneklerini düşünmek için zaman ayırması takdire şayan. Ama bunun için Irk İşleri Bürosu ile savaşa girmeyeceğim."

Graeme kirpiklerini kaldırarak uzun süre ona baktı. "En azından kolayca değil." Kurt Irkı hayal kırıklığı içinde nefes verdi. "Bu kadın benim ölümüm olacak."

"Görünüşe göre benzer sonlarla karşı karşıyayız," dedi Graeme kendinden öğrenerek ve sanal panodan uzaklaşıp devre dışı bırakıyor. "Jonas'ın argümanı nedir?"

Büro müdürünün boğazını tercih ederdi, ama bu kızını biraz üzebilirdi ve Graeme ona gizlice serum verdiği aylar boyunca yürümeye başlayan çocuğa düşkün olmuştu. onun hayatını kurtarmak için gerekliydi. Brandenmore başlangıçta bir yol bulmuştu

Jonas'ı ve Irkları, kendi vücudunda yarattığı tahribata bir çare bulmaya zorlamak amacıyla bebeğe enjekte ettiği serumun Kendine enjekte ettiği şey yaratıcıydı. Jonas'ı aynı şeyin Amber'a da olacağına ikna etmişti.

Graeme sandalyesini masadan arkasındaki duvara sonra ayaklarını masanın üstüne koyarken Lobo bakışlarını indirdi. Parmaklarını başının arkasında birleştirerek daralmış gözlerle Kurt'u izledi.

Lobo tembel bir mizahla, "Saygısızlık düzeyiniz beni hayrete düşürüyor," dedi.

Graeme ona, "Sözde üstünlük taslaman beni sık sık eğlendiriyor," diye güvence verdi. "Ama bunu nadiren sana karşı kullanıyorum. Peki sayın müdürümüz ne istiyor?"

Kurt neredeyse dudaklarında alaycı bir onaylama sırtışının kıvrılmasına izin verecekti ama son anda kendini tuttu.

"Postun dışında mı?" Lobo sordu.

"Şey, evet." Graeme başını salladı. "Bunun yanı sıra. Yine de listesinde oldukça üst sıralarda yer aldığının farkındayım."

Lobo homurdanarak, "Listesinin başında bu var diyebilirim," dedi. "Ama bunun dışında, Büro'nun araziye gözetlemesine izin vermemi talep ediyor. evi çevreliyor. Uydularının

sorun yaşıyorum. Atmosferik ya da manyetik bir parazit var gibi görünüyor."

Graeme gülümsedi, değildi. Tatmin olmak harika bir şey olabilirdi.

"Görünmezliğinin yanı sıra parazitinden de oldukça memnunum." Kurt'un gri gözleri Graeme'in memnuniyetini yansıtıyordu. "İzinin sürülememesine özellikle sevindim. Şimdiye kadar."

"Algoritma yalnızca uydu algılaması durduruldu ve sürekli değişiyor." Graeme omuz silkti. Ayrıca izini sürmeye yönelik her türlü girişimi tespit etmeye yardımcı olan protokoller de vardı. Bu onun şimdiye kadarki en dahiyane programlarından biriydi. Buna bayılıyordu.

"Şimdilik sadakatinizi kazandığım için kendimi oldukça şanslı sayıyorum." Lobo içini çekti. "Ama Wyatt'ın şu anda bir sorun haline gelebilir, Graeme. Yerinde gözlem de uydu parazitinin yerini tam olarak belirleyebilir."

Graeme gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

"Yerinde gözetleme sorunu tam olarak saptayamaz, Lobo," diye güvence verdi ona. "Sana bunu söylemiştim."

"Ama bana nedenini söylemedin." Sesi buzla kaplanmıştı.

Hayır, ona nedenini söylememişti. Ne Lobo'ya ne de güvenlik şefine bunun nasıl çalıştığını açıklamamıştı ve açıklayacak da değildi. Ama Jonas söz konusu olduğunda izini sürmek imkansız olurdu.

Sandalyeyi dört ayağının üzerine düşüren Graeme ayağa kalktı ve Lobo'yu görüş alanında tutarak monitörlerden uzaklaştı.

"Neden olduğu önemli değil," diye hatırlattı diğer Irka. "İşe yarıyor."

Lobo, "Bu sihir değil, dolayısıyla savunmasız," diye karşı çıktı.

"Bu bir sorun haline mi geliyor, Reeve?" Yüzünü tamamen ona dönen Graeme gözlerini Kurt'a dikti ve bekledi.

Reeve'in sadakatini kaybetmek bir sorun olabilirdi ama aşılamaz değildi.

"Sorun değil." Lobo başını salladı, Graeme'in tavrından hiç endişe duymamıştı. "Sadece bir gözlem. Şu anda, benim tek sorun Wyatt olduğunu. Dediğim gibi, Büro ile bir savaş şu anda bir sorun olacaktır. Eğer yoksa, ben dost tarafında kalmayı tercih ederim. Ama aynı zamanda mülkümün etrafında infaz memurlarının dolaşmasını da istemem."

Bu konuda Graeme onu suçlamadı.

"Onlara evi istedikleri gibi izleyebileceklerini söyle.

Mülkiyet sınırı," diye önerdi, sorunla ilgilenmeden. "Büro ile yaptığınız anlaşma, Büro'nun keyfi olarak gözetim tutulması."

"Graeme, zaten mülk sınırından izliyorlar."

Reever içini çekti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve muhtemelen giydiği tertemiz beyaz ipek gömleği kırıştırdı.

Lobo kırışıklıkları sevmezdi, diye hatırladı Graeme eğlenerek.

Lanet olsun. Eğer bunu kişisel bir iyilik olarak yapmak zorunda kalırsa, yıllar boyunca biriktirdiği borçlardan birini kaybedecekti. Muhtemelen birkaçını. Bu düşünce hiç hoşuna gitmedi.

"Bu bölgenin yeni bölüm müdürünün size bir iyilik borcu yok mu?"

Graeme gözlerini Kurt'a dikerek sordu. "İzin verdin kısa bir süre önce yaşadığı küçük bir sorunu halletmek için bu mağarayı kullandı."

Rule Breaker'ın eşine ihanet eden adamın idamı pek de önemsiz bir borç sayılmazdı. Reever sözde mağaraların kullanımının yanı sıra, yeri ve Breaker'ın bu olaydaki rolünü gizli tutma sözü vermişti.

"Kırıcı'nın bana olan tek borcu bu," diye homurdandı Lobo. "Onu kullanmamayı tercih ederim."

Graeme şaşkınlıkla ona baktı. "Brownie puanlarımı kullanmamı mı istiyorsun?"

"Bu durumda benden çok daha fazlasına sahipsin," dedi Lobo bilerek. "Yeni bölüm direktörüyle birlikte edindiğim tek puanı kullanmak yerine, bol miktarda görünen puanlardan birini kullanmanız daha adil görünüyor."

"Bende bolluk var çünkü onları düşünmeden harcamıyorum ya da şeker gibi dağıtmıyorum Reever," diye homurdandı, elde etmeyi başardığı değerli borçlardan birini harcama düşüncesine sinirlenmişti.

"Bunun ortadan kalkmasını istiyorum, Graeme." Yumuşak, emir vermeden ama kesinlikle bir uyarı niteliğinde, Lobo dönüp uzaklaşmadan önce veda eder gibi başını kısa bir süre eğdi.

"Evet, ben de ucubeyi serbest bırakmak istiyorum ama onu kontrol altında tutuyorum," diye mırıldandı ve öfkeyle bilgisayarların yanına gidip kendini sandalyesine geri attı.

Kahretsin, Lobo'nun istedikleri için zamanı yoktu.

Bilgisayar ekranına bakarken, programın daha önceki komutuna verdiği yanıt karşısında gözleri kısıldı. Anormallik programın bir parçası değildi ama ne tanımlanmış ne de yeri belirlenmişti.

Sanal panoyu açarak işine geri döndü. Jonas'ın daha sonraya kadar beklemesi gerekecekti.

- - -

Ertesi gün öğleden sonra gözlerini açıp havuzun karşısındaki Graeme'e bakarken Cat, Reeve'ların küçük konuk evinde en azından bir nebze huzur bulabileceğinden emindi, diye düşündü. O da Onu izlediğini hissetti, daha gözlerini açmadan orada olduğunu biliyordu.

Evin arkasındaki havuzda tembel tembel sürüklenirken, hiçbir şey giymeden

Cat suyun tadını çıkarma isteğinin bir hata olabileceğini kabul etti. Bengal onu bir köpek gibi izliyordu.

kahvaltayı kaçırdıktan sonra öğleden sonra atıştırması. "Ne istiyorsun?" diye mırıldandı.

Şişme şezlongu suya inen basamaklara doğru iterek şamandıradan kaydı ve kayalık avluya temkinli adımlarla çıktı.

Graeme sinsice yaklaşıyor, bronzlaşmış teninden aşağı su damlarken bakışları vücudunun üzerinde geziniyordu. Bakış o kadar niyetliydi ki, fiziksel bir okşama gibi dokunuşunu hissedemediğini merak etti.

"Beni gözlerinle soymayı bırak," diyerek şemsiyeyle gölgelendirilmiş masaya ve oradaki buz kovaşında duran su şişesine doğru ilerledi.

"Zaten soyunmuşsun," diye güvence verdi ona, sesi yumuşak bir baştan çıkarıcıydı. "Ben sadece manzaranın tadını çıkarıyordum."

"O zaman manzaranın tadını çıkarmayı bırak." Bu karşılık onu rahatsız etmedi.

Dudakları fazlasıyla çekici bir mizahın başlangıcıyla kıvrıldı. Ve hâlâ onu izliyor, bakışlarıyla onu okşuyor, okşuyordu. Ve kendini buna fazlasıyla duyarlı buldu.

Yanında getirdiği hafif bornoza uzandı. "Lütfen yapma, Cat." Bu bir talep değildi.

Dönerek onun bakışlarıyla karşılaştı, bakışlarındaki açlık ve ihtiyaç kabarmıştı, talep açıktı ama ses tonu nazikti, rica ediyordu. Adam bornozu giymemesini istemek, talep etmek değil. En azından sesli olarak talep etmiyor.

"Neden?" Ondan uzaklaşmak zorunda kaldı, bakışlarında gördüğü ihtiyaç onu zayıflattı, geçmişini unutmak istemesine neden oldu. ve unutmaya cesaret edemedi.

"Çünkü sen sahip olduğum en güzel hayalsin." Sesi artık sertti, duyularına ve bedenine doluyordu. en inanılmaz zayıflıkla. Tüm benliğini saran zevk, nefesini kısaltırken kalbinin heyecanla çarpmasına neden oldu.

Bunu ona nasıl yaptı? Neden bütün hayatı Bu tek Cins ve onda uyandırdığı tüm çelişkili, acı dolu duygular tarafından tüketildi mi?

"Bunu bana neden yapıyorsun, Graeme? Neden beni yok etmeye çalışıyorsun?" Onun dünyasıydı ve sonra onu yok etti. O bir çocuktü. Onun için ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve o da yok etmişti.

"Niyetim seni yok etmek değildi." Onun arkasına geçti, Sadece ona dokunmak üzereyken durdu. Başını çıplak omzuna parmakları yavaşça ve sıkıca kalçalarına dolandı. "Niyetim seni incitmek değildi, Cat."

"O zaman niyetin neydi?" Yumruklarını sıkarak adamın bedeninin cazibesine, dudaklarının teninde yarattığı inanılmaz hislerin anısına karşı koydu. "Çünkü niyet etmediğin bir şey için, çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Duygularını, uzak durma kararlılığını, bir daha asla kalbini parçalamasına izin vermeyeceğine dair kendine verdiği sözü yok ediyordu. Ya da kalbinden geriye kalanları.

Nasırlı parmakları kalçalarını sıkıyor, ondan uzaklaşmak istediğinde onu yerinde tutuyordu.

Bunu yapamazdı. Eğer burada durmaya devam ederse, kendisini ona karşı tutmasına izin verirse, o zaman boyun eğecek ve ona yalvaracaktı

Onu almak, parçalamaya devam etmek için. Bir eli kalçasından karnına doğru kaydı ve orada alt karnının sıkılmış kaslarına yaslandı. Gözleri kapandı, tensel zayıflığı artıyor, kendini ondan uzak tutma kararlılığıyla alay ediyordu.

Onu.

"İhtiyacının kokusunu alabiliyorum, yumuşak ve sıcak," diye fısıldadı kulağına. "En tuhaf anlarda kendimi özlerken bulduğum bağımlılık yaratan bir koku."

"Eminim bunun için bir yerlerde on iki aşamalı bir program vardır. Bahse girerim Jonas Wyatt sana doğru gösterebilir," diye güvence verdi, sesine ondan gizleyemediği nefessiz ihtiyacı yerine alaycılık katmaya zorlayarak.

Dişlerinin boynunu tırmalama hissini, öneriye cevap olarak alçak, uyarıcı bir hırıltı izledi.

"Kötü kız," diye azarladı onu. "Jonas'ın yardımına hiçbir şekilde ihtiyacım olmadığına eminim."

"Yardıma ihtiyacın var," diye güvence verdikten sonra nefesi kesildi ve kendini kadar hızlı dönmüş buldu ki, bu hareketi zar zor fark etti.

Bir saniye ondan uzağa bakıyordu, bir saniye sonra ona bakıyordu, göğüsleri yanağına bastırıyordu, ereksiyonu sadece giydiği kot tarafından kısıtlanmıştı, alt kısmına bastırıyordu.
mide.

"Seni bulduğumda tamamen çıldırmıştım," diye homurdandı, Orman yeşili gözlerinin altın beneklerinde titreşen aç bir taleple ona bakıyordu. "Ben sadece içgüdü ve akıldım. Merhamet yok, şefkat yok." Bir eli kızın sırtından içeri girdi.

Bakışları yüzünde gezinirken nemli saçlarını sıktı. "Bu çölde son kez seni ararken, vücudunu sadece Claire Martinez'in kokusu sarmıştı. Kedimden hiçbir iz yoktu, görünüşünüz ne kadar benzer olursa olsun, kandırılmıştım. Ne zaman ki

Döndüğümde Claire'e dair hiçbir ipucu yoktu, sadece benim Kedim ve onun acısı vardı. Onun yalnızlığı." Sesi alçaldı, dudakları onun dudaklarının köşesine değerken başı. "Uzun zamandır beni yönlendiren tüm delilikler azaldı ve olduğum canavara geri döndüm. Ne Akıl sağlığım biraz yerine geldi ve canavarın neden var olduğunu anladım." Durakladı, dudakları fısıldayarak

ama aniden açlık duyduğu öpücüğünü başlatmayı reddetti. "Neden var olduğunu biliyor musun, Cat?"

Başını salladı, nefes almak için savaştı, ihtiyacı olan öpücüğünü almamak için savaştı.

"Neden?" Soruyu zorla sordu, adamın acele edip ona ihtiyacı olan şeyi vermesini diledi.

"Senin için," diye nefes aldı. "Senin için yaşadım, Cat. Seni korumak için. Bennett'in seni bulması ve merkeze geri sürüklemesi riskinin dehşetini engellemek için. Senin yaşamını sağlamak için var oldum."

Geçtiğimiz aylarda herkesin bahsettiği canavar kan için var olmuştu. Ve her kan aldığı anda onu ya da değer verdiği kişileri tehdit eden biri olmuştu.

"Beni öldüreceğine yemin ettin." Kelimeleri dudaklarından zorla dökmek için tek yapabildiği buydu. "Beni ve Judd'ı öldürmek için. Ne söylediğini biliyordun."

Bunu çok net hatırlıyordu. Gözlerini ve yüz ifadesini soğuk, ölümcül bir amaç doldurmuştu.

"Ben bir çocuktum, G," diye fısıldadı, hatırladığı acı yine yüreğini parçalıyordu. "zorunda olduğum tek şey sendin. Aşk hakkında bildiğim tek şey."

Seni hiç sevmedim. . . Sen benim deneyimdin.

Alnını onun göğsüne bastırdı ve bu anıyı zihninden, kalbinden silbilmeyi diledi.

"Sana ihtiyacım vardı." Omuzlarını kavrayan parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Yıllar, Graeme. Yıllarca endişelendim, ağladım, seni aradım.

sen." İçini acıtan, öfkeli bir öfke kaplarken vücudunu ürpertiler kapladı.

"Sana ihtiyacım vardı." Bu bir hırıltıydı, ondan, anılarından ve onu görmek için amansız bir açlık çektiği onca geceden koparken ezici bir acının derin bir dişi törpüsüydü. "Lanet olsun sana, G. Lanet olsun sana. Geçtiğimiz on üç yıl boyunca sensiz hayatta kaldım ve Artık sensiz hayatta kalabilirim. Benden uzak dur."

Şimdi deliriyormuş gibi hissediyordu. Öfke ve açlık. Onu kendinden uzaklaştırma ihtiyacı, bir daha asla onsuz olamayacağı kadar sıkı sarılma ihtiyacı. Bu çelişkili duygular onu parçalara ayırıyordu.

"Hayatta kaldın mı?" Kolundan yakalayarak onu tekrar etrafında döndürdü, dudakları öfkeyle dişlerinin arasından çekildi. "Buna böyle mi diyorsun? Saklanmak mı? Claire Martinez gibi mi davranıyorsun? Onu aldın

Kişiliğinin yanı sıra kimliğini ve olduğun her şeyi sakladı,
Her bir parçanız, olduğunuz kişi olabileceksen, olmanız gereken kişi
olabileceksen."

alaycı bir ses yükseldi. "Benim kim olmam gerekiyordu, Graeme?"
diye sordu sahte bir tatlılıkla, neredeyse öğürecekti. "Görünüşe göre bu
cevabı sadece siz biliyorsunuz. Ne olduğunu sanıyordun?

O terapilerle içime o boku sıktığında mı yarattın? Her çılgılık attığımda,
ağladığımda ve sonra günlerce ölmeme izin vermen için yalvardığımda
bunu haklı çıkardın mı?" diye haykırdı. O ana kadar kendisine eziyet
ettiğini bile bilmediği bir soruydu bu. "Ne olmam gerekiyordu, G?"

Gözleri yaşlarla doldu. Bundan nefret ediyordu. Zayıflıktan ve
onun deneyi olduğunu her hatırladığında onu parçalayan duygulardan
nefret ediyordu.

Onun *deneyi*.

"Yaşaman gerekiyordu," diye öfkeyle homurdandı, kollarını kavradı
ve onu göğsüne doğru çekti, göz bebekleri yeşil tarafından yok
edilirken ona baktı. "Yaşaman gerekiyordu ve bunu sağlamanın tek bir
yolu vardı, Irk DNA'sı ile. O lanet hastalığı vücudundan temizlemenin
başka bir yolu yoktu ve ölmeme izin vermeyecektim. Sen benimdin."

"Ben senin deneyindim," diye haykırdı. "Kendin söyledin, beni hiç
sevmedin." Boğazından bir hıçkırık koptu, bu yaranın
hiç iyileşmemişti. "O gece bana ne yaptığını biliyor musun? Bana bunu
söylediğinde ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?" Kadın ona cevap
veremedi, adamın dudakları aniden dudaklarını kapladığında sesindeki
hayvani acıyı fark etmekten başka bir şey yapamadan.

Sert. Sahiplenici.

Dili dudaklarını itti, kararlı ve aç ve
baharatın en çekici ipucunu döküyordu. Bu tat onu büyüledi, daha
fazlasını istemesine neden oldu ve dudakları adamın dudaklarına
yapıştı

Dil, bazı ilkel dürtüler onu çekmesini, o zor tadı duyularına daha fazla
çekmesini talep ediyordu. İnleyerek bir kez daha omuzlarına tutunan Cat,
zevkin tadını çıkarıyor, kendini kaybediyordu.

Onunla savaşması gerekiyordu ve bunu biliyordu. O olmalıydı Bu ezici ihtiyaçla savaşmak istiyordu ama yapamıyordu, şu anda onun öpücüğü tarafından tüketilirken bunu yapmak için hiçbir arzusu yoktu. Tek yapabildiği ona tutunmak, onu kendine çekmek ve şimdi burada olduğu gerçeğinin tadını çıkarmaktı. Ruhunun kayıp, acı çeken kısmı teselli bulmuştu.

Başını geriye atıp dudaklarını onunkilerden ayırdığında, Cat şaşkın ve kararsız bir şekilde ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Ani geri çekilme karşısında şok içinde gözlerini kırıpştırırken, onu neyin rahatsız ettiğini anlaması bir an aldı.

saldığı kaotik açlık. Kurt Irkı'nın kokusu belli belirsiz tanıdık gelse de o konuşana kadar tam olarak ıkaramamıştı.

"Kusura bakma Graeme," dedi Breed rahatsız bir şekilde boğazını temizleyerek. "bir sorunumuz var. Alfa Reeve derhal bulunmanızı istedi."

Cat dönüp Irk'la yüzleşmek için hareket etti, sırtının ona dönük olmasından rahatsızdı.

"Yapma." Graeme bir hırıltıyla onu hareketsiz tutarken eli dışarı çıktı ve avludaki sandalyenin arkasına attığı bornozla geri döndü.

Ona bakarak giymesine yardım etmesine izin verdi, n kenarları bir araya getirip kemerleri sıkıca bağlarken sessiz kaldı.

Bu rahatsızlığın en iyisi olduğunu düşündü. Ona umutsuzca vermek istediği güvenden ya da göğsünde yanan duygulardan iyi bir şey çıkmazdı. Ona zaten bir kez ihanet etmişti, yine ihanet edecekti.

"Bu iş bitmedi," diye uyardı onu, kadın ondan uzaklaşırken. "yle olduğunu düşünme."

Cat sadece başını sallayabildi. "Her şey uzun zaman önce bitti, ama sen bunu kabullenmeyi reddediyorsun."

Cat, Graeme için gelen Irk'la yüzleşmek için dönmeden Eve geri kaçtı ve Graeme söz konusu olduğunda hiçbir şeyin kolay ya da basit olmayacağını fark etti. Ve kalbinden geriye kalanlar da onun yaratacağı yıkımdan kaamayacaktı.

• BÖLÜM 6 -

Cat bırakın hormonlarını, duygularını bile kontrol altına almayı başaramadan gece çölü kaplıyordu. Yine de kafa karışıklığı hâlâ devam ediyordu. Kafa karışıklığı kısmıyla başa çıkmak muhtemelen daha zordu.

Elinde bir kadeh şarapla geniş aile odasının dışındaki verandaya çıkan Cat, bahçenin güzelliğine hayran kalmaktan kendini alamadı. manzara, zengin siyah kadife ve elmas damlası parlaklığı gökyüzünün ve şehrin koku ve seslerinden arınmış bir diyarın tatlı kokusu.

Window Rock'ın tüm kolaylıklarına rağmen, şu anda tek bir tatlı nefesi hepsine değişmezdi. Nasıl da Yıllar boyunca gölgeli, görünüşte çorak topraklara kaçmayı arzulamıştı. O kadar çok gece kaçmak, avlanmak, Martinez ailesinin her zaman var olan kasvetinden uzaklaşmak istemişti ki sahip olmak.

İçki yüklü kaçış kokusu burada yoktu, suçluluk, şüphe ve nefretin çürümüş kokusu da yoktu. Ama Raymond ya da Maria Martinez'le hiçbir ilgisi olmasa da mutlu anılar da vardı.

Büyükbaba Orrin, kuru mizah anlayışı ve Raymond'a "torununu" hemen ona göndermesi için yaptığı beklenmedik çağrısıyla. Onu aceleyle kamyonuna bindirir, ona göz kırpar, sonra bazen günlerce ona sevdiği çölü ya da fotoğraflarda biriktirdiği anıları gösterirdi.

Claire'in amcası Terran, sık sık Isabelle ve Chelsea ile birlikte tatile götürürdü. Bir hafta boyunca tropik bir plajın yanında güneşin altında tembellik ederlerdi.

Giyinik adamlar ve Raymond'un zalimlikleri .

Isabelle ve Chelsea şimdi neredeydi? diye merak etti. Isabelle ve yeni kocasının ya da eşinin balayında olduklarını biliyordu. gizli bir yerde. Tıpkı Honor ve kocası Stygian'ın yaptığı gibi.

Açıklanmayan yerler. Evet. Bölgedeki Breed Secure çöl evlerinde saklanıyorlardı. Yakındaydılar, ama o görmemişti. Onlardan haber alamadım.

Chelsea bir kez ziyaret etmişti, ancak kuzeninin bir sahtekâr olduğunun ortaya çıkması, ziyareti diğeri için biraz rahatsız edici hale getirmişti.

Kadın. Dikkati dağılmıştı, konuşurlarken kelimelerini dikkatle seçiyordu.

Linc, Raymond'a karşı suçlamaların yapılmasından bu yana geçen haftalarda Terran ve Orrin dışında eski ailesinin gördüğü tek üyesiydi.

Linc'in açıkça inkâr etmek istediği suçlamalar. Onu suçladığından değil. Babasının gerçekte ne olduğuyla yüzleşmek zorunda kalmak ne kadar korkunç olmalıydı. Raymond Martinez gibi bir pislikten geldiğini kabul etmek.

Neden onunla temasa geçip Raymond'un ne kadar zalim olduğunu söylememişti? Çünkü Raymond'un buna asla seyirci kalmayacağını biliyordu.

izin verdi. Ve onun Bilinmeyen'in bir parçası olduğuna dair şüphesi de onlarla temasa geçmesini engellemişti. Raymond'un zalimliklerinden herhangi birini haberdar etmek, onun Genetik Konseyi'yle daha erken temasa geçmesine neden olabilirdi ve onlar da harekete geçerdi. Onu. Bilinmeyenin sakladığını kimse bulamazdı. Ve Graeme onun için geldiğinde orada olmama riskini göze alamazdı. Bilinmeyen, onun bile onu bulamamasını sağlayabilirdi.

Onu korumak için görevlendirilen karanlık savaşçı grubu Claire Martinez'in kimliğine büründüğü, Claire'in kimliğinin korumasından uzaklaştığında geri söylendi.

Onlara hiç ihtiyacı olmamıştı ama yakınında olduklarını bilmek ona her zaman güvende olduğuna dair bir his vermişti.

Şu anda güvenmediği bir güvenlik.

Graeme'in ya da Lobo Reeve'ın evin etrafındaki güvenliğine bile güvenmiyordu ve nedenini tam olarak kestiremiyordu.

Graeme'tüm kameralarını bulamadığına şüphe yoktu ve Graeme evi ve araziye her köşesinden güvenlik altına almıştı.

Kendisi dışında her şeye ve herkese karşı. Muhtemelen korunmaya en çok ihtiyaç duyduğu şeye karşı.

Gerçekten de bazen görüldüğü kadar çılgın mıydı?

Bu düşünceye neredeyse gülümsüyordu. Elbette öyleydi. Her zaman akli başında olmaktan biraz uzaktı, ama çocukken onu bu yüzden çok daha fazla sevmiştir.

Seni hiç sevmedim. Sen benim deneyimdi. . .

O gece onu paramparça eden acıyı hatırlayınca irkildi. Sanki biri ruhunun derinliklerine ulaşmış ve onu parçalamıştı. vücudundan kurtulmuştu. Yılların güvenini, güvenliğini yok etmişti. Kim olduğuna ve onu neden defalarca yaşamaya zorladığına dair algılarını yok etmişti.

Onun çocuksu hayranlığına ihtiyacı olduğu için değil. Onun için bir şey ifade ettiği için değil. Çünkü o onun deneyiydi. Ölmekte olan bir çocuğun artıklarından yarattığı bir cins.

Onun ölmesine izin vermemeliydi. Çocukluğu o kadar acı verici deneylerle geçmişti ki hâlâ kâbuslar görüyordu. Bundan kurtulduktan sonra, bir kez daha bağlanmış ve Claire Martinez'in onun için geldiğinde orada olacağı umuduyla hayatın geçip gidişini izlemeye zorlanmıştı.

Koşmak, avlanmak için can atıyordu. Antrenman yapmak ve dövüşmek için. Raymond'dan kaçmayı başardığı birkaç kez bunu yapmak o kadar heyecan vericiydi ki

o kasvetli eve dönmek gerçekten acı vericiydi. Ve gecenin içine kaçtığı her seferinde G'sini aramıştı,

Nerede olduğunu ve kullandığı kimliği ortaya çıkarmak için gönderdiği ipuçlarını sonunda bulup bulmadığını merak ediyordu.

Şimdi burada, duvarlarla çevrili geceyi izliyordu.

bir kez kameralar tarafından izleniyor. Lanet olsun. Ne zaman bitecek?

Şarabını bitirip eve döndükten sonra kapıyı kilitledi, Pencereleri ve kapıları son bir kez daha kontrol ve üst kattaki yatak odasına çıktı. Oraya taşındığından beri ilk kez kapıyı kapattı. balkon kilitledi.

Kendini huzursuz ve gergin hissediyordu. Hızla olgunlaşan Irk genetiği tam bir baş belasıydı. Bir türlü dengeyi bulamıyordu, Özellikle de Linc ve Raymond'ın küçük ziyaretinden beri.

Uzun bir duştan sonra, Graeme'in üzerine titrediği dantelli küçük geceliklerden biri vücudunu kaplayacak şekilde, aşırı büyük yatağa girdi.

Piç kurusu. Kendi kendine, seksi küçük elbiseyi giyme kararının ona işkence etmek için olduğunu söyledi. Gerçeğın çok daha farklı olmasından çok korkuyordu.

ilkel. Onu giymesini istemişti. Ve bir zamanlar hiçbir şey onun G'sini memnun etmekten daha önemli değildi.

Onu izlediğine şüphe yoktu.

Bakmayı akıl edemediği kameraları başka nereye saklayabilirdi ki? Esnerken ve yatağa uzanırken merak etti. Yarın evi tekrar gözden geçirmesi ve bulup bulamayacağına bakması gerekecekti. saklanabilecek başka yerler bul.

Anlık, şiddetli bir alarm duyularına öyle ani bir hızla çarptı ki, anında uyandı. Ve artık çok geçti. Kadın Balkon kapılarının önünden geçen esintiyi hissetti, ama bir şey çok daha hızlı, çok daha ölümcül bir isabetle hareket ediyordu. Basınçlı şırınga ilacı boynundaki damara enjekte ettiği anda, Cat daha önce hissettiği huzursuzluğın bir uyarı olduğunu anladı olmuştur.

"Hayır!" Zihninde bilgiler uçuşurken bile her şey kapanmaya başladığında hırıltısı öfke doluydu.

Sinir uçlarındaki o acı verici yanma.

hiçbir Irkın tam olarak tarif edemediği bir acı, hareket etme, konuşma yetisini kapatmaya başladı. Kendini korumak için. Mükemmellik için bilenmiş hayvani içgüdüleri öne çıktı ve ona yataktan atlamak için sadece bir an verdi.

Onun yerine neredeyse düşüyordu.

Ateşli bir ıstırap kırbacı vücudunda iz sürmeye başladı, içine yayıldı. Yanık, etinin altından beynine doğru hızla ilerliyordu.

Hayır. Bu olamaz.

Felç hızlı etki ediyordu, hareket etme, konuşma ... çığlık atma yeteneğini alıyordu.

Kaçmak zorundaydı.

Kahretsin, o kadar çok kamerayı yok etmemeliydi. Ya yatak odasında Graeme'i olup bitenlerden haberdar edecek başka kamera yoksa?

Boku yemişti. Bu kadar basitti.

Yatak odasının zeminine kadar gelebildi, ancak Yere yığılmadan önce kapının yarısına kadar gelmişti. Ne düşüşünü ne de yere düşerken kırıldığını hissettiği bileğini hafifletebildi. Gerçek ıstırapın ne olduğunu uzun zaman önce öğrenmemiş olsaydı, bu acı çok can yakıcı olabilirdi.

Yanık artık beynine doğru ilerliyordu, vücudunun geri kalanı hassaslaşmıştı, acı reseptörleri yükselmişti ve bir sonraki his kırbacını bekliyordu.

Çaresiz. Çok savunmasız ve savunması yok.

Alarmlar çalmadan balkonuna nasıl girilmişti? Oradaki kameralara ya da güvenlik sensörlerine dokunmamıştı.

Tabii Graeme değilse.

Ona felç ilacı enjekte edecek kadar zalim olabilir miydi? Onu bu şekilde incitmek için mi? Hayır. Graeme çok daha etkili bir yol bulurdu. onu cezalandırmak. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Genetik Konseyi canavarları tarafından yaratılan ilaç inanılmaz derecede etkiliydi. Etkisi altındayken yapabileceği hiçbir şey yoktu. İradesi ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir Irk ilacı atlatmayı başaramamıştı.

Yatak odasının dışındaki zeminden gelen hafif bir çıtırtı, kırılan duyularının bir an duraklamasına, beklemesine ve tehlikenin yaklaştığını hissetmesine neden oldu.

Yan yattığı için yatak odasının kapısının yavaşça hareket ettiğini, ağır çekimdeymiş gibi açıldığını ve onu beklettiğini görebiliyordu.

Tek bildiği şeyin girişten kendisine doğru ilerleyen gölge olduğunu düşündü.

Adamın kokusu daha kapı açılmadan, hayvanın duyularından süzülerek ona ulaştı.

Graeme değildi.

Raymond'un giderek yaklaşmasını izledi, kötü niyetli nefretinin kokusu mide bulandırıcıydı. Kapının açılmasıyla diğer kokular ona da ulaştı. Artık Çakal Irklarının kokusunu alabiliyordu. Hayatta kalan birkaç tanesi Genetik Konseyi tarafından yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda kullanıldı. Yaratılıştan çok azı kurtulabilmişti. Ancak hayatta kalanlar, eğitmenleri hayrete düşüren içgüdülere sahip, aşağılık ve acımasız askerlerdi.

"Siktiğimin hayvanı." Raymond'un küfürünü, savunmasız kaburgalarına sert bir tekme izledi.

Çizmesinin vücuduyla buluştuğu noktada acı patlak verdi. Kadın Acısını göstermek, ondan kaçmak için hiçbir şey yapamıyordu. Bu onun içindeki hayvanı çılgına çevirdi.

Bu *onu* çılgına çevirdi.

Nefesi bile kesilmedi.

Temas noktası, et ve kemiğin etkilenebileceği kadar dışarı doğru patlıyordu. Felç edici, hayati organlarının düzgün çalışmasını sağlarken acının da acı verici olmasını sağlıyordu.

Hiçbir şey kırılmadı. Raymond'un bunu bilmemesi için dua etti, yoksa emin olacaktı.

Bakışlarını ona çeviremedi bile, nefretini ona dik dik bakarken onu gözlerinin içine bakmaya zorlayamadı. Sadece dümdüz karşıya bakabiliyor, göz kırpmaya bile mecali kalmıyordu.

Yine de vücudunun her hücresini saran ıstırap verici acıyı engellemenin bir yolu yoktu.

"Kaltak," diye hırladı Raymond. "Sonunda Linc'i dönüştürmeyi başardın. Bana karşı, değil mi? Beladan başka bir şey olmadın. Ailemin başına beladan başka bir şey olmadın."

O da bu unvana sahip olduğunu sanıyordu. Lanet olsun. Bir dişi kaplan ne kadar yanılabilir ki?

"Benden kaçabileceğini , değil mi?" Raymond ona doğru eğildi, geniş, alaycı yüz hatları tiksintiyle doluydu. "İrkların burada saklanarak seni kurtarabileceğini düşündün. Gözümü korkut," diye tısladı. "I

Konseyle temasa geçti. Senin için buradalar, seni ucube. Seni alacaklar ve başından beri kafeste kalman gerektiği gibi kafese koyacaklar. Seninle işim biter bitmez, bir daha asla

Bir daha ağzını aç ve bana bir an bile sorun çıkarma."

Ama onu kafeste tutmak istememişlerdi.

Ona ötenazi yapmak istemişlerdi.

O zaman kaçmıştı, şimdi de kaçmanın bir yolunu bulacaktı. Kaçmanın bir yolunu bulacağını umuyordu.

Raymond tekrar ayağa kalkarak kadının kaburgalarına bir darbe daha indirdi ve karnına isabet ettirdi.

Kusamadı bile.

Cat'midesi acıyla çalkalandı, boğazında safra birikti, ama felçli serbest kalmasına izin vermedi.

"Bakalım o zaman sana ne yapacaklar, lanet olası ucube," diye homurdandı nefret dolu bir öfkeyle. "Bir daha seninle uğraşmak zorunda kalmayacağım. Değil mi?"

Tanrım, hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıydı. Ve düşünebildiği anda, acı duyularını tekrar yerine getirmesine ve ne yapacağını bulmasına yetecek kadar hafifler hafiflemez bulacaktı.

"Seni buradan çıkarmadan önce seninle eğlenecekler."

Raymond hırladı. "Lobo Reeve'ın güvenlik piçi senin kan, tecavüz kokusu, ve o zaman ne kadar göreceğiz. Orospu çocuğu. Onu öldüreceğim."

Graeme'i öldürmek mi? Onu öldürebilirdi ama Graeme'i asla öldüremezdi. Ve Graeme burada ne olduğunu anladığında . . . *Oh, Raymond, çığlıklarını duymayı ne kadar isterdim.*

Şu anda duyabildiği tek çığlık kendi kafasının içindekilerdi. Acının şiddetlenmesiyle bileğinden yankılanan bir ıstırap vardı. Kaburgaları zonkluyordu ve bir tanesinin kırılabileceğinden korkuyordu. çatlamıştı. Yediği tekme yüzünden midesi yanıyordu ve korku boğazının arkasında iğrenç bir tat bırakıyordu.

Orada ne kadar süre yattığından emin değildi. Sinirlerine yayılan acı hafiflemişti ama kırık bileği ve zedelenmiş kaburgaları henüz çığlık atmayı kesmemişti. Bu biraz zaman alacaktı. Bunu hatırlıyordu. Bilim adamları onu ilk kez öldürdüğünde daha dört yaşındaydı. O ilacın müstehcen etkisi altındayken kemikleri kırılmıştı. Dört yaşındaydı ve G'sinin onu terk ettiğine, ona zarar vermelerine izin verdiğine inanmıştı. Ta ki hücrelerine geri dönüp yüzündeki vahşi, acı dolu ifadeyi ve onu karyolasına bağlayan bağları çizen gözyaşlarını görene kadar.

O zaman onu terk etmemişti ama sekiz yıl sonra terk etmişti. İntikam ve kan için geri dönmek üzere gitmişti. Gitmişti.

Muhtemelen kameraları yok ettikten sonra bu kadar etkili bir şekilde yakalandığı için kına yakacaktı. Yoksa yapar mıydı? O bulduğunda öfkелendi

Raymond ve Linc orada. Onun yerine kızarmıydı?

Graeme'i kimse tahmin edemezdi.

Hayır, değildi, fark etti. Graeme onu şimdi görürse delirirdi. İçinde gizlenen çıldırmış yaratık öyle bir intikam arzusuyla ortaya çıkacaktı ki, onu durdurmak mümkün olmayacaktı. Onun çektiği acıdan sorumlu olanlar yüz kat daha fazla acı çekene kadar rahat etmeyecekti. Öldüklerinde, bu ancak mümkün olan tüm işkenceleri yaptıktan sonra olacaktı. Çakallar çok fazla acıya dayanabilirdi.

haftalarca dayanabilirdi. Raymond, Graeme'in vereceğini bildiği acıya karşı onu hayatta tutmak için daha fazla ustalık gerektirecekti.

Ona aitti. Her zaman . Terapiler onu çığlık çığlığa bıraktığında, vücudu

Kim ve ne olduğunu yeniden şekillendirirken parçalanıyor gibiydi. Ama Brandenmore'un yaptırdığı birkaç deney onu çılgına çevirmişti.

Kapı yavaşça tekrar açılmaya başladı. Bu gelişi müjdeleyen bir koku yoktu. Raymond değildi, Çakal da değildi.

Odaya giren gölge Raymond'unkinden çok farklıydı. Daha uzun, daha güçlüydü.

Graeme.

O öcüydü ve buzacımasız ölümün kokusu Etrafına yayıldı ve şu anda karşılaştığı kişinin, tanıdığı Graeme'in geri dönmesine asla izin vermeyeceğine dair ezici bir korkuyla doldu.

"Şimdi, başını ne tür bir belaya soktun?"

Zamanın var mı?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesini bir parça öfke kaplarken buzlar çözülüyordu. "Biraz yardım ister misin, benim küçük kedim?"

• BÖLÜM 7 -

Biraz yardım ister misin?

Şaka yapıyordu, değil mi?

Lanet olsun ona, delilik onu ele geçirdiğinde böbürleneceğini biliyordu. Lanet olası yerden kalkmasına ve çöplerden kurtulmasına yardım etmeden önce tüm o üstün tavrını göstermesi gerekiyordu Alt katta.

Ona eşek diyebilirdi ama bu geçerli değildi.

Graeme on dört yaşında göt aşamasını geçmiş, on beşine gelmeden hıyarlığı ve on yedi yaşına geldiğinde manyaklığı piknik gibi göstermişti. Şimdi, otuz altı yaşındaydı ve İlkel olmanın çok ötesinde bir öfkeydi, tek kelimeyle akılsızdı. Delice ve akılsızca

Cat ona bağışlamak istedi. Onu lanetlemesi gerekiyordu. Eğer bundan kurtulmayı başarırca ... ne yapacaktı?

Annesine onu ispiyonlaması pek de iyi olmazdı, değil mi? yoktu. Lanet olsun.

Piç kurusu daha da , gözlerinin içine bakabilmek için neredeyse kızın yanındaki halının üzerine uzandı.

Böylece onun gözlerinin içine bakabilirdi.

Ateş gibi parıldayan orman yeşili ile beneklenmiş sert bir kehribar ve Hem gözbebeğini hem de gözlerinin akını yok ederek ona bakıyordu. Siyah çizgiler bronz tenini ikiye bölüyordu, bunlara ilkel çizgiler deniyordu. Bir Bengal'in ilkel izleri yüzünden ayak bileğine kadar vücudu boyunca görünürdü. Bunu görmek çok seksi olurdu. Böyle bir şeyi düşünmüş olmasına bile sinirlenmişti.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca ona baktı. Sırıtmadı, alay etmedi, sadece ona baktı. Onun bu yanını hiç bilmiyordu.

Onu. Araştırma merkezinde birkaç kez hissetmişti, gizleniyordu. Öldürme öfkesinin altında, ama asla gerçekten ortaya çıkmamıştı. Ve şimdi onu gördüğüne göre, neden onun adının Konsey'in bilim adamlarının korkudan titremesine neden oldu. Dr. Foster bu yaratığı yaratırken ne yaratmıştı?

Graeme başını salladı, yüzünde alaycı bir onaylamama ifadesi vardı. "Hayal kırıklığına uğradım. Seni daha iyi eğitmiştim, küçük kedi. Çok daha iyi. Ne oldu böyle?"

Hayal kırıklığına mı uğradı? Hayal kırıklığına mı uğradı?

Kız konuşmayınca ağır bir nefes dudaklarını terk etti. Ama sonra, pislik konuşamayacağını biliyordu.

Ondan nefret ediyordu! şu anda, sadece ondan nefret ediyordu.

"bebeğim, seni yerden kaldıralım." Sonunda kaldırdı

Kadının yanına çömeldi, kolları kadının altından kayarak onu kendine doğru kaldırdı.

Kemiksiz kalmıştı. Elinin ağırlığı bileğine yerleşmeye başladığında sertleşemiyor, konuşamıyor ve hatta çığlık atamıyordu.

Acı tarif edilemezdi.

Gerçeklik biraz geriledi. Acı sinir sistemi boyunca patlarken etrafındaki her şey parladı ve patladı, Felç edici tarafından güçlendirildi ve duyuları aracılığıyla tekrar tekrar patladı.

Graeme bir an için dondu kaldı. Sonra dikkatlice, çok dikkatlice Acı dolu, sessiz inilti k kafasının içinde yankılanırken, bir kolunu desteklemek için bileğinin altına kaydırđı.

Onu kaldırırken gözleri onunkilere kilitlenmişti, onu izliyordu ve oradaki acıyı görüp göremediğini merak etti. Acaba sadece onun değil, içindeki hayvanın da acı içinde çığlık attığını hissedebiliyor muydu?

Tanrım, acıyor. Tanrım, G... laboratuvarlarda her zaman yaptığı gibi akılsızca onun için haykırdı.

Kabuslarında sık sık yaptığı gibi.

Öfkeyle dolu sert bir hırıltı tutunduğı göğüsten yükseldi.

Bunun için ölecekler, küçük kedi, diye fısıldadı zihninden geçen kelimeler, onunla orada bağlantı kurma yeteneğıyle onu şok etti. *Acı çekerek ölecekler.*

Onu yatağına yatırdı, başını yastığına yasladı, başını Bakışları hâlâ onunkilere bağlıydı. Nazikçe, neredeyse saygıyla, kolunu yatağına en son yerleştirdi ve bileğini hafifletmek için yastıkladığından emin oldu.

mümkün olduğunca çok acı.

"Zavallı küçük kedim benim." Sesi gırtlaktan gelen bir öfkeyle gıcırıyordu. "Sorun değil bebeğim, sana bir daha zarar verme şansları olmayacak."

Onu bir daha incitme şansı olmayacak mıydı? O ne yapmıştı?

Elini kaldırarak parmak uçlarını kızın yanağında gezdirdi ve acının ortasında bile belli belirsiz bir zevk hissi vardı.

Onu çıldırtacak, en az kendisi kadar delirtecekti.

"Sen benimsin," dedi ona, gözlerinin içine bakarken sesi sertleşmişti. "Benim küçük kedim. Başka hiç kimse bedelini ağır bir şekilde ödemedi sana bu şekilde zarar veremez. Yaptığım yapacağım şey, senin eşin olarak benim hakkım."

Ondan başka kimse yok, değil mi?

Ona ters ters baktı. "Sana asla fiziksel olarak zarar vermedim," cevap verdi. "Asla, Cat, sana zarar verildiğini görmeyeceğim. Hayır İncancınız ne olursa olsun."

Bu çılgın ilacın etkisi geçtiğinde, ondan o kadar uzağına bir bilet alıyordu ki, onu bir ömür sürecek.

Çılgın bir Bengal'in çölde birini takip ettiğine dair ilk söylentide bunu yapmalıydı.

Homurdandı, sesi canavarcaydı. "Beni kendine çekmek için harcadığın onca çabadan sonra mı?" Cık cık etti. "Seni zaten bulmuştum, biliyorsun."

Onu öldürecek.

Kız kendisini hareketsiz tutan ilaca karşı zorlanırken o sadece kıkırdadı.

"Beni bekliyorlar, tıpkı seni gibi," dedi. söz verdi. "Haydi, şimdi, ne kadar hasar verildiğine bakalım, böylece diğer odadaki çöplerle ilgilenebilirim."

Acıtacaktı.

Ona dikkatli olması için yalvarmak istedi. Adamın dokunuşu bileğine yaklaştığında çığlık atmak istedi. Patlayıcı acının onu parçalayacağı noktadan hemen önce durdu.

"Kırık bilek," diye hırladı, sertçe nefes aldı ve başını salladı. Parmak ucunu yavaşça hareket ettirdi, sadece derinin üzerinde hafifçe , parmaklarına doğru.

Diğer koluna geçerek onu, sonra da bacaklarını kontrol etti. Ve hâlâ gözlerini izliyordu. Onun gözlerini göremese bile, gözlerini izlediğini biliyordu.

Onu daha fazla incitirse buna dayanabilir miydi? Bunu bekliyordu. Hâlâ gelebilirdi. O kadar şeytani olabilirdi. Duyusal ıstırap bariyerlerini zorlamayacağına inandırmak için onu kandıracak, sonra da onları kıracaktı.

Ne güvensizlik, küçük kedi. Sen ondan alınırsan dünyanın sonsuza dek tanıyacağı canavar benim. Benim diyebileceğim küçük akıl sağlığımı yerinde tutan tek şey sensin. Ve sen bana bu kadar güvenmiyorsun?

Düşüncelerindeki alaycılık, tamamen buz gibi bir zekâ, mantık ve düşmanlarının kanına duyduğu acımasız açlıkla öylesine renklenmişti ki, içinden dehşet geçti.

Boynuna, köprücük kemiğine doğru ilerledi. Artık onun gözlerini görebiliyordu.

Öfke, delilik ve tanımlayamadığı bir duyguyla karışmıştı.

Elini kaldırdı, tek bir parmağı uzandı ve kız izlerken, ucundan ölümcül derecede keskin, güçlü bir pençe uzandı, ortaya çıkıp görüldüğünde deriyi parçaladı.

Evet, güzel numara. Bunu da yapabiliirdi. Tırnağında kan lekesi olmadan.

Onu hissettiğinde dudakları kıvrıldı, gerçekten hissetti, bir şekilde onunla birleşti, acı dolu alay ve korkuyu okudu.

Elini indirerek elbisesini tam ortadan ikiye böldü.

İpek, göğüslerini ve cinsel organının çıplak tümseğini ortaya çıkaracak şekilde üzerinden düştü. Uyluklarının arasında hiç bukle olmamıştı. Tüm ırk kadınlarında olduğu gibi, kollarında, koltuk altlarında, bacaklarında ve uyluklarının arasında vücut kılları yoktu.

Tamamen utanmış olmalıydı. Cat utanması gerektiğini . Vücudunu hiç kimseye, özellikle de bir erkeğe açamamıştı. Hâlâ bakırdi, ancak daha önce ona verdiği tepki bir gösterge ise bu durumun uzun süre devam edeceğinden şüpheliydi.

Ona eğilen Graeme, göğüslerinin hemen altındaki bölgeye baktı. Parmak uçları üzerinde fısıldadı, renk değişimini test etti.

Bakışlarını bir kez daha onunkilere çevirmeden önce etrafına bakındı. "Kırık değil," diye söz verdi.

Sonra gözleri, içlerinde yanan altın rengiyle, kadına döndü Göğüsler. Oradan gözleri kısıldı, daha aşağılara baktı, Cat onu çevresinden izlerken kalçalarına doğru gevşedi, onun hastanedeyken kurduğu bağlantıdan ne yapacağına dair korkusunu gizlemeye çalıştı. canavarın .

"Sen dövüşemeyecek durumdayken olmaz," diye tersledi, kızın hissettiği belirsizlik anına öfkelenmişti. "Kahretsin Cat, ne kadar güzel olursan ol, tek amacım tıbbi yardıma ihtiyacın olmadığından emin olmak. Bunu yapmaya cüret eden o haşerenin icabına bakmadan önce dikkatinizi bana verin."

Dudakları öfkeyle inceldi, yüzünü geçen çizgiler geçen seferkinden daha siyahtı, sanki öfkesinin seviyesine göre aydınlanıyor ya da kararıyordu.

Bakışlarını kadının kalçalarına ve tümseğine çevirdi ve kadın orada yara izlerinin en silik izini bulduğunu anladı.

Bir parmak ucu üst üzerinde gezindi, öyle bir his ki farklı, o kadar ateşli ve aşırı bir zevkti ki, şiddetli zevk bileğindeki ve Raymond'un Tekmelendi.

"Bana bunun nasıl anlatacaksın," diye fısıldadı, ses neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle. "Kimse benim olanı işaretleyemez ve bunun için bedel ödemez."

Benim elimle ödediler.

Raymond'un yıllar önce onu cezalandırmak için görevlendirdiğinden şüphelendiği Çakal, birkaç gece sonra çölde uyandığında boynundan akan kanı bulmuştu. Bilinmeyen aramamıştı, Onu kendisi bulmuş ve intikamını almıştı. Ona son bir kez baktı, bakışlarında pişmanlık titreşiyordu.

"Güzel bir kadına dönüştün, küçük kedi," diye homurdandı ve çarşafı vücudunun üzerine çekmek için ona doğru uzandı.

Onu hâlâ hareket ederken, yere koyduğunu bilmediği bir pakete uzanırken görebiliyordu. Bir elinde tuttuğu basınç şırıngasını ona göstermesi sadece birkaç dakika sürdü.

"Felcin etkilerini hafifletecek. Hareket yeteneğiniz çok daha çabuk geri dönecek ve kırık bileğinizin acısını hafifletecektir." O

boynunun yanına yerleştirdi ve enjektörü çalıştırdı. "Ve sana tekrar enjekte edecek kadar aptal olan herhangi bir Konsey piçi, bunun senin üzerinde çok az etkisi olduğunu gorecek. Bunu bir bağışıklık kazandırma olarak düşn."

Hatırladığına gore, aşı konusunda her zaman çok istekliydi.

Cat ilacı damarına gönderen basınç patlamasını zar zor hissetti.

Geri çekilerek kızın yanağına dokundu, başparmağı dudaklarının hemen üzerinde gezinirken kıza bakarak durakladı. "şu anda aşağıda ilgilenmem gereken işler var. İki akal ve bir Ulus şefi.

Senin için çığlık atabilecekler. ığlık atma yeteneğini felç etmenin her zaman oldukça zalimce olduğunu düşnmüşmdr, değil mi? Sanırım o iğrenç küçük ilacı çığlıklara izin verecek şekilde ayarladım" diyerek ona söz verdi.

Aklını kaçırmıştı.

Peki onun için kim çığlık atacaktı? Raymond ve güvence altına aldığı akallar mı?

Bunu duymak istediğini mi düşnd?

ldrmeye zorlandığı Konsey İrklarından hiçbirine işkence etmemişti. Onların çığlıklarını duymayı hiç istememişti. Kan görmek bile midesini bulandırıyordu. Kana uzun süre bakmaya dayanamazdı.

Adam onun gözlerini izlerken kadın da ona bakıyordu, onun düşncelerini okuyabilme gibi garip bir yeteneğe olduğunu bildiği için böyle bir şeyden hiç hoşlanmadığını hissedebiliyordu.

Kaşları atılırken içinden bir öfke gümbürtüsü daha yükseldi. kaşlarının arasında sarsıldı. "Lanet olsun. Konsey kusurlu genetik kullanıyor olmalı. Yemin ederim, tüm kana susamış İrklar nereye gitti? Taşaklı olanlar mı? İrkların artık taşakları yok," dedi. ona doğru hırladı. "Bunu istemek çok mu fazla? Bir İrkın kan istemesini beklemek çok mu fazla? Bizler kanın tadına için yaratıldık. Ne oldu sana böyle? Sana tüm hakları verdim genetik. Ben yle olduğunu biliyorum."

Aslında hiç bu kadar iğrenç bir şeyi arzulamamıştı.

Cat bu atıp tutmayı hatırlıyordu ama yıllar geçtikçe daha da güçlendiği belliydi. Graeme, laboratuvardan kamalarından önce bile dşmanlarındaki cesaret ve mücadele seviyesinden hoşnutsuz olmuştu.

"Çıgıllıklarını duymak istemiyorsun, değil mi Cat?" Sesi şimdi tiksindi. "Tabii ki değilsin. Şimdi, bana farklı düşündüren neydi? Çıgıllıklarını duymak istemeleri belki de? Peki ya sana düşmanına merhamet etmemen gerektiğini öğrettiğim onca yıla ne demeli?" diye öfkeyle çıktı. "Tanrı adına, biliyorum ki yaptı."

Graeme'in yüzündeki çizgiler parlıyor ve kararıyor gibiydi. yine delilik bakışlarını aydınlattı ve gözlerinin kehribar rengi altın ateş gibi parladı.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı, doğruldu, hâlâ ona bakıyordu. "Sana inanamıyorum. Sana daha iyi öğrettiğimi biliyorum. Bu. Hatırlıyorum."

Kendi kendine epeyce sohbet ediyor gibiydi. Acaba başka birinin katılmasına ihtiyacı var mıydı diye merak etti. Kendisi.

Evet, ona merhamet göstermemeyi öğretmeye çalışmıştı. Ona nasıl öldürüleceğini öğretmiş, adalet ve intikamı birbirinden ayırmayı öğretmişti. Ona hayatta kalmak için kanın gerekli olduğunu öğretmişti. Ama ona bundan zevk almayı öğretmemişti, öyle göründüğünü bilse de.

Öyle görünüyordu. Yine de içinde, derinlerde, kimsenin hissedemeyeceğini düşündüğü bir yerde, Graeme kendisinin bile şüphelendiğinden çok daha fazla pişmanlık duyuyordu.

En azından bir zamanlar vardı.

Ona ne olmuştu?

Uzanıp dudaklarının sert çizgisine dokunma, onları kendi dudaklarına çekme ihtiyacı, bir kenara itemediği bir açlık gibiydi. Gözlerindeki delice öfkeyi uzaklaştırma ihtiyacı onu mahvetti.

"Acımak mı, Cat?" diye alay etti, çarşafı çıplak vücudunun üzerinde çevirerek. "Bana doğru uzandığını hissedebildiğim merhamet bu mu? Benim için mi?" Şeytani Gözlerinde eğlence parladı. " sakla. Aşağıdaki piçlerin buna benden çok daha fazla ihtiyacı var."

Hayır, acımanın ötesindeydiler ama hissettiği acıma değildi.

Hissettiği

merhamet ya da sempati. Ne olduğundan emin değildi ama adamın gözlerinde ruhunu saran öfkeyi görmek canını acıtırıyordu.

Bu nereden gelmişti? Laboratuvarlarda bile kim ve ne olduğunun özünde bu kadar derinlere kök salmamıştı.

"Canavarı neyin serbest bıraktığını bilmek istemezsin, küçük kedi," diye hırladı canavar. "Ama düşmanlarının sana saldırmak için ödeyecekleri bedeli öğreneceksin."

Dudakları hırıltıyla kalkarken göğsünden vahşi bir hırıltı yükseldi. "Ve umarım duymak istemediklerinizi görmezden gelebilirsiniz, çünkü ben onların çığlıklarını duymak istiyorum." Bir eliyle göğsünü yumrukladı. "Ve Tanrı şahidim olsun ki, ben bu işi yapabilecek kadar taşaklı yaratıldım.

yüksek sesle ve uzun uzun
çığlık atarlar." Tabii ki
öyleydi.

O Graeme'di. Gideon. G. Varlığının her zerresiyle taptığı Cins'in tüm parçaları. Ama onun içindeki gücün ve kararlı vahşetin asla farkında olmamıştı. Farkında olmadığı şey saf acımasızlıktı.

Dönerek yatak odasının kapısına doğru -*Graeme* yürüyor muydu?
Graeme tepindi mi? Tanrım, bu iyi bir şey olamaz.

Döndüğünde ne olacağını merak ediyordu. Çığlıkları duyduktan,
kanlarını döktükten ve onları cansız hale getirdikten sonra?

O zaman delilik nereye gidecekti? Öldürdükten sonra odak noktası
ne ?

Bunun olmasına izin veremezdi, ne burada, ne onun için, ne de bu
şekilde.

Raymond Martinez'in işlediği suçların hesabını vermesi gerekiyordu,
bu kadar kolay kaçması değil. Ve Büro'nun Çakalların varlığını bilmesi
gerekiyordu. Graeme'in Jonas'ın bu işi halletmesine izin vermesi,
Büro'yla, kim olduğuna dair şüpheler ortaya çıkarsa onu koruyacak bir
ilişki kurması gerekiyordu.

Lanet olsun. Bu lanet ilaç ne zaman hafifleyecekti de hareket
edebilecekti?

Böylece onu durdurabilirdi. Çünkü adam artık onu dinlemiyordu.

- - -

Lanet olsun ona.

Lanet olsun ona.

Bu piçler ona kendi yatağında tecavüz edeceklerdi ve o çılgın Konsey ilacının etkisiyle felç olmuşken çığlıklarını duymak istemiyor muydu?

Evet, yaptı.

Sesleri kısılana, acıdan kudurana, delirene kadar çığlık atmalarını istiyordu. Onlar lanet olası Çakallardı, onlara işkence etmeye gerçekten değebilirdi.

Raymond Martinez'in uzun süre çığlık atacağından emindi. O piç yaşamak istiyordu. Uzun süre yaşamak istiyordu. O lanet olası para ve altın kasasını harcayacak kadar uzun.

Cat için ona ödeme olarak vermişti. Ve o biliyordu. Orospu çocuğu kızının Cat'in içinde yaşadığını biliyordu. Claire Martinez'in ruhunun hâlâ Cat'in bir parçası olduğunu. Ve umurunda değildi.

Oturma odasına geri dönerek önce iki Çakal'ın yanına çömeldi.

Piçler.

Onlarla uğraşmaya hazır olmadan önce çığlık atıp dikkatini dağıtmalarını önlemek için dudaklarını bantlamıştı.

Lanet olsun ona. Lanet olsun o kadına.

Yapıştırıcıyı dudaklarından söktü ve rahatsızlık homurtularına gülümsedi.

Ne de olsa çakallar bile zayıf dizli küçük korkaklardı.

"Bunun rahatsız edici olduğunu mu düşünüyorsun?" diye mırıldandı. "Rahatsızlık ilk canlı muayenedir ve çığlık atamazsınız. Parmaklarını hissetmek organlarınızı ve iç organlarınızı araştırıyor ve siz altına işerken ölüm için dua ediyor."

Sessiz çığlıklar. Sessiz dualar.

Çakallar soğuk, sert bir amaçla ona bakıyor, izliyor, bekliyor, bir zayıflık arıyorlardı.

Yavaşça gülümsedi, en büyüğünün soluk sarı bakışlarındaki tedirginlik titreşimi göğsünde memnuniyetle gümbürdüyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Bana hâlâ öcü diyorlar mı?"

Çakal güçlükle konuşarak, "Hâlâ hayatta olduğun için memnun olacaklar," diye homurdandı. "Tıpkı eşin gibi."

Canavar, merhameti, şefkati ya da herhangi bir şeyi olmayan ucube. sıcaklık hissi, duyularına daha da sıçradı; boğazından çıkan ses şeytaniydi.

"Benim eşim yok," diye hırladı. "Benim sadece bir yükümlülüğüm var. Gururumdakileri korumak, Çakal. Benim tek amacım. Varlığımın tek sebebi." Çünkü eş onlar olmadan acı çeker.

Ve bir bakıma doğruydı. Canavar özgür olduğunda, tüm bağlar, tüm sevgiler, tüm saygılar yok olmuştu. Tek bir amaç onu dolduruyordu. Sadece Graeme'in sahip çıkabileceği eşini korumak.

Ve ikna ediciydi. Onlardan kokusunu alabiliyordu.

"En güçlü Konsey Çakallarını bile on dakika içinde altına işletmişimdir," diye gözlemledi sonra. "İdrarınızın kokusu duyularımı rahatsız etmeden önce ikiniz ne kadar dayanacaksınız?"

Onlara en az on beş dakika verirdi. Bu ikisi oldukça güçlü görünüyordu. Ve çakallar çocukluktan itibaren işkence gördü, eğitimleri sadece en acımasızca güçlü olanları sağlamak için tasarlanmış bir terör saltanatıydı.

hayatta kaldı. On yaşına gelmeden önce, sadece bir yavru hala yaşıyordu. Diğerlerinin açlıktan ölmesini izleyebilecek kadar güçlü olan tek kişi. yiyebiliyordu. Bulundukları kokuşmuş, atık dolu hücreden kaçmasına engel olan herkesi öldürecek kadar güçlü olan kilitli.

"Merhameti bilmemi isterdi," diye hırladı ve gözlerinde umut parladı.

Graeme gülümsedi. Dudaklarının bir kıvrımı umudu kararttı ve onun yerine kesin ölüm bilgisini getirdi.

"O bilmiyor, kalbimi göğsümden söktükleri gün merhameti de benden söküp aldılar ..."

Canavar onların çığlıklarını için yanıp tutuşuyor, can atıyor, hatta salyalarını akıtıyordu.

Gözlerini üzerlerine dikerek onları izledi, kokularını duyularının içine çekti, işaretleri ayırdı, çeşitli ve araştırma merkezinde yapmayı öğrendiği gibi, onları oldukları şey yapan her lanet geni takip etti. Bu bir Çakal'ın zayıflığıydı. Gerçekte ne olduğuyla yüzleşmek, geçmişini bilmek ve bir başkasının da bunu bildiğini keşfetmek.

"Bana neden öcü dediklerini biliyor musun?" diye sordu yumuşakça, tembelce, sesindeki cehennem sesine rağmen.

En güçlü olan sadece ona baktı. Zayıf olan, onun Bakışları bir saniyeliğine titredi. Ve Graeme bunun nedenini biliyordu, tıpkı Çakal'ın bildiği gibi. Çünkü Graeme Çakal'ın bilinmesini istediğinden çok daha fazlasını hissedebiliyordu.

Buna odaklandı. "Konseyinize hizmet etmekten hoşlanıyor musunuz? Usta?" diye sordu usulca, insanın Çakal üzerindeki hâkimiyetinin kokusu hâlâ yarattığın üzerindeydi. "Temizlemeye çalışmana rağmen onun salgısının kokusunu hâlâ üzerinde hissedebiliyorum. Onun salgısının seni doldurmasından hoşlanıyormuş gibi mi yapıyorsun, yoksa tam tersi mi?"

Çakallar, çıldırmış bir şekilde ölüme sürüklenebilir.

onlara hükmetmek. Bu Çakal'ın üzerinde aşağılanma kokusu vardı.

Yaratıktan öfkeli ve kontrolünü kaybettiğini gösteren hırıltılı bir ses çıktı.

Diğeri hâlâ onu ve ortağını öldürecek olan canavara bakıyordu. Ama Graeme'in orada hissettiği şey çok daha farklıydı. farklı.

"Tecavüzcüsünü ne zaman öldüreceksin?" diye sordu ikisinden daha güçlü olanına ve doğrudan Çakal'ın zayıf noktasına yöneldi. "Sevgilini paylaşmaktan hoşlanıyor musun?"

Çakallar paylaşmazdı. Hiçbir şeyi. Ne yemeği, sadakati, ne şefkati, ne de sevgililerini. Bu onların doğasında yoktu.

Yaptıkları şey, sevgilileriyle ortaklıklar kurmaktı. Güç ve taktiksel avantaj. Ve kalıcı bir güç oluşturdular. Ortaklıklar. Zayıf Çakal bunun her yönden ortağıydı.

Yine de güçlü olanın sahiplenme duygusu üzerinde kesinlikle daha fazla kontrolü vardı. Hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey hissetmeden öylece baktı.

"Fark etmez," diye karar verdi Graeme. "İkiniz de burada öleceksiniz, yani

İkiniz de bir daha Konsey'in aşağılamalarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacaksınız. Öyle değil mi?"

"Onların rezillikleri hakkında ne biliyorsun?" diye sordu büyük olanı. sonra, sesi oldukça merak uyandırıcıydı. "Öcü bir zamanlar yaratıcısının gözde çocuğuydu. Ölülerin atıkları ve dolu bir hücreden kaçmak için yavrularını aç bırakmış olsaydın sen de kayırılır mıydın?"

Graeme'in kaşları soru karşısında çatıldı. "Neyse ki ben Çakallar gibi sadece emirlere için yaratılmamışım."

"Sadece emirleri uyguluyor olsaydım, kadın çoktan alınmış ve onu bekleyen bilim adamlarına teslim edilmiş olurdu." O omuz silkti. "O buraya gelmeden çok önce yerimdeydim." Evi işaret etmek için odanın etrafına baktı. "Konsey'e yaptığı çağrı ve önce onun çılgınlıklarını duyma talebi bize sadece kendi amaçlarımıza ulaşma fırsatı verdi."

"Ben özgürlük için pazarlık yapmam Çakal," diye hırladı Graeme, böyle bir girişimde bulunulmasına çok sinirlenmişti. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yok,

Seni ve ortağını öldürmemem için beni ikna edecek hiçbir şeyin yok. Eğer seni onun için bağışlamayacaksam" - antreyi ve Cat'in odasına giden merdivenleri işaret etti - "o zaman hiçbir şey seni bağışlamaz."

"Eşin ya da çocuğun," diye homurdandı Çakal. "İkisi de zayıftır."

"Bir alfanın gururu çocuklarıdır, kardeşleridir, kız kardeşleridir." yarattığı aşağılayıcı bir tiksintiyle bilgilendirdi. "Senin gibilerin hiçbir şey bilmediği bir şey."

Çakallar korunmak için gruplar halinde savaşılabirler, ancak birbirlerinden bağımsız olarak savaşırlar.

"Zayıflıklar," diye tekrarladı Çakal. "Sen onlar tarafından tanımlanıyorsun.

Onlar tarafından zayıflatılmış. Hayatta kalma şansın sınırlı, Gideon."

Canavar onu doldurdu, yüzündeki çizgileri kararttı ve Vücudunu ilkel bir zekâ ve vahşilikle doldurarak onu uçuruyordu. Tüm duyuları açan, refleksleri ve bilgiyi keskinleştiren bir uyuşturucu gibi. Öyle bir güce sahipti ki, onu doldurdukça bundan zevk alıyordu.

"Sınırlı mı, Çakal?" Homurdanan ses tonunun dikkatlerden kaçmadı. Çakal'ın üzerinde. Çakal'ın, öcü olarak adlandırdıkları Irk' geldiğini hissettiği şey ilk kez içini korkuyla doldurdu. "Hayatta kalmam beni asla endişelendirmiyor. Eğer yarın gelirse, o zaman

Vücudum hayatta kalmak için savaşıırken bile yüzümün önünde atan kalbimin kanını. Eğer gelmezse, o zaman huzurdur. Sen huzuru hak etmiyorsun ama ben sana huzuru vermek için buradayım."

Çakal sonunda akıl sağlığından tamamen yoksun biriyle pazarlık yapılamayacağını kabul ediyordu.

"Seni hemen öldürmemi isterdi." İkisini hesaplanmış bir ilgiyle izledi.
"Lanet ılıklarınızı duymak istemiyor.
ılıklarınızı duymak istiyorum!"

Pençeleri uzamış, jilet gibi keskin, güçlü, hafif kıvrımı canlı bedenden et koparmak ve parçalamak için mükemmel.

Yan tarafına bakarak Raymond Martinez'in dehşet içinde ona baktığını gördü, yüz ifadesini dehşet dolduruyor, gözleri şokla parlıyordu.

"Sırada sen varsın," diye söz verdi Ulus şefine. "Not al." Graeme küçük odasına gitmeden önce onu oturma odasındaki koltuğa oturtmuştu. akalların ılıklarını dinlemesine izin verme beklentisiyle kedi.

Raymond'un bantlanmış dudaklarından anlaşılmaz mırıltılar çıkarken salyaları çenesinden aşağı süzölüyordu.

Graeme'in boğazından bir kıkırdama yükseldi. Eşine karşı herhangi bir tehditte dönüştüğü canavar, düşmanlarının korkusundan, acılarından tatmin ve güç alıyordu. Kedisi gibi bir mükemmelliğe saldıracak kadar kötü olan her şey, herkes, onun çektiği tüm acıyı hak ediyordu. ve daha verebilirdi.

"Nesin sen?" diye sordu baştaki akal merakla, belli ki felce karşı savaşıyor, vücudunu hareket etmeye zorluyordu.

aresizliği giderek artıyordu, ancak bu çaresizliğin sadece kokusu belirgindi. Ortağını kurtarmak için aresizdi.

İkisinin arasına bakarak alçak sesle hırladı, bir uyarı, bir niyet gümbürtüsü.

"Konsey'in en kötü kâbusu," diye homurdandı. "Hiçbir insan ya da hayvanın bilmemesi gereken bir ıstırabın derinliklerinden sürükledikleri bir canavar."

"Diğerleri de gelecek." Uyarı serbestçe yapıldı. "Onun senin eşin, senin zayıflığın olduğuna inanıyorlar. Ona sahip olana kadar durmayacaklar."

"Ve hepiniz ölene kadar durmayacağım." Ölümle yankılanan sesi, canavarın ruhunun çukurundan sürüklenirken daha zayıf olan akal'a doğru ilerledi. "Bu senin zayıflığın, akal. ılığını duyabilirsin."

• BÖLÜM 8 -

"Gideon?" Masumiyetle yoğrulmuş bir yaz yağmuru gibi tatlı olan sesi, içini dolduran korkunç öfkenin duraklamasına neden oldu.

"Git buradan," diye tersledi ona bakmadan. "Bunu kaldıracak miden yok, şimdi git."

Onun acısını, kendisini tüketen öfkeden onu geri çağırabileceğine dair eminliğini koklayabiliyordu.

O anlamadı. Bu onun tek korumasıydı. Ne pahasına olursa olsun yapılması gerekeni yapma konusundaki bu acımasız kararlılık. Geri çekilme ve canavarı serbest bırakma yeteneği. Bu olmasaydı, yıllar boyunca içinde sürünen delilikten asla kurtulamazdı.

"Bunu yapma, Gideon," diye fısıldadı, adam ona dönerken odaya girdi. Bakışları onunkilere kilitlendi, sesi alçak ve sakinleştiriciydi.

"Bırak Graeme ve Büro bu işi halletsin. Graeme'i aradım. Yakında burada olur."

Bakışları daraldı. Ne halt bu kadın?

Gözleriyle yalvarırken onun içine uzanıyor, ruhuna dokunuyordu.

Bakışlarını ayırmaya zorlayarak üzerinde gezinmesine izin verdi. Savaş giysilerine benzer, dayanıklı siyah bir pantolon giymişti. Siyah kısa kollu bir tişört ve kalçalarına bağlı bir silah. Bir an için gurur ve tatmin duygusuyla doldu. Ona yaptığı işne sadece bir panzehir ve felce karşı aşı. Bununla birlikte, yaraların iyileşmesine veya kemiklerin onarılmasına yardımcı olmak için sahip olduğu Irk genetiğiyle çalışacak benzersiz bir iyileştirici madde eklemişti. Ve bu onun üzerinde beklediğinden çok daha hızlı çalıştı.

Adamın hoşuna gideceğine şüphe olmayan bir oyuna başlamaktansa kesinlikle öldürmeye hazır görünüyordu. Tabii ikisinin de ölümüne yol açmazsa.

"Jonas'ın bu iş için cesareti yok," diye homurdandı, gerçi Jonas birkaç kez bu konuda inanılmaz bir umut vaat etmişti

Departman.

"Graeme'in burada bir yerlerde kameraları var," dedi onu temin edercesine.

Tabii ki bunlar kaydediliyordu. Her şeyin kaydını tutardı. "Onların teşebbüs ettiği, Raymond'un teşebbüs ettiği şey reddedildi." Daha da yaklaşıp ona hiç kadar sarıldı. "Bırak Bunu Graeme halleder, Gideon. Kimse burada olduğunu fark etmeden gitmelisin."

Öfke içinden geçerek kanını ve duyularını dolduruyordu ama hafifliyordu. Delilik ona kilitlenmişti, merkezleniyordu. Çizgiler kaybolacaktı.

Raymond ve Çakallar Graeme ve Gideon'un aynı ırktan olduklarını öğreneceklerdi.

Kadının istediğini yapıp onları Jonas'a teslim etmediği sürece, iki kimliğin bir olduğunu bilmelerinin bir önemi olmayacaktı. Eğer onun da Graeme olduğunu öğrenirlerse, o zaman onları öldürmekten başka çaresi kalmazdı.

Her iki seçenek de cazipti. Oyun mu, öldürmek mi?

Bakışları merakla onu izleyen Çakallara, sonra da kara gözleri hesaplanmış bir umutla dolu olan Raymond'döndü.

Graeme'in içindeki çıldırmış canavarı yatıştıracak çığlıklar olmayacaktı, her ne kadar bu çığlıkların sesini duymak için can atsa da.

İçinden bir hırıltı koptu, vahşi, kana susamış bir hırıltı. "Benim mükemmel küçük kedime ne yaptın?" Kediye tersledi.

Navajo'nun bakışlarını yeniden dolduran sessiz dehşet. "Ne zayıflık. Bir düşmanın merhametine asla izin vermezdi. eğitimi tamamladı. Zaten yapmamalıydı." Esirine attığı hırıltılı bir bakış onu solgunlaştırdı.

Hissettiği hayal kırıklığına uğramış tiksintiyi hafifletmek için çok az şey yaptı. "Onu on iki yıl boyunca ben büyüttüm," diye öfkeleni, gözlerini

kahverengi, panik dolu gözler. "Ona doğru değerleri aşılama için elimden geleni yaptım, yemin ederim. Ona kanın değerini ve en iyi ne zaman öğretmek için. Nerede yanlış yaptım? O lanet kıza merhameti nerede öğrettim? Hiç merhametim yoktu."

Ama vardı. Gideon yapmıştı. Dört günlük bir bebek için en tuhaf merhameti . Çok tuhaf bir sevgi. O bebeğe bakarken

onun solgun, hasta küçük yüzünü ve bakışlarında gizlenen ölümün gölgesini görünce merhameti anladı. İçinde kıpırdanan ve hırlayan Bengal sakinleşmiş, neredeyse kendisi kadar şaşkın bir halde çocuğa bakıyordu.

"Ben onu yaşaması için şekillendirdim ama sen bir şekilde ona nasıl gösterdin." Öfkeyle iç çekti. "Sırf bunun için bile sana saatlerce acı borçluyum."

Şerefsiz yine mırıldanıyordu. Hayatı için yalvarıyordu. Lütfen. Lütfen... Evet, hepsini daha önce duymuştu. Tanrıya şükür tam olarak kelimeler değildi. Tüm bu yalvarma ve ağlama saçmalıklarından nefret ediyordu. İçindeki deliliği beslemekten başka bir işe yaramıyordu.

"Onun üzerindeki kontrolünü kaybettin," diye Çakal. "Zayıflığı öğrenecek kadar gençken gitmesine izin verdin."

Düşmanın haklı olmasından nefret ederdi. Ve bu özel Çakal'dan nefret ediyordu. Pislik herif. Sonunda yine başını belaya , buna bahse girmişti.

"Sen ve *Graeme* buna pişman olacaksınız," diye tersledi Graeme, oyunu ona bırakarak.

Pişman olacağını biliyordu. Duyularında bunun sıkılaştığını hissedebiliyordu, kaçıışı olmayan ilkel bir önsezi.

"Graeme bunu halledebilir." Onun sahip olduğuna inandığı azıcık akıl sağlığına fazlasıyla güveniyordu. "Jonas kesinlikle halledecektir ve bunu yapmaktan zevk alacaktır. Ayrıca Graeme, Jonas'ın bu ikisi için ona vereceği borcu kullanabilir." Parmaklarını Çakallara doğru salladı.

Jonas'ın kendisini bekleyen ödülü öğrendiğinde pantolonunun içine boşalacağına hiç şüphe yoktu.

"Git, Gideon," diye fısıldadı. "Lütfen. Graeme ve Lobo gelmeden önce."

Çünkü Graeme ile içinde barındırdığı canavar arasında yarattığı ayrılık aynı zamanda onun koruması haline de gelebilirdi. Ve bu burada başlayabilirdi.

Dudaklarından alçak, öfkeli bir hırıltı çıktı ve öldürme öfkesinin iç karmaşası yatışmadan önce hızla koridora ve evin arka tarafına doğru ilerledi.

Graeme'i , değil mi?

Graeme'in o piçlere karşı Gideon kadar merhametli olduğunu görebilirdi.

- - -

Cat, aksi takdirde kaçabilecek olan rahatlama hissini dizginledi ve dikkatini kendisini izleyen iki Çakala odakladı dikkatle.

Graeme ona merhameti öğretmemiş olabilirdi ama duyularını nasıl engelleyeceğini ve ne kadar zeki olursa olsun, okunmak istemiyorsa hiçbir Melezin onu okuyamayacağından nasıl emin olacağını çok iyi öğretmişti.

"Senin onun eşi olduğuna yemin edebilirdim," dedi iri Çakal usulca.

Fuaye girişine doğru geri adım atmadan önce sadece gözlerini devirdi. Binanın ön girişinin dışında park etmiş Breed'ler vardı. eve. Onları duvarları aşmaya teşvik etmek için çok az şey gerekir.

Lazer silahını kılıfından çıkararak, kendisini izleyen Çakal'a gülümsedi. Felç ilacının etkisi geçmeye başlamıştı; ortağının elindeki kasların yavaşça gerildiğini görebiliyordu.

Silahını lazer yerine cephaneye çevirerek ateş etti Üç el ateş etti, silahı kılıfına soktu ve kapı çerçevesine yaslanıp iri Çakal'a gülümsedi.

"Arkadaşın felç ilacının etkisinin geçtiğini saklamakta senin kadar iyi değil. Ve sana güvenmiyorum."

İğrenme bakışlarını doldurdu.

"O deli Gideon'a layık bir eş olurdun," diye homurdandı. "İkinizde de zerre kadar mantık yok."

"Mantık çok abartılıyor," diye güvence verdi ona, ön kapı açıldığında ve beklediği iki erkek infazcı yerine kendini iki dişi çakal ve onların alfasıyla yüz yüze buldu.

Ashley ve Emma Truing, Del Rey Delgado ile mi eşleşti? Bu iş gerçekten ilginçleşmek üzereydi.

Çakallara geri döndü. "Oh oğlum, kıcının başı şimdi gerçekten belada."

"Kedi." Del Rey ona doğru temkinli adımlarla yürürken silahını kendinden emin bir şekilde yanında tutuyordu, selamından Jonas'ın onun kim olduğunu bildiği anlaşılıyordu. Burun delikleri alevlenirken yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Kokladığının Çakal olmadığını söyle bana."

"Ben de sırf bu küçük toplantı için banyo yaptım," diye mırıldandı iri Çakal alaycı bir tavırla.

Ashley ve Emma alfalarını şimdi daha korumacı bir şekilde kuşatırken, "Öyle görünüyor," diye onu temin etti. "Onlara bir felç edici, ama etkisi geçiyor gibi görünüyor. Şef Martinez'inki ise hala tam olarak etkisini sürdürüyor."

Graeme ve Lobo'nun ardından küçük bir Kurt Irkı kuvveti mutfak girişinden koşarak gelirken, küçük grup kapıya doğru adım attı.

Neyse ki Graeme hemen kıyafetlerini değiştirmişti. Yüzündeki çizgiler gitmişti, Bengal öfkesinin kokusu artık yoktu. yaklaşan bir fırtına gibi onu kaplıyordu. Aslan Irkı kokusu bir kez daha yerindeydi, kehribar gözleri yeniden yeşile dönmüştü ve yüz hatları bile daha az vahşi, daha az keskin hatlı görünüyordu.

"Cat?" Ona doğru bir adım attı ve Del Rey'i dikkatle izlerken onu hızla kendine çekti.

"Graeme." Del Rey başını salladı, selamlamasında aşinalık belirgindi. Herkesi tanıyor muydu?

Bunu nasıl başarmıştı? Del Rey'in Window Rock'a birkaç kereden fazla gittiğinden şüpheliydi.

"Alfa Delgado." Graeme başıyla onaylarken, onu takip eden Irklar ve Lobo, Cat'in "misafirlerini" daha fazla zapt etmek için odaya girdi. Bu konuda da Cat'in beklediğinden biraz daha naziktiler.

Del Rey onlara, "Jonas yolda," diye bilgi verdi. "Ona haber verdim Cat'in ateş ettiğini duyduğumda." Soru sorarcasına ona baktı. "Neye ateş ediyordun?"

"Dikkatini çekmek için." Omuz silkti. "Çöpün dışarı çıkarılması gerekiyordu ve bu ikisinin bunu etkili bir şekilde yapacağına güvenmedim." Parmaklarını Lobo ve Graeme'e doğru sallayarak her iki adama da sıkı ve sert bir gülümseme verdi. "Jonasa içeri gireceğinizi haber vereceğinizi düşünmüştüm.

Paketler için bana teşekkür edebileceğini söyle. Yakında ona faturamı göndereceğim. Kolay olmadı."

Graeme garip, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı, sanki arkasında sessizce boğuluyormuş gibi. Öyle olmasını umuyordu. İki Çakal ve Raymond Martinez'e gerçekten işkence yapacağına inanamıyordu. Her üçü de Konsey söz konusu olduğunda paha biçilmez bilgi kaynaklarıydı. Ayrıca Raymond aleyhindeki bu kanıtlar, Irk İşleri Bürosu'nun şefi Irk Yasası'na karşı işlediği suçlardan dolayı bir Irk mahkemesine çıkarmak için kanıtlamaya çalıştığı suçlamalar için bulunmaz bir nimetti.

Tüm bunlar ve Jonas'ın şimdi ona borçlu olduğu bir iyilik. Eğer Graeme başlangıçta iyi davransaydı, o zaman onun övgü almasına izin verirdi.

"İyi iş çıkardın Cat," diye mırıldandı Lobo onun omzunda. "Aşırı derecede akıllıca değil belki ama iyi iş çıkarmışsın."

"Ve ona Gideon'un temas kurduğunu söyleyebilirsin," diye tersledi Coyote alfasına. "Onları yakaladı; ben sadece öldürmesini engelledim. Onlar. Ve Graeme'nin burada bir yerde kameraları var.

Her saniyesi hem sesli hem de görüntülü. Hepsini güzelce paketledi ve çok hoş bir fiyonkla bağladı. Jonas nazik davranırsa, Lobo'nun güvenlik videolarının bir kopyasını göndermeyi kabul edeceğinden eminim."

"Ve faturanız postada olacak," diye kıs kıs güldü Del Rey, Lobo'ya döndüğünde bakışları kahkahasının kokusu kadar eğleniyordu. "Onu tutmaya değer, değil mi?"

Graeme'in alçak sesle homurdanması ona dirsek attırırken, Lobo'nun kıkırdaması uyarı gümbürtüsünün sesini gizledi.

"Sadece tutulmak istiyorsa," dedi Cat keskin bir alaycılıkla ve Graeme'nin elinden kurtulup

Merdivenlerden. "Jonas'a sonra konuşacağımızı söyle. Geç oldu ve uyumadan daha kibirli, üstün Irklarla uğraşacak havada değilim. Hepinizle sonra konuşacağım."

"Cat?" Del Rey onun duraklamasını ve ona dönmesini sağladı. "Sen iyi misin?"

Soru karşısında kaşları kalktı. "Yürüyorum ve konuşuyorum, değil mi?" "Biraz sertçe," diye onayladı biraz da sırtarak. "Ekleyelim mi

Çakalların suç listesine saldırı mı?" Bunu istediği belliydi.

"Raymond'inkine ekle," diye kısa bir açıklama yaptı. detaylara girmek için. "Herhangi bir hasar meydana gelmişse, bunu o yapmıştır."

"Cesur küçük kaplan, değil mi?" Ashley kahkahalarını tutarken Rus aksanı daha da ağırlaşımtı.

"Cesur mu?" diye sordu kız kardeşi. "'Cesaret' bunun için uygun kelime mi bilmiyorum."

Cat iki lrk dışısına dönüp baktı, bir düzineden fazla erkek lrk gözünün üzerinde olduğunu farkındaydı. Özellikle bir tanesi, Bengal Aslan kılığında.

"Cesaret mi?" Bakışlarının erkeklerin üzerinde kaymasına izin verdi. "Kendini koruma, hanımlar. Kendinizi koruyun."

• BÖLÜM 9 -

Graeme, narin küçük arkadaşının merdivenleri telaşsızca çıkmasını, sevimli küçük poposunun en lezzetli şekilde kıvrılmasını izledi.

Dönerek, odada kendisini izleyen diğer erkeklere, özellikle de onu dikkatle izleyen iki Çakala hırladı.

İlki konuştu. "Senin kokunu taşımıyor Lion. Hissediyorum ama tamamlamak için değil. Rakibiniz tamamlamadan önce siz tamamlayın."

Göğsündeki uyarı gümbürtüsü Çakal'ın aldığı bir uyarıydı. Ciddi bir şekilde. Sanki onu ilgilendirmemiş gibi omuz silkti ve Yanındaki Kurt Irkı'nın ilkel komutu uyarı hırıltısını görmezden gelen daha güçlü Çakal, dudaklarında bir gülümsemenin belirmesine izin verdi.

"Hey, Lion," dedi Graeme'nin dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Benim adım Kiel, ortağım Lowen. Jonas'ın volkanıyla karşılaşmadan önce bizimle konuşmak için bir dakikanızı ayırırsanız iyi olur. Ki eminim er ya da geç karşılaşacağız."

Jonas'ın yanardağı söylentisi pek çok kişinin alay ettiği bir gerçektir. Yanardağ, yönetmenin belirli kötülük türlerinin sonsuza dek yok olmasını sağlamak için attığı adımlara dair hiçbir kanıt, hiçbir iz olmadığı anlamına geliyordu.

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" Graeme alay etti.

Konu Cat olduğunda, onun arzularına fazlasıyla açık olduğunu bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti.

Soluk sarı gözler bir an parladı - sadece en hafifinden Dudaklarından alaycı bir gülümseme geçmeden önce kalp atışı kadar kasvetli bir bilgi. "Sırf eğlence olsun diye belki."

Sırf eğlence olsun diye.

"Büro heli-jet iniyor, alfa," diye seslendi Ashley, Del Rey'e. Del Rey değişimi izliyordu. "Breed'in büyük kötü yöneticisi İşler gemide."

Lobo'ya bakarak Kurt Irkı'nın bu buluşma için kendini hazırladığını görebiliyordu. Cat, Lobo ve Graeme gelmeden önce Del Rey ve kızlarını Çakalların yakalanışına tanıklık etmeleri için çağırmasaydı bu o kadar kolay olmazdı. Ve şu küçük bombayı patlatmasaydı daha kolay olurdu *Gideon* ve paketlerin Büro için saklanmasıyla doğrudan onun sorumlu olduğunu söyledi.

Küçük cadı. Onu çok tatlı bir şekilde alt etmişti. Öyle bir aldatmacaydı ki, bu yüzden ona hayran olmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ama bu, onun yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu. Çünkü Lobo'nun bunu unutmasına izin vermeyeceğinden emindi.

Jonas'ın bir Çakal ekibinin bilinen ilk yakalanışına ve Büro'nun Raymond Martinez'e karşı ihtiyaç duyduğu kanıtı olan borcu artık Cat'e aitti.

En azından şimdi belki Jonas, Cat'in korunmasını denetlemek için araziye infaz memurları gönderme konusunda Lobo'nun yakasını bırakırdı.

"Evet beyler, burada neyimiz varmış bakalım?" Jonas fuayeye adımını attı, onu uzun boylu bir Kelt Çakalı olan müdür yardımcısı izledi

Breed, Rhyzan Brannigan. Yönetmen yardımcısının bakışları önce Raymond'a döndü, dudaklarının bir köşesinde soğuk bir gülümseme belirdi. Graeme'e doğru baktığında eğlendiği gözlerden kaçmadı.

Arkalarında birkaç Büro İnfaz Memuru tetikte bekliyordu, sert bakışları Jonas'ın bakışlarını dolduran memnuniyetle mahkûmlara kilitlenmişti.

Jonas kaşlarını çatarak Lobo'ya döndü ve "Bu gece bir ziyaretçisi daha olduğunu duydum," dedi. "Sanırım onun da gözaltında olmasını istemek çok mu fazla olur?"

Orospu çocuğu. Günün birinde Gideon onun kışını tek. O gün de hızla yaklaşıyordu.

Lobo, Graeme ve Jonas'ın arasına yönetmenin dikkatini kendine çekerek, "Her şey göz önüne alındığında, bu gece biraz fazla şey istediğimizi söyleyebilirim," diye kabul etti. "Yine de bana öyle geliyor ki bu geceki av oldukça iyiydi."

"Gideon ve küçük muhafızının iltifatları mı?" Jonas'ın dudakları kıvrıldı Üç mahkûma hakaret edercesine baktı. "Cat'e karşı yapılan girişimin videosundan bahsedildiğini mi duydum?"

Lobo, "Biz inceleyip kendi kopyalarımızı çıkarır çıkarmaz elinizde olacak," diye güvence verdi. "Birkaç saat içinde."

İkisine de gerek yoktu. Graeme, uydu telefonunu kullanarak komutu binanın altındaki güvenlik merkezine gönderebilirdi. ve dosyayı birkaç saniye içinde yükleyebiliyordu. Gerçi Jonas'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sakıncası yoksa Cat'le konuşmak istiyorum." Ses tonundaki emir, Graeme'in anında kaçmakla tehdit eden sahiplenici, uyarıcı hırıltıyı geri çekmek için savaşımasına neden oldu.

Ashley bir adım öne çıktı. "Gerçekten mi, Müdür Bey?" diye haykırdı tembel bir kızgınlıkla. "Geç oldu ve kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım beni çok erken gönderdiniz." Büyüleyici gri gözlerini ona dikerek hınzır bir tatlılıkla. "Onunla yarın, gösterinin tadını çıkarabileceğim bir zamanda konuşun."

Jonas yavaşça ona döndü, yüz ifadesi yaklaşan bir anlaşmazlık ifadesiyle gerginleşirken bakışlarının civıltısı buz tuttu.

"Jonas." Alfa öne çıktı, açıkça tereddüt etmeden Graeme'in sürüsünün karmaşık bir parçası olduğunu bildiği genç kadını savundu. "Yarın."

Jonas, "Ashley de diye bir kural yok," diye söylendi.

"Elbette var," dedi Ashley buyurgan bir tavırla. "Ben de orada olmak istiyorum. Ve hepimiz iyi bir küçük Coyote savaşçısı olduğum ve yaralarımın kurtulduğum için beni şımartmaktan ne kadar hoşlandığını biliyoruz. Öyle mi? Bunu erken bir doğum günü hediyesi olarak düşün."

"Daha doğum günün değil, seni küçük şeytan," diye hırladı ama ona olan düşkünlüğü ve endişesi havayı kokluyordu.

"Yani erken bir hediye," diye ilan etti, küçük bir eli kasıtlı bir manevrayla çirkin bir şekilde kalçasına .

"Altı ay erken mi?" Jonas yumuşak bir sesle sordu. Kızın kendisini Cat'ten uzak tutmak için gösterdiği hesaplı çabanın gayet iyi farkında olduğu belliydi.

Ashley omuz silkti. "Altı ay, sekiz ay, gerçekten kim bilir? Tüm hediyeler her zaman büyük bir takdirle kabul edilir." Bir somurtma güzel dudaklarında şekillendi. "Bu benim isteğim. Beni reddetme izniniz yok."

Jonas'ın burun delikleri alevlenirken, gözlerinin gümüş grisi göz bebeklerini ele geçirme tehdidiyle karşı karşıya kaldı. "İzin verilmiyor mu?" diye mırıldandı.

"Hastalığın nüksetmesine neden olabilir." Elini göğsünde kurşunun girdiği bölgeye kadar kaldırdı. "Tekrar depresyona girebilirim, biliyor musun? Maskaralıklarımın mideni ekşitmediğimde nasıl endişelendiğini hatırlıyor musun?" Gözleri genişledi masumca. "Bu talebi reddetmek sağlığıma zarar verebilir."

Jonas'ın kahkahalarını zar zor tuttuğu belliydi. "Del Rey, o bir baş belası," diye alfasını bilgilendirdi Jonas.

Del Rey bu suçlama karşısında sadece sırıttı.

Kiel bu noktada, "İlginç," dedi. "Bu yöneticiye karşı hesaplanmış bir aldatmaca olduğuna dair tüm söylentilere rağmen, geri gözde aile üyeleri gibi davranıyor." Kendi yorumuna kıkırdadı.

"Kahretsin, Müdür Bey, ben de bu söylentiler hakkında endişeleniyordum. volkanlar, düşmanların derilerini kaybettiği sorgulamalar ve tarifsiz işkenceler. Siz doğum günü hediyesi dağıtırken, sırada benimki var.

hafta. Sakıncası yoksa hediye olarak bu gece serbest bırakılmak istiyorum." Çakal bir nefes sonra yere yığıldı, kollarını iki yana açmış, Jonas'ın yumruğuna karşılık verirken hırıltılı bir öfke havayı doldurdu.

Jonas arkasındaki infazcılara baygın cesedi kaldırmalarını işaret ettikten sonra dikkatini diğer Çakal'a çevirdi.

"Herhangi bir isteğiniz var mı?" diye tersledi.

Çakal alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Şu değil."

Her iki Çakal da evden sürüklenerek çıkarıldı; Kiel ceketinin arkasından tutulmuştu ve başı yana doğru sallanıyordu.

Jonas infazcılarını evden çıkarken takip etmeden önce, "Sabah ilk iş, Lobo," dedi. "İlk iş."

Müdür ve küçük maiyeti geldikleri gibi hızla gitmiş, Coyote alfasını, Ashley ve Emma'yı düşünceli bir şekilde kapıya bakıyordu.

Ashley aksanını kalınlaştırarak, "O sonradan kazanılmış bir zevk," dedi. "Büyük dozlar yerine küçük dozlarda daha iyi." Sonra kendi gözlemine yumuşak, sevimli bir kahkaha attı ve Graeme'e parlak bir gülümseme fırlattı. "Böyle sinirlendiğinde çok komik oluyor, değil mi?"

Ve burada herkes *onun* deli olduğunu söylüyordu, diye düşündü Graeme hayretle. Bu suçlamayı yapanlar henüz Irk sosyalleşmesinin çeşitli iç işleyişlerini . Bu, yüksek miktarda saf delilik içeren tam bir çılgınlıktı.

Yüce Tanrım, kendini neyin içine sokuyordu?

- - -

Yatak odasının kapısı zorlanarak açıldığında Cat hâlâ uyanıktı ve Graeme'in pek de memnun olmayan bir şekilde odaya girdiğini gördü. Yatak odası. Kapıyı kapattı, kilidi çevirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

Ona bakarken yatağın üzerinde oturuyordu, daha önce giydiği siyah antrenman kıyafetini yumuşak pamuklu bir şort ve tişörtle değiştirmişti. Graeme'in bakışlarının gözünü izin vermeyecekti.

"Aklınızda beni azarlamak için ne , beni azarlamaya başlamadan önce, Raymond'un beni nasıl azarladığını bilmek isterim. Martinez ve iki Çakal güvenliği aşip odama girmeyi ve bana o lanet ilacı enjekte etmeyi başardılar."

Daha önce kendi huzursuz hislerine kulak vermeliydi. Bir daha yapmayacağı bir hataydı. Ama yine de güvenliği atlatma becerileri onu endişelendiriyordu. Boynunun arkasını ovmak için uzandığında yüzündeki bakışlar hafifledi.

"Martinez oğluyla birlikte buradayken güvenlik sistemine bir nano-nit ." Sesi tiksintiyle doluydu. "Piç kurusu. Bu bir Ne yazık ki onlar için, beni bir sorundan haberdar eden gözetleme kaydındaki anormalliği buldum. İzinsiz girişi olduğu gibi yakaladım. Aksi takdirde Martinez'in seni tekmeleme şansı asla olmazdı."

O konuşurken Graeme yatağa yaklaştı, güçlü vücudu her an daha da geriliyor gibi görünen bir gerilimle doluydu.

Cat olduğu yerde kalarak onu dikkatle izledi, kendi vücudunun da gerildiğini, onu dolduran gerilimin kendisini de etkilediğini hissetti.

"Bileğin nasıl?" Yatakta onun yanına yerleşerek uzandı ve kırığın olduğu yere bakmak için kolunu kaldırdı.

"Deri ateli mi?" Bakışları, fark edilmesi neredeyse imkânsız olan ultra ince korseye kaydı. "Onları sadece bir kez gördüm."

"Dane Vanderale," dedi, yorumda sezdiği soruyu yanıtlayarak. "On beş yaşındayken bacağımı kırdım ve kimseye haber vermeyi reddettim. Dane o sırada bölgedeydi ve beni görmüş olmalı. O gece odama gizlice girmiş, birkaç deri ateli, yaralar için merhem kavanozları ve ihtiyacım olabileceğini düşündüğü diğer malzemeleri bırakmış."

Dane olmasaydı ne yapacağını bilmiyordu. Bıraktığı malzemeler kelimenin tam anlamıyla birkaç kez kışını kurtarmıştı.

Graeme parmağını deri atelinin üzerinde kaydırды. "Laboratuarlardan ikinci kez kaçtıktan sonra, hiç beklemediğim bir enfeksiyon kaptım. Bulunduğumda Afrika ormanlarının birindeydim ve Vanderale'lere götürüldüm. Böyle bir destek, aldığım birkaç kırığı sabitlemek için kullanıldı."

Bunu çok basit bir şekilde söylemişti ama kadın bu açıklamanın ardında çok daha fazlasını hissetmişti.

"Bu gece çok kötü bir şey yaptın Cat," dedi Cat'ten önce. parmak uçları kolunda gezinirken onu daha fazla sorgulayabilirdi. "Böyle olduğumda mantıklı değilim. Yaralanabilirdin."

"Şu anda da beni incitmeye diğer zamanlarda olduğu kadar meyillisin." Nefes alışını ve kalp atışını sabit tutmaya çalıştı ama bu imkânsızdı.

Dokunuşu ona bir şey yaptı, zayıflattı, vücudunda oluşmaya başlayan hisler ve duyuları boyunca sarmal olmaya başlayan zevkle erimesini sağladı.

"Ve daha sonra," diye espri yaptı. "Çok akıllıca bir şekilde Jonas'ın borcunu kendin için çaldın. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Lobo da bundan memnun değildi."

"Kalbim kırılıyor," diye mırıldandı. "Gerçekten, Graeme, bana öğrettiğin tüm dersler boşa gitmedi."

"Öyle görünüyor." Parmakları havaya kalktı, kolunu uzatarak ona yaklaştı, kadın sırtını yatağa yaslarken vücuduna destek oldu. Yastıklar.

"Seni yeniden yakaladıklarında araştırma merkezinde neler oldu, G," diye fısıldadı dudakları kadının kıvrımlarına doğru inerken.

omuz. "Bu öfkeyi ruhunun derinliklerinden çekip çıkaran ve bu gece gördüğüm Gideon'u yaratan şey neydi?"

Ona karşı sertleşti. Ona ne olduğunu bilmek zorundaydı. Doğru, hiçbir zaman tamamen akli başında olmamıştı ama o parçasını da hiçbir zaman serbest bırakmamıştı. Uyumuş, ona güç vermiş, zekâsına katkıda bulunmuş ama hep arka planda kalmıştı.

"Sizi ilgilendirecek bir şey yok." Adamın sesindeki küstahlık ve cevap vermeyi reddetmesi onu hayrete düşürmüştü.

"Ve sen benden sana güvenmemi mi bekliyorsun?" diye yalvardı. "Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Güvenine ihtiyacım yok," diye homurdandı. "Dokunuşuna ve sana dokunma özgürlüğüne ihtiyacım var."

"Sadece fiziksel mi?" Ellerini göğsüne dayayarak ona baktı, zayıflığından, ona teslim olma ihtiyacından nefret ediyordu. Onun kibrinden ve kendisini tanımasına izin vermeyi reddetmesinden nefret ediyordu. Bu onu öfkelendiriyordu. Onun her şeyini istiyor ve karşılığında hiçbir şey vermek istemiyordu.

Kadının elini göğsünden kaldırarak parmaklarını kavradı ve hızla kot pantolonunun fermuarının ardındaki tahrik edici ağırlığa doğru hareket ettirdi.

Parmaklarını ereksiyonunun kanıtları etrafında kıvrırırken dudaklarından bir şok, bir uyarılma nefesi çıktı.

"Bu fiziksel bir şey," diye hırladı. "O kadar fiziksel ki beş yıl boyunca bana işkence etti. Bana kanını verdiğinde Kan nakli için gereken serum olmadan bunu sen başlattın Cat. Seni uyarmış rağmen bunu sen başlattın."

"Ölüyordun." O gecenin anısı başka bir kâbus, ona güvenmemek için başka bir nedendi.

"Ölüm, Çiftleşme Sıcağı'na tercih edilirdi, lanet olsun sana."

Elleri kadının omuzlarını kavradı ve ona ters ters bakarken sert bir şekilde sarsılmasına neden oldu. "Sen on iki yaşındaydın. Uyandığımda acıdan ve seninle kalırsam, kaçmana yardım ettiklerimden daha büyük bir canavara dönüşebileceğimi bilmekten deliye dönmüştüm."

Öfke içinde parladı. Burun buruna gelene kadar başını kaldırarak ona ters ters baktı. "O zaman belki de kendi kişisel arkadaşın olması için kimi seçtiğin konusunda daha dikkatli olmalıydın."

küçük deney. Ya da bedenime zorla yerleştirdiğin genetiği daha akıllıca seçmeliydin."

Onu o yaratmıştı. Eğer onun kim ve ne olduğunu beğenmediyse, bu artık kendi lanet olası hatasıydı, değil mi?

Gözlerini ona dikti, kehribar rengi pullar bakışlarında daha da parlıyordu.

"Kedi . . ." Uyarı hırıltısı onu daha da kızdırdı.

"Bırak beni." Adamın omuzlarını itti, onun dokunuşuyla hissettiği zevkten ve sıcaklıktan kaçmaya kararlıydı. "Şimdi bırak beni, Graeme. *Hayır, hayır* demektir ve sana şimdi söylüyorum, seni istemiyorum."

Adam ondan uzağa sıçradı, hareketine eşlik eden alçak, vahşi hırıltı, kadının yataktan atlamak ve karşı taraftan onunla yüzleşmek için hızla hareket etmesine neden oldu.

"Beni istiyorsun," diye öfkeyle suçladı onu, kaşları gözlerinin yeşim yeşili parıltısının üzerine ağır bir şekilde iniyordu. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve sana her dokunduğumda daha da derinleşiyor. Sen benim dostum. Benim, Cat."

"Ben senin dostun değilim," diye reddetti dudağını tiksintiyle kıvrarak. "Oyunlarından birkaçını oynamaktan hoşlanıyor olabilirim ve şimdilik korumanı kabul etmek zorunda kalabilirim, ama sana borçlu değilim.

bunun için jack. Bana borçlusun Graeme, hem de çok borçlusun."

Her ikisi için de ona borçlu olduğu her bir olayı asla unutmayacaktı. Bunlar beynine kazınmıştı. Ruhuna öyle ihanet izleri kazınmıştı ki, zaman zaman her biri için ondan nefret etmişti.

"Sana borçlu muyum?" Sesindeki tehlikeli hırıltı onu zerre kadar etkilememişti. "Peki benim küçük kaplanım, sana borçlu olduğumu Sen?"

"Bunu bir düşün, Graeme," diye ısırdı, sesi gergin ve doluydu Yılların kızgınlığıyla. "Bir dişi kaplan neden alfasından vazgeçsin ki? Ve inan bana, ben seni yıllar önce terk ettim. Dr. Foster'ın sende olduğunu iddia ettiği o üstün duyularını kullan, koca oğlan. Çünkü o işaret hayal edebileceğinizden çok daha uzun süredir yok."

Onun üzerinde bıraktığı iz, Judd, Honor ve yıllar içinde diğer Bengal Irkları üzerinde bıraktığı izlerle aynıydı. Bu ilkel bir şeydi,

inanmadığı bir zihinsel iz. Özellikle de eşi tarafından, onun içinde var olmasını sağladığı dişi kaplan tarafından.

Ama o haklıydı. Irk duyularının ona ulaşmasına, hala orada olduğunu varsaydığı bağı aramasına izin verdiğinde, sadece en zayıf kalıntısının kaldığını fark ederek şok oldu. Bir parçası Hâlâ orada olduğunu bildiğinden bile şüpheliydi.

Bu bilgi onu derinden sarstı. Dengesini kaybettiğini hissetti, Yok edilemeyeceğinden emin olduğu bir bağı zayıflığı karşısında afallamıştı.

"O bağı yok ettin," diye suçladı onu o zaman, sesi yumuşaktı ama acısı buruktu. "Yarattığın şeyi yok ettin, Graeme. Senin eşin olma potansiyeline sahip olabilirdim ama alfa gibi Bond, artık öyle bir şey yok. Artık hiçbir şey yok, sadece hayatta kalmaya hâlâ biraz düşkünlük duyduğum tek parçanı görme ihtiyacım var.

Gariptir ki, Graeme olarak bildiğim parçan değil. umurumda bile değil. Beni ilgilendiren, dünyanın Gideon olarak bildiği parçan. Gerçi onun hayatta kalması senin hayatta kalmaya bağı gibi görünüyor, bu yüzden sanırım o kısmınla da sıkışıp kaldım. Onunla sıkışmış. Onunla çiftleşmedim. Öyleyse neden beni rahat bırakmıyorsunuz? Uyuyabildiğim kadar uyumak için. Sabah."

Yıllar süren kalp ağrısı, savunmasız kalbine eziyet eden kâbuslar ve tek arkadaşının kaybı onu yıllar içinde yavaş yavaş, tekrar tekrar paramparça etmişti. Hiçbir zaman bir iyileşmek için bir şans, hatta başka bir darbeye uğraşmak zorunda kalmadan önce nefes almak için bir şans.

Tek istediği bir yere, birine ait olmaktı. Kendi acıyan yalnızlığının dışında bir şeyin parçası olmak. Ve şimdi bile, ona ait olma konusunda kendini güvende hissetmesine izin verecek kadar kendini paylaşmayı reddediyordu.

"Neyi bekliyorsun?" diye haykırdı acı içinde, adam durmuş, gözlerini kısmış, öylece ona bakarken. "Bana dik dik bakmanın bu bağı yerini alacağını mı sanıyorsun? Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?"

Dudaklarından alaycı bir kahkaha döküldü. "Beni bulmaya geldin Çünkü ben senin eşindim. Sen intikam için geldin ve de sana yol gösterecek kadar aptaldım, değil mi?"

Kollarını yavaşça göğsünün üzerinde kavuşturdu, güçlü duruşu onu daha da öfkeliendirdi

"Kendine yalan , değil mi Cat?" diye , sergilediği üstün eğlence aşağılayıcıydı.

"Senin kadar değil," diye öfkeyle karşılık verdi. "Şimdi, neden gitmiyorsun, lütfen. Artık seninle uğraşamam. I seninle uğraşmayı reddediyorum. Buradan defol git ve ben kendim gitmeden geri gelme."

Çok az seçeneği vardı. Korunmak için sahip olduğu tek güvence, hiç istemediği tek kişiyi de tehlikeye atacaktı.

Jonas'a ya da Graeme'e açıklıyor.

"Şimdilik gidiyorum." Kollarını göğsünden indirdi. "Sabah Jonas geldiğinde geri döneceğim. Ve bu konuşmayı o zaman bitireceğiz."

Dönerek odadan çıktı, Cat gücünün tükendiğini hissederken kapı arkasından kapandı.

Bu fazlaydı.

Çok fazla çalkantı, çok fazla kayıp ve ifşaat. Kaçmak istedi. Kaçmaya ihtiyacı vardı.

Ve gidecek hiçbir yeri yoktu, kaçmayı arzuladığı gibi kaçarsa hayatta kalmasının hiçbir yolu yoktu.

Tanrı yardımcısı olsun ama kaçmayı çok istiyordu.

• BÖLÜM 10 -

Jonas'la uğraşmak yapamayacağı bir şeydi.

Ertesi sabah kalktı, duşunu aldı ve gün ağarmadan arka kapıdan çıktı. Sırtında taşıdığı küçük çantada su vardı, meyve, iki fıstık ezmeli sandviç ve bir silah.

Bıçağını, bir gece önce aceleyle aşağıya inmek için giydiği siyah pantolonun üzerinden kalçasına bağladı.

Graeme düşmanlarına işkence edebilirdi. Siyah tişört, yarışçı sırtlı bir atleti kaplarken, yürüyüş botları ayaklarını örtüyordu.

Şansı yaver giderse, Graeme ona yetişmeden önce koşmak için bir saati olacaktı. Graeme'in ona yetişeceğinden hiç şüphesi yoktu, tıpkı onun araziden ayrıldığıнын farkında olduğundan şüphesi olmadığı gibi.

O bir mahkum değildi. Yetiştirildiği araştırma merkezinden kaçtığından beri tutsak olmasına izin vermemişti.

Graeme'in onu eşi olma potansiyeline sahip bir ırka dönüştürdüğü yer.

Bir gece önce içinden dökülen acılık, bir gece sonra onu şaşırtmıştı. Adamın dokunuşundan aldığı zevk onu ısıtmış, duyularına yayılmış ve içinden şehvetli bir uyuşukluk geçirmişti, arkasına yaslanıp kendini ona teslim etmekten başka bir şey istemiyordu.

O anda onu hissetmişti, onu alfası olarak reddettiği geceden beri kimseyle hissetmediği o ilkel bağı hissetmişti.

O bir çocuktü. Kırılmış, bir çok kez ihanete uğramış ve hayatı boyunca güvendiği tek kişi olmadan kendi içinde kaybolmuştu.

Onun G'si.

Bu farklıydı. Şu anda hissettiği şey bir çocuğun sevgisi ve hayranlığı değildi. Bir gece önce hissettiği şey, daha önce hiç hissetmediği bir açlıktı.

daha önce hissetmemişti. Bir erkeğe açlığın içine sızdığını hissedebiliyordu,

onun bir parçası haline geldi. Hayır, o her zaman onun bir parçasıydı. Ama şimdi onun kendisinden daha fazla şey aldığını hissediyordu ve bununla başa çıkamıyordu.

Çöl sabahının soğuğunda, yüzüne çarpan rüzgârda koşarken kendine bununla savaşabileceğini, yapabileceğini söylemeye çalıştı.

İnkâr etmek. Bedeninin hassasiyeti görmezden gelinebilir, dokunuşuna duyduğu açlık inkâr edilebilirdi. Onun eşi olmadığını.

O kendine aitti. Değil mi?

Koşarken, hayatının dönüşmekte olduğu kaostan kaçma ihtiyacı içinde öyle bir öfkeyle yükseldi ki, bununla nasıl başa çıkacağını şaşırdı. On üç yıl boyunca, hayatının birileri tarafından dikte edilmesine izin vermişti.

onu arayanlardan saklanmaya ihtiyacı vardı. Yakalanırsa, bunun olmasına izin verirse, Judd'ın ve hatta Honor'ın da risk altında olacağının zaman farkındaydı. Martinez ailesinin nefretinden ve kötü niyetinden kaçmak istediği her an bu sorumluluğun ağırlığı hep üzerindeydi.

Claire, hayatına adım attığı , fazlasıyla ciddi genç kadın, on beş yıl boyunca buna nasıl katlanmıştı?

O evde mi büyüdü?

Claire'in o gece babasından çaldığı arabayı yanında en yakın arkadaşı varken uçurumdan aşağı sürmesine ve hem Claire hem de Liza için trajik, neredeyse ölümcül bir kazaya yol amasına neden olan şeyin ne olduğunu Cat hiçbir zaman gerçekten bilememişti. Claire bile bunu neden yaptığını hatırlamıyordu.

Claire, on iki yıl önceki o ritüelin bir parçası olarak özü tamamen Cat'in içine çekilip yok olmadan önce, o enkazdan önceki hayatına dair çok az şey hatırlıyordu.

Cat'in emin tek , Raymond Martinez'in bu işle bir ilgisi olduğuydu.

Güneş sabahın serinliğini yok ederken, Cat öl tabanından yükselen taş kulelerden birinin dibindeki bir noktadan, Büro'nun heli-jetinin Lobo Reeve'ın kullanmasına izin verdiği evin arazisinin dışına inişini izledi.

Graeme onun orada olmadığını bilirdi. Neyse ki, orada değildi.

onu takip etti. kadarıyla hayır. Onu arkasında hissetmemişti.

ama bu bir şey ifade etmiyordu. Eğer onu takip ettiyse, en azından şimdilik onu yalnız bırakıyordu.

Yine de onu yalnız bırakan tek kişi oydu. Manzaranın tadını çıkarmak için yaslandıktan birkaç dakika sonra iki Irkın ilerlediğini hissetti. Onu ilk uyaran kokuları değil, istila ve manipölasyon hissiydi.

"Güzel yer." Görüş alanına girmeleri ve sabahın güzelliğini bozmaları uzun sürmedi. Jonas Wyatt ve Rule Breaker.

Şu anda buna ihtiyacı yoktu.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Koyu renk ipek pantolonbeyaz ipek gömlek giymiş, kolları kıvrılmış ve neredeyse hiç kırışmamış olan adam, kız kapalı bahçeden ayrıldığından beri onu dikkatle takip ediyormuş gibi görünmüyordu.

Misafirhane.

Sihirbaz gibi bir .

Kulenin dibine oturmadan önce kayaların oluşturduğu sığınağa doğru ilerlerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Sırtını serin taş a yaslayarak kayaların arasından dışarı baktı, belli ki kızın kendine ait olduğunu iddia ettiği manzaranın tadını çıkarıyordu.

"Bu sabah evde olmayacağını biliyordum," dedi ve o daha durduramadan çantasını kaptı.

İçini karıştırarak bir şişe su ve elmalarından birini çıkardı. Gevrek meyveden bir ısırık aldıktan sonra ona şöyle bir baktı meyveler arasında ilerlerken rahatlamış gibi görünmeden önce takdir etti.

Bekledi.

Araştırma merkezinde, açıklama ve cevaplar için baskı yapmanın kendisini zayıf gösterdiğini öğrenmişti. Ona hiçbir şey için yalvarmıyordu ve ona hiçbir şey borçlu değildi.

Elmayı bitirip çekirdeğini leşçiller için barınağın dışına attıktan sonra suyu açtı, uzun bir yudum aldı ve kapağını kapattı. Suyu parmaklarının arasında gevşekçe tutup bir dizini bükerek kolunu dinlendirirken bakışlarını kayaların altındaki çöle dikti.

Cat sadece onu izledi.

Yeterince insan bu adamın yüzünü ve gözlerini izlemek için yeterince zaman harcamıyor, diye düşündü. Sık sık bir şey ele verdiğiinden değil, ama onu yeterince uzun süre izlediğinde, yeterince dikkat ettiğinde, bazen hissettiklerinin ya da bildiklerinin ipuçları gözlerinde ya da ifadesinde parlıyordu. Bir ya da iki kez, bir duygu, bir pişmanlık kokusu yakalamış olabilirdi.

"Benim yarattıklarımla sizin ekledikleriniz yüzünden kendimi sizin genetiğinizden üstün hissetmiyorum. O toplantıda hissettiğin şey Açıklaması zor bir şey ve önyargı suçlamanız tamamen temelsiz olmayabilir. Bunun için içtenlikle özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, hâlâ çöle bakarak. "Bunu bir anlık insani bir zayıflık olarak kaydetmek isterim ki o zamandan beri ortadan kaldırıldı."

Gözlerini tekrar ona çevirdi ve normalde gözlerini dolduran buz Normalde dünyaya karşı takındığı o duygusal boş bakışlar onlarda yoktu. Jonas savunmasını indirmiş, Irk'ın ve adamın onun eşsiz güçteki koku alma duyusuyla ortaya çıkmasına izin vermişti.

Pişmanlık, samimiyet ve belki de bir parça belirsizlik. Kızın özrünü kabul edip etmeyeceğini tahmin edemiyordu.

"Özrün kabul edildi." Omuz silkti, hâlâ onu yakından izliyordu ve onun bastırmaya ya da çalıştığı duyguların farkındaydı. O, başkalarının yaklaşmasına nadiren izin veren ve daha da az güvenen bir Irk'tı.

"Amber, Rachel'ın bizim birlikteliğimizden gebe kalacağı herhangi biri kadar benim çocuğum," dedi ona usulca. "O benim etimden et, kanımdan kan ve Gideon'un bunu nasıl gerçekleştirdiğini bilmek istiyorum."

Cat onun sözleri karşısında yaşadığı şaşkınlığı gizleyemedi.

"Ne? Ne demek istiyorsun?" Başını salladı, kafası karışmıştı.

Jonas bakışlarını ona çevirdi, bakışlarındaki düşünceli yoğunluk tamamen ona odaklanmıştı.

"Altı ay boyunca, en azından, her gün Orada olduğuna dair beni uyarmak için kullandığım güvenlik protokolü ve küçük kızıma, bana üvey kızım olarak gelen çocuğa Brandenmore'un yarattığı o kötülüğü enjekte ediyordu. Bıraktığı dosyalar her şeyi açıklıyordu ama Amber'ın nasıl yavaş yavaş bir Aslan Irkına dönüştüğü açıkladı. Benim genetik işaretlerimi taşıyan biri. Ve bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum."

Jonas'ın genetik işaretleriyle mi? Graeme ailesel kodlama ile İrk genetiğini işaretlemek için serumu nasıl ayarlayacağını biliyordu ve onunkini bu şekilde işaretlememiş miydi? Bu laboratuvarıdan ayrıldıktan sonra öğrendiği bir şey miydi? Ya da yeniden yakalandığında öğrendiği bir şey miydi?

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum." Başını iki yana salladı, gözlerini ona dikti ve gerçeğin ya da aldatmacanın yattığı o iç parçasını hissetmesine izin verdi.

"Bunu nasıl yaptığını bildiğinizi hiç düşünmemiştim," diye onayladı. "Yine de bilmem gereken bir şey var. Geri dönecek, Cat. Sana geri dönecek, kendine yardım edemeyecek. Sen onun eşisin. Ona aitsin ve ikimiz de senden asla uzak kalmayacağını biliyoruz. Bu seni de onu da tehlikeye atıyor. İkinizin de sahip olacağı tek koruma benim."

Bunun nereye varacağını görebiliyordu ve adamın istediği şeyin anlamsızlığı neredeyse eğlenceliydi. Gerçekten de Graeme'i ona bu kadar kolay teslim edeceğini mi düşünüyordu? Graeme'i bu kadar kolay kontrol edebileceğine gerçekten inanıyor muydu?

"Jonas, onu asla yakalamak istemezsin." İç çekti. "Onu hiçbir şeye zorlamak istemezsin." İcini dolduran acı dolu pişmanlığı saklamaya bile çalışmadı. "Şimdiye kadar bilmiyor musun, sana verebileceği her şeyi verecektir. Ama onu yakalarsan seni öldürür. Seni ve onun kaçışına engel olan herkesi."

Graeme kendisinin bir daha hapsedilmesine asla izin vermeyecekti. İçinde biriken öfkeden doğan bu yaratık Jonas'ın daha önce hiç görmediği bir kan izi yaratacaktı.

"O Süpermen değil, Cat," diye nazikçe bilgilendirdi onu. "Yüksek binalardan atlayamaz ya da mermileri saptıramaz. O sadece bir Cins, her ne kadar çok akıllı cins."

Cat başını salladı ve yavaşça öne doğru eğildi. "Yanılıyorsun, Jonas," diye fısıldadı acı içinde. "Çok yanılıyorsun. Hayır, o Süpermen değil. Yüksek binalardan atlayamaz. Kurşunları saptıramaz. Ama O binada neyin beklediğini hissedebiliyor. O hissedebilir Kurşunun ateşlenmesini engelleyebilirsiniz. Ona karşı koyduğunuz her zihinsel kalkanın ötesini, kim ve ne olduğunuzun özünü görebilir. Ve eğer onun yoluna çıkarsanız, o zaman her bilgi zerresini kullanacaktır.

Sana karşı. Dr. Foster, Gideon'u yaratırken her ne yarattıysa, o araştırma merkezinde ona verilen serum

Sahip olduğu her insan ve Irk gücünü yok ederken, tespit edebileceğiniz her türlü zayıflığı da yok etti. Ve dünyayı kurtaran tek şey, bir şekilde, bir şekilde, insanlığın kötülüğünün onu ele geçirmesini engelleyecek kadar merhametini korumayı başarmış olmasıdır."

"Cat, bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?" Yüzünü meraklı bir inançsızlık kapladı. "Gideon bir süper ırk değil."

"Onu rahat bırak, Jonas." Gerekirse bunun için ona yalvaracaktı ama bunun bir yararı olmayacaktı. "Sorgulamanız için iki Çakal bıraktı ve bir şekilde birini sizinle gerçekten işbirliği yapmaya ikna etti . . ."

"Kiel'e göre bunu yapan sendin," diye karşılık verdi Jonas. "Canavarı senin kontrol ettiğini iddia ediyor."

"Irk algısı bazen beni şaşırtıyor," dedi acı bir şekilde. "Onu kontrol edemiyorum. Hiç kimse, bu dünyadaki hiçbir şey, onun dönüştüğü yarattığı kontrol edemez. Ama sen onsuz da var olabilirsin. onu yakalamak. Onun özgürlüğünden faydalanabilirsiniz."

Yalvarırcasına öne doğru eğildi ve ellerini ona doğru uzattı.

"Jonas, sahip olduğu inanılmaz, korkutucu zekâ sadece Irklara yardımcı olabilir. Onu avlamayı bırak. Tanrı aşkına, ona biraz barış, kısa bir süreliğine de olsa."

Onu zorlarlarsa, ister Council ister Jonas olsun, peşinden gelmeye devam ederlerse, Graeme asla tamamen kontrol edemeyecekti. İçinde hâlâ sahip olabileceği merhamet kırıntılarını yok eden şey her neyse.

"Ondan korkuyorsun, Cat," diye . "İyi bir nedenle."

"Ondan korkmuyorum. Korkacak neyim var ki? Beni öldürmekle tehdit edebilir. Varlığının her zerresiyle benden nefret edebilir ya da beni ruhunun derinliklerine sevebilir, kim bilir. Ama bana asla zarar vermez.

Bana. Korktuğum şey, onu zorlamaya devam edersen ona ne yapacağın."

"Dün gece Çakalları ve Martinez'i kurtardın. Onları öldürebilirdi ..."

Graeme'in ona gösterme çabalarına rağmen, karşısındaki Cins'i tanıımıyordu.

"Onları idam ederdi," diye düzeltti onu. "Kefaretini ödediğini düşündüğünüz kişileri uzak bir yanardağda idam ettiğiniz gibi. Ya da kuduz bir hayvanı uyutur gibi. O hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi öldürmedi."

Jonas salladı ama bunu yaparken, ona içsel duygularına erişim izni verdiği kapı kapandı.

"Neden beni buraya kadar takip ettin Jonas?" diye sordu ona, bu kez neden orada olduğunu anlamaya gerçekten ihtiyaç duyarak. "Sen mi Gerçekten onu yakalamanıza yardımcı olacak bir şey bildiğimi mi düşünüyorsunuz? Ya da bilsem bile size söyleyeceğimi?"

Bakışlarında kısa bir süreliğine alaycı bir mizah parladı. "Rachel, sana 'normal kibirli tavrım' olmadan yaklaşırsam" diye düşündü - yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu ve ondan isteksiz bir kahkaha kopardı - "Belki de onu aramama engel olmak yerine yardım etmeye istekli olursun. Bunun ne kadar işe yaradığını ona mutlaka söylemem gerekecek." O İfadesindeki alaycılık, yüzleşmekten çok kendini takdir ediyordu.

"Bu kadar çok hayatın ağırlığını taşımak ne kadar korkunç olmalı. omuzlarınızda duruyor," dedi yumuşak bir sesle ve onun şaşkın bakışlarını üzerine çekti. "Attığınız her adımın, verdiğiniz her kararın dünyadaki her ırkı, kurtarmak için savaştığınız her eşsiz ve istisnai ruhu etkilediğini bilmek. Ve kaybedilen her ırkla birlikte, bahse girerim kişisel olarak başarısız olmuş gibi hissediyorsundur."

Gözlerini ondan kaçırdı. Jonas'ın, herhangi bir başarısızlık düşüncesi karşısında duyduğu acının derinliğini hissetmek bir yana, nadiren birine isteksiz bir duyguyu görme şansı verdiğinden şüpheliydi.

"Sen ve Gideon aynısınız," diye fısıldadı, onu aniden dolduran gerginliği görmekten ziyade hissetmişti. "Bunun istisnası, onun sahip olduğu zekayı sizin de bir başarısızlığınız olarak algılamanızdır. Eğer Gideon'u yakalayabilirsen, o zaman bütün sahip olduğu ya da olacağı tüm sırlar ve tüm bilgiler."

Ona dönen yüz hatlarını kibir, güven ve inkâr dolduruyordu.

"Onu daha önce bahsettiğin o kuduz hayvan olarak görüyorum," dedi soğukkanlılıkla, ayağa kalkıp ona bakarak. "Yine de oluşturduğu riskle karşılaştırıldığında bir değeri var,

kolayca ırklara karşı kullanılan bir silaha dönüşebilecek bir savaşı sürdürmesine izin vermek için yeterli değil. Dünya adalet istiyor Cat, intikam değil."

"Ne koruma? Ya da gerçek?" Kadın başını sertçe salladı. "Yanılıyorsun Jonas. Ben o araştırma merkezine gelmeden çok önce, çocukken bile işkence gördü. O serum onu neredeyse yok ediyordu. O Hayatta kaldı çünkü bu zeka, onu nasıl kullanacağını görmesini sağladı. Serum onu daha güçlü, daha zeki yapacaktı, diğerlerini öldürdüğü gibi onu da öldürmeyecekti. Ve sen bunun için onu hapse mi atmak istiyorsun?" Şimdi ayağa kalkmış, ona şiddetle bakıyordu. "Hayır, onu bu yüzden kilitlemek istemiyorsun. Onu kullanmak için hapsetmek istiyorsun. Onu çalmak için zeka ve güç." Şimdi titreyen parmağıyla onu işaret ediyordu. "Bu konuda Konsey'den bir farkın yok ve eğer onun nerede olduğunu, ne yaptığını ya da nereye gideceğini bilseydim Bir dahaki sefere grev yaparsam, sana ya da o ırk'ın ruhunda yeni bir yarık açmaya kararlı başka birine söylemeden ölürüm."

Bu onu öfkeliendirdi. Kalbini kırdı.

"Asla huzura kavuşamayacak, Cat," diye tersledi. "Adam yemiş." "Belki de senin yaptığın gibi daha iyi saklamalıydı," diye bağırdı kısık sesle. "Var olan diğer tüm ırkların yaptığı gibi. Çünkü tanıştığım tek bir lanet olası bile tamamen akli başında değil. Onu kullanmak istiyorsun Jonas. En azından bunu itiraf edecek kadar onurlu ol."

Çantasını kumlu zeminden çekip alarak öfkeyle omuzlarına attı. "Onun deli kızıyla işim bitmiş olabilir.

O gece beni ve Judd'ı ötanazi edilmekten kurtardı, onların , ama lanetleneneğim, o zamandan beri şu ya da bu zamanda işimin bitmediği pek fazla ırk yok. Ve kesinlikle seninle de işim bitti, Müdürüm. Konsey'de kalmalıydınız. En azından senin saçma sapan yöntemlerine katılırlardı."

"Kedi." Adamın sesindeki talep, kızın duraksayıp ona neden oldu. "Tekrar yakalandığında neler olduğunu sana anlattı mı? Dr. Bennett onu tuttuğu süre boyunca ona ne yaptılar?" "Bana söyleyecek misin?"

Merak etmişti, sormak için yanıp tutuşuyordu ama ona söylemeyeceğini biliyordu. Tıpkı Doktor ona ne yaptıklarını hiç söylemediği gibi.

Bennett, Dr. Foster'ın kaybolmasından sonra onun üzerindeki gen terapisini yeniden başlatmıştı.

Jonas, "Önce ona sor," diye önerdi. "Eğer sana söylemezse, o zaman gel beni bul. Dün gece karşılaştığın canavarı neyin yarattığını ve ona neden Amber'ın hayatı konusunda benim güvenilebileceğimden daha fazla güvenemeyeceğini sana hiçbir koşul öne sürmeden anlatacağım."

"Daha fazla oyun mu?" Kadın tiksintiyle alay etti. "Biliyor musun Jonas, beni manipüle etmeye çalışmayı bırakıp benim aracılığımla istediğin şeyi elde edemeyeceğini kabul etsen seni çok daha sevimli bulurdum."

Bununla birlikte, kendini kayaların korumasından fırlattı ve eve geri dönmeye başladı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bulabileceği bir huzur yoktu.

- - -

"İşte bu iyi gitti." Rule taş kulenin yanından ilerledi, düşünceli bir eğlence yüz ifadesini kırıştırırken o da

Cat'in Lobo Reeve'ın kullanmasına izin verdiği eve doğru koşmasını izledi.

Reeve Gideon'a ne borçluydu ki onu korumak için Irk İşleri Bürosu'yla yaptığı anlaşmayı bozmayı göze almıştı?

Jonas'ın bunu hiç şüphesi yoktu, tıpkı onun çözeceği gibi. Yeni bölüm müdürü ve en yakın arkadaşlarından biri olan Rule Breaker'ın o çılgın Bengal genetiği torbasına borçlu olduğu şey de tam olarak buydu.

"Hayır, aslında pek iyi gitmedi. Ama bu konuda hiçbir hayalim yoktu. olur." İcini çekti, Rule'a karşı her zaman olduğu gibi dürüst olmaya çabalıyordu.

Ne de olsa, birlikte savaştıkları yıllar boyunca Rule'a tamamen güvenemeyeceği bir yer bulmuştu. Nedense, Breed Gideon ya da nerede olduğu hakkında ne biliyorsa, açıklamayı reddediyordu.

Jonas bunu anlayabiliyordu. Rule ve kardeşinin bildikleri takdirde muhtemelen sakladığı için onu öldürecekleri pek çok sır vardı. Bu bir değiş tokuştu, diye düşündü yorgun bir şekilde. Bir takas değil.

Ama Rule bildiklerini açıklasa bile Jonas başka kalmayana kadar kendi sırlarını asla açıklamayacağını biliyordu.

"Şimdi ne olacak?" Rule, sorusunun nedeni sadece merakmış gibi sorguladı.

"Rachel'a yanıldığını söyleyeceğim." Omuz silkti. "O kız Gideon'un nerede saklandığını biliyor. Güvendiği biri bile olsa, kimseye vermek istemeyeceği kadar çok şey biliyor."

Ama o hâlâ Gideon'un zayıf noktasıydı. Cat'tehdit edersen ortaya çıkar ve oynardı. Yine de Jonas'ın henüz yapmak istediği bir hamle değildi bu. Şimdilik toplanması gereken bilgiler vardı.

Birincisi, Reeve'ın tüm bu olaylarda oynadığı rol. İkincisi, Rule'un Gideon ve Jonas arasında oynanan karmaşık oyunda üstlendiği rol. Üçüncüsü, Reeve'ın üvey kızının da bir şekilde bu işin içinde olduğunu biliyordu. Gideon'un Breed topluluğundaki bağlantılarına dair edindiği liste şaşırtıcıydı.

Gideon'un çok iyi gizlenmiş, ancak çok güçlü, kendisine yardım etmeye istekli bir grubu vardı ve Jonas tamamen deli, vahşi bir Breed'in bunu nasıl başardığını bilmek istiyordu. Bu küçük komploya dahil olan herkesi ortaya çıkarmak için Jonas'ın çözmesi gereken bir numaraydı.

"Gömülü Irkı mı Judd?" Jonas kulenin etrafında dolanıp Cat koşuya çıkmadan hemen önce sürdükleri Dragoon'a doğru ilerlerken sordu.

"Elimde bir şüpheli listesi bile yok, Jonas." Rule bundan da memnun değildi. Jonas, eğer sezgileri doğruysa, aslında bu durumdan dolayı oldukça sinirliydi, diye düşündü.

Jonas, "Hafta sonuna kadar şüphelilerin bir listesini istiyorum," diye emretti. "Bu böyle devam edemez."

Rule, "Ben senin infazcılarından biri değilim," diye karşılık verdi.

Jonas, Irk'ın edindiği güven düzeyinin son zamanlarda ciddi bir sorun haline geldiğini belirtti. Jonas bu konuda bir şey yapmaya niyetli değildi. Denese de bir şey yapabileceğinden değil. En azından pek bir şey yapamazdı.

Jonas ona, "O zaman infazcılarınızdaki biri bununla ilgilenin," diye karşılık . "Bu bir Batı Bölümü sorunu Rule. Sen

Bölüm müdürü. O yüzden bu işi hallet. Ve hafta sonuna kadar halledin."

Dragoon'a binerek ön camdan dışarı baktı, Öfkeli bir laneti geri püskürttü. Gideon'u korumak övgüye değer bir davaydı ve başka zaman olsa yardım ederdi. Ama onu korumak şu anda bir seçenek değildi.

"Şimdi nereye? Onun evine mi?" Rule sürücü koltuğuna kayarken sordu.

Kendini rahat görünmeye zorlayarak yavaşça Rule'a döndü.

"Varsayımsal bir soru," dedi. "Benim yerimde , görünüşte benzersiz olan bir Irkın o kadar da benzersiz olmadığını bilseydiniz ne yapardınız? Bir şeyin sadece diğer Irkların kodlandığından şüphelendiğiniz şeyi tetiklediğini mi? Tetikleyicileri çok daha fazla olabilen Irklar Hassas mı?"

Rule soruyu yanıtlamadan önce uzun süre kayıtsızca ona baktı.

"İnsanlar bazı şeylerin farkına vardıklarında aynı şeyi yaparlar. psikopatın tetikleyicileri diğerlerine göre çok daha hassastır. Ya da bazı sosyopatlar o kadar zekidir ki asla bulunamayabilirler."

sonunda iç çekerek şöyle dedi. "Biz sadece Irk değiliz Jonas. Bizler insan, yarı hayvan ve ikisi arasında tanımlanamayan bir şey. Özgür olduğumuz her gün bir hediyedir. Bu hediye elimizden alındığında, hayatta kalabilmemiz için canavarlara ihtiyacımız olabilir."

"Yani Gideon'u serbest mi bırakacağız?" diye sordu, bunun mümkün olmadığını biliyordu.

"Benim görüşüm mü?" Rule sordu. "Yoksa bu retorik bir soru mu?" Bu Breed bazen kendi iyiliği için de fazla zekiydi. Elbette Jonas'ın onu bölüm müdürü pozisyonuna nedeni de buydu.

"Senin ." Jonas başını salladı.

"Hiçbirimiz özgür değiliz." Jonas bakışlarını ona dikmiş beklerken Rule ondan uzaklaşarak Dragoon'u harekete geçirdi. Daha fazlasının geleceğini biliyordu.

"Gideon söz konusu olduğunda özgür dizginler aynı peri masalıdır, tıpkı Irklar söz konusu olduğunda özgür irade ve özgürlüğün serap olduğu gibi."

Rule, belli ki vardığı sonuçlardan memnun değildi.

özgürlük konusunda. "Sizin yerinizde olsaydım, ona özgürlük serabı verirdim. Kendimize verdiğimiz masalın aynısını. Bu bir borç yaratır, borçlu olunan bir iyilik. Ona hayatını yaşayabileceği ve kendi kararlarını verebileceği yalanı söylenirken, bize de onun sadakatine sahip olduğumuz yalanı söyleniyor. Sonra her şey cehenneme döndüğünde Düşmanımızı gücümüzden daha çok düşünürsek, iyiliklerimizi çağırırız ve canavarlara özgürce hareket etme hakkı vermeliyiz. O noktada bazılarımızı kurtaracak tek şey bu olabilir."

Dragoon park halinden tam hıza birkaç saniye içinde çıktı. saniyeler boyunca çölde yarışırken, kontrollerin arkasındaki Breed sert, neredeyse kasvetli bir ifadeyle araziye izliyordu. Jonas'ın daralmış gözlerle incelediği bir ifade.

bu ırkı duyularının süzgecinden geçirdi.

Yine de içini en çok rahatlatan, zırh giymiş, pençeleri çelikten, mavi gözleri vahşi ve ölümle dolu olan Aslan'dı.

Rule'un dediği gibi, Irklar söz konusu olduğunda dünya cehenneme dönene kadar bu yaratık her zaman kontrol altında tutulacaktı.

Jonas ilk kez bu Breed'in bir parçasını hissetmişti ve Rule'u Jonas'a olan on yıllık sadakatine ihanet etmeye ikna edenin de bu parçası olduğundan şüpheleniyordu.

Özgürlük.

Gideon, Rule'un içinde neyin gizlendiğini fark etmişti.

Tetikleyici, diye düşündü Jonas bitkin bir halde. Tek gereken doğru tetikleyiciydi ve o "arada bir şey"- Rule'un Jonas'ın en çok korktuğu şey, tüm Irkların içlerinde taşıdığı kimlikti.

Çünkü birçok Irkta tetikleyicilerin herkesin bildiğinden çok daha hassas olduğunu hissediyordu.

- - -

Muhabirler. Ön kapıda tünemiş ve ölmek için avını bekleyen akbabalar gibi kamp kurmuşlardı. Ya da ona bir göz atmak için.

Bunu beklemesi gerekirdi; Raymond'un tutuklandığı ve ona karşı suçlamalarda bulunulduğu haberi gelir gelmez, bunlardan biri de herkesin kızı olduğuna inandığı Claire Martinez'i öldürmeye teşebbüs etmekte.

Claire olmadığı gerçeği ortaya çıkacak mıydı?

Bilen pek kimse yoktu. Bilenler de gerçeğin söylenmesini onun şu anda istediği kadar istemezdi.

Eve geri dönüp duvarların dışındaki araziye kontrol etmek için üst kata çıktığında, her tarafta minibüsler vardı. sekiz metrelik duvarların hemen dışında.

Misafir odasında durup dantellerin arasından bakarken Perdeler, orada gazetecilerden daha fazlasının olduğunu fark etti. İki şeritli dar ilçe yolunun karşısında tanıdık bir Dragoon oturuyordu. O izlerken, diğer tarafta güzel, sarışın bir kafa belirdi ve Ashley dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle elini çılgınca sallıyordu. Cat'in onu izlediğini bildiğine şüphe yoktu.

Bir saniye sonra gazeteciler dönmüş ve düzinelerce fotoğraf çekiyorlardı, Ashley gerçekten poz veriyor gibi görünüyordu. Onlar. Ta ki biri onu oldukça kaba bir şekilde Dragoon'a geri çekene kadar.

Ne oluyor be?

Bir kalp atışı bile geçmeden, Jonas'ın şifreli uydu telefonu aylar önce ona verdiği telefon talepkar bir şekilde titriyordu. Her nasılsa, kim olduğunu hemen hemen biliyordu.

"Ashley, neden en başta beni aramadın?" Cat çağrıya şaşkınlıkla cevap verdi. "Beni yakalamak için beklemene gerek yoktu. dikkat."

"Paparazzilere el sallıyordum." Rus ağzı tembel bir çekiciliğe sahipti. "Eminim resmimi yine manşetlere çıkarmışlardır, Cat. Ne kadar harika bir arkadaş görüyor musun? Asla korkma, seni onlardan kurtaracağım."

Ashley delinin tekiydi.

Cat bir süre Coyote dışısının göğsüne yediği kurşundan ve bunun sonucunda yaşadığı ölümden dönüp dönemeyeceğini merak etmişti. Ameliyat masasında iki kez ölmüştü. İkinci seferinde cerrahlar onu geri getirme umutlarını neredeyse yitirmişlerdi.

Cat ona, "Bunu takdir ettiğime eminim," diye güvence verdi. "Peki ya alfanız?" "Del Rey otele geri çağırıldı. Brim Stone'u bebek bakıcılığı. Beni hâlâ şımartıyor ve kötü bir kız olmama izin veriyor." Ashley kelimeleri uzattı, aksanı daha ağırdı ve Cat onun Brim'e bir öpücük vermeden önce göz kırptığını ve yapay olarak vurgulanmış sarı saçlarını döndürdüğünü neredeyse .

Günün birinde, Del Rey onu özgür dünyanın akıllı. Gittiği her yere kahkaha ve çılgınlık yaydı, eğer böyle bir potansiyel varsa.

"Bir dakikalığına bana eşlik etmek ister misin?" Ashley parlak bir şekilde sordu. "Düşündüm ki, bu çok çekici Reporters, biraz diş gösterin -biliyorsunuz, kesici dişlerim dün keskinleştirildi ve harika bir parlaklıkta parlatıldı- o zaman şu küçük duvarınızın üzerinden atlayabilirim ve hepsinin kendilerini tembel küçük serseriler gibi hissetmelerini sağlayabilirim çünkü o atlayışı tam olarak yapamazlar."

Bunu görmeyi çok istiyordu.

"Devam et," diye önerdi Ashley. "Bana meydan okumayı istiyorsun, değil mi Cat?"

Bir Çakala asla meydan okuma. Cat bu söze neredeyse gülecekti. Ashley cesaretlendirilmek için yalvarırdı. Bu onun en sevdiği hobilerinden biriydi.

"Tamam Ashley, sana meydan okuyorum. Ama muhabirlere zarar veremezsin. Birinin daha kasığına diz atarsan, sana vereceğim sıcak çikolatayı kaybedersin. yapmak."

"Ooh, sıcak çikolata alıyorum, Brim," dedi alfanın ikinci adamına alaycı bir şekilde. "Ve bana cesaret etti."

Bir gün Brim, güzel, çapkın küçük Breed'i dizine yatıracak ve kışına şaplak atacaktı.

"Çikolatamı hazırla, Cat. Yola çıkıyorum."

Cat bu eğlenceyi izlemeyi çok istiyordu ama Ashley'nin "kazara" başka bir muhabiri sakatladığı olayda yine tanık olarak çağrılmaktan korkuyordu. Hiçbir şekilde izlemiyordu. Bilmediği bir şey hakkında ifade vermek zorunda değildi.

Çikolatayı yapacak ve Ashley'nin ona her şeyi anlatmasına izin verecekti. Brim ifadeleri verebilir.

• BÖLÜM 11 -

Ashley'nin onlara sunduğu muhteşem gösteride hiçbir muhabir zarar görmedi.

Tabii ki Cat gösteriyi izlemek için geri dönmekten kendini alamadı. Ashley çok eğlenceliydi.

Dediği gibi, köpek dişleri parladı, Tanrı bilir onlara ne söyledi, sonra kıvrak bir sıçrayışla kenara çömeldi kameralar yanıp sönerken yerden sekiz metre yükseklikteki kerpiç duvarın üzerinde duruyordu. Hiç şüphe yok ki, ülkedeki neredeyse tüm gazetelerin ve internet sitelerinin baş sayfasında yer alacaktı.

"Sen delisin Ashley," dedi küçük sarışın Coyote dişisi mutfağa girdiğinde, yumuşak gri gözlerini kahkahalar aydınlatırken dudaklarında hoş bir gülümseme kıvrıldı.

Cat, pencerelerle çevrili bir oyuğun içine yerleştirilmiş masanın üzerine iki fincan sıcak çikolata koydu.

Ashley umursamaz bir omuz silkmeye, "Ben bir Çakal'ım," dedi.

Bir sandalyeye kayan Breed dişisi, deri kaplı bir ayağını döşemeli koltuğun üzerine koydu, arkasına yaslandı ve dumanı tüten çikolata hırsı.

"Çikolatayı iç," diye güldü Cat, onun karşısına oturarak. "Ve bana neler olduğunu anlat."

Ashley'nin dudakları biraz büzüldü. "Bir arkadaşımı ziyaret edemez miyim?"

Cat çikolata fincanını kaldırdı ve bir yudum aldıktan sonra tekrar masaya koydu ve aynı şeyi yapan diğer kadına baktı.

Bir Irkın çikolatadan aldığı keyif tek kelimeyle hayret vericiydi. Çakal Irkı'nın yüzündeki ifade tam bir mutluluk ifadesiydi. Bazı uyuşturucular insanlar için neyse, tatlı da Irklar için oydu.

Sıcak çikolata son damlasına kadar tüketilene kadar başka bir şey söylenmedi, sonra Ashley arkasına yaslandı ve ona baktı, ifadesi

daha kasvetli.

"İrklar çok tuhaf, değil mi?" diye sordu usulca, aksanlı sesine bir parça teslimiyet dokunmuştu.

"Ben 'eşsiz' kelimesini tercih ederim." Cat'in kulaklarına çok daha iyi geliyordu. "Hemen hemen aynı." Ashley iç çekti. Öne doğru eğilerek Çenesini avucuna dayadı ve garip bir şekilde rahatsız edici bir yoğunlukla Cat'i izledi. "O çılgın Bengal'le çiftleştin, değil mi?" Dudaklarında tuhaf bir sırıtış belirdi. "Onun Aslan olmadığını biliyordum." Bu ifadenin ardından burnunu hafifçe kırıştırdı. "O Koku bana uymayacak kadar mükemmeldi."

Cat sadece ona baktı ve herhangi bir yorum yapmayı reddetti. "Şimdi, Jonas," diye devam etti Ashley, "tüm sezgisel güçlerine rağmen, o kadar tek bir hedefe odaklandığı için neyin ne olduğunu göremiyor. tam yüzünün önünde. En az onun kadar aldatıcı ve sezgileri kuvvetli bir cins. Korkutucu bir takım olurlardı, değil mi? değil mi?"

"Ashley, sen neden ?" Cat olurdu Ashley'nin takındığı bu hınzır kadın-çocuk yüzünün onu herhangi bir şeyi itiraf etmesi için kandırmasına izin verirse lanet olsun. Ashley'in çok fazla insanı kandırdığını görmüştü ve sessizce genç Çakal'ın en katı İrk düşmanlarının güvenini kazanma becerisini kabul etti.

Ashley gözünü bile kırpmadı. "Graeme Parker'ın kim olduğunu biliyorum, Cat. İkimiz de biliyoruz. Jonas, Gideon'a odaklandığı için başkalarının, onu çok iyi tanıyanların neler yapabileceğini göremediği için çok şanslı. bakın."

"Peki sen ne gördüğünü sanıyorsun?" Kedi alay etti.

"Senin bilmediğin çok açık," diye karşı çıktı Ashley. "Hakkında konuşmayı reddettiği şeyler yüzünden işkence gören bir Cins. Huysuz bir Bengal dişisine olan bağlılığı onu dizlerinin üzerine çökertebilir. Graeme'i dizlerinin üzerinde bulmaktan hoşnut olmayacağım." O gri gözler parladı Çoğu kişinin endişe verici bulacağı bir uyarı ile.

Cat bunu endişe verici bulmadı, rahatsız edici buldu.

"Graeme kendi başının çaresine bakma konusunda çok iyidir," diye Ashley'e güvence verdi.

Ayağa kalkıp boş bardakları toplayan Cat, dönüp onları lavaboya taşıdı. Diğer kıza döndüğünde, Ashley sadece onu izliyor, inceliyordu.

"Burada bulunduğuş süre içinde pek çok arkadaş edindi," diyor Ashley dikkat çekti. "Her ne kadar bundan nefret etsek de Jonas'a bile karşı duracak arkadaşlar. Ya da eşine, o da bundan nefret ederdi. Onun güvenliğini sağlayan küçük grubu düşman edinmeyin. Bunu hiç hoş karşılamayız."

Cat gülmek istedi ama bunun daha çok hıçkırık sesi gibi çıkmasından çok korkuyordu.

"Neden gitmiyorsun Ashley?" diye yumuşak bir sesle önerdi. "Bu çok eğlenceliydi ama yapmam gereken şeyler var."

Graeme bir yıldır buradaydı, Ashley'i ise neredeyse beş tanıyordu ama uyarıyı alan Graeme değil Cat'ti.

Ne kadar ironik değil mi?

"Çok inatçısın," diye gözlemlledi Ashley o zaman, bakışları bir kez daha şefkatliydi.

"İnatçı mıyım?" Buna gülmek zorunda kaldı. "Belki de yeterince inatçı değilimdir, çünkü yıllardır kendimi Görünüşe göre, her iki durumda da beni umursamayan insanlar."

Göğsünün derinliklerinde yanan, duyularını dolduran ve bulmak için çok mücadele ettiği gücü zayıflatan ağrıdan nefret ediyordu.

"Seni önemsiyoruz Cat, yoksa burada olmazdım." Ashley iç çekti.

"Onu bir yıldır tanıyorsun." Yumruklarını iki yanında sıktı, öfke akıyordu. "Bir yıl, Ashley, ama sen burada durmuş bana onun diz çökmesinden ne kadar hoşnut olmayacağını söylüyorsun? Onun yüzünden dizlerimin ne kadar ham olduğunu sanıyorsun?"

Onun için ağlamıştı.

Yıllar boyunca, Claire'in kimliği kendisine verildikten sonra bile, o saklanırken başka birinin dünyayla izin vermesi gereken o yıllarda. Yine de Claire uyurken sırf ağlamak için uyanmıştı. Kendisine ait olmayan bir yatakta, kendisine ait olmayan bir yastığa hıçkırığa hıçkırığa ağlamak için, Ona sırtını dönmüş bir Bengal için, onun olmayan bir hayatta.

"Sadece bir yıl içinde bu kadar sadakat gösterdiğini mi düşünüyorsun, Cat?"

Ashley şaşkınlıkla ona . "Buraya ilk geldiğimizde

Çölde, bir keskin nişancı mermilerini kafalarımıza gömecekken çılgın bir Bengal benim ve Emma'nın hayatını kurtardı. Bize keskin nişancının tüfeğini getirdi, bir dal gibi ikiye ayırdı ve üzerimize fırlattı. Bize öfkeyle hırlarken ve Window Rock çevresindeki güvenli bölgeye geri dönmemizi emrederken yüzündeki çizgiler öfke izleri gibiydi. Korkmuş yavrular gibi geri koştuk. Keskin nişancı korkusu değil, bir gardiyanın misillemesinden duyulan içgüdüsel korku. Altı ay geçmeden bizi kurtardı.

Bir babaya ya da kardeşe tapanlardan daha çok taptığımız alfa.

Arkadaşlarını kurtardı ve bunu hiçbir bedel ödemedi."

O çılgın Bengal'i ne kadar az tanıyorlardı. Jonas gibi, hiçbir şey bedava değildi.

Cat acı içinde, "Henüz sana o fiyatı bildirmedi," diye tersledi. "Ona biraz zaman ver."

"Ve bunu memnuniyetle öderiz, hem de defalarca." Ashley yavaşça ayağa kalktı. "Sen bir arkadaşsın Cat ve senden hoşlanıyorum. Ama ona hayatlarımızı ve sevdiklerimizin hayatlarını borçluyuz. ben, Jonas kim olduğunu öğrenirse çok üzülür çünkü eşi ona sadık değildi."

Ona sadık değil misin?

Onu da ne kadar az tanıyorlardı.

"On iki beni ölüme terk etti," diye öfkeyle haykırdı, içinde kilitli tuttuğu öfke tüm duyularını yakıyordu. "Onun korumasından başka hiçbir şey bilmezken beni yalnız bıraktı.

Ondan başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağlı değildim," diye alay etti. "On iki yaşıyordum ve o benim dünyamdı. O yüzden burada durup Bana kurtardığı hayatlar hakkında ders verin, çünkü o benim mahvetti. Beni mahvetti."

Acı, kayıp ve korku dolu yıllar şimdi onu harap ediyordu.

Ruhunun içinde kilitli tuttuğu her şey, etrafına ördüğü duvarlardan dışarı fırladı.

"Kedi . . ." Ashley'nin bakışlarındaki ve sesindeki şefkat onu çileden çıkarmıştı.

Graeme, Ashley'in keskin nişancıyı öldürdüğünü bilmesini sağlamıştı ama Cat bir yıldan uzun bir süre önce kendilerini takip eden iki Konsey askerinin boğazını kesen Breed dışisine bunu asla söylememişti. Onları sayısız kez manevra yaparak öldürdüğünü de kimseye .

Düşmanların ortaya çıkmasını sağlamak. Ya da ortadan kaybolmalarını sağlamak.

"Unut . Senin merhametine ihtiyacım yok." Titriyordu, uzun yıllar boyunca yalnızlık ve acı veren bir korku içinde yaşamış olmanın gerginliği artıyordu onun içinde.

Peki bunu neden yapmıştı? Neden olmadığı biri gibi yaşamıştı? Kendini korumak için değil, orası kesin. Bunu onun için yapmıştı. Çünkü ruhunun son noktasına kadar biliyordu ki, eğer kaçırılsa, o zaman onun için gelecekti. Ve geldiğinde, yok olma, ölme ihtimali çok yüksekti.

"Acımak kötü bir şey değildir." Ashley iç çekti. "Sadece kendi öfkesini gören biri için merhamet hissetmek ..."

"Bana bir rahat ver," diye haykırdı Cat, içinde hayret dolu bir öfke titreşiyordu. "Haklısın, ben sadece kendi öfkemi görüyorum ve sen de buna hiç yardımcı olmuyorsun. Neden bahsettiğini ya da konuştuğunu bilmiyorsun Ashley, o yüzden bildiğini sanma.

Ve buraya gelip değerli tavsiyelerinizle beni tekrar aşağılamak gibi bir hata yapmayın, çünkü buna ihtiyacım yok."

"Jonas'ın kim olduğunu öğrenmesine neden olursan tavsiyeden daha fazlasına ihtiyacın olacak," diye tersledi Ashley. "Böyle bir durumda hayatta kalmak için bir mucizeye ihtiyacın olacak."

Cat irkildi ama Ashley'nin söylediklerinden ya da nasıl söylediğinden değil. Acı duyularını kesti, ruhunu öfkелendirdi. Çünkü onu Jonas'tan ya da başka herhangi birinden korumak için kendi hayatını verebilirdi.

"Üzgünüm Ashley, ama umurumda olacak kadar çok şeyim kalmadı." Acı, ruhunu kemiren bir aşındırıcı gibiydi. "On üç yıl önce onun için hayatımı verdim. Aldığım her nefesi, kaçmak yerine Claire Martinez olarak kaldığımda kalbimin her atışı, varlığımın her zerresi onun için feda edildi.

Kendimi burada buldum. Uzun benden geriye hiçbir şey kalmadı. Ve senin ya da bir başkasının, özellikle de Graeme Parker'ın benden daha fazlasını istemeye hakkı olduğunu sanmıyorum."

Yine de daha fazlasını istemeye devam ettiler ve hiçbir şey, hatta karşılığında dostluk ya da sadakat teklif edildi ve karşı karşıya kaldığı tecrit onu sadece öfkелendirdi.

"Seni kurtaran şey için Graeme'i mi suçluyorsun?" Ashley inanamayarak onu sorguladı. Breed dışisinin çektiği acıdan çıkardığı sonuç

Cat'in ruhunu delip geçmesi sürpriz olmamalıydı.

Kendini temin etti, bu bir sürpriz değildi.

Elini kaldırıp şakağını ve orada kaynayan baş ağrısını ovuşturarak kendine bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştı. Martinez Ev, araştırma merkezinden çok daha iyiydi ama evsizlik de o cehennemden daha iyi olabilirdi.

Yine de kalmıştı çünkü Raymond'ın Genetik Konseyi'yle temasa geçme tehdidini yerine getireceğini ve onlara tam olarak nerede olduğunu ve kim olduğunu söyleyeceğini biliyordu. Eğer o kaçırılmış olsaydı, Honor ve Judd da bulunup yakalanacaktı. Gideon onun için gelecekti. Ve Konsey de onu bekliyor olacaktı. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

"Graeme'i pek çok şey için suçluyorum Ashley," diye itiraf etti.

Acı içinde. "Seni şeyler. Merak etme.

yazık ki ben de en az sizler kadar aptalım, çünkü onun kimliğini son nefesime kadar korurum. Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim ve bunu yaparken onun *arkadaşlarıyla* uğraşmak zorunda da değilim."

Dönerek mutfaktan kaçtı. Ashley'nin kalması ya da gitmesi umurunda değildi. Önemli değildi. Yıllarca onu aramak, onu beklemek, onu kurtaracak olanları kurtarmak için sessizce kan dökmek ruhunda bir yara daha açtı.

Ve burada, daha fazla yara izi için yer olduğunu düşünmemişti. Ya da daha fazla acıya. Yaşadığı kayıplar yüzünden olabildiğince çok yandığına inanıyordu.

Yanılıyordu. Ve hayal edebileceğinden çok daha yalnız olduğunu fark etti.

• BÖLÜM 12 -

Sezgi. Çiftleşme bağı.

Graeme, Cat'in ona ihtiyacı olduğuna dair bu ani kesinliğe neyin sebep olduğundan emin değildi. Yine de bu his onu Jonas ve Lobo ile olan toplantıyı aniden terk edip ona koştu. Kör edici acıyı ve ihaneti duymak, hissetmek için tam zamanında geldi. Ashley'e onu korumak için nasıl bir hayat yaşadığını anlatırken içi parçalanıyordu.

Ashley hızla mutfaktan çıkarken sessizce mutfağa girerek Ashley'le ve onu dolduran pişmanlıkla yüzleşti. Yoluna çıkmasına izin vermediği bir pişmanlık.

Bu küçük Çakal dışısını tahmin etmek Kedi kadar kolaydı, çünkü burada ne olduğunu tahmin edememişti.

Yemek odasının kemerli girişinde duran adamla yüzleşmek için yavaşça döndü. Kollarını kavuşturarak kapının çerçevesine yaslandı, sessizce onu izledi ve göğsünden yükselmek üzere olan öfkeli hırıltıları bastırmaya çalıştı.

Örgüsünden kaçan sarı saç tellerini geriye doğru fırçalayarak bir iç çekti, bakışlarını ona çevirirken teslim olmuş gibiydi.

"Şu anda bana kızgın." Bu biraz yetersiz bir ifadeydi. "Ne yaptın Ashley?" Sesinde bir uyarı vardı. tutmaya çalışmadı.

Mükemmel kemerli çatıldı. "Jonas yerinizi öğrenmenin yolunun o olduğuna inanıyor. Ben sadece ona nasıl Arkadaşlarınız bunun doğru olduğunu öğrendiklerinde çok üzüleceklerdir."

"Orospu çocuğu. Ashley. !" Kapı çerçevesinden doğrulan Graeme, hırçın bir hırıltı kopardı. "Senin de onun arkadaşı olman gerekiyordu."

"Ben onun arkadaşayım." İfadesinde meydan okuma vardı ve elleri kalçalarına giderken duruşu ve gri saçlarıyla çenesi yukarı kalktı.

gözleri karardı ve daraldı. "Sadece bir arkadaş onun öfkesini bu şekilde test eder ve onu bu öfkenin hayatını nasıl renklendirdiğini görmeye zorlar."

Rus aksanı kalınlaştı ve açıklamasına rağmen gözlerindeki kararsızlık parıltısını gördü.

"Belki de arkadaşlığın tanımını bir daha düşünmelisin."

Hoşnutsuzluğunun sert gümbürtüsünü bastırmak imkânsızdı.

"Bunu neden düşüneyim ki? Öfkesi neredeyse nefrete dönüştü, Graeme.

Jonas kim olduğunuzu öğrenirse ..."

"Bunun olacağına hiç şüphe yok Ashley," hırladı. Belki de çok fazla insandan çok fazla sır saklıyordu,

Özellikle de Jonas söz konusu olduğunda. Bu bir zaman olabilir

Toplantı. "Ve bu onun suçu değil, benim suçum olacak. Bu kavgadan uzak dur."

"Kedigillerden nefret ediyorum," diye öfkeyle terslendi ve ona ters ters baktı. "Hepiniz çok inatçısınız ve hiçbir anlam ifade etmiyorsunuz. Tıpkı onun hiçbir anlam ifade etmediği gibi." Sonra hırladı. "Bağırmıyor bile. O kendini içine kapatıyor. Bir daha nasıl

Senin gibi biriyle çiftleşerek hayatta kalmak mı?" Kadınsı bir tiksinti dudaklarında kıvrılırken bir elini ona doğru uzattı. "Seni şimdiye kadar vurmuş olurdum."

Graeme onunla tartışmaya veya kendini savunmaya zahmet etmedi. A Dişlerinin kırılması ve sert bir komutla kuyruğunu kısıtırıp hızla evi terk etmesini sağladı. Ve bunun neden işe yaradığından hâlâ emin değildi. Çünkü çok iyi biliyordu ki

Onu dizinin üzerine yatırıp küçük kızını bronzlaştırmaya cüret ederse kedi, kurt ve çakal ırklarının birleşik güçlerini asla riske atmaz.

Göt. Alfa'sının onun pervasızlığını engellemek için çoktan halletmiş olması gereken bir şey.

Evin içinde hızla Cat'in yatak odasına doğru ilerlerken, onu geniş balkon kapısında durmuş, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, duvarlarla çevrili arazinin ötesine bakarken buldu.

"Peki burada olacağını nereden bilebilirdim?" Sesini dolduran öfke bir kılıftı. Graeme onun küçük bedeninde bir fırtına gibi kopan acıyı hissedebiliyordu. "Neden sen de gitmiyorsun? Seni burada istemiyorum."

Ama o . Yine de istediği ve ihtiyaç duyduğu Şey içinde öylesine arpıktı ki, her iki duyguyu da çekiştirmek ona sadece onları hissederken çektiği acıları hatırlatıyordu.

Ve acı çekmişti. Bunu biliyordu.

Bu acıyı iyileştirmek imkânsız olabilirdi ama bunu yapma arzusu aresizdi. Ne yazık ki Ashley'nin ne hissettiğini biliyordu.

Bu yeni ortaya çıkan kedi cinsiyle yumuşak duygularla ve nazik bir anlayışla yüzleşmek, içindeki çatışmaları asla zmeyecekti.

"Ne tatlı bir yalancısın," diye ve kapıyı kapatmak için sertçe itti. "Daha iyisini bilmediğimi mi sanıyorsun, Cat? *Seni* bundan daha iyi tanımadığımı mı sanıyorsun?"

Çok fazla öfke ve acı. Tanrı biliyordu ki buna asla sebep olmak istememişti. Yine de onu koruma ihtiyaı, onu incitmenin söz konusu olduğu her türlü düşünceden çok daha büyüktü.

Ve şimdi onu endişelendiren sadece onun korunması değildi.

"Hayır, Graeme, beni bundan daha iyi tanıdığını sanmıyorum," ona döndüğünde, öfkeli bir Bengal dişisinin tüm ateşi ve hiddetiyle bakarak karşılık verdi. "Seninle tanışmayalı çok uzun yıllar oldu. hayatımın bir parçası oldu. Artık on iki yaşında değilim. Ve şu anda üzerinde yürüdüğünüz zemine tapmadığıma eminim."

Ama o istiyordu. Tıpkı onun değiştirmeyeceği bir geçmişle savaştığı gibi, içinde ona güvenmek ve onu özgürce sevmek için acı veren bir ihtiyaç savaşıyordu.

Onu hissedebiliyordu, bu öfkeden uzaklaşma ihtiyaını ona doğru uzanan bir alev gibi. Kokusu onu sarhoş etmiş, içinde kopan şehvetli açlığın ve duygusal fırtınanın içine çekmişti. İnce, biraz baharat ve çekici bir tatlılıkla kokusu duyularını aşıladı ve zaten sahip olduğu karanlık cinselliği artırdı.

- - -

adım attığı andan beri odada erkek kokusu yükseliyordu. Görmezden gelmeye çalıştığı bir koku.

Tıpkı kendi ihtiyacıyla ve onun dokunuşunun anısıyla savaştığı gibi. Böyle olmaması gerekiyordu, diye düşündü acı içinde. Ondan tamamen uzak kalamamak, ona nasıl dokunduğunu hatırlayamamak.

Ona ihanet ettiğinde çok acı çekmişti.

Onu ne kadar değiştirmişti. Ve bu onu değiştirmişti. Bir zamanlar, onun her zaman orada olacağına ve kendisini izleyeceğine güvenebileceğini biliyordu. Kendisine göz kulak olacak kimsesi olmadığını kabullenmek.

Kendisi için öğrenmesi zor ve acı bir ders olmuştu.

"Dur." Emir boğuk bir hırıltıydı, içindeki öfke orman yeşili gözlerinde parlıyordu.

"Neyi durdurayım?" Yumruklarını sıkı, sıkı, gevşetemedi, huzursuzluğu etinin altındaki bir kaşıntı gibi hafifletemedi.

"Hatırlamayı bırak," diye emretti, sesi keskin, bakışlarında parlayan duygularla karanlıktı.

Cat kalbinin o ağır gümbürtüsünü, kan dolaşımına karışan adrenalinin nabzını ve her zaman hissettiren nefessizliği hissetti. Ne zaman onun bakışlarındaki kasveti görse, şu anda olduğu gibi onu etkiliyordu.

"Hatırlamayı bırak," diye başını sallayarak yumuşak bir sesle tekrarladı.

İçini parçalayan öfkeye karşı dişlerini sıkarak gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Ona bakmayı bırakmalı, zayıflamayı bırakmalıydı.

"Bunu yapmak senin için kolay mı, Graeme? Senin için kolay mı Anı ya da görevi etkilemesini istemediğiniz şeyleri geri itmek? Nasıl olur da hatırlamazsın?" Onu unutmak bu kadar kolay mıydı?

Tabii ki . Onu terk ettiğinde çocuktı.

Yok olduğunu görmek istemediği on iki yıllık bir çalışma. Ve şimdi o, Irk genetiğini üst eden potansiyel bir biyolojik eşti.

Sadece bir deneyin başka bir şekli, daha fazlası değil.

O daha kıpırdayamadan üzerine atılmıştı. Gözlerinin orman yeşili, beyazları yok ediyor, olağanüstü genetiğinin ilkel içgüdüleri, vahşi, öfkeli parıltısında kendini belli ediyordu.

Koyu yeşilin ortasında kehribar rengi ışık noktaları. "Geri dönmeyeceğiz. Geçmiş sadece geçmişte kaldı ve geri alınamaz." Yüzünü olduğu kadar sesini de vahşi bir öfke doldurdu. "Açıklayamadığım çok fazla şey var,

Aylar boyunca kazandığım kontrolü riske atmadan tekrar ziyaret edemeyeceğim kadar çok Cat. Bu benim için her zamankinden daha önemli anlamına gelmiyor. Hiçbir şey benim için senin ifade ettiğin anlamı etmiyor."

Açıklama yok. Bu tam da Graeme'e göre değil miydi?

"Geri dönmeyecek misin?" Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama kendini onun sert, kaslı bedenine doğru çekilirken buldu.

"Graeme, ben hiç ilerlemedim. Hayatım çalındı.

ve benim güvenliğim başka bir kızın hayatını yaşamak ve onun yaşadığını kimsenin bilmediği cehennemde acı çekmek şeklinde geldi." Elleri göğsüne yaslandı, pençeleri giydiği gömleği delmek için ortaya çıktı.

"Seni kurtarmak için. Çünkü benden ne kadar nefret edersen et, beni alsalardı benim için gelirdin. Hiç kimse

Yarattığın deneye senden başkasının sahip olmasına izin yok," diye bağırdı.

Acı , tepesindeki sert yüz hatlarına bakıyordu. "Senin ya da bir başkası için ben buyum. Lanet olası bir deney. Bir amaç için bir araç. Ve bundan nefret ediyorum."

Pençeleri adamın göğsüne saplandı, yıllar boyunca içinde tutmaya zorlandığı tüm öfke ve acı, önleyemediği bir fırtına gibi içinde yükseldi.

Sert eller bileklerini kavradı, onu kendine doğru çekti ve duvara doğru itti, elleri başının üzerine çekildi, vücudu ona doğru eğildi.

Adamın sert ve ağır ereksiyon hissi, karnının alt kısmına bastırdı ve hiçbir parçası olmak istemediği hararetli bir tepkiye yol açtı. Bunu isteyemezdi ama vücudu istiyordu.

"Sana açıklama yapmayacağım," diye ısırdı, sesi alçaktı ve boğuk. "Geçmiş hakkında neye inanman gerekiyorsa inan Cat, buna karşı çıkmayacağım. Ama bugünün ve geleceğin hakkında şuna inansen iyi edersin. Sen benimsin. Ve bu lanet terapinin içerdiği genetik yüzünden de değil."

Sahiplik ilanı, gözlerinin açılmasına ve duyularının keskinleşmesine neden olan ilkel bir niyetin hırlamasıydı.

Bunu o yaptı. Kontrol altında tutmak için savaştığı genetiğinin, ona ilk kez dokunana kadar hiç hissetmediği bir güçle içinde yükselmesini sağladı.

"Ben senin deneyindim," diye öfkeyle bağırdı. "Sadece senin deneyindi."

"Benim dostum. Benim." Boştaki eli başının arkasına gitti, güçlü parmakları örgüsünü sabitleyen iğneyi çekip çıkardı. Sonra ağır saç tellerinin arasından geçerek onları kavradı ve ona bakarken başını geriye doğru çekti.

Dilini kuru dudaklarının üzerinde gezdirerek Dişlerini geri çekerken, altındaki hafif kaşıntı geçen yıl olduğu gibi şimdi de rahatsız ediciydi.

"Sana asla ait olmayacağım, Graeme," diye şiddetle yemin etti. teslim olma ihtiyacına rağmen, sadece o olmak için. Onun olmasını istediği her şey, her şey. "Ne şimdi ne de hiçbir zaman."

Gözleri kızın dudaklarında kısıldı.

"Dilin kaşınıyor," diye fısıldadı, kız ona karşı mücadele ederken bileklerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Sana dokunduğumda, etin daha fazlası için ağrıyor ama önce öpücüğümü istiyorsun, değil mi küçük kedi? Dudaklarımın kaplamasını, dilimin seninkilere dokunmasını istiyorsun."

Rüyaları bu açlıkla doluydu. On sekizinci yaş gününden hemen sonra cinselliğe adım attığından beri rüyaları cinsel rüyalarında hep Graeme vardı.

Ama nereden biliyordu? Dilinin kaşındığını, canının acıdığını, öpücüğüne aç olduğunu nereden biliyordu?

"İhtiyacının tatlı kokusunu alabiliyorum." Başını eğerek dudaklarını kızın kulak memesine değdirdi. "Seni her gördüğümde daha tatlı, daha sarhoş edici oluyor. Sana her dokunduğumda."

"Şu koklayıcına bir tanı koyman gerekiyor, Graeme. Sanırım arızalı." Dudakları alaycı bir şekilde kalktı.

Bedeninin zevk için öfkesine ihanet etmesinden nefret ediyordu. Unutmadığı anılardan ve dindiremediği acılardan nefret ediyordu.

"Öyle mi, Cat?" Müstehcen fısıltıyı boynunun kenarındaki bir yalama izledi. Hafifçe sert, saf bir zevkin törpülenmesi, bir zevk çılgınlığını tutmak için dudağını ısırmasına neden oldu. "Yoksa benim Eteğinin altına uzan ve külotunun ipeğinin ne kadar nemli olduğunu gör? Seni benim için hazırlayan nemli sıcaklığı hissediyor musun?" Dişleriyle taradı

Nefes alıp vermesi zorlaştıkça, ona duyduğu ihtiyaç daha da keskinleştikçe boynunun kıvrımına doğru eğildi.

"Seni öptüğümde ne olacağını biliyor musun?" Dudakları kızın çenesine kaydı. "Göğüslerini öpebilirim ve onları daha da hassaslaştırabilirim. Klitorisinin şişmiş tomurcuğunun tadına bakabilir, onu ağızıma çekebilir ya da dilimi klitorisinin arasındaki ağrıyan ete sokabilirim.

ve hissedeceğin ek hassasiyete hâlâ ."

Keskin dişleri boynunun kenarını ısırды. "Ama seni tekrar öpersem, dilimi seninkine sürtersem, o zaman çok daha fazlası olacak.

Hassasiyet, küçük kedi. İkimiz için de. Bu bir gereklilik haline gelecek ..."

Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi, sadece hafif bir okşayışla.

ayrılıyor, dudaklarından tutamadığı bir inilti çıkarıyordu. "Onsuz yaşamaya dayanamayacağımız lanet bir uyuşturucu."

"Sana güvenmiyorum. Hiçbir bağ bunu aşacak kadar güçlü değildir, Graeme. Hiçbir şey bunu değiştiremez," diye karşı çıkarken bile ona yaklaştırmaya çalıştı, az önce anlattığı her şey için ona yalvarmamak için kendini zorladı.

"Emin misin?" Artık daha sert nefes alıyordu, sesi daha derin, daha sertti. "Vücudun bana güveniyor. Benim için ağrıyor. Öyle değil mi? Güven olmasaydı vücudun bana bu kadar aç olur muydu, Cat?"

"Buna şehvet deniyor," diye nefessiz bir şekilde itiraz etti, adam elini indirip onu sürüklemeye başladığında başı duvara yaslandı Ashley eve girmeden hemen önce giydiği eteğin bandından bir bluz ve bir cami üst giymişti.

"Sadece şehvet mi?" Geniş, nasırlı ve çok sıcak olan eli, kumaşın altından kızın yan tarafını kavradı. "Bundan emin misin?"

Dudakları tekrar onunkilere değdi, dudakları aralanırken çaresiz bir inilti dudaklarından döküldü.

"Seni öpme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum. Onunla yan," homurdandı, eteğinin kenarındaki mandalı bırakıp fermuarı aşağı indirirken

ve kumaşın ayaklarına düşmesine izin verdi. "Senin için yanıyorum, Cat."

Bir saniye sonra kadının üstü ve adamın gömleği de onu takip etti. sadece dantelli beyaz sütyen ve neredeyse hiç teni örtmeyen uyumlu külot.

Çaresizdi. Onunla savaşılamazdı, ihanetin acısına karışmış olan ihtiyacıyla, açlığıyla ya da ona karşı olan duygularıyla savaşılamazdı.

Kendisini koruyan, çocukken güvenliğini sağlayan ve kadınlığına kadar onu takip eden bir fantezi haline gelen adama karşı kendini nasıl savunacaktı? Nasıl olacaktı da

Hayatı boyunca öyle ya da böyle sevdiği adama karşı kendini korumak mı?

"Gideon," diye fısıldadı, vücudu kendi vücuduna sert ve sıkı bir şekilde bastırırken sesi kırıldı.

"Hayır, Cat," diye hırladı, sesi tehlikeli ve uyarıcıydı. "Benim adım ne? Söyle."

"Şimdi mi, yoksa aklın başına geldiğinde mi?" Soruyu fısıldayarak, adamın çıplak göğsünün geniş ve kaslı sıcaklığına doğru eğildi.

Giydiği tek şey Reeve Irklarının üniforma olarak giydiği ten rengi pantolon ve ona uygun gömleklerdi.

Adam onu duvara devam ederken tırnakları adamın parmaklarına sürtündü, sonra ona bakarak içinde yükselen vahşi, adrenalin dolu genetiğe teslim oldu.

O da ilkeldi ama çok daha farklı bir şekilde. İlkel dürtülerini kontrol ediyordu, gösterdiği şeyi ve ona verdiği gücü kontrol ediyordu. Onu besleyen, hayatta kalmasını sağlayan ve onu en az tahmin edilebilir ırklardan biri, bir Bengal olarak işaretleyen temel hayvan DNA'sı gün geçtikçe güçleniyordu.

Çok uzun zamandır kim olduğunu saklamak zorunda kalmıştı. Önce uyumak, saklanmak, uyanmasına izin verirse kendisinden başka risk altında olanlar olduğunu hatırlamak zorunda kalmıştı. Sonra, bir kez Yine rol yapmak, herkesi, Raymond ve Maria'yı bile Claire olduğuna inandırmak zorundaydı.

Graeme'e rol yapmak zorunda değildi. Boyun eğmek zorunda değildi, boyun eğmeyi reddetti.

Neden ona boyun eğsin ya da son on üç yılda inşa ettiği özgüveni gömsün ki? İlkel farkındalık, o ilkel güç içini doldururken kendi kendine sordu.

Onun dönüştüğü şeyi o yaratmıştı. Baş bilim adamıyla birlikte çalışmış, onun içine yerleştirilen genetik tiplmeyi o dikte etmişti.

Artık bununla başa çıkabilirdi.

Asla onun arkasında durmayacak, yanında duracaktı. Adam kadının cinselliğine sahip olabilirdi ama kadın da onunkine sahip olacaktı. Ve

başka bir kadının bunu talep edemeyeceğinden emin olacaktı.

Ondan başka hiç kimsenin ona dokunmaya, ona ait olmaya hakkı olmayacaktı.

Kesici dişleri uzadı. Üstte ve altta, doğal uzunluklarına doğru itildiklerini hissedebiliyordu. Isırma, onu işaretleme ihtiyacı içinde büyüyordu. Boynunun sert sütununu tırmıklamak, ısırığın bırakmış olabileceği herhangi bir acıyı yalamak için.

ve gelişmekte olan cinselliği içinden akıp geçti. Kim olduğuyla, ne olduğuyla savaşıma ihtiyacı burada yoktu. Burada, saklamaya zorlandığı kadın, inkâr etmeye zorlandığı Cins olabilirdi.

Sıcaklığın içinde başa karşı koymak mümkün değildi; bunu o kadar derin, o kadar ilkel bir düzeyde biliyordu ki onunla savaşıma çalıştım. Tıpkı gün geçtikçe artan açlıkla savaşılamayacağı gibi.

Ona sahip olmak için ona güvenmesi gerekmiyordu. Çiftleşme ısısı her iki taraf için de geçerliydi. Adam onun bedenine sahip olabilirdi ama kadın da onunkine sahip olacaktı. Güven gerekli değildi.

Bu Bengal onundu.

Boğazından kaçan ses bu kez çaresiz bir özlem değildi. Dişi kaplan uyanıktı. Kararlıydı, vahşiydi, tıpkı onun kendisini işaretlediği gibi bu Irk'ı da kendi ırkı olarak işaretleyecekti.

Nerede sayıldı.

• 13. BÖLÜM -

Ahh, işte oradaydı, saklı tuttuğu dişi kaplan, o kadar derinde, o kadar sıkı kilit altında tutuyordu ki, kokusunu bile fark etmek çoğu zaman imkansızdı.

Bir canavarın korumak için hayata geldiği o ilkel, mükemmel dişi kaplan.

Dudaklarından dökülen hırıltı şehvetli bir cüretkârlıktı, dövülmüş altın rengi gözlerindeki bakış ise kabul etmeye niyetli olduğu bir meydan okumaydı.

Ve tam orada, yüzünün yan tarafında, altın rengiyle koyulaşan derinin hemen altında iki gölgeli iz vardı. Onunki gibi siyah değillerdi ama zengin, Bengal altınıydılar ve vahşi bir umutla parlıyorlardı.

Onları görmek onu daha da sertleştirdi, erotik açlığı zaten gergin olan testislerine işledi.

"Ne kadar mükemmel." Sesi sevdiğinden daha derindi, bu da hayvani içgüdülerinin kontrolden çıktığının kanıtıydı.

Elini kaldırarak başparmağını ince bir çizginin üzerinde gezdirdi.

Kesinlikle mükemmeldi, ama öyle olacağını her zaman biliyordu. "Beni öp ya da öldür, ama ikisinden birini hemen yap," dedi. ona baktı, bakışları sesindeki meydan okumayla parlıyordu. "Vaktimi boşa harcıyorsun."

Zamanını boşa mı harcıyordu?

Onu öpmeye cüret ederse neler olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Geri dönüşü olmayacaktı. "Ön sevişme mi?"

diye mırıldandı.

"Ön sevişme mi? Bir öpücük için mi? Gerçekçi ol, Bengal. Ve kararını ver, bütün gün bekleyemem." Kadının bakışları adamın dudaklarındaydı, kadının tahrik edici kokusu adamın beynini dolduruyor, bu eşsiz kokuyla kafayı bulmasına neden oluyordu.

tıpkı onun gibi açlık çekiyordu.

Elini ensesine götürdü, parmaklarıyla narin gövdesini kavradı, düşünmek için durmadı. Elini saçlarına gömüp tellerini sıkarak başını geriye çekti, dudakları alçaldı ve kontrolü ele geçirdi.

Kadının tadı adamın duyularında patladı. Ballı dişi, tatlı yumuşak ihtiyaç ve masumiyet.

Dudaklarını onun için ayırarak onunla dudak dudağa buluştu, dili dudaklarına girerken onunkine sürtündü, vücudu eğildi, ona uzandı.

İpeksi teni ona doğru bastırıyor, sert uçlu meme uçları ve şişmiş göğüsleri kırılğan dantellerle etinden ayrılıyordu.

Kendini durduramadan keskin pençeleriyle sutyenin arkasını yardı, sutyeni kadından çekip aldı ve kalıntıları yere fırlattı.

Çalkalanan, bembeyaz bir ihtiyaç duyularını harekete geçirdi. Dudaklarını onunkilerin üzerine eğerek öpücüğü aldı, kontrol etti, dili onunkilerle alay etti, ta ki kadın dudaklarıyla onu sıkıştırana, dili üzerinde gezinene, ağzı onu emene kadar.

Aleti istekle sarsıldı. Fermuarına doğru bastırıyor Pantolon, içinden akan kanla tamamen şişmiş ve zonkluyordu, kendini onun içine gömmek için öfkeli bir ihtiyaçla esnedi. Pantolonu sıyrıp atmak tam bir işkenceydi. Yeterince hızlı çıkaramıyordu.

Sonunda hem botlarından hem de kot pantolonundan kurtulup onu kendisine doğru kaldırmasına izin verdiğinde göğsünde yasak bir hırıltı gürledi,

Dönüp onu yatağa taşımadan önce.

Hiç bu kadar acımamıştı. Seks ihtiyacı onu hiç bu kadar çabuk ve bu kadar feci bir kontrol kaybıyla ele geçirmemişti.

Onu yere bıraktığında göğsüne tatlı, hınzır bir sıcaklık çarptı. yatağa. Aşağı baktığında, kadının göğsünün ortasına attığı üç ince çizgi görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi.

İki parmağını göğsünde biriken kanın üzerinde gezdirdikten sonra parmaklarını kaldırdı ve kırmızı nemi şişmiş kıvrımların üzerine sürmek için dudaklarına götürdü. Parmaklar öpücükle şişmiş ete dokunduğunda dili parmakların üzerinde gezindi.

Parmak uçlarını yalayan nemli sıcaklık hissi, şehvet dolu bir zevk dalgasını doğrudan taşaklarına gönderdi. Sıkıştılar, ihtiyaç duyuları boyunca patladı ve kontrolünü daha fazla çaldı.

Saf vahşi açlık onu eziyordu ama bu hayvani dürtülerin hemen arkasında neyin beklediğini biliyordu.

"Hâlâ vaktini boşa mı harcıyorum?" Ayak bileklerini kavrayıp birbirinden ayırırken, bakışları acılı bir açlıkla kalçalarının arasına odaklandı.

Ağır bir kaygan nemli ısı tabakası çıplak kıvrımları kapladı. Dolgun kıvrımların arasından görünen klitoris ıslak bir şekilde parlıyor, ihtiyacıyla şişiyordu. Onu tatması için baştan çıkarıyordu.

"Hiçbir şey yapmıyorsun," diye fısıldadı. "Yardıma ihtiyacın var mı? Belki birkaç öneri? Fikre ihtiyacınız olursa eminim resimli kitaplarım vardır."

Onun iznini beklemedi, önerilerini beklemedi. Ama küçük kedisi hiçbir zaman kolay yönlendirilen biri olmamıştı. Aniden ayağa kalktı, narin, pençe uçlu bir eliyle tabanı kavradı ve bir saniye sonra dili uzun, yavaş bir yalamayla tıkanmış, zonklayan tepenin üzerinde gezindi.

Başının arkasındaki saçları tekrar kavrayıp sıkarak onu yerinde tuttu, dudakları ona bakarken çok hassas bir etin içindeydi.

Masumiyet gözlerinde, yüzündeki kızarıklıkta parlıyordu ama açlık hızla onu gölgede bırakıyordu.

"Benden başka bir şey mi alıyorsun?" diye sordu, gözleri daralıyor, daha önce hissettiği içsel bir öfke onun kokusunu gölgeliyordu.

Tutuşu sıkılaştı, dişleri kenetlendi, başını öne doğru itti ve ona açıkça sahip olmaya kararlı olduğu şeyi verdi.

Ondan almak mı? Onu buna alıştırmak istemişti, zorlamak değil. ya da genetiğinin onu kontrol etmesine izin verdi. Ama onu hissedebiliyordu, hayvan onunla tamamen birleşmişti, talep ediyor ve kararlı. Cinsi.

Hayal çok daha fazlasıydı. Ve onun kıızıydı.

"Hepsini sana veriyorum," diye hırladı. "Her şeyimi, Cat. Bakalım bununla başa çıkabilecek misin?"

Ağzının yemyeşil sıcaklığına nüfuz etmek, dudaklarının bariz bir açıklıkla onun etrafında kapanmasını izlemek neredeyse aklını çalıyordu. Birçok gece onun erotik rüyalarından ter içinde uyanmıştı ve o şimdi buradaydı.

İlk başta kararsızdı, onu tattı, açıklığını test etti, ağzının tatlı sıcaklığı onu çekmeye başladı. Nazikçe emiyor, sonra erotik bir güvenle. Şehvetini dizginleyen dizginler yıpranmaya başladı, dudaklarını geren ve ağzını dolduran eti emdi.

Dudaklarının arasındaki sığ itişlere engel olamayan Graeme, bu samimi kabullenişin tadını çıkarmaktan kendini alamadı.

Tatlı, ıslak ısı, tepenin acımasız hassasiyetini çevreledi, dilinin aç fiskeleri ona saldırırken üzerinde çalıştı. Zevk sistemi boyunca sıkılaştı, testislerini daha sıkı çekti, horozu yükselen serbest bırakma ihtiyacı ile zonkluyordu.

Her saniye onu izliyordu, kirpikleri uyuşuk bir erotizmle altın sarısı gözlerinin üzerine inmiş, dudakları onu çekiyordu, Dilini sikinin alt tarafına sürterek onu daha da yaklaştırdı. Onu unutuşun sınırına doğru itti-

"Yeter." Başını geriye doğru iterek, dudaklarını dolgun etten kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordu.

Belki daha sonra onun dudaklarından dökülen tehditkâr hırıltılarla, kalçalarına batan keskin tırnaklarla eğlenebilirdi. Ama şu anda onu harekete geçiren şey eğlence değildi. Eşine karşı duyduğu saf, dizginlenemez açlıktı.

Kadının ellerini bir kez daha hızla sabitleyip kendisinden ayıran Graeme, onu yatağa geri itti ve üzerine uzanırken bileklerini şilteye tutturdu.

Eşinden ayrılması ve hayvan genetiğinin durumu düzeltmesi yönündeki ısrarı nedeniyle yıllar süren delilik. Onu bulmak ve Genetik Konseyi'nin tehlikesinden korumak için yıllarca süren çılgınca bir kararlılık. Ve uzun yıllar süren pişmanlık, suçluluk duygusu ve değer vermesine izin verdiği tek kişiyi kaybetmesi.

Burada yaratılan bağ, yaratılacak olan ihtiyaç, asla ölmeyecek olan açlık, onu bir daha asla kaybetmemesini sağlayacaktı.

Onu asla terk edemezdi ve onun da kendisini asla terk edemeyeceğine inanmaya başlayacaktı.

"Bak ne kadar güzelsin," diye fısıldadı, onun mükemmelliği karşısında hâlâ hayretler içindeydi.

Gözleri şimdi dövülmüş altın gibiydi, baştan çıkarıcı ve talepkâr bir şekilde ona bakarken kirpiklerinin arasında parlıyordu.

"Ne kadar ." İnce kalçaları ayrıldı, ayakları şilteye dayanırken dizleri büküldü.

Daha fazla beklemek istemeyen adam, ipeksi uzuvların arasına girerek boştaki eliyle ereksiyonunun ağırlığını kavradı ve onu kadının seksinin ısınmış, şişmiş kıvrımlarının arasına bastırdı.

Saf, ilkel zevk hırıltısını bastırmak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Bu daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu, ona sahip olmanın nasıl olacağını hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

- - -

Zevk, kararlı kalkanını yırtarak içinden geçiyordu.

artık var olmadığına inandığı bir bağı kalıntılarıyla arasına yerleştirmişti.

Vücudunda dolaşan ısı bu kalkanı tehdit ediyordu.

Graeme kalçalarının arasına sert, kaslı vücudu üzerine geldiğinde, büyük bir hata yaptığını anladı. Aletin genişliği uyluklarının arasındaki kıvrımları ayırdı, kaygan içine bastırmaya başladı.

Bunun için ihtiyaç, daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. hayal etti. Parmakları kıvrıldı, onları uçlandıran küçük keskin pençeler, vajinasının girişinin gerilmeye başladığını hissettiğinde altındaki yorgana gömüldü, horozun genişliği ona girmeye başladığında yanıyordu.

Zonklayan parçacıklar, her bir his için umutsuz ihtiyaç onu bunalttı ve bir başkasına karşı aşırı bir açlık duydu. Derin, baharatlı öpücükler sadece vücudunda keskin, çaresiz bir güçle yükselen ihtiyaçları artırdı.

"Öp beni." Bunun için duyduğu açlığa dayanamadı.

Ona bakarken, güçlü parmakları tarafından dizginlenmişti. Bileklerini başının üstünde tutarken, ereksiyonunun ağır tepesi onu şiddetli bir zevk-acı ile delmeye başladı. duyularına sahipti.

Bir inilti, kısmen hırıltı, erkek zevkinin sert bir sesiydi ve Dudakları onunkileri kaplarken ihtiyaç duyuyordu. Dili dudaklarının arasına girdi, baharatın o ele avuca sığmaz tadı içini doldurdu, daha önce tattığı tarçının ipucuyla karıştı ve bağımlılığa daha yakın olduğundan korktuğu çaresiz bir açlık yaratmak için birleşti.

Vücudunun sıcaklığı onu koruyordu, ereksiyonunun sıcaklığı yavaşça içinde çalıştı, onu gerdi, iç etinde ve klitorisinin hassaslaşmış tomurcuğunda en inanılmaz hisleri uyandırdı.

Mahrem etin tepesindeki şişmiş sinir demeti, beklemediği bir ihtiyaçla zonklıyor ve nabız gibi atıyordu. İçine bastıran sert etin kalın uzunluğunun her ilerleyişinde, her Aldığı dar kanalın kabarcıklı gerginliği, ağrıyan tomurcuğun etrafındaki şehvetli gerginliğin cızırtılı bantlarını sıkılaştırdı.

Buna dayanamadı. Zevk ve acı, sıcak Dudaklarının onunkilere karşı hareket etmesinin duygusallığı, dilinin onunkileri tatması. Ve çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

geçmiş zevkin kabarcıklı dalgaları içinden geçerek, karşı koymakta çaresiz kaldığı şehvetli açlığı artırdı.

Bir hırıltıyla dudaklarını onunkilerden ayıran Graeme, dudaklarını onun boynuna gömdü, boştaki eliyle kalçasını kavrayıp durakladığında nefesi sert ve ağırdı. Aletinin küt tepesi zonkliyordu ağır nabız, şu anda yaşadığı samimi istilayı hiç hissetmemiş olan sinir uçlarını okşuyordu.

Ellerini serbest bıraktığında, omuzlarını kavradığında, parmaklarının ucundaki sertleşmiş, keskinleşmiş tırnaklar etine battığında hiçbir şikayeti yokmuş gibi görünüyordu. Bir zevk gümbürtüsü göğüslerinde titreşti, ses rahmine gömülmek için sert bir zevk darbesi gönderdi, keskin his onu ona karşı salladı.

"Dayan küçük kedi," diye inledi, eli kızın kalçasında sıkışmıştı. "Sadece bana tutun."

Onu uyaran tek şey kalçalarının sıkışması ve dizleriyle kavradığı sert kalçalarıydı. Bir kalp atışı sonra geri çekildi, ağır tepesi hassas etini okşayarak

Giriş. Kadın nefes alamadan ya da kendini hazırlayamadan, adamın kalçalarından gelen güçlü bir hamle, sikinin demir gibi sert uzunluğunu kadının içine gömdü. Cinsel masumiyetin ince bariyeri , iç bedeni, adam bir kez daha geri çekilmeden önce şiddetli sıcaklığı umutsuzca kavradı.

Kalçalarının her ağır itiş, zonklayan ereksiyonunu kadının içinde daha derinlere gömüyor, duyularını kamçılayan alevleri körüklüyor ve etini yalıyordu.

Ona sarılırken dudaklarını boynunun sert sütununa çeviren Cat, zevkin onu ele geçirmesine izin verdi. Karşı koymak yoktu, hayır Bu dokunuşa, bu Irk'a karşı yıllar içinde oluşan açlığı inkar etmek.

Bunun için.

Demir gibi sert erkek ağır yükü kabzasına kadar içine gömülmüş, mahrem kanalı aşırı doldurmuş ve zaten aşırı uyarılmış olan hassas sinir uçlarını elektrikleştirmişti.

Graeme sadece sahip olmakla yetinmedi. Kadının omzunu ısırarak hareket etmeye başladı ve bir kez daha içine girmeden önce geri çekildi.

Tanrım, bu zevk... Daha da yaklaşmalıydı, daha fazlasına sahip olmalıydı. İstemsiz tepki dalgaları vajinasını istilacı uzunluğa doğru sıkılaştırırken, kaotik his parlamaları vücudunu yırttı.

Elektrik gibi. Teninde cızırdadı, vücudunun sürtünmesi bir eliyle göğsüne doğru okşarken, başparmağı ve parmağı sert ucu bulup Ona karşı herhangi bir duygusal savunma için sahip olduğu son kırılğan tutuşun parçalandığını hissetti.

Aletini içine her sokuşunda, boynundaki her zevk , ecstasy onu sıkılaştırdı. Adamın teninin kızın tenine değmesi bile saf, su katılmamış bir zevkti. Boynundaki dudakları

Dudakları onun sert omzunda ayrılırken etinin tadını alıyordu. Onun etrafında yanıyordu, hisleri her saniye daha da yükseliyordu,

Her sert horoz itişinin kırbaçlama yoğunluğu, duyularında bir yangın binasını körüklüyor.

"İşte böyle, küçük kedi," diye hırladı omzuna doğru, keskin dişleri etine çarparak onu kendinden geçiren acımasız kaosa katkıda bulundu. "Beni böyle sık. Ah kahretsin, Cat, seni becermek çok iyi. Hem de çok iyi."

İstemsizce ona doğru kalkıyordu, daha fazlası için o kadar çaresizdi ki daha fazla sürtünme için, gerçeklik ve coşku arasındaki o sınırın parçalanması ve onu girdaba uçurması için onu bekliyor.

Etrafında döndüğünü, ve vücudundaki gerilimi artırdığını hissedebiliyordu. Oluşan fırtınanın önünde titreşen statik elektrik parladı, sinir uçlarını elektrikleştirerek

Adamın itiş gücü arttıkça dudaklarından şok edici bir çığlık yükseldi.

Adamın teni kadıninkini geriyor, giderek hızlanan hamlelerle kadının içine giriyor ve bu da fırtınayı körüklüyordu.

hızla hassaslaşan etini, daha sert ve daha hızlı bir şekilde kabzasına kadar gömüyordu. Parmakları göğüs ucunu dolgunlaştırdı, üzerinde sıkı, törpüledi. Dişleriyle boynunu tırmıklarken, içine giren her kazık klitorisini törpüledi, okşadı, daha sert, daha hızlı ...

Duygu fırtınası toplandı, sıkılaştı ...

Patlama beklenmedik bir güç ve yıkımla onu parçaladı.

Dişlerinin omzundaki deriyi deldiğini hissetti, sert bir hırıltı Göğsünden gelen sesler, kadının omzunu delip kan , kadın sıkı sıkıya tutundu, dili ısırığın etrafını yaladı ve okşadı, inleyen, boğuk çığlıklar vücudunu yırtmaya devam eden saf coşkunun acımasız, nefes kesen patlamaları tarafından ondan koparıldı.

Graeme'in salıverilmesi onunkinden sadece birkaç saniye sonraydı ve bunun sonucunda ortaya çıkan en şok edici, inanılmaz derecede derin orgazm da öyleydi.

Adamın sikinin başının altından uzanan ve hemen arkasındaki sığ yarığa kilitlenen ek ereksiyonu hissetti klitoris. Başparmak uzantı, içindeki o gizli yeri doldurdu, sinir uçlarını o kadar hassas buldu ki, ortaya çıkan kuvvet

Onu kavrayan orgazm, küçük tepki spazmları içinden dalgalanırken vajinasını horozunun etrafına kilitledi.

O zaman onun serbest kaldığını hissetti. Kör tepeden fıskıran bir ısı patlamasının yanı sıra klitorisinin arkasında ani, yakıcı bir his nabızı.

Neler olduğunu, vücudunun neler yaşadığını ya da onun neler yaptığını algılaması imkânsızdı. Adamın dişlerinin omzunu kavradığının farkındaydı ama dişleri adamın sert etine kilitlenmişti.

iyi. Dudaklarından dökülen iniltilerin, pençelerinin adamın sırtındaki sert kaslara battığının, dizlerinin adamın kalçalarını kavradığının ve kalçalarının her bir şiddetli şokla adama doğru sarsıldığının farkındaydı. Çarpıcı bir coşku parıltısı.

Adam onu sahiplendi, ama kadın onu sahiplendi.

İrk duyularının ilkel, içgüdüsel bir parçası açıldı. Genetiğinin var olduğunu bilmediği bir parçası, dişi kaplanın tahmin etmediği bir parçası.

Onun eşi olabilirdi ama kimseye ait değildi, özellikle de onu sahiplenen İrk erkeğine. O kendine aitti ve yakında geri dönüş olmadığını, içine yerleştirdiği İrk DNA'sının gücünü ya da derinliğini saklayamayacağını öğrenecekti.

Ve ona hükmetmenin de mümkün olmadığını öğrenecekti, ta ki o hükmetmeye hazır olduğuna karar verene kadar. Ona hükmetmeye layık olduğuna karar verene kadar.

Ve o bu ayrıcalığa tam olarak erişememişti.

Asla ulaşamayacağına bahse girmişti.

- - -

Graeme yataktan kalkıp mutfığa seslenerek akşam yemeğinin eve getirilmesini ayarladığında akşam olmak üzereydi. Neyse ki, Lobo'ya mahremiyetinin yanı sıra güvenli bir bilgi ağı da sağlayan küçük icatlar onu

sadece sürünün bir üyesiydi. Devril Black Lobo'nun güvenlik ama Graeme güvenlik müdürüydü ve bu da ona ayrıcalıklı muamele hakkı veriyordu. Normalde bu ayrıcalıklar hoşuna giderdi.

Şefle her zamanki tartışması bu sefer gönülsüzdü. Onun antisosyal olduğunu ve

Reever'ın iri yarı Breed şefi boğazını temizleyerek akşam yemeğini mümkün olan en kısa sürede getireceğine söz verdi.

Cehennem.

Onu almasının etkilerini hâlâ hissedebiliyordu.

Serbest bırakılmasının fiziksel sonucu değil, çok daha derinlere inen bir şey. Henüz tam olarak açıklayamadığı bir şey.

Pantolonunu çekip fermuarını yerine oturtuyordu ki Cat'in gözleri yavaşça açıldı, başını çevirip ona bakarken az önceki kemiksiz doygunluk kayboldu.

Kadının çarşafı göğüslerinin üzerine çekişini izledi. Çıplaklığını ondan saklama ihtiyacı göğsünü ağırlaştırdı, sahip olduğu her içgüdü'nün itiraz etmesine neden oldu.

Kendisini ona kilitleyecek olan dikenini biliyordu.

serbest bırakıldığı an. Tıpkı dişi kedi ırklarının vajinalarının aşırı sıkılaşıma ve süt sağma hareketlerini duyduğu gibi.

Diken uzatıldı.

Her fiziksel tepkinin fiziksel hazzını ve aşırı yoğunluğunu bekliyordu.

Yine de beklemediği şeyler vardı.

"Yani." Doğrulup arkasındaki yastıkları önce dikkatlice nefes verdi ve arkasına yaslanıp onu izledi

kuşkuyla. "Geldiğinizde bunun olacağını bildiğinizi varsayıyorum?"

Sesindeki mesafeye bakışlarındaki soğukkanlılık eşlik ediyordu.

"Söylentiler." Omuz silktili. "Çiftleşmenin gerçek doğasını henüz deneyimlememiş olanlar arasında tartışmak yasak. Yine de birkaç laboratuvarda bunun örnekleri vardı, eşleri keşfeden bilim adamları tarafından not edildi."

Yine de kimse iki eşin birbirlerinin ruhlarını görebildiği o andan bahsetmemişti. Duyularının tamamen birleştiği o an, birinin tam olarak kim ve ne olduğunu saklamak imkansız hale gelirdi.

Neyse ki Cat de bunu beklemiyordu. Kapıyı çarparak kapatmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, önünde çırılçıplak durduğu o saniyede Cins'in açılmış ruhuna göz atamamıştı.

"Mantıklı." Başını salladı. "Bunu açıklamak zor olabilir eğer Paparazziler bu bilgiyi ele geçirdi. O zaman akbabalar gerçekten çıldırırdı, değil mi?"

Tırnaklarına bakarak parmaklarını bir tanesinin üzerinde gezdirdi ve görünüşü rahatsız edici olabilirdi ama o gerçeğin çok daha farklı olduğunu biliyordu. Rahatsız değildi, dönmüştü Kendi içinde, aralarına yerleştirdiğini bile bilmediği bir kalkandaki kırılmayı onarıyordu.

Bunun ona bir faydası olmazdı. Onun ruhuna bir anlık bakışı gözden kaçırmış olabilirdi, ama duyularının değerli saniyeler boyunca içine battığı şeyi gözden kaçırmamıştı.

Eğer kadın, yani dişi kaplan onu şaşırttıysa, o zaman şimdi şok olduğunu söylemek hafif kalırdı.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Dövülmüş altın rengi solmuştu; gözleri artık normalde olduğu gibi yumuşak altın kahverengisiydi.

Kızın sorusu üzerine kaşları kalktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Gitmek." Ona cevap verirken gözünü bile kırpmadı.

Lanet olsun ona. Küçük bir ukalaya dönüşmüştü. Hayır, çocukken de durum gerektirdiğinde ukalalık yapardı. Ama bunu ona karşı hiç kullanmamıştı.

"Git," dedi usulca. "Dokunuşuma, öpücüğüme olan fiziksel ihtiyacın artmaya başlamadan önce yaklaşık bir, belki iki saatin var. Ne kadar inatçı olduğuna bağlı olarak, kendini geri dönmeye karşı koyamaz bulmadan önce dört ila altı saat yapabilirsin."

Yavaşça başını salladı.

Lanet olsun. Belki de cevabı yumuşatmalıydı. Sonra onun içini gördüğünde neye benzediğini düşündü ve Bu düşünceye karşı kendini çelikleştirdi. Şu anda söyleyebileceği hiçbir şey, yapabileceği hiçbir açıklama yoktu. taşıdığı yaraları yumuşatır.

Çok aç olduğu açıklamalar bile taşıdığı acıyı . Bunun için kelimelerden daha fazlası gerekiyordu.

Bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde, gözlerindeki spekülâtif parıltı, tekrar konuşmadan önce sahip olduğu tek uyarı oldu.

"Peki ya sen? Ne kadar süre uzak kalabilirsin?"

Graeme bu soru karşısında homurdandı. "Başladıktan sonra beş saniye dayanabilirsem, ikimiz de şanslı sayılırız."

Ve bu lanet olası gerçektir. Artık ona sahip olduğuna göre, artık saf zevkin beyaz ateşli kaynaşmasını yaşadığına göre, geri dönüş yoktu. Lanet olsun, geri dönmek istemiyordu. O kadar uzun süre beklediği için kışını tekmeliyordu.

"Beni uyarman ne güzel," dedi alaycı bir tavırla, yüzündeki ifade Gözleri düşünceli bir şekilde ona bakmasına neden oldu. "gelecekleri bildiğinden hiç şüphem yok, değil mi Graeme? Sanırım ben tabiri caizse, can alıcı nokta için tetikte olması gerektiğini bilmeliydi." Gözleri uzun bir an boyunca ona dikildi. "Şimdi skoru eşitlemek için ne yapabileceğime bakmam gerekecek."

On iki yaşında bile, Cat'in algılanan bir hakaretin intikamını alırken hızlı ve kesin sonuçlarla saldırdığı biliniyordu.

"Kedi . . ."

"Ama beni uyarmak hiçbir zaman senin güçlü yönlerinden biri olmadı, değil mi?" diye belirtti dizlerini kaldırıp kollarını onlara sararken ve bilerek onu izlerken.

"Kedi ..." Ses tonuna bir uyarı notu ekledi, ama kız bunu duymazdan geldi. Aslında onun dikkatini vermesini beklemiyordu, sadece vereceğini ummuştu.

"Laboratuvardan çıkarken o küçük ayıyı benden çalmıştın," diyerek onu şaşırttı. "Onunla ne yaptın?"

Ayı mı? O ayının şimdi onun için ne önemi vardı ki? On üç yıl geçmişti ve o artık bir çocuk değildi. Ayrıca o artık onun ayısıydı, bir zamanlar ona verdiği güveni hatırlatan son şeydi.

"Neden?" Onu temkinli bir şekilde izlerken, bir sonraki adımda ne bulacağını merak ediyordu.

"Çünkü o benimdi." Sesi çelik gibiydi ama bir an için karanlık yüzünde kayıp ve yalnız bir şey parladı gözleri. "Sevdiğim bir şeydi. Onu bir kenara , değil mi Graeme? Tıpkı bizimle işin bittiğinde beni ve Judd'ı attığın gibi."

Dudaklarından kopan acımasız hırıltı tesadüf değildi. Alfa komutu elbette görmezden geleceği bir komuttu. Onun alfa olduğunu inkâr edebilirdi ama bunu zorlamak istemiyordu, özellikle de şu anda.

Dudaklarında acı bir alaycılık kıvrıldı. "Seni alfam olarak kabul etmiyorum. O çiftleşme saçmalığını bile zar zor kabul ediyorum. Ama o zaman, açıkça istediğin saygıyı göstermezsem sadece kendini suçlayabilirsin." ters çevirip yataktan çıplak bir şekilde kalkarak omzunun üzerinden sert bir bakış fırlattı. "Beni bu sen getirdin, hatırladın mı Graeme? Senin deneyin." Yüz ifadesi sertleşti ama Graeme onun içinde yanan acıyı hissetti, öfkesini ve Keder. O ana kadar hissetmediği bir keder. "Artık bununla yaşayabilirsin."

Ona sırtını dönerek giysilerini aldı ve hiç acele etmeden banyoya doğru yürüdü ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Arkasından kaçan boğuk iniltiyi duydu. Yine de kapalı panel, çaresizce savaştığı duyguların kokusunu alıyordu.

Fury, elinde tutmaya çalıştığı kontrolüne bir darbe indirdi ve canavar ortaya çıktığından beri ilk defa Onu savunmak için başka birine saldırıyordu.

Graeme'di.

Kadının acısı onu her zaman mahvetmişti. Onun görüntüsü ve kokusu hiçbir zaman katlanılabilir olmamıştı.

Anlamadığı, bilmediği ve henüz ona söyleyemediği o kadar çok şey vardı ki.

Eğer şimdi canının yandığını düşünüyorsa, ona vermediği için nefret ettiği gerçek onu daha çok incitecekti. Kedisini tanıyordu ve biliyordu ki

Canavarın neden öldüğünü öğrenirse hissedeceği suçluluk duygusu vardı. Eğer yaşadığı mantıksız cehennemi bilseydi, bu onu mahvederdi. Suçluluk duygusuyla ona gelmesini, ona güvenmesini istemiyordu. Sevgi yüzünden olmalıydı, yoksa içinde tamamen serbest bırakmaya kararlı olduğu dişi kaplan asla olması gerektiği gibi ortaya çıkma şansına sahip olamazdı. Cat kim ve ne olduğunun parçalarını zapt ediyordu ve buna dayanamıyordu.

• BÖLÜM 14 -

İki gün.

Şimdiye kadar iki gün dayanabilmişti, diyordu Cat yatak odasını arşınlarken, sinirden homurdanarak. Çünkü daha fazla dayanamayacaktı.

Üç gün dayanma şansı yoktu, üstelik lanet olası gazeteciler kapının karşısında kamp kurmuşken, Herhangi bir nedenle araziden kaçmak söz konusu olamazdı.

Akbaba gibiydiler. Çöpçüler. Onlar kötüleriydi. Gerçeklerden çok yalanlar yazan magazin muhabirleri sansasyon yarışı.

Kendisinden geldiği söylenen yazılı bir açıklama basına gönderilmiş, bu da birçoğunun Raymond, Maria ya da Linc'i görebilmek için kazıkları söküp Window Rock'a gitmesine neden olmuştu.

Onlara şans diledi. Breed'ler Raymond'u açıklanmayan bir yere kapatmış, Maria ise Martinez'e hapsedilmişti. Raymond'un işlediği suçlarla ilgili soruşturma tamamlanana ve cezası belirlenene kadar.

Linc yine de muhabirleri etrafta dolaşmakla meşgul ediyordu. "Yorum yok" demesi daha fazlasını istemelerine neden oldu.

Ve Cat zaman televizyonu açsa hepsini izliyordu. Yine de ilk birkaç saat içinde bundan sıkılmıştı. Şimdi de evden, araziden ve zorunlu izolasyondan sıkılmaya başlamıştı.

Kaçış, onu içten dışa doğru ısıtan yanıkla ilgilendikten sonra aklına gelen bir düşünceydi.

Lanet Bengal. Ayrıca bunu ona kasıtlı olarak yaptığına da inanıyordu. Sadece henüz bir sebep bulamamıştı.

"Görünüşe göre Bengal'iniz sonunda size tamamen damgasını vurmuş. Bu onu affettiğin anlamına mı geliyor?"

"Keenan."

Sesin geldiği yöne döndüğünde, gerçekten Yakındaki dağların sivri kayalıklarında saklanan küçük kanatlı Irklar tarikatının liderini görmeyi bekliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Balkon kapısından yatak odasına adımını atarken duyduğu endişeli tıslamayı, endişeli bir Yatak odasının kapısına doğru bak.

O kocaman kanatların üzerindeki tüyler huzursuz bir sesle uçuşurken, vahşi kahverengi ve altın rengi gözler eğlenceyle doldu.

Keenan'ın boyu 1.80'in üzerindeydi ama o kanatlar daha da uzundu. Başının en az bir karış üzerinde yükseldikten sonra aşağı doğru kıvrılıyor ve sayısız koyu renkte canlı bir pelerin gibi arkasında bir karış kadar uzanıyordu. istisnai bir durumdu.

"Artık yatak odasında kamera yok." Kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturup omuz silkti ve ona baktı

düşünceli bir şekilde. "Bazı nedenlerden dolayı Çakallar yakalandıktan hemen sonra onları devre dışı bıraktı. Yine de dikkatli olun, evin her yerinde çok daha fazlasını tespit ettik."

Biz.

Kanatlı Irklardan çok az sayıda vardı. Altı erkek. ve birkaç ay önce ölmek üzereyken buldukları tek bir dişi.

"Yatak odasında birkaç düzine olmamasına şaşırdım," diye mırıldandı kapıya doğru ilerleyip sıkıca kilitlerken. Ne olur ne olmaz.

Arkasına döndüğünde, adamın bakışlarındaki bilmiş eğlencenin altında kıvrandığını hissetti.

"Kaderden kaçınılamayacağı konusunda sizi uyarmıştım," diye hatırlattı ona.

Adamın yatağın yan tarafındaki oturma alanına geçmesini izledi. Oturup rahatça arkasına yaslanırken kanatları kalktı, ayrıldı ve koltuğun arkasından dışarı doğru yayıldı.

"Kaçınma konusunda çok iyi olduğum konusunda seni uyarmıştım," diye homurdandı ve yakındaki bir sandalyenin kenarına yaslanmak için yaklaştı. "Sanırım buraya böbürlenmek için değil de projemizle ilgili bir güncelleme için geldiniz?"

Onların projesi.

Claire Martinez'in hayatına girdiği gece kendine bir söz vermişti. Bir gün Honor'u, kendisi de başka bir kızı'n hayatına adım atmadan önce uğruna ağladığı anne ve babasıyla yeniden bir araya getireceğine dair bir söz.

Honor her geçen gün kendini daha fazla bulmaya başlamıştı. ve eşi Stygian, Window Rock'ın hemen dışındaki küçük Breed Secure  iftliğine taşınmıştı. Cat'in başına gelenlerin aksine, Honor Roberts yakın zamana kadar Liza Johnson'ın bilincinde ortaya çıkmamıştı. Cat şimdi ne kadarını hatırladığından emin değildi ama çiftliğin güvenli arazisine girmeden önce, ailesini kontrol etmeye başlayacak kadar hatırlamıştı.

Cat'in verdiği söz de unutulmamıştı.

"Bir güncelleme için buradayım," diye kabul etti. "Ama yeniden bir araya gelmeye başlamak için hâlâ en uygun zaman bu mu? Belki de başladığınız bu yeni hayata alıştıktan sonra ..."

Cat kararlılıkla başını salladı. "Hayır, şimdi olmalı," diye ısrar etti.

"Zamanı geldi, Keenan. Bu olamaz.
daha fazla bekleme."

Eğer beklerse, bunu görmek için orada olmayabilirdi.

Yavaşça başını salladı, bakışları hâlâ ona uymayacak kadar niyetliydi.

"General Roberts'la temasa geçtiniz mi?" diye sordu, ona aklında ne varsa sorması için zaman tanımak yerine.

"," dedi. "Toplantı iki gece sonra, gece yarısı yapılacak. Sizi buradan alıp buluşma yerine u uracağım ve sonra geri getireceğim."

"Harika, tekrar u abileceğim." Sırıttı, ancak bir zamanlar bu deneyim için duyduğu heyecan artık yoktu.

Keenan'dudaklarının kıvrılması, bir zamanlar içinde yükselen beklentiyi bir şekilde kaybettiğini bildiği şüphesini bıraktı.

"Sana yardımının benim ve koruduklarım için paha biçilmez olduğunu söylemiş miydim, Cat?" diye sordu, sesi nazikti.

"Korumamıza ihtiyaç duyarsan, bunu bizden istemen yeterli."

Ellerini giydiği kot pantolonun ceplerine sokan Cat başını yavaşça salladı. "Benim sorunlarıma ihtiyacın yok, Keenan.

Ayrıca"-gözlerini alaycı bir şekilde devirdi-"Graeme bana fiziksel olarak zarar verecek değil ya."

"Bazen gizli kalan yaralar dünyanın görebildiklerinden çok daha acı vericidir," dedi yumuşak bir sesle. "O senin kaderin, bunu ikimiz de biliyoruz. Ama kaderin ve alın yazısının gerçekliğini düşünmek için zamana ihtiyacın olursa, sana geldiğinde zaman ayırırım."

"Graeme'i tanımıyorsun, çıldırır..."

"Ah, ama Gideon'u iyi tanıyorum," dedi sonra, onu susturmak için şok ederek. "Ama bu benim senin hakkındaki bilgimi ya da Yaptıklarınız için minnettarım. Birine olan borç diğerine olan borcu ortadan kaldırmaz."

"Sen, Graeme, Jonas, siz sinsi erkek Irklar, nasıl oluyor da bilmemeniz gereken şeyleri biliyorsunuz?" Ellerini kalçalarına koyarak şaşkınlık içinde ona baktı. "Ashley'nin ziyaretinden haberin var, değil mi?"

"Tabii ki!" Aslında onun şaşkınlığına güldü. "Sinsi Irkların bilmemeleri gereken bu kadar çok şeyi bilmelerinin nedeni, en az onlar kadar sinsi arkadaşlarının olmasıdır. Bunu unutma Kedi. İster borçla ister sadakatle olsun, güç, birini takip etmeye ve başkalarının öğrendiklerinden habersiz olduğu sırları ifşa etmeye istekli olanlardan kazanılır."

Başını yavaşça salladı. "Irklerden nefret ediyorum."

"Dünyalar arasında duranların çoğu zaman kaotik ama her zaman şaşırtıcı dünyasına katılabildiğin için her günün getirdiği heyecan kadar dramayı da seviyorsun," dedi ona, ayağa kalkarken iddiasını çürüterek. "Sen Cins'sin Kedi, nasıl doğmuş olursan ol. Ve Wyatt, Bengal kokusunu artık gizleyemediğinde Graeme'nin kimliğini sorguladığında, yöneticiye sadece Çiftleşme Isısı'nın anormalliklerini ve Irkının gücünü hatırlatır Genetiğinin ortaya çıkmasıyla koku artıyor. Koku Baskın eşin kokusu diğerini gizler ve her ikisi de onun için değişir. Normalde erkeğin kokusu dişininkini gizler, ama belki de bu durumda, oldukça vahşi Bengal içgüdünüz, dişinin tehlikede olduğunun farkındadır. Eşin. Bu Bengal kokusunun neden bir Aslan'inkini gizlediğini açıklıyor. Ne de olsa daha önce hiç olmamıştı. Bunu kim yalanlayabilir ki?"

Kapıya doğru yürürken yavaşça gözden kayboldu. Her ne ise giydiği o siyah sentetik deri üniforma ile yaratıldı.

Onu tamamen korudu ve uçarken kanatlarının devasa genişliğini bile görünmez kıldı.

Üzerinden bir esinti geçti, bu da onun denizden çıktığını gösteriyordu. balkonda bir güç dalgası yaratarak kendisi ve küçük kanatlı Irk grubunun saklandığı yere geri döndü.

Onları bir kez uçarken görmüştü, gizli bir kanyonun derinliklerinde, izin verdiklerinden başka hiçbir gözün onları göremeyeceği bir yerde. Onları hava savaşında eğitim görürken izlemiş, zarafetlerine ve Böylesine büyük bir kanat açıklığının çevikliği. İnanılmazdı, haftalarca hayretle izlediği bir manzaraydı.

Breeds ve Raymond Martinez arasındaki anlaşmazlığın artmasıyla birlikte, bu küçük gezintiler sona ermiş ve sadece en önemli toplantılar yüz yüze yapılmaya başlanmıştı.

Bunun gibi.

İki gece sonra Honor'ın ailesiyle buluşacak, onlara seçtiği bilgileri ve onları kızlarına götürecek resimleri verecekti. Honor ailesini hak ediyordu.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, Cat neden anne babayı hak etmediğini merak etmişti. Annesi, tedavi etmeyi reddettiği bir hastalık yüzünden ,

Bunu kabullenmeyi reddettiği için yeni doğan kızına da aktarmıştı.

Doğum kayıtlarında babası yazmıyordu. Annesinin de bilinen bir ailesi yoktu. Cat dünyada tek başına doğmuştu ve Phillip Brandenmore onu sahiplenip yeni gen terapisini test etmek için araştırma merkezine getirmeseydi ölecekti.

Bazen doğduğunda ne kadar yalnızsa şimdi de o kadar yalnızmış gibi . Ailesi yoktu ama tamamen yalnız değildi.

Görünüşe göre arkadaşlar. Keenan'ın da çok iyi bir arkadaş olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Dudaklarına bir sırtış dokundu.

"Al bakalım, Ashley," diye mırıldandı. "Bahse girerim arkadaş olarak bir Kartal'ın yoktur. Sahip olduğun tek şey Graeme."

Meydan okurcasına söylenmiş olabilirdi, ama acısı, dinmeyen incinmişliği ona pek çok şeyin farklı olmasını ne kadar çok dilediğini hatırlattı.

Bu düşünce aklından geçerken, öfkeli Bengal'in uzak kokusu duyularına doğru sürüklendi ve yaklaşıyordu. Hızlı.

Yatak odasının kapısına doğru zıpladı, kilidi hızla açtı ve öfkeli Graeme'le yüz yüze geldi.

Bengal'in gözlerini ve etini işaretlemesine neden olan şey çıldırmış öfke değildi. Bu, bir şekilde hissetmesi gerekenden daha fazlasını hissetmiş olan Cins'ti, eşiydi.

"Senin ne be?" Geri adım atarak onun odaya girmesine izin verdi, burun deliklerinin alevlenmesini izledi, acaba Keenan'ın kokusunu .

Ona ters ters bakarak kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve beklemeye başladı. Adam odanın içinde sinsice dolanıyor, kadın şaşkınlıkla ona göz kırparken göğsünde bir hırıltı yükseliyordu.

"Beni endişelendirmeye başlıyorsun," dedi ona ters ters bakarak. "Neyin var senin böyle?"

"Balkondaki hareket sensörleri bir hareket algıladı ve bu sen değildin." Sesindeki hırıltı sadece cevap değil, gerçeği de talep eden bir hırıltıydı.

"Gerçekten mi?" Yavaşça balkona doğru ilerledi, kaşlarını kaldırarak ona dönmeden önce açık kapılardan dışarı baktı. "Ben değildim ama sen nereden bileceksin?"

"Kimdi o?" Adamın sesindeki sertlik kızın gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu.

"Lanet kameralarını kontrol et, Graeme," diye onu. "Senin haberin olmadan yatak odama kim girebilir ki?"

Bilmediği bir nedenden dolayı ona yalan söylemek tercih edilmiyordu. Neden? Her ona yalan söylediğine şüphe yok. Yalan söylemek için yaratılmıştı. O bir yalandı.

Adamın sorusu karşısında dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordu. "Kimse senin yatak odana tespit etmek," diye itiraf etti, bunu yapmaktan hiç de memnun değildi.

"Belki de elektronik cihazlarını kontrol etmelisin," diye yavaşça önerdi, sanki onun ruh halinden çekiniyormuş gibi.

Ruh halini sikeyim.

Kendine has bir ruh hali içindeydi.

"Elektronik cihazlarımı kontrol ettim." tamamen ona dönük, kollarını kalçalarına dayamış bir halde, kaşlarını çatarak onunla yüzleşti. "Neyin peşindesin, Cat?"

Bunu o kadar ciddi bir şekilde söyledi ki kadın gülmek zorunda kaldı.

"peşindeyim ben? Gerçekten mi, Graeme? Bence bu soruyu sana sormalıyım. Oyunların ustası sensin, ben değil."

Kollarını indirerek yatak odasının kapısına doğru ilerledi ve arkasından çarpmaya hazırlanırken kapıyı tuttu. "Neden gidip elektronik cihazlarını tekrar kontrol etmiyorsun, vahşi adam, çünkü şu anda senin huysuzluğun için zamanım yok."

Ondaki değişim anlıktı, ama sonra sadece onunla karşılaşmaya başladı.

Çiftleşme Ateşi.

İki gündür onun için yanıp tutuşuyordu. Onun dokunuşuna olan ihtiyacı, bir bağımlının uyuşturucu ihtiyacı gibi artıyordu.

Bunu düzeltmek için on iki aşamalı bir program bulup bulamayacağını merak etti. Bundan şüpheliydi. Şansı o kadar da iyi değildi.

Tanrı'ya şükür ki, aptalca bir tedavi yerine bir tedavi vardı. semptomlara yardımcı olmak için hormonal tedavi. Çünkü onun için yeni haberleri vardı ve başka bir tedavi denemek için piyasada değildi.

Çocukken bunlardan yeterince yaşamıştı.

"mu?" diye sordu dikkatle, ifadesi gerilmiş, gözleri uyarırcasına ona dikilmişti.

Gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Bu ifadenin ve bu ses tonunun bende işe yaramadığını anlamadın mı? Körü körüne itaat günleri sona erdi, Graeme. Asla geri gelmeyecek."

"Artık çocuk değilsin, Cat," diye alay etti. "Körü körüne itaat asla istediğim şey değildi. Yine de bizi bir çocuk gibi tutmaya kararlı görünüyorsun.

Her hareketin, her tepkinin ya siyah ya da beyaz olduğu geçmişte, hayatlarımızın asla böyle bir geçmişe sahip olmadığını çok iyi bildiğiniz halde uçak."

"Sana güvenebileceğim bir uçaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu küstahça, kapıyı sıkıca kavrayarak. "Haklısın. Biz o yerde hiç var olmadık, sadece var olduğumuzu düşündüm."

"Olağanüstü bir fotoğrafik hafızaya sahip biri için mantık için yetenek, şaşırtıcı derecede miyop ve şaşırtıcı derecede

Mantıksız," diye suçladı onu, yüz ifadesi onaylamaz bir ifadeye bürünürken. "Sana bundan daha iyisini öğrettim, Cat. Sahip olduğunu bildiğim o inanılmaz yeteneklerinden bazılarını neden benden nefret etmekten başka bir şey için kullanmıyorsun?"

Kapının çarpması bir şok değildi. Kasları bile Dudaklarından öfke tıslamaları dökülürken bileğini güçlü bir hareketle kapının çerçevesine doğru fırlattı.

"Nefretimi hak ettiğin için mi?" diye karşılık verdi, hissettiği şeyin nefret olmadığını biliyordu.

Bunu başından beri biliyordu. Ondan bir an bile nefret etmemişti. Nefret edebilseydi hayatı ne kadar kolay olurdu.

"Bir çocuğun gözünde belki," diye kabul etti. "Ama sen çocuk değilsin, Cat. On iki yaşındayken bile çocuk değildin, Judd'dan ve masum olduğumu iddia etme seçeneğim vardı. Ortadan kaybolduğumda o ölüm mangası tarafından kaçırılmadığımı biliyordunuz, tıpkı kanınızın nakledilmesinin korkunç sonuçlar doğuracağını bildiğiniz gibi. Bildiklerinizi görmezden geldiniz."

"Ölüyordun!" diye bağırdı, yaralarını ve kaybettiği kanı görünce hatırladığı korkunun kırıbaşıyla boğulmuştu. "Seni kaybedemezdim."

Ama onu kaybetmişti.

Orada öylece durup ona baktı, bakışları ağır ve kasvetliydi. Ve bilmek.

Kan naklinin onu öfkeliendireceğini biliyordu. Dr. Foster'ın ona asla risk almamasını söylediğini duymuştu.

Önlemler. Önlemlerin ne olduğunu bilmiyordu ama Dr. Bennett'in yaptığı bir deneyin ters gitmesinin ardından ondan kan nakli almadan önce yapılan iğneyi görmüştü.

"Senin için bu riske değerdi," diye tahmin etti, sesi inanılmaz derecede üzgündü. "Bu risk benim kontrolüm dışında patladı."

"Seni enfekte ettiğim için mi?" diye alay etti.

Odanın diğer tarafına doğru yürürken kollarını ovuşturdu, onun dokunuşuna duyduğu acı artık neredeyse dayanılmazdı.

"Görmeyi reddettiğin şeyler için seninle kavga etmeyeceğim." O nefes , sesi yorgunluk ya da üzüntüyle doluydu. "Yapabilirim

Öfkeni anlıyorum, Cat. Nefretini bile anlayabiliyorum. O zaman ve şimdi bildiklerini kabul etmeyi reddedişini ise kabul etmeyi reddediyorum."

Kabul etmedi mi?

Onu yalnızlaştırmak, arkadaşlarından ve bağılılıklarından koparmak için mümkün olan her şeyi yapmıştı ve bunu kabul etmesi gerektiğini mi düşünüyordu? Bilmesi gerektiğini düşündüğü şeyi kabul etmesi mi?

"Sana asla güvenmeyeceğim," diye fısıldadı acı içinde. "Asla."

Ona doğru ilerleyerek yavaş ve düzgün hareketlerle başını salladı.

"Bana zaten güveniyorsun bebeğim, sadece bunu henüz kabul etmek istemiyorsun." "Sen aklını kaçırmışsın." İnançsızlık, yükselen açlıkla savaşıyordu.

yaklaştıkça onun içinde.

"Evet, uzun zaman önce," diye kabul etti, kolu beline dolanarak onu kendine doğru çekti. "Sonra onu ıssız bir çölde bir dişi kaplanın avını izlerken buldum ve hayal ettiğim her şeyin

"Onu ararken burnumun dibindeydi."

Şaşkınlık dudaklarını aralamıştı ve bir soru soracaktı.

Açıklama. Ama öpücüğü hem kelimeleri hem de onlara olan ihtiyacı çaldı. Çiftleşme hormonunun tadı onları birbirine mühürledi.

Her ikisinden de dökülenler birbirine karıştı, duyuları ve duyguları arasında patladı.

Kollarını adamın boynuna dolayan Cat, boğazından kırık bir inilti kaçarken parmaklarını adamın saçlarına geçirerek onu kendine doğru çekti ve onsuz daha fazla hayatta kalamayacağını anladı.

Onu aramıştı. Bunu biliyordu. Onu çöle geri çekmiş, kendisini bulması için gereken ipuçlarını vermiş ve bağlantısının kim olduğunu söylemeyi reddetmişti. Geceler boyunca onu beklemişti.

Gece boyunca onu aradı, geceyi ve çölü aradı ve kendi kendine ondan nefret ettiğini söyledi. Kendine sadece onu bulup öldürmesini beklemekten yorulduğunu söylemişti.

Yine de yaptığı şey daha acı vericiydi. Yine de işbirliği yapıyordu, değil mi?

Boğuk bir ihtiyaç ve bilgi çılgılığı öpüşmelerini doldurdu.

Graeme kollarını onun etrafında sıkarak onu ayağından kaldırdı ve yatağa taşıdı. Dudakları hâlâ onunkileri kaplarken

Dilleri birbirini yalarken, birbirlerinin öpücüklerini ve açlıklarını tadarken, adam onun üzerine yürüdü. Adamın vücudu kadınınkini kapladı, elleri keşfediyor, onları ayıran giysileri çıkarıyor ve çıplak ete erişimi engelliyordu, kadın ise keskin pençeleriyle adaminkileri düşene kadar yırtıyordu.

Dudakları öpücükten kopup çenesinden geçerek boynunun hassas çizgisine doğru kayarken, daha sert ve sert teni yumuşak tenine değdi.

"Az önce kıyafetlerimi parçaladın." Adam misilleme yapar kızın boynunu ısırır ama aldığı keskin zevk kızın ona daha fazla erişim sağlamak için başını eğmesine neden oldu.

"Eminim çok üzgünümdür. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım," diye fısıldadı nefes nefese, ellerini adamın sırtında gezdirerek, derisinin altında esneyen sert kaslara hayretle baktı.

"Yaptığından emin ol." Başını kaldırarak ona baktı, bakışlarını yakaladı ve tuttu.

Sanki onun içini görüyor gibiydi.

Çölde onu aradığı geceleri gördü mü?

Nerede olduğunu bildiğinden emin olduğu için onu görmeye aç mıydı?

Kim olduğunu öğrendiğini mi? Çocukken saklamak için savaştığı korkuyu, çocukken hissettiği açlığı gördü mü?

kadın mı oldu?

"Kedim," diye fısıldadı, parmaklarını yanağında gezdirerek Başını eğip yanağını onunkine yaslamadan önce. "Seni tutmama izin ver bebeğim, sadece şimdilik, benim Kedim ol."

Sadece şimdilik.

Açlık onu öfkeliyordu, bu açlık açlığın çok ötesindeydi. kırık hayaller, kırık bir kalp ve yaralı bir ruh diyarına sürükledi. Ama onun tarafından tutulma ihtiyacı tüm bunlar boyunca onu takip etmişti.

Onun olma ihtiyacı, hangi sıfatla ona ait olmasına izin verirse versin, her zaman onun bir parçası olmuştu. İster onun tarafından kodlanmış olsun, ister doğayla eşleşmiş olsun, bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Çünkü bu ihtiyaç, bilimin yaratabileceği her şeyden çok daha ağır basıyordu.

Gözlerini kapatan Cat, zaman zaman kendisini boğacağından korktuğu bir güçle dizginlediği ihtiyaç, açlık ve ezici duygulara teslim oldu.

Olmak için doğduğu şey olmasına izin verdi. Onun kedisi.

• BÖLÜM 15 -

Onun dokunuşunu hayal etmişti.

Onun altında yatan Cat, şimdi duygusal mesafesini yeniden kazanıp kazanamayacağını merak ediyordu.

Nasırlı avuç içleri yanlarından kalçalarına doğru okşadı, sıcaklık ve sürtünme hassas bedeninde zevk patlamaları yarattı. Parmaklarını altındaki battaniyeye sıkıştırdığında, boğazında sıkışıp kalan inilti dışarı çıktı. İniltili ses

onu şaşırttı, içerdği ağrıyan ihtiyaç onu şok etti.

Bir eli bir kez daha yan tarafını okşadığında nefesi kesildi, parmak uçları okşuyor, göğsünün şişmiş kıvrımının etrafında kıvrılana kadar enfes bir sıcaklıkla sürükleniyordu. Dudakları Boynundan köprücük kemiğine doğru yumuşattı, küçük bir ısırık ellerini yataktan çekip adamın omuzlarını kavramasına neden oldu.

Ona tutunması gerekiyordu, başparmağı meme ucunu okşarken ve dudakları meme ucunun üzerinde gezinirken duyularını sabit tutması gerekiyordu.

hızla yükselen eti sert, ağrıyan uca kadar.

"Graeme." Adını fısıldamak o merkezi bulmasına yardımcı olmadı.

Dudakları sıkı sinir demetinin etrafını sardı, sert ve yıkıcı bir baskıyla ağzına çekmeden önce dişleri sinir demetinin üzerinde gezindi.

Cat başını yatağa yasladı, zevk içinden geçerken baş dönmesi onu yıkadı, cızırtılı hissin çatallı parmakları doğrudan rahmine çarptı.

"Graeme." Onun adını haykırdı.

Ona doğru eğilen Cat zevkten nefesini tuttu, zevk meme ucundan kalçalarının arasındaki ağrıyan sinir demetine doğru hızla ilerlerken sıcak basınç kontrolünü yok etti.

Küçük patlamalardan oluşan elektrik atımları vücudunda hızla ilerledi, onu kaotik ihtiyaçlar bataklığının derinliklerine sürüklüyor, fiziksel ve

duygusuyla çalkalanıyordu. Adamın ağızı önce bir meme ucunu, sonra diğeriini çekip sonra tekrar diğeriine geçerken, Cat hislerini tekrar kontrol altına almak için mücadele etti.

Olmuyordu.

Bu zevk yıkıcıydı. Yıllarını harcayarak inşa ettiğı savunmayı yıkıp yerine öylesine yakıcı bir ihtiyaç koyuyordu ki, bir daha eskisi gibi olup olamayacağını merak ediyordu.

Merak mı etti? Hayır, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

İçindeki bir parçanın

her zaman ona ait olacaktı, ama burada, bu anda, bununla savaşmak mümkün değıldi. İnkâr etmek yoktu.

"Senin tadına bayılıyorum," diye fısıldadı, dudakları meme ucunu yumuşattı ve ardından kabarcıklı öpücüklerini aşağıya doğru yaymaya başladı.

Dudakları karnının üzerinde gezindi, narin etini yumuşatarak aşağıya indi. Parmaklarını bir kez daha kızın yanlarından aşağı doğru okşayarak Kalçalarını uyluklarına doğru itti ve bacaklarını yavaşça araladı.

pcklerini klitorisinin zonklayan tomurcuğuna yaklaştırdı.

Buna dayanamadı.

Duyuları dönüyordu, asla kurtulamayacağından emin olduğu bir coşku girdabına kapılmıştı.

"Kendini bırak Cat, sana sahibim," diye fısıldadı, nefesinin sıcaklığı dikkatini çekmek için zonklayan sıkı tomurcuğun üzerinde dolaşıyordu. "Bu bende, bebeğim."

Bunu atlatması için ona güvenmek mi? Bunu o mu yaptı?

"Graeme. . . oh Tanrım . . ." Elleri yatağa çarptı, pençeleri battaniyeye doğru uzanırken kalçaları refleks olarak parçalayan şaşırtıcı bir zevk.

Dili uyluklarının arasındaki şışmış, doymuş kıvrımları yaladı. Yavaş, şehvetli bir ham duyu kaydırması onun içinden geçiyor ve kontrolünü kurtarma şansını yok ediyordu.

Gitmişti.

Kontrol bir düşünce bile değıldi. Hınzır dilinin her bir bereketli okşayışından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. serbest bırakılmak için zonklayan sıkı sinir demetinin etrafında dönmeden önce hassas et.

Eğildi, kalçaları daha da açıldı. Her yalayıcı okşayış, klitorisinde sıkılaştıran her erotik his içinde oluşan fırtınanın daha da derinlerine sürükledi. Fırtınanın merkezine doğru koşuyor, ona ulaşmaya çalışıyor, boğazından boğuk inilti yırıltıyordu.

Çok iyiydi.

Her bir hissin yoğunluğu, sistemi boyunca dalgalanan çalkantılı zevk dalgası, sersemlemiş duyularını dolduran öforik sise sadece katkıda bulundu.

Damarlarında hızla akan kanın her nabızı, duyularını harekete geçiren zevk dolu adrenalini taşıyor ve onu Graeme'in yarattığı şehvetli girdaba kilitliyordu.

Graeme.

Onun Graeme'i.

Hangi ismi kullanırsa kullansın, hangi kişiliğe bürünürse bürünsün, o . O her zaman onun olmuştu.

Tıpkı her zaman ona ait olduğu gibi.

Hayatta aldıkları her yol, her savaş, karanlığı aradığı her gece, buna giden yolculuğun bir parçasıydı.

Bu zevke.

Dudakları klitorisinin şişmiş tomurcuğunu çevrelerken bir hırıltı yükseldi, dili klitorisine sürtünürken, okşarken narin eti çekti.

Oh Tanrım... zevk tarif edilemezdi. Her yalayış, içinde elektrik atımları yaratıyor, sinir uçlarını öyle hassas bir şekilde yakıyordu ki, her dokunuş, her okşayış onu hiç beklemediği bir açlığın derinliklerine çekme gücüne sahipti.

Her nefes nefese inleyişte, her dokunuşta artarak dönüyordu.

Kör edici, yakıcı hisler duyularını sarstı. Kaslar çekildi. Vücudu gerildi ve saf, yakıcı bir coşkuyla orgazmı içinden patladı.

Nefes nefese, boğuk çığlıklar boğazından kaçtı. Titremeler içini parçaladı, her patlayıcı coşku patlaması onu Graeme'in vücuduna doğru kaydırırken onu sarsıyordu.

Bu zevkin daha iyi olamayacağından emindi. İçinde patlayan fırtına daha kaotik olamazdı.

Ta ki ereksiyonunun geniş, demir gibi sert boyu vajinasının esneyen, sıkılaşılan derinliklerine girene kadar.

"Tatlı Kedi." Boynundan gelen ilkel sesi, kesici dişlerin narin ete sürtünme hissi takip etti.

Cat kollarını adamın omuzlarına doladı ve dudaklarını adamın boynuna çevirdi, kendi kesici dişleri adamın omzunun boynundan kıvrıldığı yerdeki sert kası kavradı.

Kalçalarının uylukları arasındaki her şiddetli itişinde, ereksiyonunun içinde kabardığını hissetmek, onu yakıcı bir zevkle germek, onu merak ettiği bir uçuşuma doğru itti. hayatta kalmak.

Hayatta kalsın ya da kalmasın, onu ittiği alevli coşkuyu karşılama ihtiyacı, kendi yıkımına doğru umutsuz, itici bir yarışa dönüştü.

Kalçalarının her güçlü hamlesi, vücudunu kaplayan his Bir eli kalçasını kavrariken diğer eli saçlarına gömülmüş, parmakları başını yerinde tutmak için saç tellerini sıkıyordu.

Kalçaları adamın kalçalarında sıkılaştı, dişleri adamın boynunu sıyırdı ve tam bir kör edici içgüdü anında, orgazmının şiddeti onu öyle bir güçle, öyle patlayıcı bir hisle uçuşumun kenarına fırlatırken adamın etini ısırdı ki, coşkudan ve ona katılan adamdan başka hiçbir şey yoktu.

Ondan fışkıran meniye hissetti. Sert, sıcak meni darbeleri erkek dikenin ilkel ereksiyonunu tetikledi. Yerine kilitlendi, ona karşı sarsılırken onu içinde tuttu, kesici dişleri omzunu deldi ve derin, gırtlaktan gelen bir hırıltı titreşti omzuna doğru.

Ve bu hiç bitmiyordu.

Coşku tekrar tekrar patlamaya devam etti. Ateşli coşkunun sivri uçlu cıvataları duyularını bastırdı, onu ele geçirdi onları. Ve tıpkı ona söz verdiği gibi, şey boyunca ona sarıldı. Ona yaslanmış, titreyen, savunmasız bir halde, ona karşı bir şeyler kaybettiğini hissetti. Sonradan pişman olacağını bildiği bir şeyi. Ona, geçmişte yapamadığı gibi onu yok etme gücü vereceğini bildiği bir şey.

Ama şimdi ona sarılıyordu, tıpkı söz verdiği gibi.

Onun kalbinin göğüslerine çarptığını, nefes almak için verdiği savaşın kendisi kadar zor olduğunu hissedebiliyordu. Onun içinde kilitlenmişti, duyuları onunkiler kadar baskındı, zevki onunki kadar vahşi ve sınırsızdı.

Şu anda o ne kadar ona aitse, o da o kadar ona aitti.

Şu an için.

- - -

Graeme gecenin ötesine bakarak uzanırken, gece yarısı gökyüzüne doğru ilerliyor, serin çöl esintisi açık balkon kapılarından içeri süzülüyordu.

Yan tarafına kıvrılmış, uykuda kemiksiz kalan Cat ve nefes alışının yumuşak ritmi, normalde gecelerine musallat olan huzursuzluğu yatıştırıyor gibiydi. Ona sarılmak, saatlerce süren uykunun ardından

Sevgi, onu kendi gölgesinden daha yakından takip ediyormuş gibi görünen öfkenin keskin kenarını köreltmış ve onun yerine uykulu Memnuniyet.

Eşi.

Yastığının üzerine dökülen ağır saç tellerini okşarken, bir eşi olduğu gerçeğine hayret etmekten kendini alamadı,

Özellikle de bu zarif yaratıkla. Onun için genetik serumu ilk programladığında, ona karşı hissettiği bağın şu anda hissettiği kadar karmaşık bir şey olabileceğini asla hayal etmemişti.

Daha on bir yaşındaydı, zihni o kadar çok formül ve bilgiyle doluydu ki delilik çoktan .

Hiçbir çocuk, hatta bir Breed çocuğu bile, böyle bir kapasiteye sahip olmamalıdır.

Brandenmore'un laboratuvarlarında araştırılan insan ve hayvan genomu gibi karmaşık bir şeyin şifresini çözmek.

Sadece şifrenin nasıl çözüleceğini değil, aynı zamanda nasıl kodlanacağını da biliyordu. Tanımlama ve haritalama karmaşıklığı Eşsiz DNA iplikleri, tüm yetişkin yaşamları boyunca bu konuda çalışmış olan araştırmacıların hala anlayamadığı bir şeydi. Alanının en ünlü genetikçilerinden biri olan Dr. Foster bile, Graeme'in araştırılan her DNA ipliğinde gördüklerini görememişti. Ve Graeme bile

bildiklerinin yüzde 90'ını asla açıklayamayacağını biliyordu.

Bu bilgi ona Dr. Foster'a rehberlik etmesini sağlamıştı.

Yine de Cat'in terapileri için gitmesi gereken yön. Ne kadar acı verici olsalar da, ne kadar ıstırap verici hale gelmiş olsalar da, hayatını kurtaracak tek şey buydu.

Doğuştan sahip olduğu genetik anormallik onu birkaç gün içinde öldürdü. Hormonal ve bağışıklık gelişimi için hayati önem taşıyan bir geni eksikti. Bengal Irkı genetiğiyle değiştirebildiği bir gen.

Sekiz yaşına geldiğinde, onu araştırma merkezinden çıkarmanın olduğunu biliyordu. Judd'inki gibi, onun gelişimi de bilimin asla yapamayacağı şekilde ilerleyecekti.

Anlıyorum.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Bir kayadan sekip göğsüne çarpan kurşunlar hariç her şeyi, uyluk ve karın. Bunu planlamamıştı, kendisine zorla yapılan kan naklini de planlamamıştı.

İrk içgüdüleri, bu kadar güçlü bir Zorla kurulan bağ yerine oturmaya başlamıştı. Ve Cat'i başka hiç kimseyi tanımadığı kadar iyi tanıyordu. Onu kendisinden uzaklaştırmanın tek yolu, kendisinden nefret etmesini sağlamaktı.

Güvenliğini sağlamak için yapılması gereken çok şey vardı.

Sonra kader bir kez daha devreye girmiş ve Genetik Konseyi askerleri onu yakalayıp araştırma merkezine geri götürmüştü.

Bu anıları hatırlamaya zorlayarak açık kapıların ardına baktı ve ne zaman o cehennemi hatırlasa içini dolduran uçucu öfkeyi geri püskürtmeye çalıştı.

Cat onun yanına doğru kaydı ve yatağın kenarına oturmadan önce kendi tarafına doğru yuvarlandı.

Kaşlarını çatarak, kadının yataktan kalkışını izledi.

Çarşafı da onunla birlikte çıplaklığının etrafına neredeyse koruyucu bir şekilde sardı. Yavaşça nefes alırken, aniden Breed hislerinin İsyân, bir nefesten daha uzak olmayan delilik, ani ve öfkeli bir farkındalıkla göz kırpyordu.

Graeme hemen yataktan kalktı ve ona doğru koşmaya başladı. balkon kapısına ulaştı. Kadının omuzlarını kavrayıp onu kendisine doğru çeviren adam, eşinin kokusunun artık olmadığını fark ettiğinde kasvetli bir acıyla dolu gözlerle baktı.

Bu onun arkadaşı değildi.

"Claire?" Claire gelmişti? Aylardır onun kokusunu almamıştı, artık var olmadığından şüphelenmeye başlamıştı.

Yine de vardı.

Kedinin kokusu o kadar hafifti ki, o kadar seyrelmişti ki içinde var olan koruyucu ruh, neredeyse orada değildi. "Ne kadar yakışıklısın," dedi hüznle, gözlerini ona dikerek Cinsel bir şey içermeyen bir merakla, sadece onun hiç sahip olmadığı hayat için acı çekebiliyordu. "Ama Cat'in seninle ilgili anılarından olacağını biliyordum. O çok şanslı."

"Neden buradasın?" Sesinin derinleşmesi, öfkesi Duyularının gelişmesi, dönüşebileceği canavarın kendini göstermeye başladığına dair sahip tek uyarıydı.

Bir şekilde o yarattığı ve onun yaratabileceği tehdidi hissetmişti.

"Bana zarar vermeyin." Korku yüzünde parladı. "Lütfen. Ben buradayım.

Cat için, söz veriyorum."

Çizgiler yüzünü, boynunu gölgelemeye başlamıştı.

Graeme onu aniden bırakarak odanın diğer tarafına doğru yürüdü, şimdi çaresiz bir şekilde, karşısına çıkan her şeyi, herkesi yok etmek için acımasız bir niyetle ayağa kalkabilecek olan parçasını geri itmeye çalışıyordu.

Onunla Cat arasında.

Uzun süre dayanamazdı. İçgüdüleri isyan ediyordu ve yine de bu öfkeyi serbest bırakmanın bu ürkek çocuk gölgesini dehşete düşüreceğini biliyordu

Vücudu artık yaşamını sürdüremez hale geldiğinde geçmesine izin verilmeliydi.

Çizgiler . Ona dönmeden önce kontrolündeki kavrama daha da sıkılaştı.

"Kedi benim." Sesini nazik ve tehditkâr olmaktan uzak tutmak için mücadele etti. "Geri dönmek zorunda."

"Sadece uyuyor." Claire'in korkusunun kokusu onu saran bir pelerin gibiydi. "Burada olduğumu bilmiyor. Bilemez de.

Bana söz ver. Yemin ederim, onun için buradayım."

Tek yapabildiği keskin bir baş sallamak oldu. Şu anda sesi onu dehşete düşürebilirdi.

"Seni uyarmam gerekiyordu," diye fısıldadı, çarşafı hâlâ ona doğru tutuyordu. "Sadece önce bir anlığına geceyi görmek istedim." Balkon kapılarına doğru baktı, onun bir parçası olan unutulmaz hüznün, içgüdüsel olarak onu tekrar saklanmaya zorlama ihtiyacını hafifletmek için çok az şey yapıyordu.

Adam konuşmayınca, küçük bir iç çekip adamın bakışlarına temkinli bir şekilde karşılık verdi. "İrklar yalanın kokusunu alabilir. Sana yalan söylemem. Sadece birkaç dakikalığına burada olacağım. Bu gerçekten o kadar kötü mü? Sadece görmek istedim bir gece önce seni uyarmıştım. . ." Kaşlarını çattı, belli ki kelimelerini seçmekte zorlanıyordu.

"Cat neyin peşinde?" Cat'ini tanıyordu ve onun sırlarını sezmişti. Onun güvenini kazanmak için beklemeye hazırды ama Cat'i on yıldan uzun bir süredir koruyan genç kadını tatmin etmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Eğer hemen gitmezse ikisi de pişman olacaktı.

"Eğer ona ihanet edersem, onun gözünde ben de herkes gibi olurum," dedi usulca. "Sana onun sırlarını söyleyemem ama bana söylenmesi gerekenleri söylemenin başka yolları olduğunu öğretti."

"Söyle çocuğum." Öfke dolu gırtlak sesini, fazla vakti olmadığı konusunda onu uyuracak kadar uzun süre zorladı.

"Geçmiş bitmedi," diye fısıldadı çabucak. "İplikler var aradığı şey. Tehlike ona değil, sizinle kurduğu bağın devam etmesini sağlayan kırılğan güven kalıntılarına yöneliktir. Fakat bu sırlar onu yok edebilir. Uçmaktan sakının. Eğer kanatlanırsa, onu sonsuza dek kaybedebilirsiniz." Bununla birlikte yatağa geri döndü ve çarşafı açarak arkasına yaslandı ve öyle bir pişmanlıkla ona baktı ki suçluluk duygusu ruhunu dağladı. "Sadece geceyi tekrar görmek istedim. O kadar özledim ki..."

Gözleri kapandı ve ruh kendini gösterir göstermez bir kez daha kayboldu. Kedisinin kokusu odayı doldurdu, çiftleşme bağı, onun üzerinde bıraktığı iz, bir kez daha odayı doldurdu.

Graeme bakışlarını ondan alamıyordu.

Claire'in ortaya çıkacağına dair hiçbir uyarı yapılmamıştı. Cat'in içinde uyuyan ruhun

uyanacaktı.

Varlığın ürkütücülüğü, Kedisiyle birlikte bulduğu akıl sağlığını tehdit ediyordu ve Claire'in hâlâ onun içinde var olduğu bilgisi tedirgin ediciydi.

Navajo'nun Altı Şefi tarafından gerçekleştirilen ayin On yıl önce, Cat'i onu yeniden ele geçirmeye kararlı Konsey güçlerinden saklamak için, Claire'in ruhu Cat'in bedeninde dünyayla yüzleşirken Cat'in ruhunu uyku durumuna geçirmek üzere tasarlanmıştı.

Claire'in "uyanık" olduğu süre boyunca Cat'in genetik yapısını bile değiştirmişti. Graeme, Claire'in Cat'ten daha sık uyuduğunu biliyordu. Yine de uyanıktı ve Cat Martinez'lerin evindeki küçük zalimlikler ve nefretle yüzleşmişti.

Bu korumaya duyulan ihtiyaç sona erdiğinde, Claire sonsuz uykusuna ya da ondan sonra gelecek olana giden yolu bulmalıydı
Ölüm.

Graeme'in öbür dünya konusunda neye inanacağından emin olamadığı zamanlar olmuştu ama artık Claire'in onu bulamadığını biliyordu.

Sikeyim.

Bu tahammül edilebilir bir şey değildi. Bunun devam etmesine izin vermezdi. Cat

Hayatından yeterince şey kaybetmişti. İçinde bir başkasının uyanması ve onun yerini alması tehlikesi olmadan hayatla yüzleşmeyi hak ediyordu.

Onun bu kadar kolay bir şekilde elinden alınmasından daha fazlasını hak ediyordu. Claire'le yüzleştğinde, en incelikli Cat'in kokusu kaldı. O kadar ince ki onu tanımlamak Eşi olmasaydı bu imkânsızdı, ancak bu kadın dünyayla yüzleştğinde çiftleşme bile artık yoktu.

Dudaklarında sessiz bir hırıltı kıvrıldı.

Onun kızıydı. Onun için birden fazla kez ölmüştü. Onun için yaşadı. Onun için akıl sağlığını kaybetmişti. Şimdi birinin onu ondan almasına izin lanetlenirdi.

Ne Genetik Konseyi, ne Jonas Wyatt, ne de geceyi umutsuzca görmek isteyen o zavallı, üzgün küçük yaratık.

Claire bu dünyada başka hiçbir şeyi hak etmese bile dinlenmeyi hak ediyordu.

Ama daha da fazlası, o ve Cat, Cat uyuduğunda diğer ruhun uyanabileceğini bilmeden hayatla yüzleşmeyi hak ediyorlardı.

Cat'in bilgisi olmadan kolayca.

Belli bir şefle yaptığı kırılğan ateşkesi bozmanın ve bu işe bir son vermenin zamanı gelmişti.

• BÖLÜM 16 -

Ertesi gece, Graeme şefin kendisini beklediğini bildiği yere doğru dikkatlice ilerledi. Graeme genç yaşta bile korku uyandırmıştı. Bunu her zaman anlayamamış olsa da, çoğu zaman bu yeteneği takdir ediyordu. Ona hiçbir zaman korkuyla, hatta endişeyle bakmamış olan tek kişi, Altıların en büyüğü Orrin Martinez'di.

Navajo Şefleri, Ulus'un kabilelerinin ruh adamları.

Orrin'i şaşırtmayı da hiç başaramamıştı. O zaman bile Yıllar önceki ilk ziyaretinde Navajo şefini kendisini şimdi beklediği yerde beklerken bulmuştu.

Yoğun yağışların yaşandığı bir yılda, akıntılar ve ani seller birçok yerde araziye oymuş ve şaşırtıcı geçitlerin yanı sıra bir zamanlar ince taş duvarların ve tika basa dolu çölün ardına gizlenmiş mağaraları ortaya çıkarmıştı

Kumlar.

Bu mağaralardan birine adımını attı, farkındaydı ki Orrin yalnız beklemedi. Yanında, şeflerin gözetimindeki sırları korumak için seçilmiş Navajo savaşçıları olan Bilinmeyenlerden dördü vardı.

Bu savaşçılardan biri olan Lincoln Martinez sessizce duruyordu, savaşçı boyasıyla işaretlenmiş yüz hatları kullandıkları tasarımla neredeyse gizlenmişti.

"Ne zaman konuşmamız gerektiğini nasıl anladığınızı bilmek isterim." Graeme, Orrin'in hazırladığı küçük ateşin başına otururken başını salladı.

Orrin onu dikkatle izledi, bakışlarına yansıyan ciddi bilgelik çok uzun zaman önce olduğu kadar derin ve bilgiliydi.

"Rüzgârlar dinlemek isteyenlere fısıldar," dedi Orrin sessizce. "Çoğu kişi duymamayı tercih eder."

Graeme o sırada bildiği her şeyi nasıl bildiğini sorduğunda verdiği standart cevap buydu.

Rüzgârlar ona sırları fısıldadı.

"Claire uyanırken fısıltıları duyuyor mu?" diye sordu yaşlı Navajo'ya, Orrin ağır ağır içini çekince hiç şaşırmadı.
soru.

"Eğer öyleyse, bana söylemedi, yanımdan geçen fısıltılar da söylemedi," dedi usulca. "Torunum, genç yaşında bile sırlarını saklamakta ustadır."

"Geceyi severdi, değil mi?" Graeme, şefin Claire konusunda ne kadar bilgili olduğunu merak ederek sordu

Orrin başını kaldırdı, bakışları Graeme'nin omzunun ötesine dikildi savaşıllara döndü ve mağaranın girişine doğru başıyla işaret etti. Biri hariç hepsi doğal muhafazayı terk etti. Lincoln durduğu yerden kalktı ve Orrin'in yanına oturdu.

O sırada başka bir mağaraya açılan küçük yarıktaki saklanan Navajo öne çıktı, üzgün yüz hatları ve acı dolu bakışları Martinez ailesinden hiçbirinin bir oğlunun eylemlerinin yansımalarından kaçamadığını kanıtlıyordu.

Terran, Orrin'in diğer tarafına geçip oturdu ve sessizce Graeme'e .

"Claire'le konuştun mu?" Orrin o zaman sordu.

"Dün gece." Graeme başını salladı. "Cat uyandığında bana Claire'in dinleneceğini , Orrin."

Yıllar önce farklı bir koku taşıdığını bildiği aynı bedende Cat'in kokusunu alana kadar bu ritüelden haberi yoktu. O zaman Orrin çölde ona gelmiş ve şeflerin Cat ve Honor'ın yanı sıra Judd'ı kurtarmak için yaptıkları eylemleri açıklamıştı.

"Ritüel, Kedini kimsenin bulamayacağı kadar derin bir uykuya yatırmaktı," dedi usulca, dudaklarında küçük, alaycı bir gülümseme belirdi. "Belki de rüzgârlar bana o küçük ırkın, başkaları onun kim olduğuna inanırsa inansın, kaderine hükmetmeye ne kadar kararlı olduğunu söylemedi."

"Ayinden sonra estetik ameliyat mı yapıldı?" Graeme bundan hiç memnun olmamıştı. Cat'in çocukkenki görünüşünü çok beğenmişti.

Ama Orrin başını salladı. "Ameliyat, yüz hatlarını Claire'inkilere daha yakın olacak şekilde değiştirmek için gerekliydi." Sesi O zaman duygusallıktan sesi kısılmıştı. "Ritüelden ancak altı ay sonra Kedi uyandı ve Claire o kadar uzun bir süre uzaklara gitti ki geri dönmeyeceğinden korktum. Sonra ırklar gelmeye başladı ve Claire

onlar yaklaştığında geri dönerdi. Gerektiğinde Kedinizin koruyucusuydu, ama bunun dışında o kadar derin uyurdu ki, ben bile Bu ritüelin incelikleri hakkındaki tüm bilgime rağmen onu bulamadım."

Evet, Kedisi kararlıydı, diye sessizce kabul etti Graeme. İntikam hırısıyla uyanacağından hiç şüphesi yoktu ama Claire'in Orrin'in şüphelendiği kadar çok uyuduğundan da şüpheliydi.

Graeme, Cat'in araştırma merkezindeki herkes gibi kendisinden alınamayacak bir arkadaş için kadar çaresizce acı çektiğini biliyordu. Claire'i mümkün olan her saniye uyanık tutabilirdi.

"Claire'in öldüğü gece ne oldu?" Graeme sordu. "Ne oldu? On beş yaşındaki bir çocuğu babasının aracıyla çöle, sadece kendisini değil en iyi arkadaşı olduğunu iddia ettiği kızı da öldürecekęi garanti olan bir kanyona gönderdi?"

Orrin sadece başını salladı, sanki bilmiyormuş gibi sessizce indirdi.

Bir şey biliyordu.

Graeme hırlayarak önce Terran'a baktı, o da aynısını yaptı, sonra Lincoln'e.

"Bana da mı yalan söyleyeceksin savaşçı?" Özgürce sıçramak ve her şeyi yapmak için bekleyen deliliğin bir kısmını serbest bıraktı. eşini korumak için gerekli.

Vücudu çizgilerin ortaya çıktığı yerde ısındı, görüşü o kadar netleşti ki hiçbir ayrıntı gözden kaçmadı ve kendini zonklayan öfkeye bıraktığında edindiği duyu dışı yetenekler o kadar keskinleşti ki neredeyse kardeşinin düşüncelerini duyabiliyordu. nedenini bilmek için can atıyordu.

"O gece büyükbabamı aradı," diye açıkladı Lincoln. Büyükbaba sert bir hava üfledi. "Arka planda arabanın motorunun vınlamasını ve Liza'nın başaramayacaklarına dair çılgınca çığlıklarını duyabiliyordunuz. Claire ağlıyordu." Lincoln sıkıca yutkundu. "Ona söylemiş ..." Başını salladı ve Graeme'den uzaklaştı.

"Lincoln'e söyle. ." Orrin, Claire'in sözlerini fısıldadı. "'Söyle ona, Büyükbaba, onunla kanyonlara tırmanmayı özleyeceğim. Seni seviyorum. "' Yaşlı adamın gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Sonra o ve Liza, sesler kazayla son bulana kadar çığlık atıyorlardı."

"Torunun öldürüldü," diye hırladı Graeme. "Ve bunca yıldır buna intihar diyorsun."

Orrin elleri dizlerinde kenetlenirken başını salladı. Artık artritten boğum boğum olmuş ve şişmiş olan bacakları, içinden akan umutsuz acıyla beyazlaşmıştı.

"Raymond odasında uyuşturucu buldu. Hapların halüsinasyonlara yol açtığı biliniyordu. Claire sigara içerken yakalanmıştı, . . . Onun babasıydı." Yaşlı sesinde acı bir öfke yankılanıyordu. "Onu seviyor gibiydi. Bana hayatında hiçbir sorundan bahsetmedi ve Lincoln de hiçbir sorundan haberdar değildi. Geçtiğimiz günlere kadar açıklama mantıklı görünüyordu."

"O gece her ne uyuşturucu olmadığını biliyordum," dedi Lincoln öfkeyle. "Ama o ve annem o gece yıkılmışlardı." Çenesi gerildi. "Ya da öyle görünüyordlardı. Ama kızını seven her erkek, ruhunu kendi bedeninde koruyan genç kadını hayatta tutmak için çaresiz kalırdı."

Orrin, Terran ve Lincoln, Graeme'in tanıdığı üç adam Claire'i ölümünden önce sevmişti ve her biri cehaletin suçluluğuna gömülmüştü.

"Torunum sana ne dedi?" Orrin torunundan haber almak için yanıp tutuşarak sordu. "Bize ihtiyacı var mıydı?"

Dile getirdiği umut, Graeme'in neredeyse yok etmekten nefret ettiği bir umuttu. "Bana Cat'in kaçmaya çalışacağına dair bir uyarı ile geldi. kaçış." Bu kadarını açıklayacaktı. "Ve geceyi görmek söyledi. Onu özlemişti."

"Geceyi severdi," diye fısıldadı Lincoln bitkin bir halde. "Her zaman gecenin onu çağırdığını söylerdi."

"Neden uyanıyor?" Graeme dikkatini Orrin'e odakladı. "Uyuyordu ..."

Orrin torunuyla gurur duyduğunu belli eden bir ifadeyle, "Her zaman değil," dedi. "O ve Cat, bazen ikisi de aynı anda uyanık olurdu. Birlikte dünyanın içinde oynayacaklar, bilgi ve güç kazanacaklardı. Eğer bir uyarıyla geldiyse, o zaman

Çünkü Cat'in planladığı şey onu tehlikeye atacak. O Cat'in koruyucusu, Bengal. Eşin için bir tehlike değil.

Eşinin yerine geç. Onu koruyor. Zamanı gelene kadar..." Orrin

kabaca nefes aldı. "Ayin gecesi rüzgârlar uyanışla birlikte ölümün de geleceğini fısıldadı. Şimdi hem Cat hem de torunum için . Çünkü uyanışın yaklaştığını biliyorum. O zaman

Korumaya artık ihtiyaç kalmadığı ve bir ruhun diğerine geçmesi gerektiği zaman yaklaşıyor. Ve korkarım ikisini de kaybedeceğiz. Yıllar önce hissetmiştim.

Ondan önce birbirlerini kız kardeş olarak sahiplenmişlerdi. Şimdi birbirlerini koruyorlar, Uyanış sırasında çok tehlikeli bir gelişme geliyor."

Cehenneme giderler.

Ayağa kalkarken Graeme'in boğazından vahşi bir hırıltı koptu, içindeki canavar hızla duyularına doğru ilerliyordu.

"İyi dinle, yaşlı adam" -ilkel, gırtlaktan gelen sesi yankılanıyordu "Eğer o ölürse, buna dahil olan hiç kimse yaşamayacak. Şunu dinle. Bu çölün üzerine salınacak olan şey istemiyorum."

Şefin yüz ifadesini şefkat ve ölçülemez bir üzüntü doldurdu.

"Rüzgârlar öyle fısıldadı," diye onayladı Orrin. "Canavar geceyi kolaçan edecek ve nehirlerde kan akacak." Başını iki yana salladı. Pişmanlık. "Git. Olacağın canavarı sakinleştiren eşinle birlikte ol. Ve eğer uyanış geldiğinde canavar bu topraklarda serbest kalırsa, o zaman kaderin hükmü ve ruhların aradım."

Bir kükreme geceyi paramparça etti. Sesin vahşiliği, mağaranın ötesinde duran savaşçıları içeriye doğru koştururken, Terran ve Lincoln, kendisine hüznle bakan yaşlı şefi korumak istercesine hızla ayağa kalktı.

Söylenecek başka bir şey yoktu. Acımasız, kasıtlı, şimdi karşılarında duran yaratığın ne merhameti ne de pişmanlığı vardı. İntikam ve kandan başka doğru ya da yanlış tanımıyordu.

Canavar, Graeme'in uğruna yaşadığı şeyi, Irkın ruhunun son kalıntılarını taşıyan eşini korumak için ortaya çıkmıştı.

Dönerek mağaradan hızla uzaklaştı, Cat'e dönme yarışı aniden umutsuz bir hal aldı ve bir hesaplaşmanın hızla yaklaştığından emin oldu.

Açık çöl etrafını sararken çıkardığı kükreme, onu almaya, onu riske atmaya veya buna istekli olanlara yardım etmeye cesaret eden herkese bir uyarıydı. Soğuk gecede yankılanarak insana, hayvana ve bunların arasındakilere sesleniyordu.

Canavar zincirlenmemişti, sadece birilerini bekliyordu. cehennemle yüzleşeceğinden habersizdi. Çünkü canavar cehennemi nasıl getireceğini iyi biliyordu.

- - -

Amcası yaşlı adamın ayağa kalkmasına yardım ederken Lincoln büyükbabasına baktı, kendi bilgisi, rüzgârdaki fısıltıları duymak için uyanan yetenekleri ona büyükbabasının anlattığından çok daha fazlasını bildiğine dair güvence veriyordu.

"Büyükbaba . . ." Cevapları talep ederdi.

Orrin'in eli sessizlik talebiyle havaya kalktı, koyu renk gözlerindeki güç ve amaç Lincoln onu tanıdığından olduğu gibi şimdi de parlıyordu.

"Bir bedel ödenecek," diye tersledi Orrin. "Bunu durduramayız. Bu bedel ne , bilmiyorum. Bildiğim tek şey ölümün geleceği, Ve Cat bu ölümü getirecek bir geçmişle yüzleşecek. Claire'in kaderi ölmek değildi Lincoln," diye haykırdı, bu inanca olan inancı Hiç şüphesiz. "Onun kaderini doğumunda gördüm ve bu ölüm değildi. Rüzgârlar onun yolunun kimsenin yürümek istemeyeceği bir yol olacağını ve kalbinin başkalarının anlayamayacağı yaralar alacağını fısıldadı. Ama o alevlerin arasından uçacak ve herkesin duyacağı bir ses olacak. Ölüm onun kaderi değil."

Ama çölün esintileri arasında sürüklenen fısıltıları herkesten daha iyi anlayan Orrin bile torununun asla gerçekten yaşayamayacağına tamamen inanıyordu. Lincoln bunu onun gözlerinde gördü, sesinde duydu.

Claire hayatını kaybetmişti ama huzurunu bulamamıştı. Kız kardeşi ölmeseydi kısa bir süre sonra ölecek olan genç bir kadını korudu. Onun ruhu şimdi o genç kadını koruyor. Linc'in yıllarca anlamak için mücadele ettiği şekilde onu korudu.

Claire'i hayal kırıklığına .

Cat'i korumak. Ama korumuştı. Babasının ne kadar kötü biri olduğunu zamanında fark etmemişti ve Claire, Cat'le birlikte yeniden acı çekmişti.

Linc, Raymond'la bir daha karşılaşırса onu öldüreceğinden korkuyordu. Hiç kimse kendi içinde bununla yüzleşmemeliydi. Ama Raymond'la bir daha karşılaşırса, o zaman piç kurusu acı çekecekti.

- - -

Kaplanın kükremesi gecenin sessizliğini bozdu ve Cat'i Keenan'ın evin hemen dışındaki avlu masasının üzerine koyduğu diyagramdan uzaklaştırdı.

Mutfak.

"Bu çok sinirli bir kaplan." Sesindeki yansıma, yetersizlikten bahsetmiyorum bile, neredeyse eğlenceliydi.

"Buraya gelmesi uzun sürmez." İçini çekti. "Sahip olduğu tüm ilkel yeteneklere teslim olduğunda inanılmaz derecede hızlıdır."

Keenan kâğıtları topladı, katladı ve giydiği deri yeleğin içine soktu. "Planları yeterince gördün mü?"

görmüştü. Haritalar ve diyagramların yanı sıra Reeve güvenlik detaylarının yerlerini de. Bunları hafızasına kazımak için tek bir bakışa, en iyi ihtimalle bir bakışa ihtiyacı vardı.

"Yeterince gördüm," diye güvence verdi ona. "Graeme'in gittiğimi fark edip izimi bulması uzun sürmez. General Roberts'a plana sıkı sıkıya bağlı kalmamız gerektiğini söyle. Herhangi bir sapma olursa oradan giderim. İkimizin de iyiliği için."

"Onu bu konuda bilgilendireceğim." Güvenle başını salladı, vahşi Kartal gözleri onu çok yakından izliyordu. "Yine de eşinin beraberinde getirdiği fırtınayı atlatabilecek misin?"

"Fırtınayı atlatmak" ne kadar da yerinde bir deyim. Graeme ruh hali ne olursa olsun kesinlikle bir fırtınaydı. Öfkeli Gideon ya da Hafif deli Graeme, o anda hangi yüzünü gösterirse gösterebilir, yine de hayatını kasıp kavuran bir kasırga gibiydi.

"Graeme'in fırtınalarını iyi ," diye söz verdi, dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrıldı. "Onları atlatmak her zaman bir maceradır ama en azından tehlikeli değildir."

"Sana," diye işaret . "Başkaları neye inanırsa inansın, canavarın bir tasması var gibi görünüyor."

"Peki o zaman, bu kalsın," dedi.

önerdi. "Şimdi git, Keenan, senin burada olduğunu fark edecek kadar yaklaşımadan önceCanavar serbest kaldığında duyuları çok ustalaşır."

Başını sallayarak gözden kayboldu ve bir an sonra sert bir rüzgâr onun gidişini işaret etti.

Dönüp Graeme'in saatler önce arka duvara baktı, aynı şekilde geri döneceğini biliyordu. Nereye gitmişti hiçbir fikri yoktu. Onun uyuduğuna inanarak, ondan bu kadar kolay kaçabileceğini düşünerek yanından sıvışmıştı.

Nereye gittiğini, buluşacağını ne kadar merak etse de, çünkü biriyle buluşacağını biliyordu, yine de Keenan'la buluşma fırsatını onu takip et. Honor'ın ailesiyle bu buluşma yıllar öncesinden planlanmıştı. Sonunda kızlarını görmek için duydukları çaresizlik Sonsuza dek kaybetme şansından ziyade serbest bırakılmak, hayatlarını kasıp kavuran bir açlık gibiydi.

Cat yıllar önce onlarla temasa geçmiş ve bir daha asla göremeyeceklerinden korktukları çocuk hakkında periyodik raporlar vermişti. Artık Honor'ı tamamen uyandıracak bir buluşmayı başlatmanın zamanı gelmişti.

Yine de Liza'ya ve Claire'e ne olacağını merak ediyordu. Yıllar boyunca Cat ve Honor'ı korumak için bulmayı hak ettikleri huzuru feda etmişlerdi.

Toplantı yarın . Graeme ve Lobo'yu tanıyordu. ana malikanede bir toplantı planlamıştı ve bu ondan kaçmak için tek şansı olacaktı. Şansı yaver giderse o dönmeden önce dönmüş olacaktı. Hayatında o kadar çok şans olduğundan şüpheliydi ama umut edebilirdi, değil mi?

Bu düşünceyle birlikte, sekiz metrelik duvarın üzerinden atlayan gölgeyi görünce kaşları şaşkınlıkla kalktı. Beklediğinden çok daha iyi zaman geçirmişti.

Onu bekledi, onun kendisine geleceğini biliyordu. Kükremesini ve taşıdığı uyarıyı duymuştu. Öfkesiyle onunla yüzleşecek herkese, her şeye cesaret veriyordu.

Arkadaşı hariç.

Hâlâ bağlı olduğu adama güvenmek için savaşıyan kadın hariç.

içi

n. "?" diye sordu adam yaklaşırken, başı alçalmış, kehribar rengi gözleri kirpiklerinin altında parıldarken yüzünü gölgeleyen çizgiler altın rengini vurguluyordu.

"Çok uzağa gitmedim ..."

"Benimle kelime oyunları oynama, Graeme," diye onu uyardı.

Kollarını, o evden ayrıldıktan sonra giydiği bol ve rahat bir şortun üzerinde kavuşturarak onu dikkatle izledi.

"Bir toplantım vardı." Dişlerinin kırılması, alevlerin üzerindeki benzin gibi onu körükleyen öfkeyi kontrol etmek için verdiği savaşı gösteriyordu.

"Yakındaydım. Seni korumasız bırakmayacağım."

"Kendimi çoğu şeye karşı koruyabilirim." Omuz silkti. "Bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"O lanet paralitik gelene kadar mı?" diye homurdandı. "Yine de bir daha o kadar duyarlı olmayacaksın. Sana yaptığım iğne gece aslında buna karşı bağışıklık kazanmaya yardımcı olur."

Kaşları kalktı. İşte bu ilginç bir bilgiydi. "Jonas bunun sende olduğunu biliyor muydu?" diye sordu.

Graeme'in Irk genetiğinin pek çok alanında kaydettiği ilerlemelerden bahsetti.

"O farkında değil, ama bu onun bir şey yapmadığı anlamına gelmez. aşılanmış." Dudaklarının kenarlarında beliren sırıtış saf bir eğlenceydi.

Saniyeler içinde yüzündeki çizgiler kayboldu ve gözlerinin kehribar rengi hafifleyerek çok sevdiği vahşi orman yeşiline döndü.

Çok sevdim.

Derin bir nefes alarak başını ona doğru salladı. "Çok sinsisin, Graeme."

Geniş omuzlar umursamazca kalktı. "Ne demiştin, herkes Jonas'a yalan söyler mi?"

Kollarını indirerek birini kalçasına dayadı ve yorum karşısında gözlerini devirdi. "Televizyondaki o aşırı korumacı babalar gibi.

Etrafındaki ırklar onun entrikalarından korkuyor ve

hayatlarına müdahale etmediğinden emin olmak için sürekli tetikte. Ona arkasından Eş Eşleştirici diyorlar çünkü her zaman eşleri bir araya getirmek için planlar yapıyor."

"Bu onun genetiğinin bir parçası," dedi sonra, az önceki eğlence azalmıştı. "Beni yaratan sperm ve yumurtayı değiştirmek için kullanılan genetik materyal kombinasyonlarının ileri biyoloji ve genetik mühendisliğine kaydığı yerde, Jonas'ınki kasıtlı olarak birçok kişiye liderlik etme yeteneğine sahip, onların sadakatini sağlayacak bir tavırla bir Cins yaratmak için programlandı. Bir babanın. Ne yazık ki bilim adamları için, bu genetikteki bükülme hesapçı ve otoriter bir kişiliğe sahip ve çoğu zaman ormandaki ağaçları göremiyor."

"Büyük resmin içinde kayboluyor." Başını salladı ve tekrar Ev.

"Cat." İlk adımı atmadan önce sert, nazik parmaklar kolunu kavradı. "Benden kaçacak mısın?"

Adamın ses tonundaki temkinli kasvet, kaşlarını çatmasına neden olurken, kız ona bakmak için geri döndü.

Bir kez olsun ondan saklanmıyordu.

Cat sıkıca yutkundu, nefesi göğsünde sıkışırken kalbi daha ağır atmaya başladı.

"Ne?"

Uzanıp parmak uçlarıyla kadının çene çizgisini yavaşça okşadı.

"Graeme. ."

"Sen her zaman benimdin," diye fısıldadı, sesi bir nefeslikti. "Seni terk ettiğimi, savunmasız bıraktığımı sanıyorsun. Konsey askerlerini uzak tutarken, Meçhul'ün seni o otelden aldığı geceye kadar arkandaydım. Yarı deliydim, hala

İyileşmeni, güvenliğini sağlama ihtiyacını içimde bir hastalık gibi hissediyordum. O gece seni kaybettim, seni Orrin'e götürdüklerinde. Aylarca aradım ama seni bulamadım. Güvende olduğuna inandım ve Güvenliğinizi sağlamak için yapılması gerekeni bitirdim. Ama seni terk etmedim. Seni terk edemezdim, hayatımı değerli kılan tek şey sendin. Benim denemem değil, Cat. Sen varlığımın sebebiydin ve öylesin. Ve senden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Senden başka hiçbir şey Brandenmore'un dört günlük bir bebeği hastaneye yatırdığı günden beri

uzun, karanlık bir tünele giren on bir yaşındaki bir yaratığın kolları. Beni kurtardın. Her zaman kurtardın.

Ben."

Kimdi bu Breed?

Bu Graeme'di, öyle olduğunu biliyordu ama tanıdığı Graeme kendini ona ya da bir başkasına asla bu kadar açmazdı.

"Graeme. ."

"Seni kaybedersem, akıl sağlığımı sonsuza dek kaybederim," diye fısıldadı, başı dudaklarına doğru eğildi, onlara sürtündü, onları öyle bir şefkatle, öyle bir açlıkla okşadı ki, neredeyse bir çığlık atacaktı.

"Sen benim akıl sağlığımsın, Cat. Yeni doğmuş bir bebeğin güveniyle bana baktığın o ilk andan son nefesimi verene kadar. Sen benim akıl sağlığı."

• BÖLÜM 17 -

Ona sadece duymak istediği şeyi söylüyordu?

Cat ona bakarken, bir zamanlar o laboratuarlardaki askerleri, bilim adamlarını ve teknisyenleri ne kadar kolay manipüle ettiğini hatırladı.

Onu tekrar ele geçirdiklerinde kaçmadan önce öldürdüklerinin aynısı.

Bir insanın içine bakmanın, en büyük arzusunu bilmenin ve onu elde edebileceğine inandırmanın bir yolu vardı. Sadece onun yardımıyla bunu elde edebilirlerdi.

Ve onu tanıyordu. Onu çok iyi tanıyordu.

tam olarak ne için acı çektiğini, kendisinden uzakta geçirdiği yıllar boyunca en çok neye ihtiyaç duyduğunu çabucak hiç şüphesi yoktu.

Bunu anlamak o kadar da zor olmazdı. Çocukken onu idol olarak görmüş, kaçıp dünyayı nasıl gezeceklerine dair fanteziler kurmuştu.

Sonra bunları onunla paylaştı. Acısı o kadar büyüktü ki ölmek için yalvarmıştı.

onunla fanteziler kurmuş ve onlara yenilerini eklemişti. Büyük maceraların ve onun asla yalnız kalmayacağını resimlerini çizdi. Çünkü o her zaman onun hayatının bir parçası olacaktı.

Ama .

Onu bu fantezilerden ve acılarına ve yaşadığı kayıplara rağmen büyümeye devam eden aşkıdan başka bir şeyle baş başa bırakmıştı. O büyüdükçe büyüyen bir aşk ve o büyüdükçe

büyüdü, sadece kendini onun içinde daha da derinleştirdi.

Ama bu ona açıklamak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Var olduğunu fark ettiği anlamına da gelmiyordu. Ruhunun en derin köşelerinde sakladığı o parçasını. Gün ışığını hiç görmeyen ve kendi farkındalıklarını nadiren gördüğü bir yerde.

"Senin için her zaman önemli olduğumu biliyorum, Graeme," diye fısıldadı, kalbi ağır ve yavaş bir tempoyla atıyordu.

Duyguları kaçıp onu batırmakla tehdit ediyordu. "Beni kendi deneyin yaptığında sen de beni kendinin yaptın. . ."

Keskin, emredici bir hırıltı onu sustururken gözlerinde öfke yanıyordu. Bazı emirleri görmezden gelebilirdi. Bunu görmezden gelmekte tereddüt etti.

"Ne şimdi ne de sonra benim için sadece bu değilsin," diye hırladı. Naziklikten hayal kırıklığına ani bir geçiş, zihinsel kırbaçlanma tehdidinde bulundu.

Ona doğru dönerken göğsünde hırçın bir yükseldi ve iki elini saçlarında gezdirdikten sonra tekrar ona döndü.

Çabuk.

"Hissettiklerimin, sana ve güvenliğine olan bağlılığımın o lanet araştırma yüzünden mi olduğunu düşünüyorsun?" Adamın ses tonunda titreşen öfke kaşlarının kalkmasına, bir elinin kalçasına gitmesine ve onu izlerken gözlerinin kısılmasına neden oldu.

"Çiftleşmeyle ilgili genetik bir şey tespit etmiş ve bunu sağlamış olma ihtimalinizin çok yüksek olduğunu düşünüyorum."

itiraf etti, bir hüznün duygusu kaplamıştı. "O yerde herhangi bir güvenlik duygusu ya da bağımız yoktu. Sanırım bahsettiğin o çılgınlığı engellemek için bir bağa ihtiyacın vardı. Sen Ta ki tutunacak bir şeyin, birinin olmasını sağlayacak bir şey yaratana kadar."

Eğer ona sahip olmasaydı, onunla bir bağı olduğunu, o yerde birisinin olduğunu düşünmeseydi, kaçma şansı olmadan çok önce kendisi ölmüş olurdu.

"Beni çileden çıkarıyorsun." Bu açıklamanın ardından yüzündeki çizgiler hafifçe gölgelendi.

İşte tanıdığı Bengal buradaydı. Artık kendisine Graeme diyor olabilirdi ama bu onun uzun zamandır tanıdığı ve sevdiği yaratıktı.

Çok sevdim.

Bu düşünce yüzünden kendini tokatlamak istedi.

"Seni kızdırıyor muyum?" Bunu düşününce bile öfkesi alevlendi. "Kusura bakma koca oğlan, ama birkaç yıl önce seni bana getirmek için kırmızı bir halı serdiğimde ve sen sanki hiç gibi onu atladığında çileden çıkmayı geçtim."

Adamın duruşu ve ona doğru yönelttiği ağır niyetli havayla ilgili bir şey neredeyse duraklamasına neden oluyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu, sanki bu bilgi karşısında kafası karışmış gibiydi.

Bir adım daha yaklaştı, eli kalçasından inerek yanında bir yumruk oluşturdu.

"İki yıl önce, Diane Broen seni izlemeye başlamadan hemen önce, *Graeme*," diye tısladı, "biz laboratuvardan ayrılmadan önce açtığın e-posta hesabıyla bağlantı Seninle iletişime geçtim ve senden benim için gel." Nefesi kesildi, o e-postanın anısı içini parçaladı. "Sana beni nerede bulacağını söyledim ve sen gelmedin."

Tanrım, ona nasıl da ihtiyacı vardı. Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki. Onun için hissettiği öfkeyle yüzleşmeye, bir anlığına da olsa onu görmeye istekliyd.

"Ben buradaydım." Ses tonundaki hayal kırıklığı o anda canını çok yakmasaydı eğlenceli olabilirdi. "O lanet e-postanın öncesinden beri buradayım, Cat, seni izliyorum."

"Burada olabilirdin ama bana gelmedin." Yumruğu göğüslerinin arasına sertçe bastırdı, içinden geçen duygular hislerini yerle bir etti. "Bana gelmedin, Graeme. "Bana gelmedin, Graeme. Seni görmeme izin ver. Bana sarılmadın ..." Ondan hızla uzaklaştı, o an hissettiği ihanet neredeyse on iki yaşındayken hissettiği kadar kötüydü. "Beni seni özlemem, seni sevmem için yarattın. . ."

"Tabii ki yaptım. Böyle bir bilgiye sahip , seni bana itaat etmen için yarattırdım," diye öfkeyle karşılık verdi. "Başka bir şey yaratmadan önce o kodu yarattırdım."

Eğer bu kadar öfkeli olmasaydı, ağzından kaçan kahkahadaki acılık onu şaşırtabilirdi. "Belki de yanlış hesapladınız."

Başını öyle bir üstünlük ifadesiyle kaldırdı ki, kadın hayretle gözlerini devirdi.

"Ben yanlış hesap yapmam." Bu ifadedeki küstahlık, yıllar içinde içinde büyüyen güç ve güvenin bir kanıtıydı.

Başka bir şey bekliyor muydu? Gerçekten mi?

"Yani sadece burada olmanın yeterli olduğunu mu düşündün?" Kollarını iki yanına indirmeden önce bir saniyeliğine açtı. "Senden bana gelmeni istediğimde sadece oyun oynayarak etrafta dolaşmak mı? Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun, Graeme? Senden bana gelmeni istedim, kışını kaldırıp çölde kamp kurmanı değil. Ben."

"O kadar ilkeldim ki benden bir parça bile istemedin," diye hırladı sonra, kesici dişleri karanlıkta parlıyordu. "Saf içgüdüden başka bir şey değilken beni kendine çağırdın. Bir hayvan, öfkeli ve kana bulanmış, ama sen çağırdığında geldim, Cat. Gelebilirdim. Seni kucağıma alamadım ama Tanrı'ya şükür buradaydım. Buradaydım ve geldiğim andan itibaren her gece seni izledim."

"Gerçekten, Graeme. ."

"Hıçkırıklarını duymadığımı mı sanıyorsun? Gözyaşlarını koklamadım mı sanıyorsun?" Sesinin derinleşmesi, içindeki ilkel törpü, şimdi onu merakla izlemesine neden olmuştu. "Böyle görünürken sana dokunmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Evden sızan az miktardaki ışığa doğru adım attı ve onu görünce nefesi kesildi.

"Gideon ..." Adını fısıldadı, içine dolan sevinç varlığından haberdar olmadığı bir parçasına ulaşıyordu.

Özlemine çektiği kişi .

Graeme onun güvenliğiydi, dünyaya gösterdiği yüzüydü. Yine de ona ait olan Cins buydu. Onun ait olduğu...

Uzanıp parmaklarının ucuyla boynundaki koyu altın ve siyah çizgilere dokundu ve vahşi bir orman yeşiliyle çizgili, dövülmüş altın rengi gözlere baktı.

Hayvan adamın etinin hemen altında nabız gibi atıyor, yaratığın vahşiliği onun görmesi için serbest kalıyordu.

Ve onu sevdi.

Onu bir çocukken sevmiş ve bir kadın olarak hayal etmişti. Ve ona Graeme olarak geldiğinde, sonsuza dek kaybolduğundan korkmuştu.

"Lanet olsun sana, dostum." Tıslamasında öfkeden ziyade kızgınlık vardı. "İnsanların korkularına musallat olan kâbusu görüyorsun ve sanki o uzun zamandır kayıp bir dostmuş gibi iç çekiyorsun."

Pençeli parmakları kalçalarını kavradı ve onu çocukken acı içinde çılgılık atarken kullandığını zar zor hatırladığı bir nezaketle kendine çekti.

"Seni özledim." Duyguları onu ele geçirirken nefesi kesildi. "Seni bu kadar kızdırmak istememiştim." Bir hıçkırık sesini yırttı. "Seni kaybedemezdim. Yapamadım ..."

Kendine ait diyebileceği başka kimsesi yoktu, sonra birdenbire ona da sahip olamadı.

"Beni terk ettin ..."

"Seni hiç terk etmedim." Kulağına gelen işkence dolu fısıltı, omurgasından aşağıya doğru hızla akan bir zevk dalgası gönderdi.

Elbette, sırtını şehvetli bir okşayışla sıyıran pençelerin hissi bununla da bir ilgisi var. "Beni tekrar alana kadar, Cat, seni hiç terk etmedim. Her zaman seni izledim. Orrin seni benden bile saklamayı başardıktan sonra bile."

"Ama bilmiyordum..." Adamın kesici dişlerinin omzunu tırmıkladığını hissettiğinde bir nefes protestosunu sonlandırdı ve içinden saf bir zevk ve özlem dalgası geçti.

Zayıflık tüm benliğini kapladı.

"Biliyordun," hırladı. "İnkâr etmek istiyorsunuz. İnkâr etmek istiyorsun. Kendinizi affetmek, öfkenizi ve acınızı içinizde tutmak için. Kendini koruma vizyonun için feda ettin.

Beni, Judd'ı, hatta Claire'i ve bunu öğrendiğimde bu işe karışan herkesi öldürmek istedim." Adamın kıza sarılışı sıkılaştı, hüsrana uğramış öfkesinin kokusu kızın etrafını sardı. "Kendini bir daha böyle bir şekilde feda edersen, hatta bir başkası için kendini riske atarsan, sana söz veriyorum, eğer ben

Bu dehşetten kurtulursan, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağından emin olacağım."

Bu uyarıyı alması gerekirken neredeyse gülümseyecekti. Ama bu Gideon'du. Bu Graeme ya da yıllar boyunca yakalanmaktan ya da tespit edilmekten kaçmak için kullandığı başka bir isim değildi. Gideon'du. Gideon.

Onun Gideon'u.

Parmakları gömleğinin düğmelerine gitti.

"Çizgiler hâlâ vücudunu kaplıyor mu?" Nefes , Beklenti, duyularına doğru hızla ilerleyen bir elektrik cızırtısı gibiydi.

Elinde geriye yaslanarak, her bir düğmeyi serbest bırakmasını ve parçalanmış malzemeyi yanlara doğru yumuşatmasını izledi. Pantolonunun rahat bandı. Oraya vardığında hiç tereddüt etmedi. Sadece gömleği banttan çekmekle uğraşmadı, düğmeyi serbest bıraktı ve koyu renkli kotun fermuarını kaydırarak açtı.

Son düğmeyi de açarak ellerini omuzlarına götürdü ve kumaşı omuzlarının üzerinden kollarına doğru itti.

Onu görünce nefesi kesildi.

Onu almış, daha önce hiç tatmadığı zevklere ulaştırmıştı. Hayal edilene ulaşılabilirdi ama onu saatlerce sevebilecek bir bedene gerçekten bakmamıştı.

İlkel halindeyken onu kaplayan çizgiler siyah değildi. Siyah ve kaplan altınının bir karışımıydı. Omuzlarından köprücük kemiğine, sert pazularına, belinin etrafına, sıkı boyunca kıvrılıyordu, Karın kasları hayvani bir güzellikle vücuduna damgasını vuruyordu.

"Bana bu şekilde gelmeni hayal etmiştim," dedi usulca, adam karşısında gergin bir şekilde durup beklerken. "Tek bildiğim buydu. İnsanın ve canavarın güzelliği. Seni böyle tanıdığım da Graeme, tanıdığım kişiyi kaybettiğim için neredeyse ağlayacaktım."

Yaşlandıkça, laboratuvarlarda bile, ilkel işaretle tamamen yok olana kadar azaldı. Onlarla birlikte olduğu son yıl tamamen yok olmuşlardı.

"Burada olduğum kişinin akli başında değil, Cat," dedi ve sesinin tınısı, sert, derin törpüsü, duygularını okşadı, Onu, aralarında oluşan açıklıkla birlikte, sadece kendilerinin var olduğu bir yere çekiyordu.

"Başkaları olarak yüzleşmek zorunda olduğumuz dünyada akıl sağlığı yok," diye usulca düzeltti onu. "Şimdi benim Gideon'um ol, sadece kısa bir süreliğine? Ben de senin için uzun zamandır olmak istediğim Kedi olacağım. Sadece bu an için mi? Gideon'umu almama izin ver."

- - -

Jonas, yerleştirmeyi başardığı iletişim nano-nit'inin kurduğu hatlar üzerinden Cat'in yakarışını dinledi. Cat'e bakarak

neredeyse mikroskobik olan cihazı kontrol eden sanal panele yavaşça uzandı ve onu devre dışı bıraktı.

Kahretsin, bir nebze olsun tatmin olmalıydı. Aylardır Graeme'in Gideon olduğundan şüpheleniyordu ama bunu kanıtlayamamıştı.

Bazı geceler bu belirsizlik ve bilme ihtiyacı onu neredeyse çıldırtıyordu.

Şimdi hissettiği pişmanlıktı.

"Onu seviyor, Jonas," dedi Rachel, o nit'i test ederken arkasında durduğu yerden usulca. "O da onu seviyor."

Kahretsin, işe yaramasını beklemiyordu. Graeme'in çevresine yerleştirdiği her şey arızalanmış gibiydi.

Şimdiye kadar.

Adam hiçbir şey söylemeyince, "Onlar eş," diye belirtti. "Çiftleştikten sonra onu getirmeye kalkarsan Cassie seni sudan çıkarır."

Evet, herhangi birinin, özellikle de Cat'in eşini tutuklamaya kalkışırsa Cassie'nin ona söyleyecek epey sözü olurdu. Bu, mecbur kalırsa bunu yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Ama bu tamamen Graeme'e bağlıydı.

"Jonas?" Rachel başını onun omzuna yaslayana kadar eğdi. "Ne yapacaksın?"

Göz ucuyla ona bakarken dudaklarında bir gülümsemenin belirmesine izin verdi.

"Her zaman yaptığım şey."

İnledi, ince elleri onun omuzlarını kavrarken alnını onun omzuna koydu. "Seni seviyorum Jonas, ama bir gün bir Cins, hayatlarına bu şekilde müdahale ettiğin için seni öldürecek."

Evet, onu seviyordu. Onu dengeledi ve zaman planlarının yanı sıra herhangi bir andaki görüşlerinin şekillenmesine de yardımcı oldu.

"Artık sadece başka seçeneğim kalmadığında müdahale ediyorum," diye söz verdi ona. "Bu Irk muhtemelen şimdiye kadar yaratılmış en zeki ve en tehlikeli Irk. Irk yaratımı ve fizyolojisi hakkında bildiği şeyler Genetik Konseyi biyogenetik mühendislerini yüzyıllar boyunca dehşete düşürebilir. Asla özgür olamayacak Rachel. Onun özgürlük kavramı bile kusurlu."

"Öyle mi Jonas?" diye sordu usulca. "Kusurlu mu? Yoksa senin özgürlük anlayışına ters mi?"

- - -

Gideon'unu almasına izin mi vereyim?

Bir canavara dönüşen delirmiş yaratık mı? Tanrım, ondan ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Cat, istediğin bu değil." Olamazdı. Ellerine bulaşan kan bazen onu bile endişelendiriyordu.

Parmak uçları kollarından bileklerine doğru inerken gömleği avlunun zeminine düştü.

"Beni kim ve ne olduğumdan daha az kabul miydiniz?" diye sordu, parmaklarının okşayışı yanlarına, karnına doğru ilerliyordu. "Kim ve ne olduğumdan daha azını ister miydin?"

Buna dayanamadı.

"Her birlikte olduğumuzda aldığım zevk hayret verici, her zaman öncekinden daha iyi. Ama her seferinde, bir şeylerin eksik olduğunu biliyorum. Bir parçan eksik. ihtiyacım var."

Onun hepsine sahip olmak bir şeyi değiştirir mi?

Onun bu soruya vereceği cevabı tahmin edemiyordu. Dizlerinin üzerine çökmek için o anı seçmemiş olsaydı sorabilirdi.

"Kedi . . ."

"Botlarını giyiyorsun."

Çevik parmaklar bağcıklarla uğraştı ve ona bakmadan önce sadece birkaç kalp atışı kadar bir sürede onları gevşetti.

Deri ayakkabıyı tutarak, adamın önce bir ayağını, sonra diğerini çekip kurtarmasını bekledi.

Yukarı uzanan parmakları adamın pantolonunu kavradı ve çekiştirerek kumaşı adamın bacaklarından aşağı indirdi.

"Şimdi ne olacak?" Sesindeki hırıltı, ilkel halinin doğal bir törpüsüydü.

"Tüm vücudunu kaplıyorlar," diye fısıldadı, uyluğu boyunca uzanan altın renkli çizgilerden dokunarak.

Graeme yumruklarını sıktı, pençeleri avuçlarına battı, onu yukarı çekme, yanlarındaki küçük masanın üzerine itme dürtüsüyle savaştı

ve sadece ona bin.

Bu hayvani dürtü karnında bir ateş gibi büyüyordu.

Tamamen şişmiş ve vücudundan dışarı fırlamış olan siki kalbinin sert atışlarıyla zonkluyor, testisleri ise Lanet olasıca sıkıca ağrıyorlardı. Onu ele geçirme, içine dökülme ihtiyacı her an daha da zorunlu hale geliyordu.

"Cat . . ." Sesindeki uyarı, zamanın çok önemli hale geldiğini anlaması için yeterli olmalıydı.

Kadın ayağa kalkarken hafif bir kahkaha adamın kalçasını okşadı Sinsice ayağa kalktı, gömleğinin eteklerini kavradı ve vücudundan çıkardı. Gömlek onunkiyile birlikte avluya düştü, şortu da hemen onu takip etti.

Sikeyim.

Gördüğü şey ne kendi işaretleri kadar belirgindi ne de çizgiler o kadar genişti, ama yumuşak teni onu hayrete düşüren Bengal çizgilerinden oluşan bir desende bir miktar altınla hafifçe gölgelenmişti.

"Bana söylemedin." Başparmağının ucuyla göğsünü kavrayarak, şişmiş kıvrımın üzerinde yay çizen ve meme ucunu işaret eden yumuşak renkli bir şeridin üzerinde gezdirdi.

"Sormadın ki." Hafifçe karşılık vermesinin ardından küçük, şehvetli bir Başparmağı ve işaret parmağı arasındaki sert ucu yakaladığında nefesi kesildi ve içinden zevk akmasını sağlayacak kadar baskı uyguladı.

Bu zevkin, açlığının kokusu vücudundaki her kası gererken, siki daha hızlı zonkluyor, sert uzunluğu daha da .

"Benim sormamı beklemek zorunda değilsin." Diğer elini kızın başının arkasındaki saçların arasına sokarak onu sabit tuttu ve dudaklarını indirdi.

"Gönüllü olarak bilgi ver."

"Bunu yaptığında . . ."

Daha fazlasını duymak istemedi.

Dudaklarını kendi dudaklarıyla kapatan Graeme, ona şeyi, ikisine de musallat olan eşini verdi.

Onu sıkıca kendine doğru tutarak, ayrılmış dudaklarını yükselen bir sesle

Dilini onunkinin üzerinde gezdirirken mırıltıya dönüşen küçük inleme için daha keskin bir ihtiyaç duydu.

Onun tadı, ilk öpücükle birlikte bağımlısı olduğu tensel bir zevkti. Hayat doluydu, mücadeleye ve inatçı bağımsızlığının doğasıyla zenginleşmişti. Bu, en güzel kadının özüydü. Enfes bir iksirdi ve daha fazlası için can atıyordu. Onun daha fazlası için can atıyordu.

Kadının başını geriye yatırarak, kadın öpüşmelerinin kontrolünü paylaşmak için mücadele ederken bile daha fazlasını aldı. Doğası boyun eğmeyi reddediyordu ama açlığını şey onun teslimiyeti değildi. Ne onun teslimiyeti ne de sadece içinde serbest kalmanın verdiği ateşli zevk.

Çıldırılmış ruhunun en derinlerinde özlemini duyduğu şey onun kalbiydi. Şu anda bile tam olarak bilmediğini bildiği bir kalp. sahip olmak.

• BÖLÜM 18 -

Cat, Graeme'in zaten işaretlemediği bir parçası olmadığını bilmesine rağmen, zevkle savaşılmaya, bir parçasını tutmaya çalıştı.

Öpücüğü ona hükmetti, Çiftleşme Sıcağı'nın sadece güçlendirdiği açlığı besledi ve vücudunda orman yangını gibi yandı. Geniş, nasırlı avuçlarından biri bir göğsün şişmiş kıvrımını kavrarken, diğeri karnının alt kısmına yaslanıp uyluklarının arasına girmeden önce yan tarafını, kalçasını düzleştirdi.

Uzun, yetenekli parmakları kıvrımların arasında biriken fazla nemin içinden kayarak klitorisinin üzerinden geçti, kıvrıldı ve ağrıyan kılıfının derinliklerine girişi buldu. Ve oraya vardığında hiç tereddüt etmedi. Avuç içi kızın tümseğini kavrarken, parmağı içine doğru kayarak hassas dokuyu ayırdı ve Cat saf bir zevkle parmak uçlarına gitti.

Parmağını içeride bir kez kıvrırarak, sadece dikenin onun içine girdiğinde bulduğu o acıyı derinlerde buldu. Şimdi Parmağının ucu onu buldu, ovuşturdu, okşadı, içinde yükselen ihtiyacı körükledi.

doruğa ulaşması için onu daha fazla bekletti.

Avucunun içi klitorisine sürtünerek onu daha da uyarıyor, amının içinde toplanan her bir hissi artırıyordu.

Onu alması için yalvarmanın eşiğindeydi. Onu almasına ihtiyacı vardı, bunun için acı çekiyordu, dudakları ve dili sesini içine hapsetmeseydi bunun için çığlık atabilirdi.

Parmağının o iç sinir uçları demetine yaptığı her sert okşayış onu daha da ileri itti, tensel yıkımın yükselen dalgalarının daha da derinlerine itti. Bir kolu sırtına dolandı, onu tuttu

Dizleri zayıfladığında onu kendine yakın tuttu. Parmağı ona eziyet etmeye devam etti, onu memnun etti, onu içten içe çılgına çevirdi.

Orgazm olma ihtiyacı. İçinde zonklayan asi açlık, kalçalarının penetrasyona karşı yükselip alçalmasına neden oldu, parmağını sürerken o dokunuşu, onu patlayarak serbest bırakacak o okşamayı bulmak için çaresizce soluk soluğa kalmaya başladı.

Graeme dudaklarını onunkilerden ayırdı, ağzını kulağına götürerek ilk parmağının yanına ikinci bir parmak daha sokarken kulak memesini ısırdı. Ek penetrasyon zevk ve acıyı yan yana getirdi.

Gerilen ısı mahrem geçitte cızırdıyor, onu doldururken her saniye artıyordu. İçine uzanırken, her iki parmak ucu da o noktayı okşadı ve ovuşturdu, öyle bir his fırtınası yarattı ki, sarmal gücünün içinde kayboldu.

"Çok ateşlisin amına koyayım," diye fısıldadı yine kulağını ısırarak. "Çok tatlısın. İşte böyle bebeğim, al onu. Parmaklarımı tıpkı sikimi sürdüğün gibi sür. İşte bu, benim küçük kedim. Ver onu bana, etrafıma geldiğini hissetmeme izin ver."

Sanki ihtiyacı olan tek şey onun talebiymiş gibi, duyuları patladı. Tekrarlanan kendinden geçme spazmları parmaklarını saran ette dalgalandı, ona sıkıca sarıldı, onu içinde tutarken, işkence gören bir zevk feryadı etraflarındaki havayı doldurdu.

Parmaklarının etrafından kalçalarına doğru akan nemi hissedebiliyordu, acı veren coşku dalgaları zevk bir kez daha patladığı klitorisini kuşatmak için orada patladığında geçişin sıkılaştıran eti.

Adamın kollarında sarsılıyordu, teri tenini ıslatıyordu. ve fırtına boyunca onu tutarken, kendi sırtını tutarken onu serbest bırakırken açlıkla inliyordu. Kızın bunu yapmasına gerek yoktu. Onun zevkini düşünmek, içinden geçen ve vücuduna acımasız dalgaları gönderen patlamalardan başka bir şey düşünmek zorunda değildi.

Yine de fırtına dinmedi. Serbest kalmanın basamaklı yayları içinden geçerken bile hala içinde yanan ateşi hissedebiliyor, daha fazlasına olan ihtiyacı hızla artıyordu. İçinde bu ırk'a karşı duyduğu açlık, kaçamadığı bir ateş gibiydi. Kendinden geçtiğinde bile

Yine de kontrolünden çıktı, duyularını sarstı ve onu paylaştıkları ihtiyaca karşı çok savunmasız, çok zayıf bıraktı.

" böyle bebeğim," diye mırıldandı kulağına, titremeleri hafiflemeye başlayıp parmaklarını kavrayışı gevşediğinde. "Şimdi yapabilirsin sikime bin."

Kadın onun ani hareketi karşısında nefesini tutmaktan başka bir şey yapamadan, adam yastıklı bir şezlonga uzanmış ve onu üzerine çekiyordu.

"Sür beni, Cat. bebeğim, beni aşkınla yok et." Aşkıyla mı?

Tanrım, onu seviyordu.

Ondan nefret ediyor ve onu seviyordu. Onun için acı çekti ve acı çekti onun yüzünden. Ve ikisini de bu çok edici zevkten mahrum edemezdi.

Onun güçlü kalçalarına binen Cat, öne doğru eğilip ellerini göğsüne dayadığında dizleri adamın her iki yanındaki minderlere yerleşti. Gözleri onunkilere kilitlenmiş olan Cat kalçalarını geriye doğru kaydırdı, Çıkıntılı ereksiyonu, kılıfını koruyan kaygan, şişmiş kıvrımları ayırmaya başladığında nefes almak için savaşıyordu.

Gözlerindeki altın rengi vahşi orman yeşiline dönüştü, yüzündeki çizgiler yavaşça kayboldu. Elleri onun kalçalarını kavradı, onu nazıkçe yönlendiriyor, ona karşı nasıl hareket edeceğini, giderek artan bir tempoyla ona nasıl bineceğini öğretiyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" Bu bir yalvarış, bir hıçkırık, bir acizlikti. Ona ve dokunuşuna neden bu kadar kolay boyun eğdiğini anlamıştı.

"Seni ben yaratmadım, Cat," diye fısıldadı, boğuk sesiyle Sesi, içinde büyüyen acıyı katlıyordu. "Sen benim için yaratıldın, deliliğe engel olmak için. Sen benim akıl sağlığımsın."

Bir güç dalgasıyla içine giriyor, sıkı kılıfını ayırıyor ve kabzasına kadar gömüyordu.

"Aman Tanrım. Graeme," diye haykırdı, ona G demediğinin ve Gideon diye hitap etmediğinin ancak farkındaydı.

"Sür beni, Cat," diye homurdandı, birkaç dakika önceki kaotik zevk bir kez içinde dönmeye başlarken onun altında hareket ediyordu.

Demir gibi sert etinin her güçlü, yakıcı penetrasyonu dudaklarından bir inilti kopardı. Bu zevk çok acımasızdı. Bakışlarına kilitlenen, onun üzerinde hareket eden, kalçalarının arasındaki ağır itişlere kalkıp inen Cat, onun içinde kayboldu. Kirpikleri sürüklendi

neredeyse kapanmıştı, kavurucu zevk kontrolden çıkarken bile tensel zayıflık artıyordu.

"İşte bu, Cat, al beni," homurdandı, yüz ifadesi gerginleşti, elleri kalçalarını daha sıkı kavrarken o kadar derine itti ki, ruhuna girdiğine yemin etti. "Ver bana bebeğim. Bana her şeyini ver sen."

Onun her şeyine sahipti.

"Her şeyim ..." Adamın hamleleri sertleşip hızlandıkça, onu mantığın ve gerçekliğin sınırından iten ve alevli, ezici bir coşkunun kaleydoskopunda patlamasına neden olan jackhammer vuruşlarıyla içine girdikçe çığlık ondan koptu.

Altında Graeme'in sıkılaştığını hissetti, boğuk bir hırıltı içinden fışkıran salıvermenin göz kamaştırıcı sıcaklığı onu bir başka göz kamaştırıcı zevk patlamasına sürüklerken etrafını sarıyordu. Bu Hiç bitmeyen, asla tahmin edemeyeceğı, günün soğuk ışığında bu kadar inanılmaz olabileceğine inanmayı imkânsız bulduğı coşkulu bir zevk.

Diken ortaya çıktığında onları birbirine kilitleyen bir zevk ve Onu bir başka sarsıcı orgazmın ötesine iterken ikincil bir salınım yaptı. Kılıfı onun üzerinde sıkılaştı, şişkin şaftın etrafında kilitlendi, üzerinde dalgalandı, hiçbir şeyin, hiç kimsenin onu ondan koparamayacağından emin oldu.

şu an için burada onunla birlikteydi ve ona aitti. Tek başına. Ne delilik, ne bilim ne de Jonas, onu içinde, nerede bitip nerede başladığını bilmediğı kadar derin tuttuğı sürece onu ondan koparamazdı.

Yere yığılan Cat kendini onun göğsüne sığınmış, güçlü kolları tarafından vücudunun sıcaklığına karşı tutulmuş ve bir an için onun yaydığı saf güç tarafından korunmuş buldu.

- - -

Cat rüya görmeyi beklemiyordu.

Çocukken yaşadığı dehşeti zihninden nasıl uzaklaştıracağını yıllar önce öğrenmişti, bu yüzden kâbuslar nadiren görölüyordu. Martinez ailesine katıldıktan sonraki ilk birkaç yıl içinde pek çok kâbus görmemişti. Ama hiç olmamıştı.

Gideon'a ölmesine izin vermesi için yalvaracak kadar acı çektiği, büyüdüğü araştırma merkezine asla geri götürülmemiştir. Gitmesine izin vermesi için ona yalvarmıştı.

"Sen ölseydin o asla hayatta kalmazdı, Cat."

Kendisine hayatı bahşedilen kırılğan kadın-çocuğun görüntüsü karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Claire Martinez, başka biri olduğundan asla şüphelenilmemesini sağlayan küçük estetik ameliyattan önce bile onun ikizi .

Geçtiğimiz yıllarda Claire ile birçok kez konuşmuştu. Claire'in ruhu, kızın kazaya uğradığı gece o eski ritüel aracılığıyla Claire'inkine bağlanmıştı. Ama hiç olmamıştı. Asla bir rüyada ve kesinlikle bu yerde asla.

"Burada ne işimiz var Claire?" diye sordu, etrafını saran kafese temkinli bir şekilde bakarak.

Hepsi , gerçekten. Bir kafesti. Duvarlardan biri bembeyazdı, diğer üçü ise elektrik yüküyle güçlendirilmiş çelik çubuklardı. Tek mahremiyet küçük bir tuvalet odasıydı. Orada bile duş yoktu. Sadece bir tuvalet ve ellerini yıkamak ve dişlerini fırçalamak için küçük bir lavabo. Duşlar sıkı gözetim altındaydı.

"Buradan hiç ayrılmadın Cat," iç geçirdi Claire, karşısındaki karyolaya otururken küçük alana bakıyordu. "Sen her zaman Burada kapana kısıldım."

Cat, kalp atışlarını sakın ve sabit kalmaya zorlayarak ona baktı.

"Yani geçen yıllar bir tür hayal miydi?" O öyle düşünmüyordu. Hiçbir halüsinasyon bu kadar olamazdı.

Karamel rengi uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştıran Claire üzüntüyle etrafına bakındı.

"Fiziksel olarak nerede olduğun pek bir şey ," diye cevap verdi sonunda kasvetli bir düşünceyle. "Önemli olan, nereye gidersen git, hangi düşmanla karşılaşırsan karşılaş, yine de bu hücrede tek başına kilitli kalman. Bunu fark ettikten sonra oradan hiç ayrılmadın.

Gideon sizi gönüllü olarak burada bıraktı."

Bir ruhla tartışacak değildi, bunun pek bir anlamı olduğundan da şüpheliydi.

Claire biraz bir şekilde gülümsedi. "Yine de son nefesine kadar inkar edeceksin, değil mi Cat?"

Cat ona, "Önce neyi reddettiğimi bilmem gerek," diye bilgi verdi, Omuz silkerek. "Neden bizi buradan çıkarıp güzel bir yere götürmüyorsun? Burada konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Bu bir rüyaydı, öyle olduğunu biliyordu.

"Bu bir rüya değil," diye tersledi Claire, onu şaşırtarak. Claire'in onu terslediği bir zamanı hiç hatırlamıyordu. Her zaman çok çekingen olmuştu.

"Tamam, bu bir rüya değil." Kızı şimdi kısıp gözlerle izliyordu. "Bu, uyandığımda Reeve'ların evinde Graeme ile yatmıyor olacağım anlamına mı geliyor?"

Neredeyse Claire'e sırtıyordu ama karşı acımasız olmak doğru görünmüyordu.

"Oyun oynama Cat, ikimizin de hayatı buna bağlı," dedi Claire kararlılıkla. Öfkeyle ya da şiddetle değil, sadece Cat'in onda daha önce hiç hissetmediği bir sertlikle.

"Hayatlarımız neye bağlı Claire?" Cat talep etti. "Bana Araştırma merkezinde olduğumuzu kabul etmek mi? Pekâlâ, buradayız." Kollarını açarak içinde bulundukları hücreyi gösterdi. "Sana göre oradan hiç ayrılmamışım. Şimdi ne olacak?"

Claire yavaşça ayağa kalktı. Onun görüntüsü kot pantolonun içindeydi ve öldüğünde giydiği bol atletti. Tozlu, yırtık; ayakları çıplaktı. Cat'in onu sevenlerin onu gördüğü kimsesiz kadın gibi görünüyordu. Zayıf. İçine doğduğu hayat için fazla nazikti.

"Bir parçanın hâlâ bu kafeste kilitli, yapayalnız olduğunu , değil mi?" Claire fısıldadı.

"Judd buradaydı." . Yine de neden gitmediğini hep merak etmişti. Graeme'in o gece kaçtığını bilecek kadar güçlü ve zekiydi. Yine de kalmıştı.

"Sence Judd neden kaldı?" Claire yavaşça ona döndü. "Madem o da bu cehennemden kaçabilirdi, neden Gideon'la birlikte gitmedi?"

"Graeme," diye düzeltti Cat neredeyse dalgınca, kendi düşünceleri uzun süre bu soruda kayboldu ve sonunda omuz silkti. "Judd da en az Graeme kadar ketumdu. Bana hiç söylemedi."

"Ve sen hiç sormadın mı?" Claire onu merakla izlerken başını yana eğdi. "Bu sana göre değil, Cat. O kadar meraklısın ki hiçbir şey senden kaçmıyor. Neden Judd'ın seni Bunu açıklamadan geçebilir miyiz? Merak edeceğinizi biliyordum."

"Graeme'in öldüğünü sanıyordum." Karyoladan atlamak istedi, kendini atmak istedi, rüyadan kaçmak için çaresizdi, Yine de Claire'i izlerken olduğu yerde kilitlenmiş gibiydi. "Sanırım ötenazi ekibine atanan askerlere Judd'ı almaları için emir verilmediğini düşündüm."

Ne haltlar ? Claire ondan burada olmalarını gerektirecek ne istiyordu?

Claire başını salladı. "hiç ayrılmadığını fark edene kadar, kendine nedenini sorana ve bu soruya dürüstçe cevap verene kadar, sadece kendi hayatını değil, Graeme'in hayatını da riske atıyorsun." İçini çekti. "Her zaman korkak olanın ben olduğumu düşünürdüm Cat, ama artık senin de en az benim kadar korkak olduğuna inanmaya başlıyorum."

Cat gözlerini ona dikerek, "Beni kızdırma Claire," diye onu uyardı. "Hâlâ kışına tekmeyi basabilirim. Rüya gör ya da görme."

Claire sırtıttı. "O karyoladan kalkamazsın, Cat. Tekmeleyemezsin Bu rüyada kimsenin kışı yok. Orada kilitli kaldın, tıpkı o alarmların seni uyandırdığı sabah olduğu gibi. Alarmlar bir şey olduğunu biliyordun. kaçma teşebbüsü veya kaçma başarısı."

Cat bu noktada kendi başını salladı. "Bilim adamlarının bizi kandırmaya çalıştığını sanıyordum..."

"Neden?" Claire alaycı bir şekilde güldü. "Bunu neden yapsınlar ki, Cat? O gitmişti. Sen bundan daha zekiydin. Gideon senin bundan daha zeki olduğundan emin oldu."

"Graeme. Onun lanet olası adı Graeme," düzeltti Cat, artık sinirlenmeye başlamıştı. "Kes şunu Claire. Eğer benimle konuşmak istiyorsan, her zaman yaptığın gibi yap. Ben uyanıkken çok daha iyi konuşuyoruz."

Çelik parmaklıklara yaslanan Claire onu öyle bir dikkatle izledi ki Cat'in neredeyse diğer kızın da aynı şeyi yapacağından korktuğu bir kasvet

sonsuzu dek o hayal dünyasında.

"zaman gidebilirsin Cat," diye Claire, ifadesi hiç değişmeden. "Uyanmak sana bağlı, tıpkı uyanmamanın bir önemi olmadığını, hâlâ burada olacağını anlamanın bağlı olduğu gibi." Kolunu yavaşça sallayarak Cat'in bir zamanlar yaşadığı hayatı, hücreleri içine aldı. "İçin de çok geç olmadan bunun farkına var."

Ne zaman uyanabilir miydi? Şimdi uyanmak istiyordu. Hemen şimdi.

Gözlerini birkaç saniyeliğine sınırsız kapatarak kendini uyandırmayı, cehennemde hayattayken gösterdiğinden çok daha fazla omurga gösteren hüznü, zayıf görüntüden uzaklaşmayı diledi.

"Cehennem mi?" Claire fısıldadı. "Bu cehennem değil, Cat. Seni şekillendiren şey bu. Seni kurtardığı yer burası. Senin onun için ne olduğunu anladığı yerde. Sen ilk terapiyi almadan önce, o öfkeli hayvan

Bunu fark etti ve , çıldırmış çocuğu sakinleştirdi ve bir genç zihnin öğrenebileceğinden çok daha fazlasını izin verdi. Ama öğrendi. Senin için."

Gözlerini açacak ve uyanık olacaktı. Graeme'in kollarında yatıyor olacaktı, çıplak, vücudu onununkine karşı sıcak, kibirli üstünlük onu çileden çıkarıyordu. Tek yapması gereken gözlerini açmaktı.

"Evet," diye fısıldadı Claire, sesi artık garip bir şekilde mesafeliydi. "Tek yapman gereken gözlerini açmak, Cat. Ama açık olsalar bile kapalılar.

Zavallı Graeme, ne kadar değişirse değişsin, ne kadar severse sevsin, senin gözünde hep Gideon olarak kalacak..."

Daha fazlasını duymak istemiyordu. Buna dayanamazdı. Şimdi uyanacaktı!

Gözlerini hızlıca açtığı anda, kendini şu manzaraya bakarken buldu Graeme'koyu yeşil Bengal gözlerinde altın rengi parıltıyordu. Öfkenin ateşi, diye düşündü. Çılgınlık. Canavar dediği o parçası.

Boğazından alçak, uyarıcı bir hırıltı yükseldi. "Bu varlık şiddete başvurmama neden olacak." Bu alçak, vahşi hırıltıyı ondan daha önce hiç duymamıştı. İçindeki canavarca parçanın harekete geçtiği konusunda onu uyardığında bile sesi bu kadar güçlü, bu kadar öfkeli çıkmamıştı.

"Bir rüya ..." diye fısıldadı umutsuzca. Sadece bir rüya olmalıydı.

"Benim." Onun üzerine doğru ilerlerken bacaklarını baskın bir güçle ayırdı.

Hiçbir ön hazırlık yoktu ama ihtiyacı da yoktu. Vücudu onun açlığına, ihtiyacına o kadar çabuk cevap verdi.

"Graeme. ." Adamın elleri kadının bileklerini kavradığında kadının soluğunu kısık bir inilti takip etti. Onları omuzlarının yanındaki yatağa sabitleyerek sert bir hamleyle içine itti.

"Aman Tanrım. Graeme!" Adını haykırırken, iç bedenini dolduran, onunla buluşan ve şişmiş horozun nüfuz etmesine yardımcı olan ani, cevap veren kayganlık karşısında şok oldu.

"Eşim," diye hırladı, başını kulağına doğru eğdi ve dişleriyle kulak memesini . "Lanet olası benim."

Bir eliyle kızın başının üzerinde sabitlerken, diğer elini bir uyluğuna götürdü ve kızın dizini kalçasına doğru çekerek içine vuruyordu. Amının sıkıştırıcı sıcaklığının içindeki her şiddetli itme, içinden geçen çarpıcı tepki alevlerini gönderdi. Parmakları onun tutuşuna karşı kıvrıldı, tutunacak bir şey için çaresizdi. Bir erkek gibi içinde hareket ederken ona tutunmak için çaresizce tahrik olmuş, sahiplenici bir şehvetle ele geçirilmişti. Bir şekilde onu zaten sahip olduğundan daha fazla işaretlemeye kararlıydı.

Kalçaları kadının kalçalarının arasına defalarca çarptı, kendini kadının içine sonuna kadar soktu, rahim ağzına doğru itti, etini öyle bir törpüledi ki

Her penetrasyonun zevk ve acı arasındaki sınırı aşması ve kontrolünü kaybetmesinin tam erotizmiyle onu çılgına çevirmesi konusunda hassas.

Dudaklarının boynunda gezindiğini hissetmek, baş döndürücü bir zevk dalgasının içinden geçmesine neden oldu, onu uysallaştırdı ve zaten hassaslaşmış vücudunda bir his yarattı.

Boynundan aşağı inerek köprücük kemiğini , başı eğildi, dudakları göğsünün dar tepesini kapladı, ağzına çekti ve dili aç bir şekilde ağzını çekerken

onu daha yukarı iterek ona saldırdı.

Zevk kasırğa gücüyle içinden geçti. Duyularının içinden geçerek vücudunu daha da yaklaştırdı; içindeki her itiş

Sıkılaşan kanal, kalçalarının cevap veren bir kavisiyle karşılandı. Onu daha derine, daha sert aldı. Dudaklarından boğuk çığlıklar döküldü, ta ki tam bir kendinden geçme hali içinde patlayana dek. Zevkin şiddeti nefesini kesmişti. Kalçaları eğildi, kalçaları adamın kalçalarına sıkıca sarıldı, ona tutundu, bildiğı tek yolla gerçekliğe tutundu. Yapabildiğı tek şekilde ona tutunarak.

• BÖLÜM 19 -

Graeme onlar kahvaltıyı bitirene kadar bekledi.

Cat'e önceki geceden bahsetmeyi düşünüyordu. Hiç şüphesiz bunu bekliyor olacaktı, bu da savunmasını aşmasını zorlaştıracaktı.

Mutfağın hemen dışındaki küçük oyukta duran metal ve cam kahvaltı masasıyla uyumlu metal sandalyede arkasına yaslandı.

merakla onu izledi. Her gün e-pad'inde okuduğu haber sayfalarını gözden geçirirken kahvesini içti. Cat merak içindeydi

Sadece çevresindeki her şey hakkında değil, dünyanın kendisi hakkında da. Ve bırakın okumayı, gördüğü tek bir kelimeyi bile unutması mümkün değildi.

Araştırma merkezindeyken bile, o eşsiz hafızasıyla sakladığı bilgiler onu şaşırtmayı asla başaramamıştı. Kadın bazen ne aldığını tam olarak anlamayabilir, ama kelimesi kelimesine alıntı yapabiliirdi.

Bilimi anlamak onun güçlü yanı değildi. Ona gösterdiği her şeyi aklında tutmayı başarmış olsa da merkezde kafası karışmıştı. Garip bir şekilde Cat' güçlü yanı insanlardı, gerçi Cat kalabalıklardan nefret ederdi ve anladığı kadarıyla nadiren arkadaş edinirdi.

"Neden bana Bengal DNA'sını verdin?" Bu soru onu Gözlerini e-pad'den kaldırıp sorarken şaşkınlıkla ona göz kırptı.

Önce onu sorgulamak için çok fazla.

"Dr. Foster'ın raporlarını okudunuz." Kahvesini kaldırıp kafeinsiz demini düşünceli bir şekilde yudumlarken onu izledi, kapalı ifadesine rağmen zihninin çalıştığını gördü.

"Bu konudaki gerekçeleriniz raporda yer almıyordu," diye . sesi biraz fazla sakindi. "O sırada ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

Bengal DNA'sını terapimde kullanmaya karar verdin. Bir kız kardeş mi arıyordun, yoksa eşin olduğuma çoktan karar vermiş miydin?"

Ne düşünüyordu? O anda başka bir düşüncesi yoktu.

Hayatını kurtarmanın ötesinde. Makyajındaki eksik genler, onu hayatta tutmak için kullanılan temel enjeksiyondan birkaç hafta sonra onu öldürebilirdi

Dr. Foster bir tedavi bulana kadar. Graeme

Onu kendi genetiğiyle işaretleme kararını bilinçli olarak vermişti ama hayvani içgüdülerinin bunu yaptığından hiç şüphesi yoktu.

"Ben Bengal'im," diye cevap verdi sonunda, onun sık sık ihtiyaç duyduğunu hissettiği gibi şekerle kaplamak yerine gerçeği söylemeye karar vererek. "Brandenmore seni bana verdi. Bunun seni benim yaptığını hissettim. On bir yaşındaydım, Cat, neden Saklamam için bana verilen bir çocuğun tedavisine başka bir DNA katmayı düşünür müydüm?"

Bu kadar basitti ama aynı zamanda çok daha karmaşıktı ve onun bunu bildiğini hissediyordu.

"Sen asla on bir yaşında olmadın," diye bilmiş bilmiş homurdandı. "Dr. Foster bile senin yaşından çok daha büyük doğduğunu söylemişti."

Bu bilgi üzerine kaşları kalktı. "Bunu bana hiç söylemedi. Ama eğer doğruysa, o zaman bana programladığından daha fazlası değildi. Taşıyıcı annenin beni taşıırken, ona genetik manipölasyon konusunda nesiller boyunca verilen çeşitli bilimsel teorileri dinlemesini emrettiğini biliyorum. Beni yaratırken ne istediğini biliyordu ve istediğini elde ettiğinden emin oldu."

Kızgınlık yoktu. Tam tersine. "Baba" figürü olarak gördüğü biri varsa, o da Benjamin Foster'dı.

"Pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde etti, değil mi?" diye tahmin etti. "Senin zekânın herhangi bir ölçekte olmadığını ne zaman fark etti? değerlendirmek için mi icat ?"

Graeme bu soru karşısında neredeyse gülümseyecekti. Her zaman Benjamin Foster'ın tahmin ettiğinden çok daha zeki olmuştu.

"Denediği genetik manipölasyonları bile ne kadar aştığını bildiğinden şüpheliyim," diye cevap verdi sonunda.

"İnsan istediği kadar manipüle edebilir, ancak hayvan genetiğinin devreye girmesi onların hayal ettiğinden çok daha büyük bir jokerdir. Ya da kabul etmek istiyorlar. Ve bu, birbirini takip eden nesiller. Eğer şüphelerim doğruysa, doğan çocuklar

olgunluğa ulaştıklarında, orijinal ırkları bile geride bırakacaklardır."

Bir an durakladı ama belli ki bu spekülasyonun geçmesine izin vermeye karar verdi.

"Yani sana verildiğim terapimde Bengal genetiğini mi kullandın?" Cat bir kez daha bastırdı. "Honor'ın genetiğini de seçtiniz - neden Bengal'i onun terapilerinde de kullanmadınız? Onu buna layık görmedin mi? Merkezde sahiplendiğiniz Gurur'un bir parçası?"

Evet, küçük kedisi fazlasıyla zekiydi. Ve belli ki bu soruları uzunca bir süredir düşünüyordu.

"Onur bana verilmedi. Ve muzdarip olduğu lösemi, herhangi bir kedi genetiğinin eklenmesiyle çok daha ölümcül hale gelme potansiyeline sahipti. Mutasyona uğrayarak bir tür kediye dönüşebilirdi. tedavi edilemeyen insan lösemisinden çok daha güçlü lösemi zaten acı ." Kahvesini bitirdi ve fincanı masaya koyduktan sonra kollarını masaya dayayıp öne doğru eğildi. "Biz getirildiği sırada kurt genetiği çalışıyordu. Dr. Foster Babasıyla olan dostluğuna dayanarak terapisini kendisi yarattı. Sen söz konusu olduğunda benim böyle bir bağım yoktu ve sen benimdin."

Bu gerçeği inkâr edemezdi. Kız kollarına atıldığı anda hayvani içgüdüleri onu anında sahiplenmişti. Bir eş olarak değil, sadece ona ait olarak.

"O zaman eşin olduğumu biliyor muydun?" Zihni çalışıyordu, hayatını ve sonunda kendisi için yapılan seçimleri anlama ihtiyacı ortaya çıkıyor. Bunun zaman olacağını merak ediyordu.

"On bir yaşındaydım," diye tekrarladı nazikçe. "Çıldırılmışım, neredeyse delilik ve ötenazi. Dr. Foster'ın beni kurtarmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, ölüm merkezine götürülmeme sadece haftalar kalmıştı ki

Seni bana Phillip Brandenmore verdi. Hayır, sana bakmadım ve Anında eşim olduğuna karar verdim. Sana baktım, yaşama isteğini gördüm ve Brandenmore'un yaptığı hatayı fark ettim. Bana uğruna savaşmaya değer bir şey vermişti."

Cat'ten önceki hayatını zar zor hatırlıyordu. Onu kollarına aldığı andan önce, işlemeye çalıştığı tüm bilgiler yüzünden beyninin gerçekten acıdığını . Baş ağrıları

O zamana kadar yapılan deneylerin acısını bile aştı.

Delilik sürekli bir yol arkadaşı olmuştu, o kadar ki kendini karanlık bir tünelde kayarken hissetmişti, bu tünelin sonu gerçekliğin tamamen kaybolmasına çıkıyordu.

"Yani ben uğruna savaşımaya değerdim ama kardeşin değmez miydi?" Kadının sesinde dikkatini çeken bir öfke vardı. "Judd senin ikizin. Neden o uğruna savaşımaya değmezmiş?"

"Onun için savaşımaya değmez demedim," diye düzeltti onu. "Hem o hem de Honor uğruna savaşımaya değerdi ve ben o yıllar boyunca onlar için dayandım. Ama Brandenmore'un beni yakında öldürteceğini biliyordum. Akıl sağlığım sorgulanabilirdi. Hayvan genetiğini her zaman kontrol edemiyordum ve öfke beni canlı canlı yiyordu. Bilgi beynimde biriken şey, işleyebileceğimden çok daha fazlaydı. Belki de o hayvan genetiği seni eşim olarak tanıdı, çünkü o anında , öfkem dağıldı ve hayatta kalmak ve her zamankinden daha fazla bilgiyi işlemek için ihtiyacım olan sakinliği buldum. Sebep ne olursa olsun, Cat, bu hiçbir şeyi değiştirmmez."

"Seninle hiçbir şey o kadar basit değil, Graeme," ısırdı, şaşkınlık ve öfke içinde savaşıyordu. "Seni o zamandan tanıyordum ve Artık seni tanıyorum. Sen iyileştirmek için olduğu kadar manipüle etmek ve kandırmak için de doğmuşsun. Manipülasyon yeteneğinizin Jonas Wyatt'ın yeteneklerinden çok daha üstün olduğuna hiç şüphem yok. Sen benim dünyamdın ve Kasıtlı olarak hissetmemi sağladı. Sonra seni on üç yıl boyunca görmedim, defalarca her şeyi yapmama rağmen. haber ajanslarına benimle iletişime geçmen için ilan verdim. Madem ben sana aittim, o zaman neden senden bir şeylerin alındığını anlayacak kadar aklın başına geldiğinde bana gelmedin?"

Kadının yüzündeki acıyı, unutamadığı ihtiyacı ve cevap arayışını görebiliyordu. Bu onun için hafifletemeyeceği bir ihtiyaçtı. Hafifletmeyi reddettiği bir ihtiyaç.

Bunun yerine, yüzü onunkine sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştı. "Benim olduğumu hep biliyordum, Cat. Canavar seni öldürdüğünde bile.

öfkemin dinmediğini biliyordum ve seni olabildiğince yakından izledim. Cesaret ettim. İnan bana, o zaman sana gelmemi istemedin. İçgüdülerim bile sana yaklaşmayı reddetti. O sırada hiçbir şeyin önemi yoktu. ama kan. Ve bazen içinde boğulmaktan korkacak kadar çok kan ."

Adam konuşurken gözleri büyüdü, omurgası dikleşmeden önce bir saniyeliğine altın kahverengi derinliklerinde şaşkınlık parıldadı.

Onu zorlayabileceğine, ona cesaret edebileceğine karar anda anlamıştı.

"Ve bunun halletmeniz gereken ve halledeceğiniz bir şey olduğunu hissettiniz tek başına. *Eşin* olmadan," diye belirtti. "Ama şimdi senin olduğunu hissettiğin şeye sahip çıkmaya karar verdiğine göre, beni denetleyebileceğine inanıyorsun. her nefeste?"

Öfke yoktu, ateş yoktu. Onda gördüğü bağımsızlık ve katıksız inatçı irade dehşet vericiydi.

"Neredeyse seni götürüyorlardı," diye hatırlattı ona buz gibi bir sesle. "Sana ilaç verdiler, seni etkisiz hale getirdiler ve onları durduracak kadar yakın olmasaydım seni alacaklardı Cat."

"Ve bir daha böyle bir şekilde etkisiz hale getirilemeyeceğimi garantiledin," diye hatırlattı ona, hissedebildiği duygulara rağmen hala sakindi

dış cephenin altında kaynıyor. "Belki de bir an önce daha erken, Graeme." Ayağa kalkarak ona baktı, bakışlarındaki acı neredeyse adamın bakmaya dayanamayacağı kadar fazlaydı. "Ama o zaman daha önce halletmeniz gereken pek çok şey var, değil mi?"

Koltuğundan o kadar hızlı kalktı ki.

Lanet olsun ona. Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu, onun asla bulunmamasını sağlamak için katlandığı cehennem hakkında hiçbir yoktu, ne olursa olsun

Ne. Cevapları bilmediği için kızgınlığı ne olursa olsun, onun bu şekilde hissetmeye devam etmesine izin verirse lanetlenirdi.

"Bana karşı beslediğin bu kan davası sona erecek, Cat," diye emretti, alçak ve sert hırıltısındaki talebi fark etmemesi imkânsızdı.

O anda bakışlarında bir şaşkınlık belirdi. "Kan davası mı, Graeme?" diye fısıldadı. "Cevaplara olan ihtiyacımın bir kan davası olduğunu mu düşünüyorsun? Hissettiğim küçüklüğün intikamını almak için bir girişim mi?"

"Tam olarak bu değil mi?" Daha ne ki? O

Ondan uzaklaştı; o zaman bunun için duyduğu öfkeyi anlıyordu. Artık bir yetişkindi, onun korunmasına duyulan ihtiyacın incinmiş duygularından çok daha önemli olduğunu anlamalıydı.

"Beni senin yanında savaşmam için eğittin," diye hatırlattı ona. kasvetli bilgi. "Judd'ı ve beni eğittin.

kendi korumamız için size yardım edebiliriz." Şimdi gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ama olan bu değildi, değil mi? Özür dilerim, Graeme, Judd'ın nasıl hissettiğini bilmiyorum ama sanki ikiniz de beni bir kenara atmışsınız gibi hissediyorum ve bunu kendime unutturabilir miyim bilmiyorum."

- - -

Cat, Graeme'in gitmesine izin vermesine oldukça şaşırmış bir halde mutfaktan çıktı.

Rüya ya da önceki gece her ne haltsa, onu huzursuz etmişti. Ne bunu aklından çıkarabiliyor ne de araştırma merkezinden hiç ayrılmadığı suçlamasını unutabiliyordu.

Aptal değildi, Claire'in ne dediğini anlamıştı ama sadece bu fikri reddetmişti, diye kendini temin etti Cat evin girişindeki küçük kütüphaneye/ofise doğru ilerlerken. Claire'in Bunun için zamanı yoktu. Graeme'le geçirdiği her günün getirdiği sorgulama ve vicdan muhasebesine ayıracak zamanı yoktu.

Onu çaresizce seviyordu ama kaçamadığı şey araştırma merkezi değildi. Onu terk ettiği bilgisiydi.

Orada. Aylarca onun öldüğüne inanmıştı. O kadar korkmuştu ki, çok sevdiği oyuncak ayısını çalmıştı.

korktuğu için bağlanmıştı. Ancak onu terk ettiğini ve genç hayatında sahip olduğu tek teselli, o lanet olası oyuncak ayıyı aldığını öğrendi.

Neredesin Claire? diye öfkeyle *söylendi* ve kendini masanın arkasındaki büyük deri koltuğa attı. *Ben uyanırken dışarı çık ve oyna, lanet olsun.*

Cevap yoktu ve güvenilebileceğine inandığı tek arkadaşının gitmiş olmasına alışmaya başlamıştı.

Ve bir gün tamamen yok olacağını biliyordu Cat. Ne zaman O ayindeki kehanetin gerçekleşmesi halinde her ikisinin de hayatını kaybetmesi mümkündü.

Uyanış ölüm getirecekti. Orrin Martinez'in ayinden hemen sonra, hem Cat'in hem de Claire'in derin bir uykuda olduğuna inandığı sırada fısıldadığı sözler Cat tarafından asla unutulmamıştı.

Ama Claire'in hayatı ona verildiğinden beri geçen on üç yılın büyük bir kısmında uyanıktı ve henüz ölmemişti. Fakat Şimdiye kadar kendini de göstermemişti. Ölmek istemiyordu, Ama artık Claire Martinez olarak da yaşayamazdı. Özellikle de bu, Raymond'un kız kardeşi Morningstar gibi Konsey'in deneye değer bulduğu Ulus kadınlarını yok etmeye devam etmesine izin vermek anlamına geliyorsa.

Piçler. Her biri cehennemde yanacaktı. Geçmişte yarattıkları yıkım için. Ne olurdu Jonas tarafından gözaltına alınan Raymond ve Çakalların başına ne geleceğinden emin değildi ama bunun hoş olmayacağını biliyordu.

Bu gece, Honor'un ailesiyle görüştüktan sonra, o gece kendine verdiği sözlerden birini yerine getirdi. Graeme'le bu konuda savaşmak zorundaydı. Ona bir ültimatoma vermesi gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Ya cevaplar bulacaktı ya da gidecekti.

Onun ve Judd'ın transferini ayarlamadan önceki dört ay boyunca neredeydi ve birkaç yıl sonra araştırma merkezine geri döndüğünde ona ne olmuştu? Biliyordu.

Neden ona böyle . Eğer onu bu kadar derinden incitmemiş olsaydı, onu aramaktan asla vazgeçmezdi. Judd'ın söylediği ya da yaptığı hiçbir şey, onun için çok şey ifade eden bir Irk tarafından nefret edildiğine inanmasaydı, ertesi sabah Graeme'i aramadan gitmesi için onu ikna edemezdi.

Belki bunu o zaman da biliyordu.

Masadan özel bir avluya açılan cam kapıya doğru ilerleyerek girişte durdu ve etrafındaki çölün kokularını içine çekti.

General Roberts'a kızının yerini bedavaya vermeyi teklif etmemişti. Araştırma merkezinde bulundukları süre boyunca kendisiyle ve Honor'la birlikte hapsedilen iki Irk hakkındaki tüm bilgilerin yanı sıra kızının yeniden ele geçirilmesiyle ilgili tüm dosyayı talep etmişti.

Bengal cinsi Gideon.

Jonas'tan bunu istemeye cesaret edememişti ama General Roberts başka bir hikâyeydi. Kızı araştırma merkezindeyken bağlantıları güçlüydü. Daha sonra da, General Roberts'ın

Graeme'in bıraktığı birkaç araştırma teknisyeninden biriyle temas kurdu. hayatta kaldı. O teknoloji Washington'da Irk İşleri Bürosu'na merkez aleyhinde kanıtlar sunduğu için hayatta Jonas, *Gideon*'un kendisine saldırmamasından korktuğu için onu hâlâ saklıyordu.

"Graeme'in yine surat astığını biliyorsun." Lobo'nun üvey kızı Khi Langer evin kenarından dolandı, canlı mavi gözleri Cat'in inanmasını istediği kadar eğlenmiş değildi.

Binici pantolonu, kolsuz beyaz ipek gömleği ve diz üstü siyah çizmeleriyle, Reeve'ların çöl evinden çok bir İngiliz malikânesine yakışırdı.

"Ziyaretinizin ne kadar süreceğini merak ediyordum." Cat iç çekti. "Ashley zaten uyarısını yaptı, senin başka bir uyarına ihtiyacım yok."

Khi'nin Graeme'in küçük yardımcısı olduğunu aylardır biliyordu.

Piç kurusu. Bu kadının kendisine yardım etmesine izin vermişti ama Cat'e bu seçeneği hiç sunmamıştı, şimdi bile. Konsey askerleri için devriye gezerken her gece çöle yaptığı küçük gece yarısı sortilerini biliyordu. Ama onu yanında devriye gezmeye davet etmiş miydi?

Hayır, yapmamıştı.

"Ashley o kurşunu kalbiyle durdurmaya çalıştığından beri biraz gerginleşti," diye hafif bir öfkeyle homurdandı. "Hiçbir zaman daha az gergin değildi, sadece şimdi daha fazla gergin."

Havuz alanından ofisin dışındaki tuğla kaplı, gölgeli küçük verandaya uzanan kısa yürüyüş yolunda ilerlerken Khi gözlerini Cat'ten ayırmadı. Ne arıyordu acaba? Cat merakla sordu.

Cat sessiz kaldığında diğer kadın ona, "Seni uyarmak için gelmedim zaten," diye güvence verdi. "Bir şeye ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim. Belki ağlayacak bir omuz ya da seni dinleyecek bir kulak.

O kibirli arkadaşını lanetlemeni dinleyeceğim. Elbette, oturup genel olarak erkekleri kötüleyebiliriz." Gülümseyen Khi, üstü kapalı pergolanın altına yerleştirilmiş aşırı doldurulmuş sandalyelerden birine oturdu.

"Bundan her zaman keyif almışımdır."

Yalan söylemiyordu, diye sessizce gözlemledi Cat, ama Khi'nin etrafında onu her zaman temkinli kılan bir sır havası vardı.

Cat omuz silkerek, "Eğer başlarsam, duramayabilirim," diye itiraf etti.

Khi'nin karşısındaki diğer sandalyeye oturmak yerine kapının çerçevesine yaslanmış, bir eli kalçasında, diğeri yanında rahat bir şekilde ofisin girişinde kaldı.

"Evet, bunu biliyorum," diye itiraf etti Khi, pantolonunun dizinden bir şey silerken, başını tekrar kaldırıp Cat'e başka bir şey göstermeden önce bakışları uzun süre o bölgede kaldı parlak gülümsemelerinden. Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme.

"Neden buradasın, Khi?" Başını eğerek kaşlarını çattı. "Graeme ziyarete geldiğini biliyor mu?"

Khi bu soruya hafifçe güldü. "Reever arazisinde herhangi bir yere gitmek için Graeme Parker'dan izin istemiyorum." O gözlerini hafifçe devirdi. "Bu nezaketi Lobo'ya bile göstermiyorum."

Cat bu ifade karşısında kaşlarını kaldırdı. "Oldukça büyük bir başarı. Seni kıskanıyorum," diye homurdandı. "Lobo'nun kibrinin Graeme'inkinden daha fazla olduğunu hayal ediyorum. Ve o da aynı derecede otoriter görünüyor."

"Bir o kadar da eşek mi demek istiyorsun?" Bu kez Khi'nin gülümsemesi biraz gergindi. "Öyle olabileceğini tahmin ediyorum. Onun yolundan uzak durmaya çalışıyorum ve benim şirretliğimden kaçınıyor. Bu bizim için işe yarıyor."

İlginç. Bir zamanlar Khi'nin üvey babasına oldukça yakın olduğu söyleniyordu. Tabii bu, annesi onu öldürmeye çalışmadan önceydi.

Jessica Reeve'ın Genetik Konseyi'nin casuslarından biri gerçeğinden pek kimse haberdar değildi. İlk kocası ölmüştü. İrlanda Konseyi'ne ait bir araştırma laboratuvarını kurtarmaya çalışıyordu. Hatta birkaç yıl boyunca onun yasını tutmuş gibi görünmüştü.

Yavaş ve kolay nefes alan Cat, diğer kızın kokusunu içine çekti. içindeki ince farklılıklar kafa karıştırıcıydı. Ona Çiftleşme Sıcağı'nı hatırlatan ama öyle olmayan bir şeyin yanı sıra tuhaf kokular da vardı ve şiddetli bir öfke. Khi Langer'ın içinde biriktirdiği her neyse, patlamaya hazırlanıyordu. Normalde bu kadar alaycı ya da iğneleyici olmadığını biliyordu Cat.

Cat diğer kızı pek iyi tanıımıyordu. Raymond'un Lobo Reeve'dan hoşlanmaması ve zenginliği, Cat'in yolunun Khi'ninkiyle kesişmemesi için elinden geleni sağlamıştı.

"Peki, ben neden buradayım?" Ellerini üst bacağının üzerine koyan Khi öne doğru eğildi ve Cat'e hızlıca bir bakış fırlattı. "Çünkü ev tamamen sıkıcı: Lobo malikâneyi kilit altında tutuyor ve görünüşe göre bölgeden gerçekten tanıdığım herkes saklanıyor." Ayağa kalktı zarıfçe ayağa kalktı. "Bir içkiye ne dersin? Saatin bir yerlerde beş olduğuna eminim."

"Neden ana eve dönmüyorsun ve Graeme sana bebek bakıcılığı görevlerini neden yerine getirmediğini sorduğunda Ona gitmeni istediğimi söyle," dedi Cat soğukkanlılıkla.

Khi'nin neden orada olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Graeme'in Lobo'yla gece boyunca sürecektir bir toplantı için yakında yola çıkacağını biliyordu.

"Bunu yapacağım." Khi başını salladı. "Ama önce şu içkiyi içelim ve toplantıya gitmesi için ona zaman tanıyalım. Onu gerçekten istemiyorsun

Lobo'nun muhafızlarını gönderiyor. Onlar gerçekten pislik. Gel hadi."

Khi onun yanından geçip eve girerken

Yorgunluktan bunalan Cat sabırsız bir iç çekiş saklıyordu.

Yapacak kendi işleri vardı.

Diğer kızdan hemen gitmesini istemek yerine "Çay?" diye sordu.

Khi, "Sadece alkollü olanını," diye ısrar etti. "Eğer bakire olmak istiyorsan, bu senin seçimin. Şahsen bakirelik bana pek cazip . Cehennem gibi bir sabah oldu."

Ve görünüşe göre Cat'i cehennem gibi bir öğleden sonra bekliyordu.

Graeme'i öldürecek. Bebek bakıcısı mı? Gerçekten mi? Ne için?

Khi'nin evden çıkmaya kalkışırsa onu ihbar etmekten başka ne yapabileceğini düşünüyordu? Khi koruma değildi, ispiyoncu olarak oradaydı, başka bir şey değil.

Cat birkaç saati olduğuna karar verdi. Eğer Khi bir içki istiyorsa, o zaman

bir şeyler içebilirdi. Akşam karanlığı çöktüğünde, diye düşündü Cat, biraz kestiriyormuş gibi yapacaktı. Keenan ve adamları ön kapıdan girecek değillerdi ya. Girseler bile Khi onları görmezdi.

Giydikleri o lanet takım elbiselerden birini o kadar çok istiyordu ki dayanamıyordu. Ne yazık ki, Keenan paylaşmayı sevmiyordu. teknoloji. Ve Cat'in yarattığı en iyi nano-nit bile elektronik cihazların içine yerleştirilmiş elektronik güvenlik duvarlarını aşmayı başaramamıştı.

İkisi de. Lanet olası kanatlı Irklar da Graeme gibiydi, kendi iyilikleri için fazla zekiydiler.

Khi'yi ofiste takip eden Cat, Keenan ya da yardımcısı Teal tarafından gönderilen hiçbir mesajı kaçırmadığından emin olmak için e-pad'i aldı. Keenan ona bu cihazı aralarındaki tüm iletişimin takip edilemez olmasını sağlamak için vermişti. Keşke Graeme'in seçtiği bebek bakıcıları için de bir program olsaydı.

- - -

Graeme, Khi konukevindeki bara doğru yürüyüp kendine bir içki doldururken monitörü izledi.

Çok sık ve çok fazla içiyor, diye düşündü endişeyle. Geçen yıl boyunca onu sevmiş, ona saygı duymuştu. zekası, çok derinlere inen sadakati ve aynı zamanda ama o çocuğun kalbi iki parçaya ayrılmıştı ve bununla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bir kardeşiyle çiftleşmiş ve diğerine aşık, de boyun eğemiyordu. Bu içinde bulunulması gereken bir durumdu ve Onu en azından kıskanıyordu. Yine de, bu konuyu tartışmak zorunda kalacaktı.

onunla içmek. Aralarında bir anlaşma vardı ve eğer adam onun sözünden dönmesine izin verirse, kız bir daha geri dönemeyeceği duygusal bir tünele girebilirdi.

Gerçi şu anda Khi değil, Cat . Claire'in uyarısı ve koruyucu ruhun Bir gece önce Cat uyurken yine içgüdüleri çılgına dönmüştü. Kaçırdığı bir şey vardı, bunu hissedebiliyordu. Orrin Martinez'le yaptığı görüşme de buna eklenince Graeme, Cat'e neler olduğunu öğrenmeye karar verdi.

Onu kaybederse lanetlenirdi. Hayatını onun güvenliğini ve huzurunu sağlamaya adanmıştı; şimdi onu hayal kırıklığına uğratamazdı, zaten onu hayal kırıklığına uğratmışken.

Haklıydı, onu kendi yanında savaşması için eğitmişti. Hem Judd hem de Cat dövüşmeyi öğrenmişlerdi. Cat özellikle bu konuda ustaydı. Çünkü küçük boyu ve görünüşe göre kırılgan yapısı, insanları, hatta daha iyi bilmesi gerekenleri bile kandırmayı başardı.

yenmek kolay olacaktı. Ama Gideon ona önce saldırmayı öğretmişti. Vicdanıyla daha sonra hesaplaşacaktı. Tıpkı gardiyanların onu ve Judd'ı öldürme tesisine nakletmeye çalıştıkları gece yaptığı gibi, kelimenin tam anlamıyla şahdamarına saldırdı.

geceyi düşünmek, minibüsün kapılarını açtığında gözlerinde beliren ihanet anısını da beraberinde getirdi.

Banyo yapmasına ya da saçlarını sık sık yıkamasına izin verilmemişti, bunu hemen fark etmişti. Tırnakları kir ve kanla lekelenmiş, yüzü tozla kaplanmıştı. Öyle bir keder ve acı kokusu vardı ki

Onun her parçası önce onu vurdu. Sonra ihanet. Adam ona bakarken tüm varlığı ihanet duygusuyla dolup taşmıştı.

Ona öylece bakmıştı, çok sessizdi, neredeyse inançsızdı. Ama şimdi ona karşı hissettiği güvensizliğin o ilk yavaş düşüşünü görmüştü.

Bunu halledeceğine dair kendini temin etti. Güvenlik için kullandığı yeraltı mağarasındaki bilgisayar bankasına dönerek Graeme kendi kendine bununla başa çıkacağını söyledi, tıpkı Jonas'la ve Lobo'nun onları da dahil etmeyi başardığı Çakalların sorgulanmasıyla ilgilenir ilgilenmez.

Bu piçleri henüz kimse kıramamıştı ve onlar hala Eğer herhangi bir bilgi vereceklerse onunla yalnız konuşmalıydılar. Açıklayacakları pek çok bilgi olduğundan şüphesi yoktu; Jonas sırf bu nedenle onları Lobo'nun malikanesine ve Kurt Irkı'nın malikanenin arka tarafında tuttuğu küçük güvenli binaya getirmeyi kabul etmişti. Sorgulama için ana malikane.

Ne yazık ki ses düzeni henüz oraya kadar uzatılmamıştı. Jonas gelmeden önce bunu tamamlamak çok önemliydi.

Umarım Cat, Khi ile konuşur ve belki de bu konuşma sırasında Graeme arkadaşına neler olduğuna dair bir ipucu elde edebilirdi.

Çünkü onun bir şeyler çevirdiğinden hiç şüphesi yoktu ve Graeme, Cat bir şeyler çevirdiğinde hayatın gerçekten de çok tehlikeli bir hal alabileceğini biliyordu.

• BÖLÜM 20 -

Cat, Khi'nin gideceğini hiç düşünmemişti. Saatlerce oyalandı, Çene çalıyor, İrlanda'daki hayatla Reeve malikânesindeki hayattan ve bir zamanlar doğduğu ülkeyi nasıl özlediğinden ama şimdi yabancı geldiğinden bahsediyordu. Graeme dışında herkes ve her şey hakkında konuşuyordu. Cat'in onun hakkında sorduğu birkaç soruyu da özenle geçiştirdi, Gerçi bu bekleniyordu. Khi'nin Graeme'e sadakati hiçbir zaman söz konusu olmamıştı-Cat zaten diğer kadından şüpheleniyordu ama Graeme'i idolleştirdi.

Bu düşünce, içinden hızla bastırması gereken bir kıskançlık dalgasının geçmesine neden oldu. Reeve malikânesinin hüküm süren prensesiyle bir çatışmaya girmeyi göze alamazdı. Ve bunu gerçekten de istemiyordu. Diğer kızın Reeve kardeşlerle yeterince sorunu vardı, başkasınıninkine ihtiyacı yoktu.

Sonunda, güneş en yüksek noktasına çıkıp zaten kuru olan çöl manzarasını daha da kavururken, diğer kız oturduğu sandalyeden kalktı. avluya kıvrıldı ve boş bardağını bir kenara koydu.

"Sanırım artık benden bıktınız," diye söylendi Khi. "Ve görünüşe göre o kurnaz arkadaşın da ortaya çıkmaya hazırlanıyor."

Cat başını çevirerek Graeme'in evin içinden çıkışını izledi; giydiği siyah pantolon ve tişört ona karanlık ve tehlikeli bir görünüm veriyordu.

Khi ona alaycı bir sırıtış fırlatırken, "Sadece gidiyorum," diye güvence verdi. "Sanırım Lobo ile akşam yemeği için giyinmeye vaktim olabilir. Son zamanlarda bu konuda söylenip duruyor." Umursamazca omuz silkti. "Buldum

yırtık bir kot pantolon ve üzerinde bronzlaştırıcı yağ lekeleri olan bir tişört vardı. Bir deneyeyim dedim."

Graeme gerçekten de yüzünü buruşturdu. "Seni bir manastıra gönderecek, Khi."

Bunun üzerine sadece homurdandı. "Rüyasında görür." Cat'e umursamaz bir el sallayarak, telaşsız bir zarafetle evin yan tarafına ilerledi ve gözden kayboldu. Birkaç dakika içinde alçak, sessiz bir uğultu Lobo'nun büyük çöl arazisinde sık sık kullandığı küçük, kişisel planörlerden biriyle ayrıldığını belirtti.

"İlginç bir arkadaşın var." Cat, Khi'nin konuşmalarını dinlemek için uzandığı şezlongda kaldı. "Ve o çok sessiz. Buna nasıl katlanıyorsunuz?"

Gençken gereksiz konuşmalara tahammül eden biri değildi. Elbette araştırma merkezi de her türlü gevezeliği pek teşvik etmiyordu.

"etmeyi bırak," diye azarladı, ancak bakışlarında bir eğlence, şefkat ve endişe parıltısı vardı. "Şu anda çelişkili bir çocuk."

Cat gözlerini devirdi. "Çelişkili, ha? Sanırım bunun için en uygun kelime bu."

Şezlongun yanında durarak ona baktı, bakışlarındaki gizli açlık ve hararetli şehvet, gün geçtikçe kendini daha güçlü bir şekilde hissettiren Çiftleşme Sıcaklığını anında harekete geçirdi.

Teni bile hassastı, onun dokunuşuna duyduğu ihtiyaçla ağrıyordu ve bu durum onu rahatsız ediyordu. Ona bakarken, on üç yıl önceki görüntüsü zihninde canlandı. O

kasları o kadar sert değildi ama o zaman bile güçlüydü. Yüz hatları şimdi daha belirgin, daha vahşiydi ve çok uzun zaman önce sahip olduğu şefkatin çok hafif yumuşamasından yoksundu.

Şimdi gözlerinin köşelerinde yaşla ya da güneşle ilgisi olmayan küçük çizgiler vardı. Yüz hatları çizgili değildi, Ama keskin tanımı, uzun süredir yaşadığı hayatın acımasızlığını ima ediyordu.

Çok değişmişti. Geçtiğimiz haftalar boyunca Bu değişikliklerin tahmin çok daha derin olduğunu öğrendi. Değişimler sadece fiziksel de değildi. Sadece dış görünüşü değil, iç görünüşü de sertleşmişti. Ona hâlâ, kendisine tamamen yabancı olduğunu bildiği bir nezaketle davranıyordu.

Ve çocukken bile hiç sorgulamadığı bir düzeyde ona aitti. Bir yetişkin olarak, pek çok şey daha anlamlıydı ve yine de diğerleri çok daha karmaşıktı. Ve cevabını bulması gereken bir soru vardı.

"Beni hiç sevdin mi?" diye fısıldadı, onun hiçbir zaman sevmediğini iddia ettiğini hatırlayarak. "Yoksa beni hep sahiplendin mi?"

Yüz hatları daha da sertleşebilirdi ama sertleşti ve Graeme'in bakışlarında bir anlığına parladığını sandığı kararsızlığın bir yanılsama olduğunu biliyordu. Graeme asla kararsız değildi.

"Sen benimsin," dedi ve ne sesinde ne de bakışlarında hiçbir belirsizlik yoktu. "Ve sana asla unutmamanı öneririm Bu."

Onu sahiplendi.

Sandalyeden yavaşça kalktı.

"Beni sevdiğini düşünebilirdim," dedi usulca, acısı onu beklediğinden daha fazla kesmişti.

"Ben aşktan ne anlarım, Cat?" diye sordu sonra ona, bakışlarını tekrar kendi bakışlarına çevirerek bir parça şaşkınlıkla onu izledi.

"Dünyanın aşk dediği şeyi ben çok küçümsüyorum. İçinde ne sadakat var, ne de

Şehvetin sisi dağıldığında iddia ettikleri şeye tutunma dürtüsü. Eğer aşk buysa, neden bunu isteyebilirsiniz ki?"

"Bu aşk değil." Sözcükleri zorla söylemek zorunda kaldı. "Sahip olmaktan daha fazlası aşk değildir, Graeme. Çiftleşme Ateşi'nin aşk olmasından daha fazla değil.

Gerçek aşk olmadan, sahiplenmeyi saplantıdan ve Çiftleşme Isısını biyolojik tecavüzden ayıran nedir? Çiftleşme Isısı aşk olmadan da başlayabilir, ancak şehvet gibi, aşk olmadan eşleri birbirine bağlamaz."

"Peki seni aşk konusunda uzman yapan ne, Cat?" diye ısırdı, parmaklarını hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirirken. "Webster tanım için seninle ne zaman iletişime geçti?"

"Eşin olduğuma karar verdiğinde," diye karşılık verdi, bir eli kalçasına gitti, çünkü adamın sergilediği baskınlık onu etkilemişti.

Omuzları dikleşti ve kararlılığı ses tonunu sertleştirdi. "Belli ki bu konuda senden çok daha uzmanım Graeme, çünkü En azından anlıyorum."

"Peki onu tanıdın?" Saf öfke gözlerini aydınlattı.

Önce o vahşi yeşil gözlerine yayıldı, gözlerindeki ışıltıyı yok etti. beyazlar, sonra bir kalp atışı içinde kehribar altının küçük benekleri Gölge çizgiler yüzünü ve boynunu çizmeye başladığında doldurmaya başladı. "Seninle," diye bağırdı neredeyse. "Ne yazık ki şu anda seni sevmek

Bana on iki yaşındaki kadar iyi geldi. Sen de beni o zaman olduğu gibi şimdi de hayatının büyük bir kısmına dahil ediyorsun."

Yaklaşıp ona dik dik bakarken pençelerinin uçlarının esnediğini, ortaya çıkmak için can attığını hissedebiliyordu. "On iki yaşındayken beni tek başıma savaşmam için kenara ittin ve korumamı başkalarına bıraktın ve şimdi, sevişmen gereken zamanlar dışında, Khi, Lobo, Rule ya da ayakta duracak kadar güçlü olduğuna karar verdiğin başka biriyle savaşmak için beni kenara itiyorsun.

senin yanında. Beni ne zaman lanet olası oyuncağın değil de ortağın olarak göreceksin?"

"Akıl sağlığını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığım zaman Yumuşak teninde bir çizik düşüncesiyle," diye hırladı ona, birbirlerine burun buruna hırlayana kadar başını eğdi. "I sana korunmana yardımcı olmak için savaşmayı öğretti. Benim savaşlarıma yardımcı olman için değil."

"Eğer seninle dövüşemeyeceksem, o zaman seninle sevişmek de istemiyorum," alay etti. "Küçük toplantına git, Bengal oğlan." Dudağını kıvrarak ana araziye doğru el salladı. "Git eğlen büyük köpeklerle. O sert sakin ilgiye ihtiyaç duyduğunda sana ne kadar iyi geldiklerini gör, çünkü sana memnuniyet duyuyorum."

Ondan uzaklaşmak için arkasını döndüğünde, kendini Sert parmaklar bileğini yakaladı, kelepçeledi ve bir kez daha yüzleşmesi için onu kendine çekti.

"Sen benim eşimsin," diye hatırlattı ona, o vahşi yeşilin pırıltılı parlaklığı kehribar rengi öfkenin parıltılarıyla dönüyordu. "Benim eşim olduğunu iddia edebilirsin.

Beni istediğin kadar inkar et, ama sıcaklık seni her zaman bana geri getirecek, Cat."

"Öyle mi?" diye sordu sıkıca, nefesi sertleşmişti, öfke, ihtiyaç ve böylesine kibirli bir canavar için çok fazla sevgi kuduruyordu. "İkimiz de ne kadar inatçı biliyoruz, değil mi Graeme? Bakalım hangisi daha güçlü. Benim kararlılığım mı yoksa duygudan yoksun biyolojik bir şehvet mi? Hangisi kazanacak, Graeme?"

"Çiftleşmemizi bir savaşa dönüştürme, Cat," diye uyardı onu, sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Hayır, bunu bir savaşa dönüştürüyorsun, ben değil. Daha da kötüsü, Graeme, beni zayıflatmak istiyorsun, beni kurtarmak için terapiyi yarattığında yaptığın şeyi yok etmek istiyorsun. Ve buna katlanırsam lanetleneyeceğim. Özgür olma şansımı bekleyerek çok uzun yıllar geçirdim. Bir daha asla başımı öne eğip zayıfımışım gibi davranmayacağım. Senin için değil. Senin için asla." Buna dayanamadı. Bu girişim onu öldürebilirdi.

Bileğini adamın elinden kurtararak eve ve odasına doğru koşmaya başladı.

Onun değerli toplantısına gitmesi gerekiyordu, kendisinin de katılması gereken bir toplantısı vardı. Bu gün için çok çalışmıştı. bu hücreleri onunla paylaşan kıza verdiği sözü tutabilirdi. Bir gün ailesinin onu bulacağına dair verdiği sözü.

Jonas buna izin vermeyi reddetti ve Honor'un bir Kurt Irkı ile çiftleşmesi, Irk İşleri Bürosu söz konusu olduğunda onu belirli kısıtlamalar altına soktu.

Cat ne Büro, ne Jonas ne de Graeme tarafından yönetiliyordu.

Honor hâlâ tam olarak uyanmamıştı ve Liza Johnson'ın Honor'ın kimliğinin gizli kalmasını sağlayan koruyucu ruhu hâlâ fazlasıyla korumacıydı. Honor'ı kendi zihnindeki o karanlık labirenti aşip hayatının kontrolünü ele geçirmeye zorlayacak tek bir şey vardı bir kez daha. Onu, araştırma merkezine döndüğünü görmektense uzaklara gönderecek kadar seven ebeveynleri. Jonas'ın henüz iletişime geçmediği ve Honor'ın da henüz tam olarak hatırlayacak kadar uyanmadığı ebeveynleri.

Cat'in hiç ailesi olmamıştı. Onu seven ve onun için ağlayan bir annesi, yorulmak bilmeden onu arayan ya da kaybettiği çocuğunu görme umuduyla onun yaşındaki her kadının yüzünü izleyen bir babası olmamıştı.

Son yıllarda verdiği tüm savaşlar gibi bu toplantıyı da Graeme olmadan yapacaktı. Korunması ya da hayatıyla ilgili planlara ya da toplantılara bile onu dahil edemez miydi? Onun bu konuda kendisine yardım edeceğini düşünmesine ne sebep olabilirdi ki? Yardım etmeyecekti.

Ve eğer , General Roberts'la pazarlık ettiği tek şeyi asla göremeyecekti. Dr. Bennett'in gönderdiği dosyalar

Gideon'un yeniden yakalanması ve yapılan testler.

Bir şey onu değiştirmişti. Onu öylesine değiştirmişti ki, söylediği gibi, bazen kan içinde boğulacağını hissediyordu.

Eşini anlamak, onun neden bu kadar sertleştiğini bilmek için, araştırma merkezine geri döndüğünde neler olduğunu bilmek zorundaydı. Kaçışından sonra yıllarca öfkelenen canavarı ne yaratmıştı ve yeniden eski haline dönmesini sağlayan neydi?

Akıl sağlığı mı?

Diğer her şeyi biliyordu. Onu ve Judd'ı ölüm tesisine götüren askerlerin elinden kurtardığı gece ortadan kaybolduğundan beri yaptığı her hareketi. Geçen yıl yapılan her hamleyi biliyordu. Ama bir yıl boyunca merkezde ne olmuştu?

Dr. Bennett onu tutmuştu ama hiçbir fikri yoktu. Jonas ona söylemezdi. Orrin bilseydi bile ona söylemezdi. Ama General Roberts bu bilgiyi elde edebilirdi. Ve elinde onun kötü istediği bir şey vardı. ona getirdiğinden emin olmak için yeterli. Kendisinin ve karısının beklemekten asla vazgeçmediği kızı.

Dünyanın Liza Johnson olarak tanıdığı kadın, Cat'in bir Navajo ayininde sonsuza dek kaybettiği arkadaşı Honor Roberts'ın çocuğuydu. Yıllar boyunca anılarını, kimliğini çalmışlardı, o kadar uzun yıllar boyunca ki, çocukken kim olduğu belki de artık yoktu. Fakat Cat, onun ailesi için kim olduğunu, ailesinin de onun için kim olduğunu asla kaybetmeyeceğinden şüpheleniyordu. Ve muhtemelen tüm bunlar Honor'ın kendi hayatına geri dönmesini ve kendi eşinin yanında tam anlamıyla yerini almasını sağlayacaktır.

Cat'in tek umudu, belki de gelecekte bir noktada kendi yerini alabilirdi. Belki Graeme Çiftleşme Sıcağı'nın aşk *olduğunu* anlayacak kadar yumuşar diye. Biri olmadan, diğeri yok.

- - -

Navajo'nun Altı Şefi, Bilinmeyenlerden ikisinin arkasından terleme locasına girdi. Savaşçıların her biri genç bir Cins dişinin hareketsiz, sessiz bedenini taşıyordu; her iki dişi de Navajo için çok eşsiz ve çok önemliydi.

Navajoların yanı sıra Irkların da korunması için toprağın kendisi çağrıda bulunuyordu.

Alay buharlı odaya girdiğinde, ruhları uyandırmak ve onlara rehberlik etmek için kullanılan otlar ve güçlü ilaçlar nemli havayı koklamaya başladı.

Kulübenin ortasında iki büyük yassı taş, altı adet buharlı kaya tepeciğinin arasında duruyordu. Dumanı tüten kayalardan yayılan nemli sıcaklık, genç bir kadının üzerine yatırıldığı sert taş yatağa yayılıyordu. Orrin Martinez geri çekildi ve hüzünle genç kadına baktı. eşsiz yaratıklar şefler yardıma çağırılmıştı.

Zarif altın rengi, kremse beyaz ve kızıl kanatlar ilkinin başının üzerinde kavis çizerek küçük gövdesini çevreledi ve çok aşağıda son buldu küçük, çizmeli ayakları. Kırılgan, küçük kemikli genç kadın, biçimli kadının kıvrımları olmasa bir çocuk gibi görünebilirdi giydiği deri pantolon ve yeleğin altında.

Uzun, açık kahverengi saçları yüzünün yan tarafına ve göğüslerinin üzerine gür bukleler halinde dökülüyordu ve Orrin gözlerini açtığında kızın vahşi kartal tonlarını göreceğini biliyordu.

kahverengi, yeşil ve biraz da siyah. Savaşlarından etkilenmemiş krem rengi teni artık solgundu, yaşamın parlaklığı hızla azalıyordu.

Yanındaki dar taşın üzerinde bir başka genç dişi Breed yatıyordu, bu seferki yirminci yaşını henüz geçmişti. Bu Orrin en çok acı çekeniydi. Küçük Aslan Irkı dişi sadece birkaç yıl özgür kalabilmişti. Hayaller kuracak ya da Irklara vaat edilen hayatı yaşayacak zamanı olmamıştı.

Kanatlı Irk kadar küçük ve kırılgan olan küçük Aslan Irkı dişi de aynı şekilde hareketsiz ve sessiz yatıyordu. Tüm benzerlikler orada sona erdi, Yine de. Aslan Irkı dişinin saçları kısaydı ve burnu kalkık, meraklı küçük bir yüzü çerçeveliyordu. Geniş gözleri, sanki doğa tarafından göz çevresine astar çekilmiş gibi koyu renk bir çizgiyle çerçevelenmişti. kirpiklerinin hafif eğik kıvrımı.

Üzerinde deri bir giysi değil, Irklara getirildikten sonra giydirilmiş olan uzun beyaz bir elbise vardı. Vücudunda hiçbir yara yoktu; yaralar içten gelmişti ama

İyileşti. Kırılgan ruhu artık yaşadığı hayata dayanamıyordu. içine doğmuştu. Yıllarca süren hapis ve zulüm onu . Onun

Kaçış ona özgürlüğe alışması için sadece birkaç yıl vermişti. Kendisine ve diğer iki dişi Irka karşı yapılan bir saldırıda daha fazla vahşete tanık olmak zorunda kalmadan önce.

Başındaki yara güzelce iyileşiyordu, ancak ruhu kaçış aramaya devam etti. Aldığı her sığ nefeste hayatı kan kaybediyordu.

Bu ruhlar kaçmak için savaşıırken, diğer ikisi de kalmak için savaştı. Cat ve Honor'ın uyanışı tamamlanmıştı ama Claire ve Liza henüz öbür dünyaya giden yolu yürümemişlerdi. Rüzgârlar toprağın iradesini ve yerleştirme ritüeline dayanacak kadar güçlü bedenler iki yorgun ruhun kaderini fısıldamaya başlayana kadar Orrin bu durumdan endişe duymuştu.

Taş yataklardan geri adım atan beş şef arkadaşı sessizce ona .

"Anlaştık mı?" diye sordu onlara usulca. "Rüzgârlar bizi Bilinmeyen tarafından hazırlanan bu yere çağırdı. Toprağın nefesinde uyanmamız ve ölüme hazırlanmamız için bir istek duyduk. ve yerleştirmeye hazırlanmak için. Bilinmeyenler bize uyanmış olanları getirmek için gönderildiler. Yaşam isterlerse, bu bedenler onlarıdır. Eğer dinlenmek isterlerse, o zaman topraklar onlara yolu gösterecektir."

"Demek rüzgârlar bize fısıldadı," diye kabul etti beşi.

Orrin dişileri kendilerine getiren iki Bilinmeyene döndü.

"Bilinmeyenler, kardeşlerinizi uyananlara götürmek ve onları bu yere getirmek için topraklara çağrıldı mı?"

"Yani Bilinmeyenler çağrıldı," diye hemfikir oldular.

"O halde hazırlanıyoruz," diye duyurdu Orrin. "Bu gece uyananlar serbest bırakılacak ve yerleştirme başlayacak."

Ritüeller çok eskiydi ve sadece şefler ve Bilinmeyen inceliklerini biliyordu. Ritüeller Ulus'tan çok daha eskiydi ve gizemleri, söylendiğine göre, çok uzun zaman önce ortaya çıkmıştı. zaman yıldızların kendisinde başlamıştı.

Onlar, korunmaları için Dünya'ya verilen, Büyük Ruh ve rüzgârların kendileri tarafından toprakların sırlarının koruyuculuğu verilen İnsanlar'dı. Navajolar nefes aldıkları, bedenleri rüzgarların verdiği havayla dolduğu sürece, bu rüzgarlar

engin bilgilerini ve diğerlerinin hayal bile edemeyeceği ritüellerin sırlarını fısıldadı.

Onlar Altı Şef'ti. Her zaman altı şef vardı. Her zaman Bilinmeyen'den on iki tane vardı. Ve onlardan Bilinmiyordu, gelecek nesli taşıyacak şefler rüzgârlar tarafından seçilecekti. Böyle başlamıştı ve böyle devam edecekti.

Ama her uyanış ritüelinde, bir geçiş vardı. Verilen her canla birlikte bir can daha alınıyordu. Bu kırılgan genç kadınların ruhları daha fazla dayanamadı. Hayatlarının dehşeti.

İnsanoğlunun acımasızlığı, dayanabileceklerinden çok daha fazlaydı. Kayıpları, kendilerine verilen bu hayata devam etme isteklerini tüketmişti.

Kehanet ona torununun bedeninin yaralarından dolayı öldüğü gece fısıldanmıştı ve o da

Kedi olarak bilinen genç İrk dışisinin koruyucusu oldu. Rüzgârlar, uyanışla birlikte ölümün de geleceğini fısıldamıştı.

Claire'in doğumundan beri onun kaderinin gençliğinde kalp kırıklığı ve korku, ancak ödeme yapıldıktan sonra özgürlük ve yücelik olacağını biliyordu.

Hiçbir hediyein, onları almak için savaşmadan verilmediğini biliyordu. Dünya, birçok ebeveynin anlamadığı şeyi biliyordu: Çocukları verilen hediyeler için çalışmalıydı ve ancak fedakârlık yaparak bu hediyelerle gelen mutluluğu takdir edebilirlerdi.

Torunu Claire gelecek için her şeyini feda etmişti. Mutluluk. Yine de mutluluk gelmediyse, belki bir noktada yeni bir hayat bulmanın mutluluğunu yaşayabilirdi. Hangisi

Bu olağanüstü genç kadınların kabul edilip edilmeyeceğini bilmiyordu.

Genç kadınların ruhları her şeyi görmüştü.

Görebildikleri, savaşabildikleri kadar savaştılar; yorgunlukları yaşam güçlerinin sönüklüğünden belliydi.

Dünya'nın, hepsine rehberlik eden Büyük Ruh'un bedenleri için başka planları vardı ve o sadece bu planların gerçekleşmesi için dua ediyordu. Uğruna acı çocuğunun, çoktan kaybetmiş olmaktan korktuğu torununun nihai mutluluğu.

• BÖLÜM 21 -

Eğer aday olacaksa, bu gece olacaktı.

Graeme dikkatini, önünde toprakta duran güvenli e-pad'in üzerindeki yatak odasından gelen güvenlik görüntülerine odaklayarak bu gerçeği kendine bir kez daha hatırlattı. Bu konuda onunla yüzleşmek

hiçbir yaramazdı. Cevap vermek için önce

Cevaplar ve yeniden yakalandığında yaşadığı dehşeti açığa vurmak, yapamayacağı bir şeydi. Onun yerine buradaydı. Çakalların

sorgulanması ertelenmişti,

Gerçi Jonas'la kısa bir buluşma . Onun yatakta kayışını ve bir tutam saçını saç kurutma makinesinin içine sokmasını izlerken bile

Geri kalanını bağladığı sımsıkı örgü, onun kaçacağından emin olmasını engelleyemiyordu.

Niyeti buysa bu gece en iyi şansı olabilirdi. Jonas Wyatt'la birlikte Çakalları sorguladığı için onun dikkatinin dağıldığını düşünüyordu. Onun gitme niyetinden şüphelenmediğinden emindi. Claire onu Cat'in niyetleri konusunda uyarmamış olsaydı, o zaman bir şeylerin yanlış gittiğine dair eminliğini sorgulayabilirdi.

Ve bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Bunu hissedebiliyordu. Bakışlarını güvenlik kamerasından kaldırıp kadının açık balkonuna diktiğinde bile içgüdüleri öfkeleniyordu. Kadının kapıları açık bırakma alışkanlığından nefret ediyordu, Çakallar ve Raymond Martinez'in saldırısından sonra tüylerini diken diken eden bir güvenlik riskiydi bu. Ama Claire gibi o da gecenin ve yatak odasına giren serin esintinin tadını çıkarıyordu.

Şahsen Graeme, bu eylemin ona verdiği özgürlük hissinin hoşuna gittiğini düşünüyordu.

Bu gece bir risk varmış gibi görünmüyordu. Esinti yumuşaktı, serindi ama henüz soğuk değildi. Ve küçük kiralık arazideki tüm gözlere rağmen, rüzgârda sürükleniyor gibi görünen huzursuz ya da tehlikeli hiçbir şey yoktu.

İrk İşleri Bürosu'ndan altı kişilik infaz ekibi, bölgeyi izlemek için duvarlarla çevrili arazinin etrafına mükemmel görüş noktalarına yayılmıştı. Graeme'den gizlendiklerini düşünüyorlardı. ama bölgeyi tararken onları anında bulmuştu.

Jonas'ın uyarı içgüdülerinin de harekete geçtiği gerçeği içindeki ilkel güç ortaya çıkmak için can atıyordu. Mülkün kapısının hemen ötesinde Brim Stone, Ashley, Emma, Rule Breaker ve arkadaşı Gypsy McQuade ile birlikte evin önünü izliyordu. açıkça görülüyordu. Konsey'in gönderdiği iki insan asker, araziden yaklaşık yarım mil ötedeki kayaların gölgeli yükseltilerindeydi, kendilerini gizlediklerine inanıyorlardı. Yine de Graeme bir gece önce Lobo'nun sınırlarını geçtikleri anda anlamıştı. Lobo'nun sınırlarını Kedisinin kaçırılmasını ya da görünmeden kaçmasını istemiyordu. Peki neden onun güvenliğinin yakın bir tehlike altında olduğundan bu kadar emindi, açıklayamıyordu.

Yanında, evin arkasındaki kayalık tepeye uzanmış olan Lobo da bekliyordu. Kurt çok hareketsiz, çok sessizdi, Graeme onun kalp atışlarını zar zor algılayabiliyordu. Lobo diğerlerinin şüphelendiğinden çok daha fazlasıydı ve bu durumdan son derece faydalanıyordu. Graeme gibi o da mükemmel bir ölüm makinesi olabilirdi. Onlar da karanlık çöktüğünden beri bir kez bile diğer İrk Graeme'in içgüdülerini sorguladı. Alışılmadık ortaklıklarını kurduklarından bu yana geçen bir yıl içinde Lobo ona sorgusuz sualsiz inanç. Keşke Cat de bu güvenin küçük bir ölçüsünü gösterebilseydi.

Lobo, bakışları güvenlik odaklanırken, "O iyi," diye mırıldandı. "Buz gibi soğukkanlı. Planları ne olursa olsun, hiçbir şeyi ele vermiyor. Onu iyi eğitmişsin, Graeme."

Ne yazık ki, bu çok doğrudu.

"Belki de bazı konularda onu çok iyi eğitmişimdir." Graeme içini çekti, sesi ancak bir nefeslikti.

Lobo küçük, eğlenceli bir çıkardı.

"Bir eğitmen olarak içgüdüleriniz mükemmel. Kendi kuvvetlerim bile onlardan faydalandı. Kedigillerden hoşlanmamalarına rağmen." Bu alaycı yorum Graeme'in dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu.

"Kurtlardan hoşlanmamama rağmen iyi öğreniyorlar."

Dünya, Irkların -kedi, Kurt ve Çakal- birbirlerine karşı algılanan, içgüdüsel bir hoşnutsuzluk ve önyargı ile mücadele etti. Gerçek şu ki, yalnızca yaratıcılarının tarafını tutanlar bu tür önyargılara sahipti. Hayvan genetiğine daha yakın içgüdülerle doğanlar için böyle bir hoşnutsuzluk söz konusu . Eğitimlerinde de böyle bir şey yoktu.

"Çok sabırlı," diye belirtti Lobo.

"Sabrı her zaman ölçülemez gibi görünmüştür. Ve çok büyük. Ama bunun bir sınırı var. O sınıra ulaşıldığında o zaten ölümcül bir saldırı ya da intikam planını mükemmelleştirdi. O inanılmaz biri." Ona hayranlık duyuyordu ve onun nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

On iki ne onun ne de Judd'ın beklemediği bir şey yapmıştı. Nakil ajanları onu ölüm merkezine götürmek için geldiklerinde tehdit oluşturmadığını düşünmüşler ve onu zapt etmemişlerdi. Gerçi bağları onun etrafında düzgün bir şekilde kilitlenemezdi. Bilekler.

Kendisini koruyan ajanın üzerine atılıp gırtlakını parçalamak için en uygun anı yakalayana dek, kendi içine çekilmiş gibi bekleyip durmuştu. Judd böyle bir hamle beklemiyordu ve o tepki veremedi hamle tamamlanmıştı. Judd'ın tarif ettiği sessiz doğruluk ve soğuk kararlılık Graeme'e ondan şüphe ediyordu. Yine de onu izlediği, birkaç çöl avını gördüğü süre içinde bu şüphesini yitirmişti.

"Peki ya sana karşı sabrını yitirdiğinde?" Lobo eğlenerek bir mırıltıyla sordu. "Hayatta kalacak mısın?"

Graeme o kadar emin değildi.

"Beni parçalayacak," diye itiraf etti. "Hiç acımadan ve hiç ölüm, beni parçalara ayıracak. Ama bunu yaptığında, sakinliğin altında gizlendiğini bildiğim eşim olacak."

Bu sakinliği bozmak şimdiye kadar imkansızdı. Çok sakindi. Koruyucu Claire'in çok fazlası hâlâ içgüdülerini ve içinde mücadele eden Irk genetiğini etkiliyordu.

"Yükseliyor," diye uyardı Lobo onu.

Dikkatini e-pad'e veren Graeme, kadının elektronik cihazı bir kenara atıp yataktan kalkmasını izledi. Koşar adımlarla

Şifonyerin çekmecesinden kısa, ince bir elbise aldı ve banyoya doğru ilerledi.

, odadan çıkardığı güvenlik ekipmanını yerine koymalıydı. Beklerken, sinirleri gergindi, biliyordu ki

Uzun dakikalar sonra duşun sesi onu rahatlatmalıydı. Ama olmadı.

Tehlikeye işaret eden hiçbir şey yoktu.

Yatmaya hazırlanmaktan başka bir şey yaptığından şüphelenmesi için bir neden yoktu ama canavarın kıpırdadığını hissedebiliyordu. Bazı içgüdüsel bilgiler

Graeme'in geri itme çabalarına rağmen onu yüzeye çıkardı. "Brim, Ashley ve Emma'yı ana duşu kontrol etmeleri için içeri götür."

Lobo taktığı iletişim bağlantısı aracılığıyla emir verdi. Graeme bu bağlantının Çakal Irklarına bağlanmak üzere programlandığından habersizdi.

Brim cevap vermedi ama Graeme, Breedler Dragoon'dan çıkıp ön taraftaki çitlere tırmanırken bir hareketlilik sezdi.

Graeme bekledi ve güvenliğin Brim, başka bir Çakal ve iki dişinin ön kapıdan girip dikkatle üst kata çıktıklarını göstermesini dikkatle izledi.

"Doğru olmayan bir şeyler var." Sesi daha derindi, sertti, bir içinde barındırdığı çıldırmış güç üzerindeki kontrolünü kaybettiğini gösteriyordu. "Lanet olsun ona. Uçtu ..."

Uçtu. Claire uçacağını söylemişti, kaçmayacağını değil.

Başını Lobo'ya doğru çevirerek öfkeli bakışlarını Irk'ın üzerine dikti. "Kanatlı Irklar bu çölde mi?"

Lobo şaşkınlıkla ona baktı. "Güney Amerika'dalar."

"Cehennem gibiler," diye homurdandı canavar. "Buradalar ve kız ellerinde."

Canavar özgürdü. Güç bedenine doldu, onu şekillendirdi, duyularına aktı ve geceyi dolduran her ayrıntıyı, her görüntüyü ve kokuyu keskinleştirdi. Ve sonra, çok ince, zar zor var olan kokuları ona ulaştı.

Kanatlı Irklar onun eşini almıştı. Vahşi, öfkeli bir kükreme geceyi doldurdu. Onların her birini öldürecekti.

Keenan onunla birlikte çöl zeminine, Limo serisi bir öl Dragoon'unun yanına inerken, Cat kanatlı Irklarla uçmanın heyecanının asla eskimeyeceğini düşündü. Daha büyük, genişletilmiş Dragoon lüks atamalar ve dışındaki ek zırh ve silahlar Güneybatı'da mükemmel bir savunma aracı olarak hızla benimsenmeye başladı.

Aracın etrafında dört kanatlı cins daha vardı ve biri insan çiftle birlikte aracın içindeydi. Keenan öne uzanarak yolcu tarafındaki arka kapıyı açtı ve Cat'in kaymasına izin verdi İçeride.

Aydınlatılmış iç mekân karanlık pencereler tarafından gizlenmişti ama çiftle yüzleştğinde Honor'un birçok özelliğini nereden aldığını açıkça görebiliyordu. Generalin saçları ağarmıştı. Artık karısınınki de öyleydi ama çekici, neredeyse aristokrat özellikleri onları yıllarca daha genç gösteriyordu.

Şok içinde ona baktılar, hem general hem de ince karısı sessizdi, bakışları onu izlerken genişti. Dar siyah pantolonunun kalçasındaki derin cepten deri ciltli bir kâğıt kılıfı çıkarırken ikisine de sııttı.

"Ne bekliyordun ki?" diye sordu, bakışlar karşısında eğlenerek. "Kanatlı Irkların beni uçuracağını biliyordun."

General neredeyse fısıldayarak, "Sizi beklemiyordum," dedi. "Yüce Tanrım, Catarina, öldüğünü sanmıştık."

İfadesini eğlenerek korudu, onları izleme şeklinden bir nebze bile sapmadı, ancak içten içe ismi duyunca durgunlaştı. Catarina mı? Catarina da kimdi?

"Amaç da buydu," diye cevap verdi. "Hâlâ hayatta olduğum bilgisi Genetik Konseyi'ne ulaşsaydı, uzun süre hayatta kalamazdım."

General Roberts başını salladı. "Çok uzun yıllar. Bizimle iletişime geçtiniz ama ailenizle iletişime geçmediniz mi? Hala korkunç bir şekilde yas tutuyorlar.

senin bebekken öldüğüne inanıyorlar."

Cat'in içindeki her şey donuyordu. Hâlâ nefes alıyor olmasına hayret ediyordu. Ona ailesi olmadığı söylenmişti. Annesinin yakalandığı AIDS'i tedavi etmeyi reddettiği için ölmüş ve hastalığı kızına geçirmişti. Ona kadının

hastane malı olarak yakılmak yerine düzgün bir şekilde gömülmesini sağlayacak kadar para karşılığında Brandenmore'a satmıştı.

Ve Graeme ona hiç farklı bir şey söylememişti.

Yine de General Roberts'ın yalan söylemeyeceğini ve emin olmadığı bir konuda asla konuşmayacağını biliyordu.

"Bana onlardan bahset." Sonunda kelimeleri dudaklarından zorla geçirmeyi başardı. "Kim olduklarını hiç öğrenemedim."

General Roberts, karısının gözleri yaşlarla dolarken başını salladı.

"Onlar bizim en yakın dostlarımız," diye fısıldadı Annette Roberts, Cat'e şaşkınlıkla bakarken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Annen, Helena, üç yaşımdan beri en yakın arkadaşım. Tanrım, babanın inatçı çene çizgisini görebilsem de sen ona çok benziyorsun." Solgun dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Helena hâlâ her yıl doğum gününde senin için ağlıyor ve Kenneth hâlâ sana tek bir "Sen doğmadan önce senin için yaptığı bebek evine bir mobilya parçası."

Aman Tanrım.

Onu öldürüyorlardı. Cat ruhunun daha önce hiç olmadığı kadar parçalandığını hissedebiliyordu. Ondan her seferinde küçük bir parça koparılıyordu. Ailesi var mıydı? Ait miydi? Ve Graeme asla Ona söyledi mi?

"Onların kim olduğunu nasıl bilmezsiniz?" diye sordu general. "Bu yılın başlarında bize gelen İrk, Graeme, Onlar hakkında bilgi toplarken, Brandenmore'un doğumunuzla ilgili söylediği yalanı size bildirmek niyetinde olduğunu söyledi."

"Ve Brandenmore'un bu konuda yalan söylediğini biliyordun?" Cat böylesine kasıtlı bir zalimliği anlamak için mücadele ederek sordu.

"Honor'ın merkezde olduğu yıllar boyunca bana hiç söylemedin mi?"

Ona doğru uzanırken yüzünü pişmanlık ve keder kapladı, kız dokunuşundan geri çekilince iç çekti.

"Sana nasıl söyleyebilirdim?" diye sordu nazikçe. "Çocuğumun hayatını ellerinde tutuyorlardı. Brandenmore Honoru iyileştirdiği gibi kolayca öldürebilirdi de. Hiçbirinin iyi bir Genetik Konseyi takipçisi olmadığımdan şüphelenmesine izin vermeye cesaret edemedim. Sonra, tam da onu güvende tutabileceğini ve gidebileceğini söylediler.

oradaki ırklardan biri kaçtığında laboratuvarı öldü. Yapamadım. Aksi yönde bir kanıt bulamadım ve annenin acısını artırmaya cesaret edemedim." "Başka çocuğu olmadı mı?" Cat duygusuzca sordu.

General ona, "Doğuştan sahip olduğun genetik bozukluğun, onun ve Kenneth'in genetiği arasındaki uyumsuzlukla bir ilgisi var," dedi. "Riske atmaya cesaret edemediler. Başka bir çocuğu kaybetmek Helena'yı öldürdü."

İçten içe ölüyordu. Acı veren duygu patlamaları içinde patlıyor, gücüyle onu parçalara ayırıyordu. "Ve sen Graeme'in bildiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

General başını salladı. "Seninle ilgilenen Bengal çocuk, sanırım adı Gideon'du, o da biliyordu. Bir kez genetik anormallik tedavi edilirken, Dr. Foster daha fazla genetik bilgiye ihtiyaç duyma ihtimaline karşı ebeveynlerinizin kim olduğunu bilmek istedi. Çocuk oradaydı ve ben onun varlığını sorguladım, ancak doktor bana bundan asla bahsetmeyeceğine dair güvence verdi. Sanırım konuşmadı." Kırışmış başını üzüntüyle salladı. "Lanet , o çocuk seni seviyordu. Orada size terapi uygulandığında terlemeyen bir gardiyan ya da doktor yoktu. Brandenmore bile sen söz konusu olduğunda onun etrafında temkinli yürüyordu. Ona yaptıkları sonra . . ." Korkunç bir inançsızlığın kokusu etrafına yayılırken sert bir nefes aldı. "Eğer seni yeniden ele geçirmekle tehdit etmeselerdi, o son canlı muayene sırasında ölmüş olacaktı." Gözlerinde ve Cat'in ruhunda dehşet parladı. "Üç tane vardı. Sonuncusu sırasında, Bennett, aynı deneylerden sağ çıkıp çıkamayacağınızı görmek için her ne pahasına olursa olsun sizi ele geçirme emrini verdi. Bennett'in yaptıklarından sonra huzuru hak ettiğini Tanrı biliyordu. Umarım sonunda bunun bir ölçüsünü bulmuştur."

Üç canlı kesimi mi? Onu yaşarken kesmişler, başka hiçbir Cinsin hayatta kalamadığı bilinen bir eylemle organlarını ve iç etini açığa çıkarmışlar mıydı? Ve aynısını ona da yapmakla tehdit etmişlerdi. Buna izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden, içinde gizlenen canavar, onu tehdit etmeye cüret eden herkesi yok etmek için bir ölüm iblisi gibi yükselmişti.

Ondan sakladığı şey buydu, çünkü bu onun hatasıydı. O kan nakli onun kanını onun içine yerleştirmiş, onu çiftleşme hormonuyla işaretlemişti ve bu yüzden Dr. Bennett

Yaşayan, çiftleşmiş bir Cins üzerinde deney yapma düşüncesi onu sevince boğuyordu.

"Bilgileri getirdin mi?" Ona ne yapıldığını, neden yapıldığını ve canavarın doğuşunu detaylandıran dosyalar serbest bıraktılar. Bedeli buydu, onu uyarmıştı ama ne olursa olsun kızını bulması için ona bilgi verecekti.

"Sen olduğunu bilseydim, Catarina," diye fısıldadı, "seni o fiyatı istemekten vazgeçirmeye çalışırdım."

Graeme'e ne olduğunu kısaca anlatmak yerine görerek mi? Ne fark ederdi ki, Graeme'in onu neyden korumaya çalıştığını artık biliyordu.

Tüm yalanları, kasıtlı sessizliği, ailesi olduğunu açıklamayı reddetmesi, hepsi onu koruma, kimsenin ona zarar veremeyeceğinden emin olma çabasıydı. Yöntem sorgulanabilirdi ama niyet Saf. Bu içgörü anı kalbinden geriye kalanları da kırdı. Ona güvenmeyi reddetmişti.

ruhunun en derinlerinde çocukken tanıdığı adamın ona kasten zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını söyledi. "Birkaç ay önce bize gelen Breed Graeme, Honor'un nerede olduğunu bildiğini söyledi.

saklanıyordu. Yine de onun kimliğini henüz öğrenmemişti." Gri gözler onun üzerinde sertleşti. "Ondan bir daha haber alamadık. Onun hakkında bize rapor veren biriyle zaten temas halinde olduğumuzu ona söylemedik." Gözlerinde minnettarlık parladı. "Bunun için size teşekkür ediyoruz. Yaşamak onsuz ..." Karısının gözünden bir damla yaş süzülürken gözlerinde nem parıldıyordu. "Kaybolan onca yıl."

Flaş çipi ona . Verdiği bilgiler pazarlık ettiği şey artık onundu, ne için? Onun güvenliğini sağlamak için ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek için mi?

Cat de Honor'ın yıllar boyunca hayatıyla ilgili hazırladığı kâğıtlar, resimler ve çeşitli flaş belleklerden oluşan deri korumalı kılıfı uzattı.

"Honor mutlu mu?" Annette, kızının artık hayatında ona ihtiyaç duymayabileceği korkusunu fısıldadı, bu umutta gizliydi.

"Onu kendi hayatından daha çok seven bir Cinsle birlikte," dedi Cat ona usulca. "Ama yine de güvenilebileceği bir anne ve

dayayabileceği bir baba. Onu kızları olarak kabul eden çift harika insanlardı ama onlarla hiçbir zaman yakınlaşmadı." Honor asla Cat'in uyandığı gibi uyanmamıştı. En azından, uyansaydı bile Herkes, özellikle de Cat biliyor. "Elinizdeki bilgileri Jonas Wyatt'a götürün. Irk İşleri Bürosu'nun Window Rock ofisinde. O ofisin müdürü Rule Breaker'ın

görüşmeniz sırasında hazır bulunacak. Onunla yüzleşin, onu görmeyi talep edin ve Rule bunun gerçekleşmesini sağlayacaktır. Aksi takdirde Jonas aşık olduğu Breed'in onu götürmesini sağlayacaktır."

General, "Tehlikede mi?" diye tahmin etti.

"Şu an için," diye onayladı Cat, hala kendini tutmaya çalışarak paramparça duygular. "Yine de ailesini görmesine izin vermek durumu etkilemeyecektir. Hatta yardımcı bile olabilir."

"Catarina." Cat Dragoon'dan ayrılmak için kapıya uzanırken Annette öne doğru oturdu. "Gözlerine musallat olan acı her ne ise Bir anne sevgisiyle yatıştırılmış. Ailene git, lütfen. Çünkü bir yıl daha onun acı çekmesini izleyebilir miyim bilmiyorum. Gerçek. Ve inan bana, bunu yaptığımda baban dönecek. Hayatında biriktirdiği tüm iyiliklerle Breed güçlerini yerle bir edecek. ve babasının ve Tanrı bilir sizi bulmak için nasıl bir yıkıma neden olacak."

"Büro'nun benden haberi yoktu. Ne beni sakladılar ne de nerede biliyorlardı. Eğer bilselerdi, uzun zaman önce ölmüş olurum. İnanın bana Bayan Roberts, beni saklayanlar bulunmak istemedikleri sürece kimse onları bulamaz."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek canım," diye uyardı general onu. nazikçe. "Kenneth buna izin vermeyecektir. Hayatta olduğunu öğrendiğinde, seni bulmak için dünyayı yerinden oynatacaktır."

Cat pencereden bakarak Keenan ve kanatlı Irklarının Dragoon'un etrafında korumacı bir şekilde durmasını izledi. Onun dünyası kızlarını seven ebeveynlere göre bir yer değildi.

"Ben artık kaybettikleri çocuk değilim," diye fısıldadı, onlara dönüp bakmayı reddederek. "Bilmemeleri daha iyi."

"Cat-" Generalin söylemek üzere olduğu şey, geceyi yaran ve kanatlı Irkların silahlarına uzanmasına neden olan, akli başında hiçbir yere benzemeyen vahşi bir kükreme ile .

"Git." Kapıyı iterek açıp dışarı atladı ve şoföre bağırarak emir verdi. "Onları buradan götür."

Kanatlı Breed sürücü koltuğuna atladı ve Cat emri tamamlamadan önce hızlanmaya başladı.

Keenan'a doğru koşarak, "Hadi uçalım," dedi.

Kartal başını sallarken sessiz bir ona baktı.

"Canavarla burada yüzleşmek, bizi takip etmesinden daha iyidir." İç çekti. "Umarım bu iş bittiğinde hâlâ tüylerim takılı olur."

"Hayır." Kolunu tuttu, kükreme sesi tekrar duyulduğunda aniden dehşete kapıldı, bu sefer çok daha yakındı. "Onunla ben ilgilenirim. Hadi gidelim."

"Uç, piç kurusu!" Öfkeli, gırtlaktan gelen bu talep, bir gölgenin karanlıktan fırlayıp çömelmesiyle, çekiçle dövülmüş altın rengi gözlerinde delirmiş bir öfkenin parıldamasıyla geldi. "Bunu yapmak için tüylerin varken."

Cat dönüp yüzüne baktı... onun kim olduğundan bile emin değildi. Graeme her neye dönüşmüşse, bu Gideon değildi ve şu anda dünyanın önünde takındığı yüz de değildi. Daha uzun, daha geniş, korkutucu derecede güçlü görünüyordu.

"Delirdin mi sen?" Adam onu korkutacak ya da sahip olduğu birkaç gerçek arkadaşından birine zarar verecekse lanetlensin.

Ona verdiği gülümseme korkutucuydu; meydan okumayla parıldayan kesici dişler eskisinden daha keskin, daha uzundu.

Ona eşlik eden bakış öyle bir erkek memnuniyetiydi ki, pençelerinin ortaya çıkmasına ve uyarıcı bir şekilde esnemesine neden oldu.

"Sanırım öyleyim." Adamın hırıltısındaki tehlikenin gürültüsü kadının omurgasından aşağıya doğru bir ürperti gönderdi. "Şimdi kenara çekil de arkadaşlarını buna ikna edeyim."

Gözleri kısıldı. "Evet, onlar arkadaş ve sen onlara dokunmuyorsun."

Kükremesi geceyi yeniden paramparça etti. İrkilmemesinin tek nedeni, bu durum karşısında çok şaşırılmış olmasıydı. Şok ve iyi Kanatlı Irkları çevreleyen tehlikenin artık farkındaydı. Eğer Keenan niyetlendiği gibi durur ve savaşırsa, hepsi ölebilirdi.

"Seni aldılar." Bu kükreme, ki bunun için başka bir kelime yoktu, öfkeli bir hakaretle doluydu. "Buna özgürlük dediler. Onlar anlaşabilirler

onunla."

"Peki buna tam olarak nasıl bedava diyorlar?" diye alaycı bir şekilde çıkıştı.

Keenan ve adamları için ölümüne korkuyordu ama kendisi için değil. Graeme'in dönüştüğü şey, sergilediği katıksız güç ve ilkel kuvvet açısından dehşet vericiydi. Ama onun için bir tehdit değildi.

Ne yazık ki için aynı şey söylenemezdi.

"Benim olanı aldılar." İlerledi, bakışları Keenan'a kilitlenmişti. "Haydi, kuş adam. Güzel kızın arkasından gel."

"Deli olan ben değilim," dedi Keenan sakinçe. "Onun girmesine biraz olsun aldırmiyorum. Tüylerimi seviyorum."

Graeme ona ters ters baktı. "Korkak."

"'Akli başında' demek daha doğru olur sanırım."

"O zaman aklını kullanıp onu benden uçurmayı reddetmeliydin." Hırıltısı öylesine büyük bir hayal kırıklığıyla karışmıştı ki gözden kaçması mümkün değildi.

Aralarında durduğu sürece saldırmayacaktı. En azından o tehlikede değilken. Eninde sonunda sakinleşmek zorunda kalacaktı, değil mi?

"Ona borçluyum Bengal," dedi Keenan, ses tonu gayet gerçekçiydi. "Sana olan borcumdan daha fazla. Ve senin de farkında olduğun gibi, sana olan borcum büyük."

Ona borçlu muydu? Keenan'ın açıkça yalan söylediğini ilk kez duyuyordu. Nasıl yapılacağını bildiğini sanmıyordu.

Ona hiçbir şey borçlu değildi. Bir gece avlanırken karanlığın içinden çıkıp gelmiş ve ona iki

KonseY Çakalları ona sinsice yaklaşıyordu. O da aynı hızla ortadan kaybolmuştu.

Ona borçluydu.

Ama Graeme'e ne borcu vardı?

Graeme, "Geleceğinde haciz var," diye ve öfkesi hâlâ etrafında titreşiyor olsa da, o kadar yoğun görünmüyordu. "Bundan emin olabilirsiniz."

"İşte o zaman dövüşeceksin." Keenan derin bir iç çekti. "Geri alma diye bir şey yok."

Cat sorular soracağına karar verdi, çünkü ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Graeme. ." Keenan ve adamlarının savaşa hazır bir şekilde onu aralarında korumak için hareket ettiklerini hissettiğinde, aniden önünde, sırtı ona dönük, meydan okurcasına kükrüyordu.

Gölgelerin arasından dört figür çıktı. Uzun boylu, savaşçı derisi giymiş, ölüm kadar sessiz bir şekilde onlara doğru ilerliyorlardı.

Bilinmeyen.

"Hayır. Onu alamayacaksın," diye uyardı Graeme, sesinin canavarca tınısı bir kez daha dehşet vericiydi.

Bakışları onun üzerinde yoğunlaştı ve Graeme'in omzunun üzerinden bakarken onu buldular.

Yüzleri boyalı, gözleri geceden daha karanlık parıldayan bu insanlar, rüzgâr bile onlarla birlikte hareket ediyormuş gibi görünürken yavaşça ilerliyorlardı. Onlar topraktı, karanlıktı, toprağın sırlarıydı ve tüm sırlarının koruyucularıydı.

Cat, elektrik enerjisinin iğne uçları vücudunu kırbaçlamaya başladığında boğazından kaçmaya çalışan bir hıçkırık hissetti.

"Gideon!" Gideon arkasını döndüğünde ve kanatlı Irklar yavaşça geri çekilip onlardan uzaklaştığında korkuyla ona seslendi. Savunmaya geçtiler ama ani esen rüzgâra aldırmadılar.

"Hayır..." diye hırladı, Cat gücünün bedenini terk ettiğini hissederken onu yakaladı.

Kendisinin içten dışa doğru parçalandığını hissedebiliyordu. Kalbi atmaya çalışsa da yavaşladığını hissedebiliyordu. Kan kafasının içinde çarpıyor, damarlarını zorlamaya çalışıyor ama yavaşlıyordu. Dehşet, adrenalinin kan dolaşımına karışmasına neden oldu ama pek bir etkisi olmadı.

Uyanış. Kehanete göre ölümle birlikte gelecekti. Onun ölümüyle.

Arkadaşının gözlerinin içine baktı. Gideon, Graeme, dünyaya hangi yüzünü gösterirse gösterecek, onun yüzüydü. Onun tek dürtüsü Hatırlayabildiği tek şey onun korunmasıydı. Ondan başka hiçbir şeyin, hiç kimsenin önemi yoktu. Her zaman bir yer için özlem duymuştu aitti ama ona bakarken, böyle bir şey için hiç savaşmak zorunda kalmadığını fark etti. O her zaman aitti, çünkü o her zaman onun hayatıydı.

"Bilmiyordum," diye soludu, bir hayvanın öfke çığılıı etrafında yankılanırken ona tutunmaya çalışıyordu. "Anlamadım..."

Tanrım, nefes alamıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, soluk soluğa, ruhunun bağlandığı yerden koparıldığını hissederek. "Sarıl bana, G. Sarıl bana ..."

Karanlık sardı.

Hayır. Henüz değil. Ona bir kez daha ihtiyacı vardı. Ona anlaması bu kadar uzun sürdüğü için üzgün olduğunu söylemesi gerekiyordu. Ona pek çok şeyi anlatmadığı için kışını yırtması gerekiyordu. Onu sevmeye ihtiyacı vardı.

Onu terk etmek istemedi.

Ama . Bunu hissedebiliyordu, her şeyi hissedebiliyordu- Üzerine çöken kuşatıcı ağırlık, içindeki yaşamı emiyor ve onu şimdiye kadar bildiği her şeyden çalıyordu.

Onu her zaman kendisine ait olduğunu bildiği adama sarılma hayalinden almak. Kalbi ve ruhu.

Onun G'si.

• BÖLÜM 22 -

Graeme yatak odasının balkonundan güneşin aydınlattığı manzaraya baktı; günün sıcaklığı, yanında duran kişilerin varlığından daha az hissediliyordu.

Jonas Wyatt, Kural Bozucu ve kardeşi Lawe Justice. Lobo Reeve ve Kurt Irkı alfalarından üçü ve bir dişi, Cassie Sinclair. Cassie'nin nereden geldiğini sorgulamamıştı bile. Cassie oradaydı, onu üzgün bir şekilde izliyordu. eve döndü, yüzü solgundu, yatak odasına doğru ilerlerken gözlerinde yaşlar vardı.

Kedinin yatak odası.

Kadının kokusu yeri doldurmuş, etrafını sarmıştı. Saatlerce öylece oturdu.

yatağa uzandı, kokusunun içine sızmasına izin verdi, ona tuttuğu şeyi hatırlattı. Dağlarda, dünyanın kaosundan yükseklerde yaz kokuyordu. O masumiyet ve gerçek bir adamın sadece olması gerektiği gibi Dünya ile karşılaştığında. Doğal. Yapaylıktan arınmış. Bu onun kedisiydi.

Onu ondan almışlardı ve o çaresiz kalmıştı... O, daha önce hiç duymadığı bir yaratığa, ilkel bir tabana hükmediyordu.

Eşini koruma içgüdüğü canlanmıştı ve o çaresiz kalmıştı.

Rüzgârlar onu yerinde kilitlemişti, küremelerini görmezden geliyordu. çırpınışlarını ve hayattan koptuğunu hissettiğinde onu kollarından çekip almışlardı. Ona bağırarak, kendisini terk etmemesi için yalvarmıştı.

Ve onu aldılar.

Onu kaybettiği anda rüzgârlar onu serbest bırakmıştı, ama onu bulmak mümkün değildi. Ve içindeki mücadele bitmişti. Canavar geri çekilmiş, sessizlik içinde somurtarak bekliyordu. Oh, bekliyordu. Eşi kaçırılmıştı ve canavar İntikam. Graeme onları bulacaktı, her birini parçalayacaktı.

O çöldeki her kayayı, her toz zerresini bulacaktı ve kollarından cansız bir Kedi'yi aldıklarını kabul eder etmez onları bulacaktı.

Cansız.

Ruhunun bedeninden, kendisinden koparıldığını hissetmişti. Yukarı baktığında yalnızdı. Kanatlı Irklar bile gecenin içinde kaybolmuştu ve o tozun içinde diz çökmüş bir halde kalmıştı, Sessizdi, Cat'in olduğu yere bakıyordu, bildiklerine inanamıyordu.

"Keenan ve adamlarının bölgede olduğundan haberimiz yoktu," dedi Jonas.

dedi, balkonun parmaklıklarına dayanmış dururken sesi alçaktı. "Burada olduklarına dair en ufak bir fısıltı bile yoktu."

Rule, "Hayatta kalan kanatlı dişileri duyduktan sonra tekrar Güney Amerika'da saklandıklarına dair söylentiler vardı," diye araya girdi. "Biz Onlara yardım teklif eden mesajlar gönderdim ama hiçbir geri dönüş alamadım."

Onlara yardım ederdi, diye düşündü Graeme. Onlara yardım etmişti. Irk duyularına bile görünmez kalabilmeleri için sahip oldukları teknolojiyi onlara o vermişti. Derilerindeki zırhı giysiler vermişti, tıpkı bu terapiyi yarattığı gibi. Kanat kaslarını güçlendirerek vücutlarına daha fazla kas eklemelerine ve yine de uçmalarına izin verdi.

Onlara yardım etmişti ama yine de onu elinden almışlar ve hayatının çalınmasına izin vermişlerdi.

Eşi. Eşi kollarından alınmıştı ve o bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamıştı.

Onları bulacaktı, o kanatlı piçleri, Keenan'ı öldürecekti. Diğerlerine de izletecekti. Ölmesine izin vermeden önce o piçi günlerce bağırıacaktı. Sonra teker teker

Bilinmeyen ve onların liderleri, Altı Şef. Navajo ruh savaşçıları şeflerin haberi olmadan hiçbir şey yapmazlardı. Ve Orrin ile başlardı.

Martinez. Yaşlı ve zayıftı, uzun süre dayanamazdı ama Gideon, eşi alındığında bir Irkın getirebileceği cehennemın kanıtını bırakacaktı.

"Graeme. ."

Jonas konuştuğunda yumuşak bir sesle, "Ben Gideon'um," dedi. "Ben intikamım."

Jonas'ın küçük bir iç çekişini duydu.

Rule, "İnfaz memurlarımız Orrin Martinez'i arıyor," dedi.
"Ne o ne de diğer şefler henüz bulunamadı, ama bulunacaklar."

Graeme, Lincoln Martinez ile başlamaya karar verdi. Bilinmeyen'e ulaş, önce Lincoln'ün peşine düşecekti. Claire'in kardeşi de oradaydı. Cat'i onun kollarından alan oydu, Graeme'e pişmanlıkla bakıyordu.

"Onu geri getireceğim," diye fısıldamıştı Lincoln. "Geçiş tamamlandığında, onu sana getireceğim."

"Lütfen..." diye yalvarmış, savaşçının onu almasına engel olamamıştı. "Hayır..."

Yine de Lincoln onu almıştı. Onu kollarında nazikçe tutarak arkasına bakmadan uzaklaştı.

Kan.

Bunun için kan dökecekti. Bunun için duyduğu susuzluk çoktan hislerinde oluşmaya başlamıştı, canavar, kurnaz ve acımasız, en iyi planları yapıyordu.

hareket tarzı. Graeme kendini inandırır inandırmaz.

Lobo, Graeme'nin yanında durduğu yerden, "Jonas, Breed Law'ı çekip almaya kalkarsan seninle savaşacağımı şimdiden anla," dedi.

"Anlaşmamız bana topraklarımda tam bir özerklik veriyor. Sakın bunu deneme."

"Reever, onu isteseydim aylar önce Rule'la birlikte Rule'un küçük sorunuyla ilgilenirken alırdım," diye homurdandı Jonas. "Bana hakaret etme. Senin bile istemeyeceğin şekilde misilleme yaparım. deneyim."

Graeme, Jonas'ın kendisinin kim olduğunun farkında olduğunu biliyordu Jonas bunu kanıtlayamıyordu.

"O zaman ne halt etmeye onu avlıyormuş gibi yapıyorsun? Aşağı mı?" Lobo tersledi. "Onu aramak için Genetik Konseyi'nin tüm askerlerinden, Irklarından ve bilim adamlarından yardım ald. varoluş."

Ve mesele de tam olarak buydu.

"Planımız buydu," dedi Graeme dalgın dalgın. "Amber'ın son doz terapisinden sonra buluştuk. Onu ve Rachel'ı değişiklikleriyle ilgili sorularla baş başa bırakamazdım. Cat, Amber'ın Rachel'ın korkudan ağladığını öğrenirse bana kızardı.

Çocuk. Ondan önce, iddialarıma nadiren güvenmesine ve işbirliği yapmayı reddetmesine rağmen sık sık iletişim kurardık. Yine de, aramanın yoğunluğu hiçbir zaman algılandığı gibi olmadı."

Risk almıştı ve aldığını da biliyordu. Ama annenin gözyaşları ona Cat'in annesinin kızı Catarina'nın kaybından bahsederken döktüğü gözyaşlarını fazlasıyla hatırlatmıştı.

Kedisi.

Helena, Cat'in doğuştan sahip olduğu genetik anomali nedeniyle üç günlükken kollarında öldüğüne inanıyordu. Ve hala ağlıyordu.

Bundan bahset.

"Orospu çocuğu, siz ikiniz ikiz olmalıydınız," diye küfretti Rule inanamayarak. "Günün birinde Jonas, oyunların seni öldürtecek."

"Bundan ders çıkar." Jonas'ın sesi hiç de anlayışlı gelmiyordu. "Eğer bir noktada benim yerimi almak istiyorsan, bunu nasıl yapacağını öğrensen iyi olur."

Evet, Jonas Rule ve diğer birkaçını tımar ediyordu. Jonas'ın yavaş yavaş dünyasına sokmaya çalıştığı Irklar, doğal oyunbazlardı. Graeme sık sık çok yavaş diye düşünürdü.

Seçtiği yönetmenlere çevrelerindeki dünyayı ve gelen bilgileri nasıl manipüle edeceklerini öğretmek için yönetmene yardım etmeyi planlamıştı. Jonas'ın entrikaları hakkındaki düşüncelerini bir kenara bıraktıklarında bu onlar için inanılmaz derecede kolay olacaktı. Bu şimdi olmayacaktı.

Devam etmek için hiçbir istek yoktu.

Vasiyet yok.

Bu yüzden şimdi intikam almak için çölü taramıyordu. Canavar neden sessizliğe çekilmişti. İntikam olmayacaktı çünkü savaşma isteği yoktu. Kedisi gitmişti.

"Tüm bu aldatmacanın amacı neydi Jonas?" Lawe sordu
Sonra. "Birlikte komplo kurduğunuz sözde deli bir Irk arayışı mı?"

Ama cevap veren Jonas değildi.

"Casuslar arasındaki iletişim hatları," diye yanıtladı Lobo onun yerine. "Düşmanın dikkatini Jonas'ın bulmaya can attığını düşündükleri şeyi aramaya yönlendirmek, Jonas ise radarın altından kayarak kendi kendine bilgi toplamak. Köstebekleri, düzenbazları ve diğerlerini tanımlamak.

Böylece Breed'in toplum, siyaset ve altyapı ile bağlarını güçlendirmeye başlayabilir."

Özetle.

Jonas, "Hayatta kalmak istiyorsak, manipölasyonlara ve oyunlara karşı duyduğumuz hoşnutsuzluğu bir kenara bırakıp, Irkların kolayca yok edilemeyeceğimizi garanti altına alacak alanlardaki bağlarını güçlendirmeliyiz," diyerek aynı fikirdeydi. "Şu anda konumumuz çok zayıf.

Dünya bizi desteklediği gibi kolayca bize karşı da dönebilir. Kendimizi avlanırken bulmak istemiyorsak, bizi yarattıklarına inananlardan daha akıllı, kurnaz ve aldatıcı olmaktan başka seçeneğimiz yok. Ve bunu yaparken seçeneklerimiz sınırlıdır."

Hayatta kalabilmek için, bu ırklar sadece hayatta kalmak zor seçimler yapmak zorundaydı. Graeme de bir zamanlar o Irklardan bir.

Daha fazla dayanamadı. Cat olmadan, savaştacak bir şey yoktu. için.

Yarım birkaç iş vardı, Benjamin'i aramak gerekiyordu. Foster ona veda etmek için. Baba dediği adam Yas tutuyordu ama Graeme bundan pişmanlık duymuyordu. Çocukluğundan beri biriktirdiği bilgileri Graeme'in bir araya getirmesi gerekecekti. ve doğru bakıcıya gittiğinden emin olmak için. Bunu akıllıca kullanacak biri. Jonas bariz bir cevaptı ama Graeme çoktan Gücü ve oyunların ötesini görme yeteneği, böylesine engin bir bilgi söz konusu olduğunda Irklara çok daha fazla hizmet edecek olan bir başkasını seçti.

"Graeme?" Judd balkona doğru adım attı.

Hayır, o artık Judd değildi. O Cullen'dı. Graeme kardeşinin gelmesini bekliyordu. Kimliğinin gizliliğini koruma ihtiyacı çok daha önemliydi.

"Burada olmamalısın." Graeme içini çekti, elini yüzüne sildi ve oradaki nemi hissedince şok oldu.

Graeme'in yanında dururken kim olduğunu gizlemenin hiçbir yolu yoktu. İkizdiler, aynı anneden doğmuşlardı, aynı yumurtadan çıkmışlardı, neredeyse her şeyleriyle birbirlerinin aynısıydılar.

"Başka nerede ki?" Cullen yorgun bir sesle sordu. "Adamlarım çölü tarıyor..."

"Bilinmeyenlerden biri olarak nerede olduklarını bilmen gerekir," diye tersledi Rule, sahip olduğu bilgi artık bir sır sayılmıyordu. "Neredeler Cullen?"

"Ben gerçek Bilinmeyenlerden biri değilim," dedi Cullen, sesi gergin bir şekilde. "Ben onların yakın çevresinin bir uyesiyim. Bilinmeyen, ama sırlarına vakıf olmayan, Rule. Özellikle de bu. Eğer bilseydim, bunu durdurmak için her birini öldürürdüm."

"Yeter." Graeme bakışlarını tekrar çölün ötesine çevirdi. "Artık bir önemi yok."

Çok az şey önemliydi.

Aramaları yap. Bilgi toplayın ve Cullen'ın düzgün bir şekilde sabitlemek için her şey yerindeydi. Sonra sürüklenirdi.

Kucağına yumuşak bir şey düştü. Aşağı , Khi' istediği yırtık pırtık kahverengi oyuncak ayıyı gördü. Cat'in oyuncak ayısı. O alışma odasında, masasının başında tutuyordu. O tek gözlü doldurulmuş kumaş parçası birçok gece deliliğinin onu parçalamasını engellemişti. Zihnim paramparça oldu.

"Bu lanet olası oyuncak ayıyı çok severdi," diye fısıldadı adam uzanıp yıpranmış bir kulağına dokunurken. "Küçükken onu bir bebekmiş gibi kucakladı."

zerinde, onu almaya çalışan bir muhafızı öldürdüğü zamandan kalma hafif bir kan izi vardı. Bu suç için ölmesi gerekirdi ama ldrlemeyecek kadar önemliydi.

Brandenmore, onu tüm araştırmalarının anahtarı olarak görüyordu. yürütüyordu. Piç kurusu Graeme'in her şeyi çoktan çözmüş olduğunu bilmiyordu. Piin gereksiz yere aldığı sayısız hayat için Brandenmore'un korkunç bir şekilde ölmesine izin vermişti.

"Bunu ondan almamalıydım." Cullen'a bakarak içini çekti. "Kaçarken ikinizi de dışarı çıkarmanın bir yolunu ."

Yine de bunu yapmanın bir yolu yoktu. Yıllarca plan yapmış ama kedisini bile yanına almanın bir yolunu bulamamıştı.

Ve Tanrı biliyordu ki denemişti. Umutsuzca denediğini.

"O gitti," dedi usulca, yorgun bir şekilde sandalyeden kalkarken başını sallayarak. "Gidin," diye emretti . "Sadece lanet olasıca gidin."

Sessizliğe ihtiyacı vardı. Onunla paylaştığı yatağa uzanmaya ve bir süreliğine onun kokusuna sarılıp unutmaya ihtiyacı vardı. onu hayal kırıklığına uğrattı. Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını unut.

"Graeme, Cat bunu senin için istemezdi," diye fısıldadı Khi. sesi boğuktu, gözyaşlarıyla doluydu. "O seni severdi. Vazgeçmeni istemezdi."

"O bu kararı vermek için burada değil," diye hırladı. "O gitti, Khi. Onu aldılar. Fikrini söyleyemez."

"En azından senin kışını tekmelemeyi bitirene kadar."

Graeme arkasını dönüp kapıyı diğerlerinden ayırarak odanın içine baktı ve onu duymadığından emin oldu. Bu o olamazdı.

Odasının ortasında durmuş, bir gece önce olduğu gibi dar siyah görev kıyafetini giymişti. Tozluymuş, biraz çamur bulaşmıştı ve dumanlı sırlarla sarılmış toprak kokuyordu.

Onu hiç almadığı kadar iyi koklayabiliyordu. Çiftleşme kokusu, etrafında yanan bir orman yangını gibiydi, onu çağırıyor, ona böyle bir şey aşıliyordu.

Aç şehvet, onun gücüyle hırladı. Aynı toz Yüzünü çizdi, örgüden sıyrılıp boynunun yumuşak kıvrımında oyalanan dağınık saçlarını katladı.

Bir elini kalçasına dayamış, kısık gözlerle onu izliyordu ama tüm kabadayılığına ve meydan okumasına, şehvetinin kokusuna ve içinde kaynayan duygulara rağmen yorgunluk da var.

"Zamanı gelmişti. Hadi millet, onlara biraz huzur verelim." Cassie onu hafifçe iterek yanından geçti ve Cat'e sırtarak yatak odasına doğru yürüdü. "İçip içmeyeceğini bilmiyordum.

Ya birinin kanını akıtacak ya da beynine bir kurşun sıkacaktı. Neyse ki ikisini de yapmak için beklemek niyetindeydi. geri dönün."

"Onun ölmediğini biliyor muydun?" Jonas öfkeli görünüyordu, Graeme onun da daha sonra öfkeleneneğinden emindi.

"'Biliyordum' oldukça ağır bir kelime," diye bilgilendirdi Cassie hepsini. "Öldüğünü hissetmiyordu, bu yüzden ... umuyordum."

Yatak odasından çıkarken merhamet eğlenceyle yarışyordu, Diğerleri de onları takip etti, gözlerini mümkün olduğunca uzun süre Cat'ten ayırmazken yüzlerindeki ifade hayret vericiydi.

"Şanslıydın kardeşim." Cullen onun yanında durdu ve eliyle bir anlığına Graeme'in sırtına bastırdı. "Her şeyi berbat etme."

Kardeşinin sesindeki keder belli belirsizdi ve Graeme'e Cullen'ın yıllar önce karısını kaybettiğini hatırlatıyordu.

Kapı saniyeler sonra kardeşinin arkasından kapandı ve Graeme arkadaşının gerçekten orada olduğundan emin olmak zorunda kaldı.

"Kedi?" diye fısıldadı, bir adım daha yaklaştı, boğazı sıkıştı, duyguları onu boğuyordu. "Bebeğim? Gerçekten burada mısın?"

Ona doğru son adımlarını attı, eli yüzüne dokunmak için uzandı, aşk kokusu ... aştı, onu sararken ifadesi yumuşadı.

"Seni seviyorum, G." Gözlerinden yaşlar döküldü. "Kıçına tekmeyi , gerçekten. Ama bilmeni isterim ki seni çok seviyorum. Ve çok üzgünüm." Sesi hıçkırıklara boğuldu. "Çok özür dilerim."

Aşk kokuyordu. Tarifsiz, saf ve yenilmez.

Aşk. Kız aşktan söz ettiğinde bundan şüphe duymuştu ama onun kollarında öldüğünü hissettiğinden beri geçen saatler içinde, hissettiklerinin aşk olduğunu, ama çok daha fazlası olduğunu tamamen anlamıştı.

"Üzgünüm' mü?" fısıldadı, ona dokunmak için uzandı, orada olduğuna inanmak için, bunun ona sarılmak, ona bir kez daha dokunmak için duyduğu çaresizliğin yol açtığı çılgınca bir halüsinasyon olmadığını kendine kanıtlamak için. "Neden üzgün olasın ki, Cat?"

"Anlamadığın için," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde ona bakarak. "Bedeli ne olursa olsun beni koruma ihtiyacını anlamadığın için."

Başını salladı, eli kızın nemli yüzüne dokunmak için kalktı ama elinin titrediğini fark etti, parmakları öylesine çaresizce titriyordu ki onları sabit tutamıyordu. Ve ona dokunmak zorundaydı. Dudakları onun için ayrılmıştı, ipek gibi yumuşaktı ve çok baştan çıkarıcıydı.

"Sonra konuşuruz." Daha sonra. Onu öpmeli, ona sarılmalı, ona olan sevgisini göstermeliydi. "Sonra konuşuruz."

Başını hızla eğerek dudaklarını onunkilerle örttü, şişmiş, ağrıyan dili dudaklarını delerek içeri girdi.

Tatlı, masum ve hayat dolu balın tadı öpücüğüyle buluştu. Tadı duyularına, ruhuna doğru patladı. Bir zamanlar vücudunda zar zor bulunan çiftleşme hormonu patladı tat tomurcuklarına çarptı ve şimdi bir kıvılcım gibi duyularını doldurdu parlak, tüketen bir aleve dönüşerek duyularını yaktı.

Burada, onun kollarında, onun kalbinde, onun kim ve ne olduğunun ruhunda yaşıyordu ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

O yaşadı.

Zevk daha güçlü, daha sıcaktı. Öpücüğündeki baharatlı sıcaklığın tadı öyle güçlü bir şekilde duyularına işledi ki duyularına yayılan o tada duyduğu ezici ihtiyacı doyuramıyordu.

Dili sürtündü, dudaklarını üzerine kapatması ve altındaki bezlerden zengin gücü çekmesi için onu kızdırdı.

Dilini. Sonra geri çekildi, dilini onunkini takip etmesi için baştan çıkararak aynısını yapmasına izin verdi. Tutkulu düello, birbirlerinin vücudundaki giysileri yırtıp atarken bir al-ver dansına dönüştü, Ten görüşmeye kararlıyız.

Çizmelerin bağcıkları parçalanmış, deri bir kenara atılmıştı. Keskin pençeler, Cat'in pençeleri kalçalarına oturan siyah pantolonu yırtarken Üzerini örten kot pantolonun bandı koptu, ardından kumaş bacaklarından aşağı yırtıldı ve tekmeleyerek kurtuldu. Gömlekler, bir zamanlar oldukları şeye hiçbir şekilde benzemeyen, yere saçılmış kumaş şeritlerinden başka bir şey değildi.

Çıplak, vücutları yanıyor, adrenalin çiftleşme hormonlarıyla aşılınmış, kontrolleri dışındaki güçler tarafından gizlenen bağı o kadar uzun süre inkar edemeyecek kadar güçlüler ki, ona duydukları açlık her türlü incelik veya

ön sevişmeyi düşündüm.

Pençeli parmaklarıyla arkasını kavrayan Graeme onu kendisine doğru kaldırdı, kalçalarının kalçalarına doğru kalktığını hissetti, sularının kayganlığı ondan döküldü, vajinasında merkezlenen acımasız ağrının içine itmek için ipeksi kıvrımları geçerken horozunun başıyla buluştu.

"G, oh Tanrım, bu çok iyi," diye , pençeleri adamın omuzlarının sert derisine batarken dudakları adamın boynuna gömüldü.

tekrar, daha sert, daha derine inerken, kılıfının içine her girişinde keskin bir coşku yankılanıyordu.

Her vahşi itiş daha da içine gömüyor, etini ayırıyordu. İçine girmeye zorlayan her bir santime tutunmak için şiddetli bir kararlılıkla kenetlendi. Eşine karşı içgüdüsel dişi İrk tepkisi, erkeğin sahip olmak için savaşmasını sağlarken Her itiş, hem onun hem de eşinin zevkini artırdı.

Birbirlerine sahip olmalarının vahşiliği onları daha sonra şok edebilirdi, şimdilik her biri üstünlük için çabalıyor, İrk genetiği çiftleşmeyi ruhlarının en kadar sağlayan şehvetli, cinsel bir savaşı körüklüyordu. Sahip olmaya değer hiçbir şey bir savaş olmadan ve bu ilkel içgüdü İrk çiftleşmesinin öyle bir parçasıydı ki her gün bir maceraya dönüşüyordu. Hem tensel hem de bağlayıcı bir bütünlük .

Graeme'in göğsünden çıkan hırıltı, her bir itiş gücüne karşı koyarken, iç kasları vajinasının derinliklerinden ultra yakıcı bir sıcaklık yayılırken ve onu doldurmasına duyduğu umutsuz ihtiyaç kanalını daha da sıkılaştırırken bile onun ereksiyonuna kenetlendi. Bu zevk tarif edilemez. Boğazından bir çığlığı sürükleyen her itişte bir zevk-acı kırbacı, kaygan sularından daha fazlasını döktü ve sadece ağrıyı şiddetlendirdi.

"Benim." hırıltısı, geri çekildiğini hissetmeden önce sahip olduğu tek uyarıydı, onu kaldırdı ve onu yatakta dizlerinin üzerine itmeden ve baskın bir güçle ona binmeden önce onu döndürdü. Kalçalarını tutarken bir eliyle omuzlarını yatağa doğru itti.

diğer eliyle de arkadan sokarak, kalçalarının her hamlesinde daha da derine iterek, iliklerine kadar gömülene kadar ve bu mahrem kasların kavramasını tamamen sıkılaştıramamasını sağlayan öfkeli vuruşlarla hareket ediyordu.

Dizleriyle kalçalarını daha da ayıran Graeme onun üzerine geldi, dişleri boyun ve omuz arasındaki narin ete kilitlendi, sadece parlama hissi verecek kadar sert ısırdı

Dişlerinin etini kavradığı yerden fışkırarak, sikinin vücuduna her girişinde duyularında patlayan hislerin ateşli parlaklığıyla birleşti.

Zevkin ve acının kendinden geçirici dalgaları içinden geçiyordu. Vücudu, duyuları aracılığıyla gelişen sarmal hisleri sıkılaştırdı. Daha fazlası için, daha sert, daha derin, ruhlarının saf coşku ve kaynaşma patlamasıyla birleştiği o noktaya giden kör edici kaotik yolculuk için çaresizlikle boğulmuştu.

Ereksiyonunun vahşice içine girdiğini, her darbede kabzasına kadar gömüldüğünü, her dokunuşta o kadar hassas sinir uçlarını yaktığını hissediyordu ki, bu sadece kontrolden çıkan orman yangınına körüklüyordu

sadece onu daha yükseğe, daha hızlı itti. O uçuyordu

Vahşi zevk, erkeğin aşırı zevk hırıltılarıyla eşleşen dişi hırıltıları, pençeleri parçalanana kadar sırtında titreyordu.

Altındaki çarşaf, kalçaları onun altında çalkalanıyordu. Bir telaş

Duygu, vücudunda fırtınalar estiriyor, şişmiş klitorisinden ve her girişin etrafında esneyen umutsuz kavramadan geçiyordu. Alevlendi

Zihninden geçti, duyuları aracılığıyla patladı ve vücudunun merkezinin derinliklerinde o kadar güçlü ve vahşi bir güç ve coşkuyla patladı ki, kendini serbest bırakmanın kör edici, ateşli sıcaklığına atıldığını hissetti.

Kasları hemen ereksiyonun üzerine kenetlendi ve tam olarak gömüldü. İçindeki uzunluk, üzerinde dalgalanıyor, arkasında sertleşirken onu emiyor ve yoğun, erkek zevkinin alçak, uzun bir hırıltısıyla patlıyordu.

O saniyede, duyuları bir kez daha çarpıştı, birbirlerine açıldılar, birbirlerinin bir parçası oldular, her kabaran dalgayı yoğunlaştırdılar.

Birbirlerinin ruhlarına kilitlenene kadar kör edici bir his. Aletin geniş tepesinin altında bulunan diken dikleşti,

Klitorisinin hemen altındaki gizli, sinir açısından zengin bölgeye doğru uzanıyordu. Zonklayan uzantının kendi salıverilmesini sağlayan basıncı, şişmiş tomurcuğun içinde patlayarak başka bir şiddetli zevk dalgası gönderdi

Hayvansal içgüdüleri ona yaklaştıkça vücudu ürperiyordu.

Arkasındaki erkeğinkiler, onları zamanın sonsuz bir kalp atışı için

birbirlerinin ruhuna kilitledi. Birbirlerinin koşulsuz sevgisini, birbirlerinin

ihtiyaçlarının şiddetini, erkeğin onu korumasını, kadının da onun yanında savaşmasını hissettiler. Güçlerin kabulünü hissettiler.

ve karşılaşacakları savaşları biliyorlardı. Her ikisi de

Çiftleşme Sıcaklığını ateşleyen ve neden olduğu ilkel tepkilerin yanı sıra zevki de körükleyen sonsuz sevgi bağları.

Serbest kalmanın göz kamaştırıcı saniyelerinde birbirlerinin o kadar büyük bir parçasıydılar ki, kim ve ne olduklarının yanı sıra her birinin diğerine dair sahip olduğu vizyonun hiçbir yönünü saklamak, örtmek mümkün değildi. Birbirlerinin ruhunda o kırılgan saniyeler boyunca buldukları dünyanın güzelliği geçmişteki acıları, sırları ve korkuları sildi.

Yarın ölüm gelse, biri olmadan diğeri gitmez. Böyle bir güzelliği tekrar bulma şansı olmadan var olmak yoktu. Birbirlerini bulduklarında buldukları sevgi, barınak ve huzur olmadan var olamazlardı.

Acımasız zevkin son duyularını titretirken ve zamanın o anı geçerken, yatağa yığıldılar, yorgunluk onları batırdı ve öyle bir uykuya sürükledi ki

Derin, iyileştirici bir rahatlıkla öylesine doluydu ki geçmişin, kâbusların ve korkuların izleri yavaş yavaş hafiflemeye başladı.

Onlar uyurken, yıllar önce eşini korumak için uyanan canavar uykudan uyandı ve nöbet tutmaya başladı. Her zaman tetikteydi, Sürekli düşman arayan, kurnaz ve tek başına var olamayacak kadar ilkel olan bu hayvan, eşinin güvenliğini sağlayarak hayatta kalmayı garantiledi.

Brandenmore ona bebeği verdiğinde çocuk ne tuttuğunu bilmiyor olabilirdi, hayvan bunu hissetmemiş olabilirdi ama Canavarı yaratan içgüdü, tıpkı onun bildiği gibi Bebeğin hayatta kalması, Gideon ırkını Gideon yapan şeylerin tüm yönlerini sağlamaya bağlıydı, daha ziyade sertleşmiş bir varlık haline geldi. İnsan ve hayvan denge için mücadele ediyordu. İkisini birleştirdi, onlara ilkel gücünün vahşetini aşıladı ve bebeğin yaşamasını, olgunlaşmasını ve ruhuna sahip olacağı cinsin genellikle değişken olan gücünü ve zekasını yatıştırarak kadar güçlü bir eş olmasını sağladı.

Canavar biliyordu, tıpkı diğer canavarların da var olduğunu bildiği gibi. Bazıları uyudu, bazıları bekledi, birkaçı savaştı, ama hepsi tek bir amaç için vardı: Korumaya yemin ettiği eşi.

• BÖLÜM 23 -

Cat yavaşça uyandı, yanında uyuyan eşine bakmak için başını çevirdiğinde kirpikleri kalktı. Derin bir uykuya dalmıştı ama bir parçası asla uyumazdı, bunu biliyordu, bunu daha önce belli belirsiz bir endişeyle hissetmişti ve şimdi şükranla kabul ediyordu. Graeme'in var olan o ilkel, şiddetle zeki parçası her neyse, gerçekte ne olduğundan emin değildi. Ama bunun kendisinin olduğu kadar Graeme'in de hayatta kalmasını sağlayacağından kuşku duymuyordu.

Graeme onun yanında derin bir uykuya daldığında, Graeme'in bu parçası yoğun bir şekilde tetikteydi, o an için ona odaklanmıştı, izliyordu, şimdi hissettiği ilkel farkındalığa verdiği tepkiyi görmeyi bekliyordu.

Graeme'in farkında olmadığından emin olduğu şeyin farkına vararak dudaklarına küçük bir gülümseme kondurmaktan başka bir şey yapmadığında, odağın bir kez daha herhangi bir tehdit olmadığından emin olmak için kendisinden kaydığını neredeyse hissedebiliyordu.

Belki de bu, tüm ırkların bir noktada sahip olduğu bir içgüdüydü. Tehlike yaklaştığında onları uyandıran ya da tehlikeye karşı uyarıcı o ekstra duyuşsal algı. Bilinçaltı, gerçi Graeme'de oldukça ustaca görünüyordu.

Bu her neyse, onun deyişleriyle canavar, onun düşündüğü şekliyle içgüdü, Graeme'in aksi takdirde kesinlikle öleceği bir zamanda intikam duygusuyla uyanmıştı.

Bu düşünce onu ayılttı ve geçmiş geceyi ve diğer hisler ve bilgiler nihayet netleşirken zihninde hala çok puslu olan olayları hatırlattı.

Savaşmıştı, başka bir kadının hayatına katlanmıştı. Bunun için, adama, ait olduğunu bildiği Irk'sarılma ihtiyacı için özgürlüğe duyulan bastırılmamış ihtiyaç. Ona ait olduğunu bildiği kişiye.

farkına varma anı, ruhunun bedeninden koparıldığını hissettiği anda, o çarpıcı kalp atışında gelmişti Yaşam ve ölüm arasında. Sürüklenen, yalnız, farkında ama yine de kopuk Cat hayatını, geçmişini böylesine canlı ayrıntılarla görmüştü. Fotoğrafik hafızası bile onun bu bilgileri işlemesini sağlayamazdı. Ruh o kör edici anda depolamış ve serbest bırakmıştı.

Graeme ile bağlantı anları, o saniyeler Sahip oldukları hayvani hisler bir araya gelip birleştiğinde, onun içinde gördüğü her şeyi, tüm varlığıyla sevdiği Cins hakkında bilebileceği şeyi bloke etmişti.

Onu kasıtlı olarak eşi olarak , Bengal DNA'sının eşsiz gücü ve vahşiliği nedeniyle onu işaretlemişti.

Bu yaratıkların sahip olduğu hem beden hem de ruh. DNA'sı diğerlerinden daha üstün ve hayatını güvence altına almak için daha uygun olduğuna inanıyordu.

Brandenmoreun onu Graeme'in kollarına bıraktığı anı gördü, Graeme olarak bilinen yaratığın ruhunu hissetti.

Gideon özgürlük için savaşıyor, maruz kaldığı hapsedilmeye öfkeleniyordu. Uğruna savaşacak hiçbir şey yoktu, kaçma ya da hayatı boyunca bildiği kafeslerin içinde yaşama şansı yoktu. Ta ki dört günlük bir

bebek kollarına verildi. İçindeki hayvan sakinleşti, vahşi dürtüler yatıştı ve saf kurnazlık onu ele geçirdi.

Brandenmore bilinçaltında korktuğu genç yaratığa onu yok etmenin anahtarını vermişti. İçindeki hayvanın hayatta kalması için gerekli olduğunu kabul ettiği çocuk. Brandenmore'un Çiftleşme, cinsel dürtüler yok, sadece artık onun olduğunu ve kendisi için savaşamayacak kadar çaresiz, hasta ve zayıf olduğunu biliyordu. Vahşi doğası, içinde güçlenen canavar, yine de yaşaması gerektiğini biliyordu. Çocuğun yaşaması için, çocuk yaşamalıydı.

Kurnaz zeka, yaratıcısından bile çok daha gelişmiş tahmin etti, sinsî, manipülatif ve hilekâr oldu. Ortaya çıkan ve canavar olarak adlandırdığı yaratık geri çekildi ve insan ile hayvanın duyuları içinde tamamen birleşmesine izin verdi ve sahip olduğu zekâ sadece çoğaldı, güçlendi.

Dr. Foster'ın hayal ettiği yaratığın onun hayallerinin çok ötesine geçtiğini fark etti. O andan sonra herhangi bir zamanda Gideon

kaçabilirdi. Araştırma merkezinden tamamen ortadan kaybolabilirdi ama bunu yapmak için Cat'i geride bırakması gerekecekti. Kardeşi onu takip edebilecek kadar güçlüydü ama Kedi öyle değildi. Ve daha sonra, Bennett geldiğinde ve Bengal alfasının ne kadar büyük bir tehdit anladığında, Gideon'un silahların ateşlenmesi ihtimali olmadan kaçmasının mümkün olmadığından emin oldu. Graeme bir çatışmada Cat'in hayatta kalma şansını riske atmayı reddetmişti.

Onu serbest bırakmayı ve kaçmayı başardığında, Judd'la birlikte onu kurtarmak, çok daha yavaş gerçekleşecek bir hayatta kalmayı sağlamak ve muhtemelen çok daha hızlı bir şekilde yeniden yakalanmasını sağlamak için kan naklini zorlamışlardı, hayvani hisleri ve insani tepkileri ayaklanmıştı. Eşleştiklerini doğrulayan testlere rağmen çiftleşme hormonu Graeme'de olmasa da onun sisteminde çoktan bulunmuştu. Bir kez onun

Dr. Foster, kanın Graeme'i ele geçirmesinden ve Cat'in yüzleşmek için çok genç, Graeme'in ise tahammül edemeyeceği kadar onurlu olduğu ihtiyaç ve arzular yaratmasından korkuyordu. Bu onu yok edebilirdi.

ne olabileceğine dair bu tür hayallerden tiksinererek ona saldırmış, onu kendisinden nefret ettirmek, uzaklaştırmak istemişti ve asla onu aramaya gelmemesini, bununla başa çıkabilecek olgunluğa eriştiğine inandığı bir yaşa geldiğinde ona dönene kadar başına gelmesinden korktuğu şeyi asla cazip hale getirmemesini sağlamak.

Önce onun bir hayatı olsun istemişti. Özgür olmasını. Ona duyduğu ihtiyaç o kadar açıktı ki, ruhunun onunla buluştuğu o andan önce bunu nasıl hissedemediğini merak ediyordu.

New Mexico'ya kaçtıktan sonraki yıllar boyunca, özgür bir hayat yaşadığına inanan Graeme, bir oyun oynamaya başlamıştı. Öyle ustaca bir kurnazlıktı ki bu, onu hayrete düşürmüştü. Hayvani içgüdüleri, sistemindeki çiftleşme hormonu ve hayvanın Cat'i bulma Graeme onun hâlâ çok genç olduğunu düşünürken, Genetik Konseyi'nin araştırma merkezine gönderdiği askerlerin çok yakın olduğu bir zamanda dikkatini dağıtmıştı.

Bu yeniden yakalama, onun bir parçası olduğu o anlarda engellediği bilgiyle hissettiği ve gördüğü şey, ona görmeyi reddettiği Cins'i gösterdi. Üç kez ölüme katlanmıştı.

Bennett'in zulmünden kurtulması imkansız olurdu.

İçinde canavar, onu insanüstü bir güç. Bu yaşama, hayatta kalma ve *onun* güvenliğini ve hayatta kalmasını sağlama isteği onu kurtaran tek şey olmuştu. Ve araştırmacı bilim adamı, Gideon'un her bir canlı diseksiyonundan sağ çıkabilmesinin anahtarı olduğuna inandığı hormonal etkilere sahip olan kadının yeniden aranmasını emredinceye kadar da bu istek kaybolmamıştı.

O anda Gideon'un varlığı sona ermişti. Canavar ileri atılmış, onu ele geçirmiş, içini güçle doldurmuştu. İyileştirme, avlanma, öldürme yeteneği, insan ya da hayvanın bildiği hiçbir şeye benzemiyordu.

O andan sonraki hayatı kendisi için bile bulanıktı. Yıllar süren kurnaz zekası ve içgüdüsel hesaplamaları hatırladı. Canavarın onun üzerinde kurduğu hakimiyetin gücü, nihai bir hedefe ulaşmak için acımasızca belirlenmişti. Cat'in güvenliğini sağlamak. Gideon'un sonunda paraya çevireceği borçları toplamıştı. Onun dünyasına damga vuracağını hissettiği Irkları ve insanları araştırmış ve tehlike oluşturabilecek kişilere asla ifşa edilmemesini sağlayacak şekilde Bengal'e borçlu olmalarını sağlamıştı.

Yıllar süren kan, vahşet, komplo ve içgüdüsel olarak gelişeceğini hissettiği bir geleceğe uzanan hedeflerin gerçekleştirilmesi. Kim ve ne olduğu tamamen unutulacak kadar ilkel bir içgüdü'nün hapisanesinde yaşamıştı. Ta ki o e-postayı gönderene kadar. Ona gelmesi için yalvarıyordu. Ve o uyurken ona gelmişti. Yatağında diz çöktü, çizgiler hafifledi, gözlerinin vahşi neon kehribar rengi bir kez vahşi bir yeşile dönüştü, göz bebekleri geri geldi, gözlerinin akı bir kez daha ortaya çıktı. Sadece o anda Gideon geri döndü.

İkisinin de katlandığı on üç yıllık cehennem onları o ana getirmişti. Gözlerini açtığı saniyeye kadar, içinde kafeste tuttuğu hayvan uyurken ona bakmak, pençe uçlu parmaklarını yüzüne dokunmak için kaldırdı, içinde küçük bir mırıltı gürledi Göğüs.

"Korkuyorum, G," diye fısıldadı, sesi titriyordu ve acıyla doluydu.

Kendisine musallat olan korkuların farkına bile varmamıştı, ta ki onları hissedinceye, anılarında koklayıncaya kadar.

"Ben buradayım, küçük kedim," diye fısıldadı ona. "Benim için güçlü ol, sadece bir süre daha. Benim için dayan."

Çünkü onun bilmediği bir şeyi biliyordu. Hayvanın Claire'in varlığına duyduğu öfke ve Cat'in kimliğini koruyan ruhu yok etmeden hem insan hem de hayvan duyularını tamamen birleştirememesi.

Onun ruhunun içinde, kendisinin bile hissetmediği bir savaşın sürdüğünü biliyordu.

"Benim için dayan..." Elini kaldırıp avucunu yüzüne, sonra da dudaklarına götürerek bir öpücük kondurdu. "Benim senin için tuttuğum gibi."

"Acele et, G," diye emretti, yüz ifadesi inatla gerilmişti. "Seni beklemekten bıktım. Yap şunu, şimdi."

Ve gülümsedi. "Bana kızacaksın."

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı. Daha fazla beklersen senden vazgeçeceğim. Senden vazgeçiyorum, G. Vazgeçiyorum ..." Gözleri bir kez daha kapanmıştı, canavar öne doğru fırlamıştı, gözleri kehribar rengindeydi ve göğsünde bir hırıltı yükseliyordu.

Vazgeçerse lanetlenenecekti. Acele etmesini istiyordu, acele etmesini talep etmişti, sonuçlarına sonra katlanabilirdi.

Ama o bunları kabul etmemişti. Onunla savaştı, öfkeleni Aşkı acımayla gölgeleyeceğinden korktuğu gerçekleri açıklamadığı için neredeyse ondan nefret ediyordu. Onun aşkına sahip olacaktı, onun yatağının yanında diz çöktüğü gece hissettiği eşe sahip olacaktı, Cat'in her zaman bildiği şeyi kör edici bir saniyede fark etmişti. O tamamen ona aitti. Onun hayatı, onun kalbi, onun eşi.

Ve bir kez daha, onu hayatında tutma konusundaki kararlılığı onu diğer hedeflerinden uzaklaştırmıştı. Bu kez sadece onun gelecekteki güvenliğini değil, mutluluğunu da sağlamak için planlar yapmıştı. Cat'in ailesinin herhangi bir şüphe duymamasını sağlayacak bir şekilde ailesini hayatına nasıl geri getirmeyi planladığını açıkça görüyordu. Adam Canavarın içinde kaybolduğu o yılları ona anlatmak için beklemek istemişti. Bunu ona olan aşkından emin olduğu bir zamanda, acımanın duygularını etkilemeyeceği bir zamanda yapmak istemişti.

Kendisi için ne pahasına olursa olsun, onun için her şeyin güvende ve emniyette olmasını istemişti.

"Bazen çok fazla şey görüyorsun," diye mırıldandı onun yanında, gözleri hâlâ kapalıydı ama sesi teslim olmuş gibiydi. "Bu kadar çok düşünmeyi bırak,

Cat, başını ağrıtacaksın. Sonra da benim başımı ağrıtacaksın."

Uzun düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Ne zamandan beri düşüncelerimi okuyabiliyorsun Graeme?" diye sordu usulca, ona haddini bildirmesi gerektiğini hatırlayarak.

Bir gözü açıldı, bir an için erkekçe bir kızgınlıkla ona baktı ve sonra tekrar kapandı.

"Uzun sürmedi," diye iç geçirdi sonunda. "Sana o felç ilacının enjekte edildiği gece o kadar çok acı çekiyordun ki seni okumak daha kolaydı. İrk zihnini algılamak insan zihnini algılamaktan çok daha zordur ve insanlarda bile bazı blokları inanılmaz derecede güçlüdür."

"Ama şu anda beni okuyorsun," diye şüpheyle işaret etti.

Bunun üzerine homurdandı. "O şekilde çalışmıyor, tatlım. Telepati daha çok gelişmiş bir izlenim. Çiftleşme sırasında rahat olduğumdan çok daha fazlasını gördüğünü hissedebiliyorum. Bu birleşmeyi hissettiğimde beni içten ve dıştan tanıyacağını biliyordum. Ve Çok düşündüğünü her zaman anlamışımdır. Başım uyarıcı bir şekilde gerilir." Sesindeki eğlence ona bir anlık bir bakış kazandırdı.

"Bu hiç hoş değil, Graeme," diye iç geçirdi. "Benden bu kadar çok şey sakladığın için kışına tekme basmayı dört gözle bekliyordum. Şimdi yapamam, çünkü haklıydın, bu bilgilerin herhangi birini bana vermek, yaşadığım diğer her şey göz önüne alındığında çok fazla olurdu.

."

"Seni Orrin'den, Terran'dan ve kuzenlerinden ayırmak en zor kısmıydı," dedi üzüntüyle. "Claire'den ayrı olarak onları seviyorsun, onlar da seni seviyor. Claire onlardan güç alıyordu."

Claire'den bahsedilince sıkıca yutkundu.

"O gitti," diye fısıldadı sonra, onu göğsüne doğru daha sıkı çekerken kollarının onu sardığını hissetti. "Tamamen gitti."

Dudakları alnına bastırırken eli saçlarını okşadı. "Özür dilerim tatlım." Ve bu keder sesinde de vardı.

Cat yavaşça doğruldu ve onun kendisini takip ettiğini, taşıdığı gücün zahmetsizce kendisine ulaştığını hissetti.

"Ne oldu Cat?" diye sordu sonunda, kollarıyla onu bir kez daha kendine çekip sımsıkı sararken. "Öldüğünü hissettim." Bu hissin verdiği ıstırap sesini doldurdu. "Ben de hissettim. Şimdi nasıl buradasın?"

Cat sıkıca yutkundu ve ona dönüp bakışlarını tutmasına izin verecek kadar ondan uzaklaştı. "Bilmiyorum." Ve bilmiyordu da.

Kaşlarını çatarak, uyandığında edindiği belli belirsiz izlenimlerden daha fazlasını hatırlamak için mücadele etti.

"Ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettim ama ölmemiştim." Başını sıkıca salladı. "Claire gitmek istemedi, o Zamanın gelmediğinden emindim. Yarı uykuda olmak gibiydi, rüya görüp görmediğinizden emin değilsiniz, kelimeler nereye gidersem gideyim nüfuz etmiyordu, sadece bir süre sonra her şeyin gireceğinden emin oluyordum.

Uyandığımda, terleme kulübesine benzer bir yerdeydim.

İlk ayın ben on iki yaşındayken yapıldı. Orrin, Terran ve Honor da oradaydı." Gözleri büyüdü. "Honor oradaydı ve

Sadece Honor. Liza artık onun bir parçası değildi. Bilinmeyenlerden dördü kalkmamıza yardım etti ve bizi başka bir binaya götürdüler; orada bize su ve gücümüzü yeniden kazanmamıza yardımcı olacağını söyledikleri bir çeşit çorba verdiler."

"Terran, Orrin ya da Lincoln'ü öldürmeden görebileceğimi sanmıyorum," diye onu nazikçe uyardı. "Affetmek uzun zaman alacak Geliyorum, Cat."

"Orrin böyle hissedeceğini söylemişti." Başını salladı, hâlâ o anıları dolduran sisle savaşıyordu. "Orada başka bir şey hissettim, Graeme." Gözlerini ona dikti, bu bilgi duygusu o kadar güçlüydü ki hatırlayamamaktan dolayı hayal kırıklığına uğradı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama orada başka bir şey vardı."

"Kedi, her ne idiyse, duyuların onu çözdüğünde sana gelecektir," diye söz verdi ona. "İrk duyuların bir şekilde kapana kısılmış halde, tam olarak açılmadan ve bilgiyi doğru bir şekilde işlemeyi öğrenemeden o kadar çok yıl geçirdin ki, güçlenmeleri zaman alacak. Bir kez güçlendiklerinde, bu izlenimler de güçlenecektir."

Belki de haklıydı. Bir eli kalbinin üzerinde, onun göğsüne daha da yaklaşarak, onları hatırlayamama duygusunun hafiflemesine izin vermek için kendini zorladı.

"Konuşacak o kadar çok şey var ki ve yapmak istediğim o kadar çok şey var ki," dedi sonra. "Honor'un ailesi Jonas ve Rule ile yüzleşecek, çoğu

Muhtemelen bugün. Ama Honor önce Stygian'la sonra da ailesiyle temas kurmak için yanıp tutuşuyordu." Kendi ailesiyle ilgili soruyu kendine sakladı,

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Helena ve Kenneth'in önümüzdeki hafta Window Rock'a varmaları planlanıyor," dedi ona.

bir kez onunla yüzleşmek için döndü. "Dr. Foster da Bennett gelmeden hemen önce araştırma merkezinden ayrıldığından beri saklanıyordu. Ama Graymore'lara, yani ailene gitti, çünkü onlar Sen doğduğunda onunla birlikteymişsin, neler olduğunu ve seni saklamanın neden gerekli olduğunu anlatmış. Hiç unutamadıkları kızlarını görmek için çok sabırsızlanıyorlar."

Ailesi. Birdenbire onları görmekten o kadar korkmuştu ki, bu kadar erken bir görüşmeyi anında reddetti.

"Beklemeliyiz. ."

Kolları etrafında sıkılaştı. "Cat, seni seviyorlar. Seni gördüklerinde güzellik ve ışıktan başka bir şey görmeyecekler, çünkü o senden bir iç alev gibi parlıyor. Bundan asla şüphe etme."

Bundan oldukça şüpheliydi. Ama Graeme'i tanıyordu. Toplantıyı o yapmıştı, şimdi onu etkilemek için itirazlarından daha fazlası gerekecekti.

"Bırak seni sevsinler, Cat," diye fısıldadı sonra, yüzüne çevirdi, vahşi yeşil gözlerle ve her parçasını anında ısıtan bir sevgiyle ona baktı.

"Kimse seni benim kadar derinden sevemez ya da benim sana ait olduğum şekilde sana ait olamaz ama ebeveynlerin merkezinde bir dişi var, bunu ben bile biliyorum. Bu, hiçbir erkeğin ya da eşin, onu doğuranlar tarafından sevildiğinde veremeyeceği bir . Bırak

Onları tanımak, sevmek için. Onlar iyi insanlar, size söz veriyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Sana daha fazla güvenmeliydim..."

İki sert parmağını dudaklarına bastırırken, dudaklarında muzip bir sırıtış belirdi. "Bunu söylemeye gerek yok. Gelecekte bunu sana hatırlatacağım, ben

Belli. Güven bana Cat, ailenle ilgili korkacak hiçbir şeyin yok. Sana bunun sözünü veriyorum. Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı adamın dudakları uzaklaşırken ve kadın dudaklarının onunkilere değmesine izin verdi. "Sana her zaman inandım, G." Bunu kendine itiraf etmese bile, ona her zaman inandığını, onu her zaman sevdiğini biliyordu.

O onun G'siydi. Aşkı ve hayatıydı. Onunla her şey mümkündü.

• EPILOG -

Bunu bir hafta sonra kendine birçok kez hatırlatmak zorunda kaldı. ve Graeme, Irk İşleri Bürosu'nun temin ettiği heli-jet sayesinde Window Rock'a uçtu.

Raymond'un mahkeme duruşması yaklaşırken ve kızı Claire Martinez'in aslında yıllar önce öldüğüne dair haberler sızarken gazeteciler ve bir Breed dişisi gibi güvenlik hala endişe vericiydi. Kaçan dişi kediyi kurtarmak için umutsuz bir hareketle kimliği verilmişti. Büro'nun halkla ilişkiler müdürü bu bilgiyi Raymond'un suçları ve tehditleriyle birlikte yayınlamıştı

Cat' kimliğini ortaya çıkarmak için yıllar boyunca ona karşı mücadele etti ve bu durum Cat'i Genetiğe teslim etmeden önce ona işkence etme girişimiyle doruğa ulaştı.

Konsey'in Çakal ekibi tarafından gözaltına alındığı gece.

İfşaatlar medyada büyük bir fırtınaya yol açmış ve hala tutuldukları ve üzerlerinde deneyler yapıldığı söylenen Irklara uygulanan zulümler konusunda yeniden farkındalık yaratmıştı. Bu Irkların kötü durumuna ilişkin farkındalığı güçlendirmiş, protesto gruplarının Irkların özgürlüklerine karşı yürüttüğü argümanları zayıflatmış ve

Irk korumasına ilişkin birkaç yeni yasa, mutasyona uğramış insanlar lehine giderek büyüyen bir hareket gibi görünen siyasi puan kazanmaya hevesli milletvekilleri tarafından hızla geçirildi.

Cat, Çiftleşme Sıcağı ve tanışmak üzere olduğu ebeveynleri hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek uğruna öfkeyi görmezden gelmişti.

Helena ve Kenneth Graymore, Irk bilinci ve hakları konusunda güçlü bir destekçiydi. Graymore'ların nesiller boyu süren aile mirası olarak kabul edilen bir şirketin CEO'su ve çoğunluk hissedarı olan Kenneth, sadece Breeds'e büyük katkıda bulunmakla kalmıyor, aynı zamanda en büyük müşterilerinden biriydi. Breeds'in sağladığı itibar

Graymore işletmelerinde güvenilir, sadık koruma ve güvenlik personeli eşsizdi ve çok güveniliyordu.

Helena Graymore, Breed çocuklarının hakları için mücadele etmeye ve Breed topluluğunun az sayıdaki

Yavrular ve yaşayan Irk çocukları, daha fazla araştırma veya değerlendirme olarak etiketlenen deneylerden laboratuvarlardan serbest bırakıldı. Yakın zamanda mücadelesini, Irkların seyahat etmek için vizelerinin reddedildiği ve laboratuvarlardan serbest bırakılmadan önce yapılan araştırmalar kadar istilacı olduğu söylenen "değerlendirmelere" periyodik olarak boyun eğmeye zorlandıkları Avrupa'ya taşımıştı.

Geçtiğimiz yıllarda Amerika ve müttefikleri arasında Amerika'nın Breed'e sorgusuz sualsiz sığınma sağlama yasaları nedeniyle artan gerginlikler

yavaş yavaş büyüyor ve değerlendirmelerde giderek artan zalimliklere dair hikâyeler güçleniyordu. Hatta Helena Graymore, bu tür Irkların güvenli bir şekilde

ve onları Amerika'ya gizlice soktu.

Bu suçlamalar şiddetle reddedildi, ancak Graeme Cat'e bunların gerçekten doğru olduğunu söyledi.

Şimdi Irk İşleri Bürosu'nun Batı Bölümü'nün geçici ofislerinin tepesine inen Cat, kendine bir kez daha söylemek zorunda kaldı, Graeme ne yaptığını biliyordu. Ailesi onu sevmekten başka bir şey yapamazdı, yemin etmişti.

- - -

Bunun doğru olması için dua etmişti, çünkü anne babası olduğunu öğrenmişti,

Onları zaten seviyordu. Onlar için herhangi bir şekilde hayal kırıklığı olduğunu öğrenmek yıkıcı olurdu.

- - -

Kenneth Graymore, Direktör Breaker'ın ona ve karısına göstermişti. Zengin döşenmiş oda daha çok geniş bir oturma odasıydı. Rahat bir kanep ve iki berjer koltuk, ambiyans ve sıcaklık açısından gerçek bir odun ateşine taş ısıltılı bir şöminenin karşısında duruyordu. Şöminenin bir tarafında

Oturma alanında koyu renkli ahşap bir yemek alanı ve yemek ısıtma istasyonu bulunuyordu. Diğer tarafta bir bilardo masasının yanı sıra birkaç video oyun istasyonu vardı.

Yumuşak, kalın halılar alanı kaplıyordu ve özel olarak ağır Graymore şirketlerinden birinin elektronik izinsiz girişlere karşı korumak için ürettiği gelişmiş perdeler, yenilenmiş deponun üçüncü katının arkasındaki çöle bakan büyük pencerelerin üzerine sıkıca çekilmişti.

Karısıyla birlikte koltukta otururken, kolunu sıkıca karısının omuzlarına dolamış, karısının elindeki genç kadının resmine bakıyordu buluşmak üzereydiler.

Helena, on yılı aşkın bir süredir öldüğüne inandıkları Foster'ın kendilerine gelip öldüğüne inandıkları çocuğun hikayesini ve nihayetinde hayatını kurtaran ve daha da tehlikeye atan deneyleri anlatmasından sonra haftalarca ağlamış ve öfkelenmişti.

Annesine benziyordu. Catarina ve Helena kardeş, neredeyse ikiz , birbirlerine çok benziyorlardı. O, Helena'nın doğumundan önce gülererek bebek dediği mini-ben'di. Catarina'nın çocuk doktorlarının genetik hastalıktan haberdar olduğu korkunç gerçeği bebeklerinin taşıdığı kusur ve bunun tüp bebek yöntemiyle tedavi edilebilecekken tedavi edilmemiş olması onu öfkelenlendirdi. Bu özel sorun zamanında yakalanırsa doğumdan önce tedavi edilebilirdi ama doğumdan sonra edilemezdi. Phillip Brandenmore'un böyle bir sorunu olan bir çocuk edinmesini ve üzerinde deney yapmasını sağlamak için, fetal testlerde kusur örtbas edilmiş ve sanki tespit edilmemiş gibi gizlenmişti.

Dr. Foster onlara geldiğinde gerçeği onlardan saklamamıştı. Onlara dosyaları vermiş, sorularını doğrudan yanıtlamış ve Helena bebeklerinin çektiği acıyı öğrenince dehşet içinde ağlamaya başladığında kendi gözyaşlarını tutamamıştı. Değil mi ki Kenneth, kendisine eşlik eden ve birinin karısı olduğunu iddia ettiği iki Kurt Irkı koruması olmasaydı, onu çıplak elleriyle öldürebilirdi.

Benjamin Foster bir arkadaş değildi, daha çok bir tanıdıktı, ama o da Brandenmore'a komplo kurmuştu, zorla da olsa, ama yine de, Onları hiç uyarmadı ya da hiçbir şekilde çocuklarının hayatta olduğunu ve acı çektiğini bildirmeye çalışmadı.

Helena ilk kez fısıldamıyordu: "de küçülmüş," diyordu.
"Onu değıştirdiler, Ken, onu bir Cins yaptılar. Ya şimdi bizi sevmiyorsa?
Ya zayıf olduğumuzu düşünüyorsa?"

Onunla ve hayatta kalma yeteneğıyle duydukları gurur sınır tanımıyordu. Hayatının ilk günlerinde ona yalvarırcasına bakan, çok zayıf ve hasta olan, acı çeken ve bunu düzeltmesi için ona bakan o bebek, şimdi karşılaştığı dehşet için onu suçlamak zorunda kalacaktı. Onun öldüğü haberini kabul etmişlerdi. Yüzü kendi bebeklerine benzetilmiş cansız bir bebeğı almışlar ve kendi bebekleri gibi gömmüşlerdi. Bunu sorgulamamışlardı. Doktorlarına güvenmişlerdi, bebekleri sözde kendi bebekleri olarak öldüğünde kendi hislerine güvenmişlerdi.
Silahlar.

"Onu yine de seviyoruz Helena." Sevdiklerini biliyordu, her zaman da seveceklerdi, onlar için ne hisse derse hissetsin. Keder dayanılmaz olabilir. Bunun ağırlığı ezici olabilir ama onlar hakkında ne düşünürse düşünsün, onu seviyorlardı.

"Çok acı çekti," dedi Helena, sonra bir kez daha, bir şey için değil ilk kez. "Onu koruyamadık. Onu korumadığımız için bizi suçlamak zorunda kalacaktı." Kadının hıçkırıkları ve yüzüne düşen gözyaşları kalbini parçaladı.

"Helena, tek yapabileceğimiz onu sevmek," diye tekrarladı cevabını, tıpkı geçen hafta olduğu gibi. "O hâlâ bizim kızımız, bizim bir parçamız ve onu inanılmaz gücü ve sevmeye isteğı için daha çok seviyoruz.

Beni suçlamaya hakkı var, onu korumak benim görevimdi. sorumluluk, senin değil. Yine de bir kız çocuğı annesini her zaman sever. Seni sevecek, tatlım. Sana yardım edemeyecek kendisi." Ses tonunu cesaretlendirici ve kendinden emin , kadının karşılık verdiğini bildiğı o içsel güçle doluydu. Bu kadın onun kayasıydı, her zaman da öyle olmuştu. O olmasaydı, tamamen kaybolurdu. dünya içinde.

Catarina'nın onun hakkında ne hisse de ceğinden o kadar da emin değildi. Ondandır nefret etmek, gerçeğı göremediğı için onu suçlamak için her türlü hakka sahipti.

İşaretler olmalıydı. Kaçırıldığı bir şey. görmeliydi, çünkü o onun ve Helena'nın çocuğuydu, kalbinin ve ruhunun bir parçasıydı. Onu kaybettiklerinde bir ışık hayatlarında yeri asla doldurulamayacak olan bir şey sönmüştü.

"Ah, Ken." Helena onun göğsüne döndü, bir kolu onu daha yakın tutmak için beline dolandı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değildi ve kimsenin seni suçlamaya hakkı yok. Sadece çok uzun zaman oldu ve o bunu bilmiyor.

İkimiz de, o hiç ailesi olmadığına inanıyordu. Ve şimdi o çok güçlü, bir tarihin bir parçası. Sanırım bizi bir şekilde değerli görmeyeceğinden korkuyorum. Beni layık görmeyecek."

Kızları dışında tanıdığı en değerli kişiydi. "O bizim kızımız," dedi yumuşak bir sesle. "Senin şefkatin ve Kalbimin saflığı ve eminim ki biraz da benim saf İnatçılık. Ve bir anneye ihtiyacı var Helena. Yaşı ne olursa olsun her kızın annesine ihtiyacı vardır."

"Ve babası." Bu ses ikisinin de ayağa fırlamasına ve kapıya yönelmesine neden oldu; annesininkini andıran saf tatlılığı ikisini de şok etmişti.

"Catarina," diye fısıldadı Helena, hayretler içindeydi, umut ve sevgiyle doluydu. "Peki ya bir baba?" Catarina, Helena'nın elini tutarken tekrar sordu

buluşmayı ayarlamıştı. "Onların da babalarına ihtiyaçları yok mu?"

Sevinçten, gözyaşlarından, onu kaçıran güçlere karşı duyduğu öfkeden ve şimdi karşılarında durduğu için duyduğu şaşkınlıktan boğazı düğümlenmişti.

Boğazını temizledi, işe yaraması için mücadele etti.

"Bilmiyorum," dedi, sesi kısıktı, neredeyse kırık gibiydi. "Ama babaların küçük kızlarına ihtiyaçları vardır, yaşları ne olursa olsun. Onları ayıran yıllar ne olursa olsun. Bizim kızımıza ihtiyacımız var," diye onayladı sonra. "Seni çaldıklarında ışığını da aldılar. Onu geri istiyoruz, bebeğim." Sesi kesildi, boğuldu ve tek bir damla gözyaşı kontrolünden çıktı.

"Sana ihtiyacımız var."

- - -

Ona ihtiyaçları vardı. Onu istemiyorlardı. Onu sadece kabul etmediler.

Ona ihtiyaçları vardı.

Onlara doğru ilk adımı attı ve onlar da ona doğru koştular. Aşklarının kokusu ve hissi onu sardı, arkasında eşinin farkındalığı ve aralarındaki bağ onu güçlendirdi.

O her zaman , sadece bunu fark etmemişti. Ve şimdi hiç hayal etmediği kadar aitti.

Catarina Graymore, Cins, eş, kız. Sevilen . . .

Ve tamamlandı.

- - -

Toplantı odasının ötesinde Cullen Maverick açık kapının arkasında durmuş, duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bakışlarını kompozit çimento zeminin soyut desenine dikmişti.

O bir Bengal Irkıydı ama odadan yayılacağını bildiği duyguların, bağların, bağlantıların ve korkuların kokusunu alamıyordu. Diğer Irklar gibi toprağa dokunamıyor ve onunla bağlantı kuramıyor, uyarılarını hissedemiyor ve ruh hallerini algılayamıyordu. Irkının yetenekleri ve becerileri söz konusu olduğunda karanlıktaydı. Daha önce Hatta sevdiği kadını çiftleştirerek onu vücudunu mahveden hastalıktan kurtarmayı bile başarmıştı.

Bir Irk olarak başarısızdı. Irkların içsel yetenekleri söz konusu olduğunda geri çekildi.

Herhangi bir Cins kadar güçlü, farklı alanlarda da olsa Gideon ya da Graeme kadar zekiydi, diye hatırlattı kendine. Dr. Foster, hayvan genetiği ve seçilmiş insan DNA'sı ile mutasyona uğrattığı embriyodan ikiz beklemiyordu. Kesinlikle kusurlu bir çocuk beklemiyordu.

Cins. Diğerlerine yaptıkları gibi onu da doğar doğmaz öldürmedikleri için muhtemelen şanslıydı.

Yine de hâlâ hayattaydı ve Graeme'in Kaplan'ı zapt etme konusundaki inatçılığına yaptığı alaycı göndermelere rağmen hâlâ kusurluydu. Genetiği kısıtlanmamıştı. Ona pek bir faydası dokunamayacak kadar zayıftı. Kesinlikle karısına da yaramayacak kadar zayıftı.

"Yine dalgınsın," diye mırıldandı Graeme.

Hiç şüphesiz, eşini ailesiyle birkaç dakika yalnız bırakabilmek için odayı terk etmişti. "Yine kendini mi suçluyorsun Cullen?"

Bu kasvetli soru başını kaldırmasına neden oldu. Birincisi, Graeme kardeşinin gömülü yetenekleri konusunda alaycı davranmıyordu.

ilgili.

Cullen cevap vermeyi reddederek ona öylece baktı.

"Bana inanmayacaksın." Graeme iç çekti. "Ama o senin eşin değildi. Eşini bulduğunda, yeteneklerini daha fazla kontrol altında tutamayacaksın."

Cullen, dudaklarını alaycı bir gülümsemeye bırakarak kardeşine baktı. "Yanıldığını nasıl anladığımı bilmek ister misin?" diye sordu Graeme.

"Nasıl?" diye sordu kardeşi usulca.

"Çünkü o öldüğünde, yapabilseydim ben de onunla birlikte ölürdüm. Cat ve Honor'a göz kulak olacağıma yemin etmemiş olsaydım, sen de üzerine düşeni yapıp bir düzine ulusun kanını dökmek yerine öne çıksaydın, ben de ona katılırdım. İşte bu yüzden, kardeşim," alay etti, "ybiliyorum. O benim eşimdi ve ben onu kurtaramadım. Eğer mümkün olsaydı, yeryüzünde beni bunu yapmaktan alıkoyacak hiçbir inatçılık yoktur."

Kendinden çok üstün, kibirli kardeşiyle tartışmak yerine doğruldu ve sıraların arasından geçerek Irklar'a doğru yürüdü. Onları ana kata çıkan asansöre ve aradığı çıkışa yönlendiriyordu. Yapacak işleri, bitirmesi gereken davaları vardı. İş dışında bir hayatı olmaması başkalarının da olmadığı anlamına gelmiyordu.

Onun gidişini izleyen Graeme, memnun bir gülümsemenin dudaklarını kıvrmasına izin verdi.

"Yakınlarda olduğumu sana neden haber vermedim sanıyorsun kardeşim?" mırıldandı nefesinin altından, pişmanlık ve bilgi serbest bıraktığı ağır iç çekişi dolduruyordu. "İnatçı lanet cins. Görünüşe göre ağabeyinin bunu senin için düzeltmesi gerekecek."

Yine de sorun değil, diye düşündü memnuniyetle. Büyük kardeş, küçük kardeşin hayatına müdahale etmekten hoşlanacaktı. Ama o ellerini neşeyle birbirine sürttü. Bu eğlenceli olacaktı. Sonra aklından garip bir düşünce geçti ve kaşlarını çatı. döndü ve eşine meraklı bir bakış fırlattı. Entrikalarını ondan saklayamazdı, saklarsa gerçekten kıcına tekmeyi . Ama onun da bunu kabul edeceğinden yüzde yüz emin değildi.

Sırıttı ve hızla ondan uzaklaştı. Onu ikna edebilirdi. O ikna edilebilirdi. Sadece doğru şekilde açıklaması, tabiri caizse doğru kelimeleri kullanması gerekiyordu.

Evet, bu eğlenceli olacaktı.

• IRK TERİMLERİ -

Irklar: Genetik mühendisliği öncesi ve sonrası yaratıklar Aslan, kaplan, kurt, çakal ve hatta kartal gibi yeryüzünün yırtıcı hayvanlarının genetiği insan sperm ve yumurtalarına eklenerek gebe bırakıldı. Süper bir ordu ve bilimsel deneyler için yeni laboratuvar fareleri olmak üzere yaratıldılar.

Genetik Konseyi: Biyomühendislik ve genetik alanındaki laboratuvarları ve araştırmaları finanse eden on iki karanlık kişiden oluşan bir grup Hem insan hem de hayvan DNA'sına sahip bir canlı yaratmak için mutasyon, Genetik Konseyi'ne yapılan atıflar aynı zamanda bağlı siyasi, askeri ve Irk bireyleri ve gruplarına da atıfta bulunmaktadır.

Haydut Irklar: Bilinen hiçbir bağlılık bildirmeyen ve en yüksek teklifi verenin peşinden giden paralı askerler olarak var olan ırklar.

Konsey Irkları: Sadakatleri hala onları yaratan ve eğiten bilim adamları ve askerlerle olan ırklar. Her ne sebeple olursa olsun, kendilerini eğiten bilim adamları ve askerlerin şartlandırmalarını kırmak istemeyen ya da kıramayan Doğum. Çoğunlukla insan genetiği çoğu Irktan çok daha baskın olan Çakal Irkları.

Konsey Askerleri: Çoğunlukla insan, bazen de Irklar olsa da, idealleri veya projeye olan inançları ve Irkların gerçek insanlıktan yoksun olduğuna dair inançları nedeniyle Konsey'e sadakatlerini gönüllü olarak veren askerler.

Irk İşleri Bürosu: Artan Irk nüfusunu denetlemek ve Irk Yasasının yetkilerinin tam olarak yerine getirilmesini sağlamak için oluşturulmuştur.

kolluk , mahkemeler ve Breed tarafından onaylanmıştır. topluluklar. Büro, Avrupa Birliği tarafından ödenen tüm fonları denetler. Amerika Birleşik Devletleri'nin yanı sıra siyasi liderleri Genetik Konseyi veya ülkelerindeki herhangi bir laboratuvarla ilişkisi olan diğer ülkeler. Ayrıca Irklara yönelik tür ayrımcılığı ve nefret suçlarını araştırıyor ve Irk adaletinden kaçan bilim insanlarının, eğitimcilerin ve laboratuvar yöneticilerinin izini sürüyorlar.

Irk İşleri Bürosu Direktörü: Bu pozisyon son on yıldır, Irk Yasasına uyulmasını ve tüm Irklara, Irk türünün gelecek nesillerini garanti altına alacak eşler bulmak için özgür olma şansı verilmesini sağlayan, işbirlikçi, hesapçı ve manipüle edici bir Aslan Irkı olan Jonas Wyatt tarafından yürütülmektedir.

Irk Yönetim Kabinesi: Eşit sayıda kedi, Kurt ve Çakal Irklarının yanı sıra insan siyasi liderlerinden oluşur. Irk Yasasının emirlerini yönetir ve uygular ve ayrı Irk toplulukları söz konusu olduğunda Irk Yasasını denetler.

Püristler ve Üstünlükçüler ve Onların Çeşitli Grupları: Din, korku veya sadece kişisel nedenlerle Duygular, Irkların insan olmadığına, insan yaratılmış kuklalardan başka bir şey olmadığına inanmaktadır. Önce Irkların toplumdaki itibarını, sonra da hayatlarını yok etmeye kararlılar. Irk genetiğinin hiçbir umudu, hiçbir şansı ve hiçbir tehdidi olmadığı bir dünya hayal ediyorlar. insan popülasyonuna hiç bulaşmadı.

Irklara karşı uyguladıkları tür ayrımcılığı aşağıdakileri kapsamakla birlikte bunlarla sınırlı değildir: Irkları ve Irklarla çiftleşmiş çiftleri, onları nasıl zayıflatacakları veya melez çocukların gebe kalmasını önleyecek bir ilacı nasıl yaratacakları konusunda daha fazla bilimsel çalışma yapmak için yakalamak; gerilla

Breed'lere ve Breed tesislerine yönelik saldırılar; Breed'lere, Breed tarafından finanse edilen ve ev sahipliği yapılan etkinliklere ve/veya hayır kurumlarına yönelik kamuoyu tepkileri ve protestolar; Breed ofislerinin bombalanması, kilit Breed'leri öldürme girişimleri siyasi figürler ve mümkün olan her durumda genel taciz.

Nano-nit: Bir video veya ses böceğine takılabilen küçük mikroskobik bir robotik cihaz. Uygun yere yerleştirildiğinde, uzaktan etkinleştirilebilir, daha sonra ayrıldığında ve en yakın elektriği bulduğunda kaynağının içine girer ve akımı takip ederek kameralar, bilgisayarlar, televizyonlar veya herhangi bir ses/görüntü ya da bilgisayarlı bileşen için belirlenmiş bir elektrik impulsuna ulaşır ve ardından özel olarak programlanmış bilgilerin yüklenmesi. Dahili sabit disk doldurulduktan sonra, nit ayrılır ve elektrik akımlarını bir kez daha takip ederek orijinal konumundan uzaktaki bir noktaya gider ve burada bir cihaz bulur, İnternet veya yükleme yeteneklerine sahiptir ve ardından bilgileri bir İlk aktivasyondan sonra yükleme işlemi sırasında nit bulunmadığı sürece belirlenemeyen konum.

Boyutları ve parazit bit yumurtasına veya nit'e benzerliği nedeniyle nano-nit adlandırılmıştır.

Özellikle bir nit'i tespit etmek için bilinen bir güvenlik yoktur ve bir kez etkinleştirildiğinde, bulunması, tespit edilmesi veya yok edilmesi imkansızdır. Bulmak için, ana cihaz önce tespit edilmeli, ardından statik olmayan bir yere yerleştirilmelidir, bir nit okuyucunun ana cihaza takıldığı hava geçirmez kabuk. Nit daha sonra etkinleştirilir ve ana bilgisayardan bir elektrik kaynağı. Daha sonra, nit'in ihtiyaç duyduğu kaynağı simüle eden açık uçlu bir elektrik kablosu olan takılı nit kablosunu kullanarak nit okuyucunun imzasına gider. Oraya vardığında, küçük bir sonda nit'i yerine kilitler ve okuyucunun programlamayı çözmesine ve orijinal komutlarını belirlemesine olanak tanır.

Nits çok az şifrelemeye sahiptir. Boyutları ve yükleme alanı gereksinimleri nedeniyle, programlama neyin yükleneceği ve nereye atılacağı ile sınırlıdır.

Özel teknolojileri nedeniyle, bir ana cihaz yalnızca bir ses veya video vericisi veya böcek olabilir. Nit işlev göremez başka bir cihaza bağlandığında bağımsız olarak.

Çiftleşme Isısı: Bir Irk ile erkek veya dişi Irk veya insan arasındaki kimyasal, biyolojik, feromonal reaksiyon. tek eş olarak seçmişlerdir. İnaniş'a göre sadece

İrk bilimcilerinin İrklar içindeki diğer anomalilerle ilgili olarak belirttiği gibi, doğa İrk türlerinin kurallarıyla oynamaktadır. Bu noktaya kadar, Çiftleşme Isısı hakkında genel bilgiler yer almıştır. Magazin dergileri ve dedikodu sütunları bu konuda yazıyor, ancak söylentileri doğrulayacak hiçbir kanıt bulunamadı. Henüz.

Çiftleşme Sıcağı Belirtileri: (Cins) Küçük bezlerde şişme
Dilin altında ve genellikle İrktan İrka farklı olan, baharatlı, tatlı veya her ikisinin bir kombinasyonu olabilen bir tat. Yükseltilmiş
Uyarılma. Eşe sık sık dokunma ve eş tarafından dokunulma ihtiyacı. Her dokunuşa karşı bir hassasiyetle sonuçlanan ve zevki de artıran serbest bırakma ile artan bir seks ihtiyacı.

(Mate) Çiftleşmenin tadına karşı neredeyse bağımlılık yaratan bir ihtiyaç

Cinsin dilinin altındaki bezlerden salgılanan hormon. Vücut boyunca bir hassasiyet ve artan seks ihtiyacı

insan ya da cins olsun, dişi için son derece acı verici hale gelir.

Artan duygular, dokunmaktan kaçınamama veya diğeri tarafından dokunulmaya ihtiyaç duyma.

Çöl Dragoon'u: Çölün zorlu, kayalık ve genellikle engebeli arazilerini aşmak için bağımsız süspansiyonla üretilmiş bir araç.

Hızdan ziyade güç için geniş inşa edilmiş, bloklu ve engelleri aşma ve monte edilmiş silahlar taşıma kapasitesine sahip.

Gizli teknoloji, gerçek zamanlı GPS, uydu iletişimi ve kısa süreler için çalışan ve hırsızlık caydırıcı olarak işlev gören lazer ve kurşuna dayanıklı güç alanları ile donatılmıştır.

İrk Yönetim Kabinesi: Her türden altı yüksek rütbeli İrk ve altı önemli ve/veya güçlü insandan oluşan ve bir bütün olarak İrk topluluğu için kararlar alan bir kabine.

Breed Yasası: Herhangi bir Breed veya Breed iştirakini içeren her türlü yasal, sözleşmeye dayalı, cezai veya girişimsel çabayı yöneten yasalar,

Eşler, çocuklar, kardeşler, ebeveynler, sevgililer dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere,

amaçlanan eşler veya eşlerin aynıları ve katılımcı ülkelerin çeşitli hükümetlerinin bunlarla nasıl başa çıkması gerektiği.

Kendi Kendine Yetki Kanunu: Herhangi bir Irk, yalnızca bir kez neden olacak herhangi bir suç eylemi için ceza veya ölüm eşinin, çocuğunun, ebeveyninin veya diğer akrabalarının, ırkının eşine veya çocuğuna daha fazla zarar vereceğine inandığı bir cezaya çarptırılması
İrkin kaybına neden olur.

Melez / Irk Melezi: Çiftleşmiş bir çiftten veya bir Irk-insan çiftinden, ister çiftleşme ister suni döllenme yoluyla olsun, doğal yollarla meydana gelen çocuk.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

